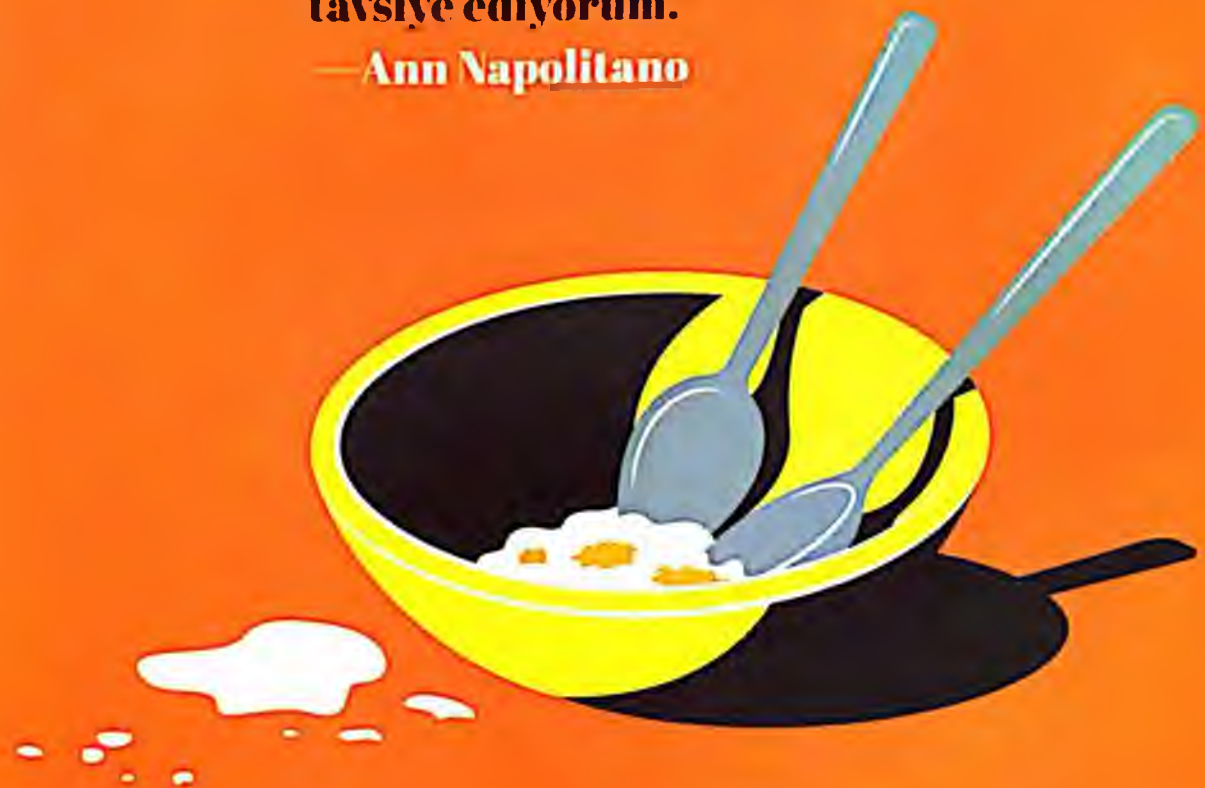
gece ve sonra

"Bir aşk hikâyesinden çok daha fazlası. Şiddetle tavsiye ediyorum."
—Ann Napolitano

Claire Daverley

Çeviri: Emrah Serdan

domingo

Will ile Rosie'nin yolları henüz ergenlik yıllarındayken kesişir. Her anlamda birbirlerinin zıddı iki genç. Herkesin gözünde mükemmel, geleceği parlak, planları hazır Rosie ve onun ikiz kardeşinin öngörülemez ve asi arkadaşı Will. Bir gece bir kâse mısır gevreğiyle başlayan, paylaşılan müzikler, birlikte çıkılan gizli yürüyüşler ve gece yarısı yapılan telefon konuşmalarıyla ilerleyen arkadaşlıkları önce kaçınılmaz sonra da -yaşadıkları bir trajedi sonucu- imkânsız bir ilişkiye dönüşür.

Yıllar içinde yolları tekrar tekrar kesiştikçe Will ile Rosie, kendilerini birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmaktan alamazlar. Ancak bazen doğru yerde olsanız da zaman yanlıştır.

Gece ve Sonra, ilişkilerin bizi götürdüğü kusurlu ve karmaşık yolların hikâyesi. Dostluk ve sadakatin, ikinci şansların ve kaçırılan fırsatların, söylenen ve söylenmeyen sözlerin, hayatın araya girmesinin.

"İz bırakacak karakterlerle kurulmuş gerçekçi, şefkatli ve bitmesini istemeyeceğiniz bir hikâye."
—**Jojo Moyes**

"Çarpıcı, acı verecek kadar güzel ve umut dolu. Aklımdan çıkmayacak."
—**Chris Whitaker**

domingo
www.domingo.com.tr

978-605-198-320-2
9 786051 983202

gece ve sonra

Claire Daverley

m

Çeviri: Emrah Serdan

domingo

Keşke yeryüzündeki her şeyi seninle yapsaydım.

Baz Luhrmann'ın *Muhteşem Gatsby'si*, 2013

Hayatları bir salı akşamı paramparça oluyor.

Annesinin hastane koridorunun kör edici lambaları altında nefes nefese, henüz kedere varmamış inkâr duygusuyla odaklandığı şey bu. Aşınmış gri fayanslar, panjurların ardında kızıla çalan gökyüzü. Birazdan güneş doğacak. Rosie cam kenarında duruyor ve benliğinin yarısının, var olduğunu bilmediği bir yere doğru çekildiğini hissediyor.

Ama bugün salı, diyor annesi doktora. Salıları dışarıya çıkmaz o.

Doktor nazik ve tecrübeli, elini uzatıp annesinin dirseğine dokunuyor. Rosie doktorun tırnaklarının ne kadar bakımlı olduğunu fark ediyor; düzgün, törpülenmiş ve temizler. Keşke kendi tırnakları da böyle olsa. Bu doktor gibi nazik, iyi ve uysal olmak istiyor; annesinin dirseğine dokunabilmeyi ve onu bu haber, bu dayanılmaz, katlanılmaz haber bir şekilde oturduktan, özümsendikten sonra eve götürebilmek istiyor.

Ama kendilerini yeniden evlerinde hissetmeleri elbette yıllar sürecek; Rosie bunu doktorun ellerine, düzgünce iliklenmiş kol manşetine baktığı sırada anlıyor. Hiçbir şey öncesindeki gibi yolunda olmayacak artık. Hiçbir şey bir daha sıradan, neşeli ya da tekdüze olamayacak; üç saate müzik dersine gidecek olmasına, ceketinin cebinde hâlâ onun anahtarları olmasına rağmen.

Onun her birinin üzerindeki parmak izlerini düşünüyor Rosie.

Düştüğünde hiçbir şey hissetmemiş olmasını nasıl da umuyor.

öncesi

bir

Will, şenlik ateşinin yakıldığı akşam Rosie Winters'ta bir değişiklik olduğunu fark ediyor.

Ona annesinin kendisini terk ettiğini söyledikten sonra.

Alevler kasım karanlığına yükselirken, son sınıf öğrencilerinin oluşturduğu dağınık çemberde yan yana oturuyorlar. Parmaksız eldivenler, bira kutuları. Çamların ötesinden, uzaklardan gelen dalga sesleri. Will aynı okula gitmelerine ve birkaç ortak arkadaşları olmasına rağmen Rosie'yi pek tanıyor sayılmaz ama o akşam konuşuyorlar. Biraz.

Başta havadan sudan konuşuyorlar. Önemsiz konulardan. Ta ki arkadaşı Josh'ın –Rosie'nin ikiz kardeşinin– anne babaları hakkında söylediği bir şeye Rosie ateşin sesine karışan alçak bir sesle gülene kadar ve Will, hiç düşünmeden ona kendi annesini tanımadığını söylüyor. Daha önce hiç yüksek sesle söylemediği bir şey bu. Başını eğerek, konu değişene kadar bekleyerek geçirirdi aklından normalde. Ama bu kıza, saç kırıkları, alınmamış kaşları ve ince, solgun elleriyle Rosie'ye söyleyiveriyor. Yıllar önce, okula gitmeden önce çizgi film izlerken annesinin çekip gittiğini.

Bunu söyleyince gözlerinden alevler yansıyan Rosie ona bakıyor. Ne anlayış ne merak var yüzünde; kaşlarını çatmıyor ya da ağzı kıpırdamıyor. Düşünecek zamanı olsa Will'in beklediği tepkiler bunlar olurdu.

Şimdi nerede sence, diye soruyor Rosie birkaç saniye sonra.

Will duraklıyor. Ağaçların arasındaki boşluklardan gökyüzüne bakıyor. Ateşten tüten duman yukarı, yıldızlara doğru kıvrılıyor; yıldızların biri diğerlerinden daha iri, daha beyaz. Belki bir gezegen ya da bir uydu.

Bilmem, diyor Rosie'ye. Herhangi bir yerde olabilir.

Rosie Winters tekrar ediyor, gerçekten düşünüyormuş gibi. Herhangi bir yerin neye benzeyebileceğini merak ediyormuş gibi.

Kışın ilk günleri ve rüzgâr ormanı yarar gibi esiyor ama yine de dışarıda duruyorlar. Evde olmaktan, televizyona üşümeden boş boş bakmaktan iyi böylesi.

Ateşin ışığında tenlerinin bu renge, kan portakalına dönmesi yeni bir şey.

Ateşe veriyor bir şeyleri.

Geceyi konuşarak geçiriyorlar, dizleri birbirine değecek gibi. Çok az şey söyleseler de Will her cümleyi önceden hiç duymadığı bir ilgi ve hasretle, Rosie'nin seçtiği her kelimeye şaşırarak dinliyor. İnsanlar ağaçların arkasında ya da kumda oynaşmak, bu saatte *noodle* yahut yağ lekeli kâğıtlardan patates yiyebilecekleri bir yer aramak için çiftler halinde uzaklaşıyor. Sadece kendisi, Rosie, Josh ve iki kişi daha kalıyor. Biri sönmekte olan ateşin eşliğinde gitarını tıngırdatmaya başlıyor. Will kor gibi yanan ağaç kabuğunu, küllerin kırçıllı yüzeyini seyrediyor.

Ateş sönmek üzereyken Rosie şarkı söylemeye başlıyor.

Kardeşi söylemesini istiyor önce. Arkasından ısrar edip nihayet yalvarmaya başlayınca Rosie başını hafifçe eğerek kabul ediyor.

Rüzgâr kesildi şimdi. Hava, ateş haricinde cam gibi soğuk ve durgun. Rosie'nin sesi, Will'in daha önce duyduklarının hiçbirine benzemiyor. Ahenkli ve duru.

Ateş tamamen sönene ve elleri uyuşana kadar dinliyor, sonra vedalaşıyorlar. Will kafasına kaskını geçirir, kayışını takar ve motosikletini çalıştırırken bir arkadaşının kız kardeşiyle konuştuğu, onun garip şarkısını dinlediği bu akşamın bir sefere mahsus, unutulmaz bir akşamdan ibaret olduğunu düşünüyor.

Ama o gece kızın sesi uyutmuyor onu.

Ertesi gece de.

*

Hafta sonu geç uyanıyor Will. Üzerine uzun kollu bir kapüşonlu geçirip merdivenden çoraplarıyla mahmur inerken içinde kabaran sigara yakma isteğine karşı koymaya çalışıyor. En alt basamakta yolunu kesip patisini dizlerine uzatan Dave'in tüylü başını okşayıp salona giriyor. Köpek, günlerini Will'in dedesinin eski koltuğuna kıvrılıp yatarak geçiriyor. Onun eve dönmesini bekliyormuş gibi geliyor Will'e.

Anneannesi mutfakta *beykın* kızartıyor. Kızmış sıvı yağ ile kavrulmuş iç yağın, tuzun, domuz etinin ve kızarmış ekmeğin kokusu geliyor Will'in burnuna. İçeri girerken anneannesi neşeyle karşılıyor onu.

Tünaydın, diyor.

Saat daha on, diye mırıldanıyor Will.

Ama insan bir defa on sekiz yaşında olur, delikanlı, diyor anneannesi. Yorganın altında saklanarak o elmacıkkemiklerini heba etmenin âlemi yok.

Saklanmıyordum, diyor Will ve mutfak masasına gidip kendine sürahiden bir bardak su alıyor.

Anneannesi arkası ona dönük, Amber yüzme kulübüne gidip geldi bile, diyor. *Hem* ödevinin de yarısını bitirdi.

Aferin Amber'a, diyor Will.

Beykının cızırdadığı, kış güneşinin duvarları beyazlattığı kısa bir sessizlik oluyor. Kız kardeşi ortalarda yok. Will onun kendini odasına kapattığından, notlarını tükenmezkalemle renklerine göre ayırarak temize geçirerek kalp şeklinde ataşlarla hayatını düzene koyduğundan emin.

Yorgun gördüm seni, diyor anneannesi. Will hemen karşılık vermiyor, masadaki üçgen kızarmış ekmeklerden iki dilim alıyor ve arka kapıya doğru ilerliyor.

Yok bir şeyim, diyor kapı kolunu indirirken. Anneannesi bir şey daha söylerken dışarı çıkıp kapıyı yüzüne kapatıyor ve garaja doğru ilerliyor.

Kısacık bir anlığına pişmanlık duyuyor.

Anneannesinin bir müddet kızacağını, sonra öğle yemeği için ona beykın getireceğini biliyor.

İçeride, tavandan sarkan tek ampulü yakıyor. Penceresiz, beton zeminli garajda dedesinin eski tezgâhının üzerinde antenli bir radyo var. Havada talaş ve bayat dizel kokusu, köşede bir alet çantası ve yerde henüz kullanılmamış bir kereste yığını var. Burası bazı şeylerin doğru geldiği, her şeyin bir amacının olduğu, kimsenin konuşmadığı, kuşkulanmadığı ya da bir şeyler ummadığı tek yer.

Yeni motosikleti tam da bıraktığı yerde, sökülmüş ve birleştirilmemiş bir halde duruyor.

Will kapı aralığında oyalanıp kuru ekmeğinden ısırık alıyor, kullanacağı aletleri yerde arıyor. Ardından radyoyu açmadan işe koyuluyor. Motoruyla baş başa. Çamurlukları boyuyor, ön farların vidalarını sıkıyor. Çalışırken Rosie adlı kızı düşünmüyor pek.

Belki biraz.

* * *

Rosie dersten sonra müzik odasında kalıyor. Gam egzersizlerini tamamlayıp on beş dakika içinde çıkacaktı ama sonra bir saat geçivermiş ve hademe paspasını karoların üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Kovanın sürüklenişini ve suyun şapırtısını duyan Rosie notaları kapıp kendi kendine küfrediyor. Işığı söndürüyor, tahta kapıyı ardından çarparak kapanmaya bırakıyor. Kendisine her zaman nazik davranan, ne zaman geç saatlerde karşılaşsalar bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi gülümseyen hademeye iyi akşamlar diyor.

Dışarısı çoktan kararmış; havada bir temizlenmişlik, karın habercisi olacağa benzeyen bir soğuk var. Çorapsız gezilecek, sokak lambalarının altında koşulacak bir akşam değil.

Yine de annesine söz verdiği için spor salonuna gidiyor. Üstünü değiştiriyor ve koşu bandında ter atıyor ama koşması gereken sürenin sadece yarısı kadar; unuttu, müzik onu bırakmadı, gene zamanını boşa harcadı çünkü.

Ter kâkülünden damlayıp gözlerini yakar ve ayakları kayışa güm güm vururken Rosie neden bu kadar çok çabaladığını düşünüyor. Kim için uğraştığını. Neden her şeyin, her zaman önemli olduğunu.

Koşusunun yarısında nefesi kesiliyor ve duruyor, kenara yaslanıp soluklanmak zorunda kalıyor. Kimse fark etmemiş, kimse ona bakmıyor olsun diye umuyor. Ardından çantasını tekrar omzuna atıyor, ceketinin fermuarını çekiyor ve şakaklarından sarkan nemli saçlarıyla eve doğru kısa yürüyüşe başlıyor. Tepesinde yıldızlar etrafa saçılmış; araba farları bir nehir gibi geçiyor önünden. Adımlarını sayıyor, tekrar başlıyor saymaya. Kaldırımdaki çatlaklara basmamaya çalışıyor.

Evde ikiz kardeşini kanepeye uzanmış buluyor.

Geciktin, diyor Josh gözlerini televizyondan ayırmadan.

Çok değil, deyip koluna bakınca bileğinin çıplak olduğunu fark ediyor Rosie. Saatini yine müzik odasında bırakmış. Sürekli saati kontrol etmesi gerekirse yazamaz.

Annem sinirlenecek, diyen Josh'ın başını avucuyla iterek o daha minderi fırlatamadan odadan çıkıyor.

Annesi sinirli değil; dikkati dağınık sadece. Mutfakta telefonla konuşan annesi her zamanki gibi hem Rosie'yi selamlayan hem de bekle, şu an önemli bir işim var, anlıyorsun, biliyorsun benim işlerin nasıl olduğunu, diyen bir şekilde tek parmağını havaya kaldırıyor.

Telefonu kapadıktan sonra annesi, okul nasıldı, diye soruyor. Göz teması kurmuyor, fırın kapağını açmak için sırtını dönüyor kızına.

İyiydi, diyor Rosie.

Ya spor salonu?

Zordu.

İyi ya işte, diyor annesi. Öyle olması lazım.

Duş almaya zamanım var mı?

Annesi onu süzüyor, parlak yüzüne ve taranmamış saçlarına bakıyor.

Alsan iyi olur, diyor. Ter içinde sofraya oturamazsın, değil mi canım?

Rosie gözlerini annesine dikiyor ve hemen çekmiyor. Sonra başını eğip yukarı çıkıyor.

Banyoda suyu haşlanacak kadar sıcağa alıyor. Cildi ciğere dönse de dişini sıkıp suyun altından çıkmıyor. Adımlarını değil, saniyeleri sayıyor bu kez. Kendi beğendiği şekilde her bir rakamı uzatarak sayıyor; kan akışı gibi, durdurulamaz bir şekilde.

Duştan çıktığında saçlarını havluya sarıyor ve buharın aynadaki yansımasını gizlemesine minnet duyuyor. Kurulanıp odasına dönüyor sonra da. Çalışma masasının yüzeyi notalarla kaplı, raflar sürekli kullanılmaktan yıpranmış ve sararmış, eski haritalara benzemiş kitaplarla dolu. Patti Smith. Oliver Sacks. İki Sylvia birden; hem Patterson hem Plath.

Üzerine bir şeyler geçirdikten sonra perdesini indiriyor. Elleri pencere pervazında, bir anlığına duraksıyor. Kelimenin her anlamıyla aç olduğunu hissediyor. Saçları ıslak ve kar bastırmak üzere ama Rosie kapıdan çıkıp kendisini Norfolk gecesine bırakmayı aklından geçiriyor.

Ailecek sofraya oturduklarında annesi, okul nasıldı, diye tekrar soruyor. Marketten aldığı hazır lazanyalardan dilimler kesmiş, tabakları Rosie'nin babasıyla kardeşine uzatırken, dikkat edin, sıcaklar, diyor. Rosie kendi tabağını iki eliyle alıyor ve diliminin diğerlerinden daha küçük olduğunu fark ediyor.

Dünyadan Joshua'ya sesleniyorum, deyip dürtüklüyor annesi. Senin günün nasıl geçti bakayım?

Ağzı makarna dolu, iyiydi, diye karşılık veriyor oğlu.

Rosie?

Tarih ödevimi teslim ettim, diyor Rosie annesine. Bir de klasik metinler üzerine hazırladığım ödevimi tamamladım.

Nasıldı?

İyiydi, herhalde.

Aferin kızıma.

Bir dakika daha sessizlik oluyor, bıçaklar tabakların üzerinde gıcırdıyor. Rosie suyundan bir yudum alıyor, o sırada annesi işle alakalı bir olayı anlatmaya başlıyor; bir müvekkilinin karısına karşı havlu attığım, kazanabilecekleri bir davada gereken mücadeleyi vermediğini söylüyor. Yine kimse bir şey demiyor. Mutfak saatinin tik-tak sesi duyuluyor. Beşamel sos tabaklarda yayılıyor.

Fazla gelmiştir belki, diye lafa giriyor Rosie.

Ha?

Müvekkiline. Belki evliliğinin bu şekilde bitmesi canını yakıyordur. O yüzden de ne bileyim, bitsin, gitsin istiyordur.

Annesi şarabını tazeleyip çatalını bir domatese saplıyor.

Adamın niyetinin ne olduğunu bildiğimizi varsaymayalım, Rosemary, diyor lokmasını yuttuktan sonra. Josh göz göze gelip bakışlarıyla Rosie'ye ne diye uğraştığını soruyor. Bakışlarını masaya indiriyor Rosie. Babası bulmaca çözüyor.

Annesi sofrayı toplamak için kalktığında Josh tabağında kalan lazanyayı Rosie'nin tabağına sıyırıyor. Bir lokmada tabağı temizleyen Rosie yardım etmek için ayağa kalkıyor ve kardeşine hafifçe omuz vuruyor.

Kardeşlikten ya da ikizlikten.

Rosie aradaki farkı bilmiyor.

Salata kâsesini durularken yeni bir melodi başlıyor. Sabahın erken saatlerindeki kuş sesleri gibi, kimsenin duymadığı o ilk, geçici notalar. Notaları aklında tutmaya çalışırken, Josh'ın ileri seviye matematik dersinden arkadaşı Will White'la yarın konu tekrarı yapacaklarını söylediğini duymuyor bile.

Yitip gitmelerinden önce notaları zihninde defalarca tekrarlıyor.

Marley ertesi sabah erkenden arıyor.

Çoktan uyanmış olan Rosie ikinci çalışta açıyor telefonu.

Ayaktasın, diyor Marley.

Uyuyamadım, diye karşılık veriyor Rosie. Arkadaşının nedenini sormasını diliyor bir an için. Birinin fark etmesini ya da umursamasını.

Marley, bu akşam bir şey yapalım diyecektim, diyor. Rosie de görüşmek istediğini ama ders çalışması gerektiğini söylüyor.

E? *Ben de* ders çalışacağım. Hatta oturup beraber çalışabiliriz. Ne acayip olur, değil mi?

Rosie yatağında dönüyor. Perdelerin arasından sızan solgun gündüz ışığı, boya damlatılmış bulanık su gibi.

Hep böyle söylüyorsun, diyor Marley'ye, sonra bir film açıyorsun ve bütün akşam bir şey yapmıyoruz.

Öyle olması kaçınılmaz galiba, diyor Marley ve Rosie onun sesindeki tanıdık ve hafif meydan okuyucu gülümsemeyi işitiyor.

Aslında bir akşam dinlenebilirim, diye akıl yürüterek telefonu diğer eline alıyor. Gecenin geç saatlerinde yazdığı, karalamalardan ve akor denemelerinden ibaret bestelerden ötürü avuçlarında mürekkep lekeleri var.

Güzel, diyor Marley. Bu hafta sonu bir şeyler yapalım mı o zaman? Cumartesi gecesi eğlencesi ya da en azından o kadar acıklı bir şeyler olsun.

Neden acıklı?

Çünkü biz *on yedi* yaşındayız, Rosie. Görüşmek, dışarı çıkmak ya da azıcık olsun heyecan verici bir şeyler yapmak için cumartesileri beklememize gerek olmamalı.

Çıkıyoruz ya! Daha geçen akşam dışarıdaydık.

Evet ve ben anca bir patates tava ve naneli şeker aromalı bir öpücükle yetindim.

Rosie hırıltıyla gülüyor. Annesinin iş için hazırlandığını, aşağıda çalışan kahve makinesini duyabiliyor.

Kimle öpüştün, diye soruyor.

Seni ilgilendirmez, diyor Marley.

İyi, peki. Nasıl olsa haftaya yenisini bulacaksın.

Sen bana kaşar mı diyorsun, Rosemary Winters?

Der miyim hiç?

Demezsin herhalde. Renksiz bakirenin teki olduğun için.

Renksiz bakireden iyi oje adı olurdu.

Olurdu, değil mi? Arkasından Marley ağız dolusu kahkahasını atınca Rosie telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kalıyor. Bu cumartesi o zaman. Kocaman bir paket patlamış mısır, bir de şu sevdiğin kocakarı şekerlemelerinden alacağım.

Werther's kocakarı şekerlemesi değil.

Leo sahnelerini istediğimiz gibi başa ala ala seyrederiz. Ya da Patrick Swayze sahnelerini. Hayatımıza biraz tahrik edici çanak çömlek katmamız lazım.

Marl!

Ne var?

Tahrik edici çanak çömlek ne demek?

Çömlek olmasa da olur. Solomon Burke'le yiyişme de olur. Masaya uzanıp Berlioz'la düzüşme de olur.

Kapatıyorum.

Namus kumkuması.

Cumartesi görüşürüz.

Berlioz deyince akan sular duruyor, biliyordum, diyor Marley.

Rosie okula yürürken Marley'nin söylediklerini düşünüyor. Josh basket antrenmanı için erken gittiğinden soğuğa karşı montunu çenesine kadar çekmiş, yalnız başına yürüyor. Bir bakire olduğu ve renksiz olduğu doğru. Öyle olmamaya çalışıyor. Ama esasen iyi kızlardan biri ve daha fazlası olmayı umursamıyor.

Rosie'nin hiç erkek arkadaşı olmadı. Bir keresinde birini öpmüş, daha doğrusu, biri onu öpmüştü; çok kötü bir şekilde hem de. Bir arkadaşının ev partisinde, omuzları banyo kapısına bastırılarak. Kapı kolu kuyruk sokumunu acıtmıştı ve çocuğun ağzı fazla çiklet kokuyor gibi gelmişti.

Hiç sarhoş olmamıştı. Hiç evden gizlice kaçmamıştı. Hiç sigara içmemiş, anne babasına yalan söylememiş, hatta onların önünde küfür bile etmemişti. Halbuki fark ederler miydi ya da umursarlar mıydı, emin değildi.

Ama tüm bunlara zaman olacak, diye düşünüyor Rosie karşıya geçmek için kaldırımdan inerken. On yedi yaş daha yolun başı. Çok çalışacak, yapması gereken her şeyi yapacak ve hayatı güzel, doğru ve eksiksiz olacak; müzikle, şiirle, şarapla ve seksle dolu bir yaşam sürecek. Hayatını değiştiren anlar üç dakika sürmedikleri gibi, sırtında çürükler de bırakmayacak.

Böyle olmasını istiyor.

Okula giderken bir, iki, üç defa karşıya geçmesi gerekiyor, durana kadar ayağıyla kaldırıma vuruyor ve tam o sırada kar yağmaya başlıyor. Başta hafifçe, çiseleyen yağmur gibi. Kollarına tuz misali yapışıyor.

iki

Josh anlamadığını söylüyor. Boş boş bakıyorlar ileri matematik ders kitaplarına, derslik penceresinde kar hafifçe serpiştiriyor.

Derslikte yalnızca ikisi var, kendi sınıflarında bu dersi onlar dışında alan kimse yok. Eskiden beri tanışmalarına ve okul yılları boyunca birkaç dersi beraber almış olmalarına rağmen Will ancak şimdi, lise sonda birbirlerini arkadaş olarak gördüklerini düşünüyor. Diğer arkadaşları daha çok teneffüslerde vakit geçirdiği tanıdıklardan ibaret; ona pek soru sormuyor, hayatını umursuyora benzemiyorlar. Will için hava hoş. Ama Josh farklı.

İlk tercihin neresi, diye sormuştu Josh ona ilk derslerinde.

Neyin ilk tercihi, diye yanıtlamıştı Will. Josh üniversite deyince, gitmeyeceğini açıklamak zorunda kalmıştı.

Bunun üzerine Josh bakışlarını çalışma sayfasından kaldırmıştı.

Hadi canım, demişti ve Will, hadi canım ne, demişti.

Hakiki zekisin sen.

Sağ ol.

Ciddiyim. Azıcık kendini sıksan istediğin yere girersin, oğlum.

Ya istemiyorsam, diye sormuştu Will. Josh burnunu hafifçe kırıştırarak, ne dediğini anlamamış gibi bakmıştı ona.

Şimdi ikisi de hiperbolik fonksiyonlarla dolu bir sayfaya bakıyor ve ders bitmeden önce biraz olsun anlam ifade etmesini umuyorlar. Öğretmenleri Bay Brookman çoktan gitmişti. Adam bu dersi sık sık öğretmenler odasında uzun bir mola vermek için bahane olarak kullanıyor ve Will'e göre bu durum iki taraflı.

Bugünlük burada bitirelim, diyor Will.

Josh arkasına yaslanıyor, sandalyesini arka iki ayağı üzerinde kaykıltıyor.

Olmaz, oğlum. Deneme sınavına kadar öğrenmem gerek bunu.

Kalemlerini çantasına atarken Will, niye, diye soruyor.

Ne niye?

Niye deneme sınavına kadar öğrenmen gerekiyor? Gerçek sınava kadar öğrensen yeter. Bahara çok var daha.

Deneme sınavları da önemli, diyor Josh. Hâlâ sandalyesini geriye kaykıltarak oturuyor. Ön kabuller falan var.

Ha, diyor Will.

Üniversiteye gerçekten gitmeyecek misin?

Yok.

Ne yapacaksın o zaman?

Çalışacağım, diyor Will, çantasını omuzuna atarak. Belki biraz gezerim.

Klas.

Hava atmaya çalışmıyorum, diyor Will. İnsanların onu motosikleti, okuldaki sicili ve yıllar önce başını soktuğu belalar yüzünden böyle gördüğünü biliyor. Uzun yıllar önceydi ama herkesin tüm hatırladığı bu. Görmek istedikleri tek şey bu.

Akşama geliyorsun, değil mi, diye soruyor Josh.

Hâlâ gelmem gerekiyor mu?

Kesinlikle, diyor Josh ve sandalyesini düzeltiyor. Crescent Gardens'ta oturuyorum, sokağa park edebilirsin. Mavi kapılı beyaz ev.

Will avluda ilerlerken saçlarına kar taneleri düşüyor. Okul tebeşir ve karakalemle çalakalem yapılmış, biçimsiz bir resme benziyor.

O akşam dersi tekrar etmesine yardım etmek için Josh'ın evine gidecek olmasına pek kafa yormuyor. Josh'ın, aklından çıkaramadığı kızın kardeşi olmasına da.

Will için alışılmadık bir durum değil bu. Kızları sık sık düşünüyor. Alışılmadık olan ne düşündüğü; kızın bedeninin yumuşak, ıslak kısımlarına, kendisini saran uylukların ağırlığına

dair hiçbir şey yok kafasında. Sadece sesi ve gözleri var. Tüm söylediklerini nasıl pürdikkat dinlediği ve zihninde tuttuğu var.

Akşam yemeğine kalabileceğinden emin misin?

Eminim.

Emin olduğuna emin misin? Sana öyle gelmiş olmasın?

Anneanne, Josh, yemeğe gel *dedi.*

Aç kalma sonra?

Dolaplarının boş olduğunu sanmıyorum.

Misafir olduğun evde öküz gibi yiyemezsin, diye seslendi Amber sofradan. Burada yediğin gibi.

Okul çoraplarını çıkarmamış. Ayaklarını sallayarak defterine bir şeyler karalıyor.

Tavsiyen için teşekkürler, Ambs.

Amber ucu tüylü kalemini sallayarak, çok ayıp olur, diye ekliyor.

Onda evde ol, diyor anneannesi.

On buçuğu bulabilir, diye yanıtlıyor Will. Josh'm ne kadar sürede anlayacağına bağlı.

Anneannesi peşinden koridora geliyor. Şu Josh kimdi, bir daha söylesene bana, diyor.

Will ceketini giyip ceplerinde telefonunu ararken iç geçiriyor.

Josh Winters, diyor. Matematik dersimdeki diğer çocuk işte.

İleri matematik, diye düzeltiyor anneannesi.

İleri matematik. Demiştim ya, bu ünitede yardıma ihtiyacı vardı, ben de ona gösterebileceğimi söyledim. Et yiyen biri, muhtemelen ikizler burcu ve ot içmiyor. Galiba 46 numara ayakkabı giyiyor ama emin değilim. Ha, bir de–

Anneannesi el havlusunu kırbaç gibi savurarak lafını kesiyor.

O zaman on buçukta gelmiş ol, çok bilmiş, diyor. Will de, tamam, tamam, diyor, anneannesinin arabasının anahtarlarını alıp sokak kapısını arkasından kapatıyor.

*

Ev dışarıdan kendi evini andırıyor. Beyaza boyalı bu yarı müstakil ev, kusursuz çimleri ve saksılara dikili zeytin ağaçlarıyla, Will'in anneannesinin biçilmemiş, bahçe cüceleriyle süslü ön bahçesinin söylemediği şeyler söylüyor.

Will geldiğinde Rosie ortalarda yok. Yukarıda kapıların tamamı kapalı; hangi odanın ona ait olduğunu bilmediğinden Rosie'yi aklından çıkarıyor ve aklını matematiğin mantığına veriyor. Bir motor misali tanıdık ve tutarlı bir şeye.

Gece uzuyor. Josh'ın sistemi anlaması, arka arkaya dört deneme sınavı sorusunu doğru yanıtlaması birkaç saatini alıyor. Josh'ın annesine yalvarmasıyla *–çok az kaldı anne, lütfen–* akşam yemeğini odasında, köşedeki büyük çalışma masasında yiyorlar; saat ona yaklaşırken Josh gözlerini ovuşturarak arkasına yaslanıp sonunda anladığını söylüyor.

E nihayet, diyor Will. Josh koluna sert bir fiske atıyor.

Karışık bir konu, diyor Josh.

Öyle olmadığını söylemedim.

Kafama oturuyor şimdi, diyor Josh ve kollarını başının arkasına koyup arkasına yaslanırken neredeyse neşeli bir sesle konuşuyor. Uzun boylu ve ince olduğu için Will'e bir çizgi film karakterini hatırlatıyor. Kolları bacakları vücuduna göre fazla uzun, sanki daha boy atacakmış gibi.

Sınavdan tam puan alacağım, diyor Josh. Cambridge'e gireceğim, sonra çat.

Çat ne?

Bilmem, diyor Josh, sonra gülüyor. Çat işte. Anlarsın ya?

Öyledir herhalde, diyor Will, neyi anladığına dair hiçbir fikri olmasa da. O ertesi günün, ertesi hafta sonunun hesabını yapıyor. Motoru için gereken parçanın hesabını.

Will eşyalarını topladıktan sonra Josh, geldiğin için teşekkürler, diyor. Bir ara tekrar çalışsak mı? Brookman'dan iyisin sen.

O kadarı pek zor değil, diyor Will. Bir cevap vermesi gerektiğini düşünmese de Josh cevap bekliyormuş gibi bakıyor. Gözlerini ondan ayırmıyor.

Okuldan sonra atölyeye gelebilirsin, diye öneriyor Will. Ahşap işleri ödevimde geri kaldım, bu yüzden oradayım bu aralar. Genelde çarşambaları.

Matematik, ileri matematik ve ahşap işleri, diyor Josh, parmaklarıyla sayarak. Tuhaf dersler seçmişsin bu dönem.

Will omuz silkiyor. İnşaat mühendisi olmak istiyorsan tuhaf değil, diyor.

İstiyor musun peki?

Yok, hayatta istemem.

Tam olarak *ne* yapmak istiyorsun o zaman, diye soruyor Josh.

Geç oldu, diyor Will, gerçekten de öyle, bu konuya girmeye hiç niyeti yok. Ben yavaştan kalkayım.

Sahanlığın duvarları çocukluk fotoğraflarıyla süslü; tulum giymiş Josh, deniz kabuğu toplayan Rosie. Bir fotoğrafta piyano çalıyor. Josh'ın arkasından, Rosie'nin yakınlarda bir yerde olduğunun bilincinde merdivenden inerken tuhaf bir şekilde tetikte hissediyor kendini. Rosie'yi görüp görmeyeceğini merak ediyor. Selam verip vermeyeceğini.

Sonra neden bunu merak ettiğini merak ediyor.

Aşağıda ortalık sessiz; sadece salondan televizyonun mırıltısı geliyor. Ama ayakkabılarını giyip Josh'a yarın görüşürüz dedikten sonra sokak kapısını açtığında bembeyaz bir dünyayla karşılaşıyor. Anneannesinin arabası sanki bir yılbaşı pastası gibi süslenmiş; kar pudra şekeri gibi yağıyor.

Vay vay, diyor Josh, ikisi birden kısık gözlerle kapıdan dışarı bakarken. Hiçbir yere gidemiyorsun anlaşılan.

Bayan Winters son derece mahcup. Havanın ne kadar kötü olduğunu fark etmemiş, tüm perdeler kapalıymış. Will'in geceyi

burada geçirmek zorunda kalmasına sebep olduğu için *çok özür* diliyor. Kadının ondan çok kendisi için üzüldüğü hissine kapılıyor Will; yüzünü buruşturmuş, yanaklarına iki pembe leke yayılmış. Koridorda söylenerek uzaklaşırken Will kadında kedimsi bir şeyler görüyor. Bakımlı ve keskin hatlı bir kadın; farkında olmadığı bir şeyi biliyormuş gibi hafif ayıplayan gözlerle Will'e bakıyor.

Will'e kanepede yatacak yer yapıyorlar. Bayan Winters dolaptaki arıtılmış sudan içebileceğini söylüyor; sözleri, dolaptan alabileceği tek şeyin bu olduğunu ima ediyor. Will teşekkür ettikten sonra kadın yukarı çıkıyor.

Josh minderlerden birini yumruklarken soruyor: Rahat mı? Will okul gömleğini çıkarıp onun getirdiği tişörtü giyiyor. O giyinirken Josh bakışlarını sanki bir anda çok ilgisini çekmiş gibi halıya çeviriyor.

Tamamdır, diyor Will.

Süper. Tamam. İyi geceler.

Josh bir an hareket etmiyor. Bir şey daha söyleyecek gibi oluyor, sonra vazgeçiyor ve çıkarken ışığı söndürüyor. Ağır adımlarla merdivenlerden çıkmasını dinleyen Will, telefonunu çıkardığında beş cevapsız arama görüyor.

Özür dilerim, diyor anneannesi telefonu açar açmaz. Karın bu kadar bastırdığını fark etmedim.

Herhalde orada kalacaksın.

Evet. Kanepede yatıyorum.

Uslu dur, William.

Her zaman usluyum, anneanne.

Bir sessizlik oluyor. Will, jaluzi çıtalarının arasında sokak lambasının bulanıklaşan ışığını seyrediyor.

Neyi kastettiğimi biliyorsun, diyor anneannesi. Uygunsuz bir davranışını duymayayım.

İyi geceler, anneanne, diyor Will ve aramayı sonlandıran düğmeye basıyor.

* * *

Rosie uyuyamıyor. Yatmadan önce gözden geçirdiği dersler şimdi beyninde dönüp duruyor; unutamayacağı, unutmaması gereken isimlere ve bilgilere takılıyor. Bir saat böyle devam edince doğruluyor. Birkaç şeye bakıyor. Ağzının kuruduğuna, bir bardak su içmesi gerektiğine karar veriyor.

Karanlıkta merdivenlerden el yordamıyla iniyor ve mutfak masasında oturan oğlanı görünce irkiliyor. William White bu, şenlik ateşindeki çocuk. Okuldan tanıdığı ve geçen akşamdan önce iki laf etmediği soğuk, kasvetli çocuk.

Pardon, diyor Rosie, kendi evinde ve korkanın kendisi olmasına rağmen.

Will gözlerini ağır ağır telefonundan kaldırıyor, ekranın ışığı yüzüne mavi bir renk veriyor.

Niye, diye soruyor.

Burada olduğunu bilmiyordum, diyor Rosie.

Kar yüzünden. Annen kalabileceğimi söyledi.

Biliyorum, diyor Rosie. Burada olduğunu biliyordum. Şey işte. Unutmuşum.

Will onu daha iyi görebilmek ister gibi çenesini kaldırıyor. Rosie, ayaklarının çıplak olduğunun gayet farkında. Pijamalarının soluk pembe olduğunun, yaşına göre çok çocuksu olduğunun farkında. Sonra mutfağın karanlık olduğunu, dolayısıyla Will'in ayaklarına ya da giysilerine bakmayacağını hatırlıyor. Hiç dönüp bakmayabilir bile.

İstemeden özür dileyen bir sesle, su almak için inmiştim, diyor.

Dolapta arıtılmış su var, diyor Will.

Annem söyledi, değil mi?

Evet.

Neden başkaları gibi musluktan su içemiyorsak...

İçebilirsin, diyor Will.

Rosie dolabın önünde duraklayıp ona bakıyor. Karanlıkta tam göremese de sesinde bir gülümseme olduğunu düşünüyor. Belki de azıcık şakalaşıyor, Rosie için yeni bir şey bu. Gece boyunca ateşin başında konuşması gibi.

Peki, diyor. İçeceğim.

Musluğa gidip bardağını dolduruyor; bir yudum alırken camdan dışarı bakıyor. Bahçe karın altında kaybolmuş. Ne güzel, diye düşünüyor Rosie. Ne güzel ve el değmemiş, kısa bir süre için bile olsa.

Ee? diye soruyor Will.

Ee ne?

Suyu diyorum. Nasıl?

Ha. Rosie bardağın içine bakıyor. Hiç fena değil.

Will gülüyor, neredeyse nefes alır gibi sessizce gülüyor ve o an bir şey yükselip Rosie'nin içinden geçiveriyor.

Rosie onu geçen geceden beri bir-iki kez düşünmüştü. Will'in yanından neredeyse hiç ayrılmaması tuhaftı onun için; gözlerini kaçırdığı zaman bile kendisine bakıp durmasından utanmıştı.

Okulda sevilen biri olmasına ve uzun sevgili listesine rağmen Will White'ın hep mesafeli ve soğuk biri olduğunu düşünmüştü. Altın-kahverengi saçları, muğlak ifadeli gri gözleri. Marley'yle hafta sonu izledikleri filmlerdeki insanların gerçekten var olmasını gülünç buluyordu Rosie. Yine de karşısında duruyor, mutfağında ona bakıyordu işte.

Peki, iyi geceler, diyor Rosie ve çıplak ayakları üzerinde dönüp kapıya yöneliyor.

Rosie, diyor Will.

Adı ağzında.

Efendim?

Will telefonunu bırakmış, ekran hâlâ masadan yüzünü aydınlatıyor. Yüzündeki gölgeleri, gözlerinin altındaki halkaları derinleştiriyor.

Ne diyecektim bilmiyorum, diyor.

Rosie başını yana eğiyor.

Bir şey demek istiyordum, diye düzeltiyor Will. Ama neydi bilmiyorum.

Peki.

İyi uykular o zaman.

Ben hiç iyi uyuyamam, diyor Rosie. Hem dürüst olması gerektiğini hem de Will tuhaf davrandığı için kendisinin de tuhaf, en dürüst halini takınabileceğini düşünüyor.

Ben de uyuyamam, diyor Will. En azından başkalarının evinde.

Karın gümüşi, yumuşak ışığıyla aydınlanan mutfakta birbirlerine bakıyorlar. Buzdolabı derin, belli belirsiz bir sesle çalışıyor.

Aç mısın, diye soruyor Rosie.

Hep açım, diyor Will ve arkasına yaslanıyor. Rosie nedense o an Will'in sigara içtiğini ve inkâr edilemeyecek kadar çekici olduğunu anımsıyor. Bu iki nedenden ötürü konuşmayı derhal bitirmeli, onu telefonuyla ve uykusuz gecesiyle baş başa bırakmalı. Sabah deneme sınavı var. Uyumaya çalışması gerekiyor. Annesi ne bu saatte ayakta olmasını tasvip eder ne de bu çocuğu.

Rosie birer kâse mısır gevreği koyuyor.

Sabahın erken saatlerine kadar konuşuyorlar. Rosie'nin açtığı, fırının üstündeki lambanın ışığı mutfağı altın rengine boyuyor; yerden ısıtmalı fayanslar, Rosie'nin terliksiz ayaklarının altına sıcaklık veriyor.

Soğuk sütle mısır gevreği yiyorlar. Rosie bir kaşık sütün Will'in çenesinden aşağı akmasını seyrediyor ve bu çocuk birden gözünü daha az korkutuyor, hele ki ne olduğunu fark etmeyince. Rosie nihayet küçük bir kahkahayla söyleyince Will elinin tersiyle ağzını siliyor ve çok ayıp olduğunu söylüyor. Rosie neden, diye sorunca omuz silkip sırıtıyor; köpek dişleri sivri, keskin.

Muhabbet etmeye uğraşmıyor Will. Okul, dersler ya da ikiz olmak hakkında sorular sormuyor. Pat diye neden az uyuyabildiğini soruyor ve işi bitiren, Rosie'yi yakalayan, hiç hazır değilken dünyasına bu çocuğun girmesine neden olan bu soru oluyor.

Bazı konularda endişeleniyorum işte, diyor Rosie. Bazen.

Ne gibi konular, diye soruyor Will ve Rosie salakça konular olduğunu söylüyor. Will, seni uyutmuyorsa asla öyle değildir, diyor.

Normal konular, diyor Rosie. Okul. Notlar. Hayat.

Hepsi aynı kapıya çıkmıyor mu sonuçta, diyor Will. Rosie alay edip etmediğini düşünüyor.

Söylemiştim salakça olduğunu.

Öyle bir şey mi dedim?

Rosie hiçbir şey demeden kaşığını sütten çıkarıyor.

Her şeyi çok fazla önemsemeyi öğrettiler bize, diyor Will. Verdiğimiz her karar bizi belli bir yoldan götürecekmiş gibi.

Öyle olduğunu düşünmüyor musun?

Hayır. Bence bir yolumuz var ama verdiğimiz kararlara göre değişmiyor. Her şekilde aynı yere varan bir yol bence.

Rosie kaşığındaki sütü yudumluyor. Mısır gevreğinin tatlılığı ona geç saatlere kadar ders çalıştığı zamanları, ilkokuldaki kahvaltı kulübünü, annesi işe yetişebilsin diye sabah beşte kalktığı yılları hatırlatıyor.

Neyi kastediyorsun, diye soruyor.

Sence neyi kastediyorum?

Bu soruyu kendi sorusuna yanıt olarak havada bırakırken Will'in kaşlarının hafifçe kalktığını görüyor.

Ölmeyi, diyor Rosie.

Evet.

Will önemli bir şey değilmiş gibi öne doğru eğiliyor ki Rosie, insan on yedi yaşındayken ölümün önemi olmadığını varsayıyor. O kadar uzakta, o kadar mantıksızken.

Bana sorarsan geçen her gün ölüyoruz zaten, diyor Will. O yüzden ölmeden önce ne istiyorsak yapalım gitsin.

Will konuşurken ona bakıyor, Rosie gözlerini masaya indiriyor. Masada kâsesinden kalan hilal şeklinde bir süt izi var. Rosie parmağını değdirip çizgi halinde masaya sürüyor.

Biraz karanlık bence, diyor ve Will omuz silkerek öyle olduğunu söylüyor.

O zaman ne yapmak istiyorsun, diye soruyor Will'e. Aklından geçse de *ölmeden önce* diye eklemiyor.

Bir şeyler düşüneceğim herhalde, diyor Will.

Rosie başını sallıyor; parmağının ucu sütten ıslak.

Peki ya sen ne istiyorsun, Rosie Winters?

Rosie ona bakıyor. Will yine gülümsüyor ama belli belirsiz. Dudaklarının kenarları kalkmış, gözleri yarı karanlıkta yumuşak iki lamba gibi. Soyadını zikredişi saldırgan da sevecen de olabilir; Rosie hangisi olduğunu tam olarak kestiremiyor.

İstememem gerektiğini söylediğin her şeyi istiyorum, diyor Rosie. Okulda başarılı olmayı. İyi notlar almayı, güzel bir hayatım olmasını. Hepsini.

Bunların sana güzel bir hayat getireceğini mi sanıyorsun, diye soruyor Will.

Güzel bir hayata ulaşmamı sağlayacak şeyleri *elde etmeme* yardımcı olacağını sanıyorum, diyor Rosie.

Will gözlerini ondan ayırmıyor. İtiraz etmiyor, tekrar sormuyor.

Rosie kaşığını indiriyor, sütün dalgalanmasını seyrediyor.

Rosie gece üç buçukta, eyvah, geç olmuş, diyor. Will onun bakışlarını takip ederek mikrodalganın saatine bakıyor ve teknik olarak saatin erken olduğunu söylüyor.

Rosie sandalyesinden kalkarak, gitmeliyim, diyor. Kâseleri musluğun altında dururken Will onu seyrediyor. Rosie'nin saçları koyu ve yele gibi, omuzlarının biraz aşağısına iniyor. Pijamasından beyaz ayak bileklerini görebiliyor.

İlgilenesi yok aslında. İlgilenmeye ne zamanı ne de isteği var. Üniversiteye gidecekse, Josh'ın kız kardeşiyse olmaz bu iş. Fazla

çekici olacaksa da olmaz ki Will şimdiden öyle olacağını hissediyor.

Söylediğin şu şarkı, diyor, musluktan akan suyun üzerinden kendisini duyabilsin diye sesini yükseltiyor.

Ne olmuş, diyor Rosie. Musluğu kapatıyor, kâseleri kurulması için ters çeviriyor. Şarkının çok güzel olduğunu söylemek istiyor Will. Sesinin, Rosie'nin kendisinin çok güzel olduğunu. Ama normalde söyleyeceklerinden kopuk, düşünmesi bile cüretkâr gelen şeyler bunlar.

Aklımdan çıkaramıyorum, diyor.

Kulak kurdu gibi, diyor Rosie. Lavaboya sırtını dönmüş, tezgâha yaslanmış. O gözlerle kendisine bakıyor.

Kulak kurdu nedir?

Hani bir şarkı aklına takılır ve kafanın içinde dönüp durur ya. Bana da bazen uyuyamadığımda oluyor. Beynim bir döngüye kapılmış gibi.

Will düşünüyor. Yok, o kadar fena bir şey değil, diyor.

Rosie hafif bir gülümsemeyle yanıt veriyor; dişlerini göstermeden, dudaklarıyla. Şu an sandalyeden kalkacak, dudaklarını onun dudaklarına götürecek olsa onun ne diyeceğini merak ediyor.

Ben yatıyorum, diyor Rosie.

O zaman iyi geceler, diyor Will.

Rosie kımıldamıyor. Will de kımıldamıyor.

Seninle konuşmak güzeldi, diyor Will.

Ne kadar resmî, diyor Rosie, aynı hafif gülümsemeyle. Sonra merdivende hafif ayak sesleriyle ayrılıyor yanından. Will bir süre fırının bal sarısı ışığında oturuyor. Güneşin doğmasına daha saatler var.

Josh sabah bacaklarına oturduğunda Will uyuyor numarası yapıyor.

Günaydın uykucu, diyerek karnına yumruğu indiriyor Josh. Will homurdansa da sabah olduğuna, kalkıp kafein alabileceğine ve belki yine Rosie'yle konuşabileceğine seviniyor.

Kahvaltı, diye soruyor Josh.

Karlar eridi mi?

Daha iyisi oldu. Okullar tatil edildi.

Gerçekten mi?

Gerçekten! Okul mokul yok. Tanrı'ya ya da taptığın tapmadığın hangi ilah varsa ona şükürler olsun.

Seni nasıl daha sık duvara yapıştırmıyorlar, anlamıyorum, diyor Will. Doğruluyor ve bir eliyle şakaklarını ovuyor. Uykusuzluktan, duvar kâğıdının fazla gözalıcı beyazlığından oda karşısında yan yatıyor biraz.

Şanslıyım herhalde, diyor Josh. *Ve* tatlıyım.

Ben olsam öyle demezdim, diyor Will ve böğrüne dirsek yiyince inliyor.

Pankek, diyor Josh. Pankek sever misin?

Severim herhalde.

En çok neyini seviyorum biliyor musun Will, diyor Josh koltuktan fırlarken. Sınırsız coşkunu.

Hâlâ başını ovuştururken Will ona hareket çekiyor. Ama etrafına baktığında Josh'm gitmiş olduğunu, ikiz kardeşinin kapıda durduğunu görüyor. Saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, elinde bir fincan var.

Kahve istersin, diye düşündüm.

Evet, hem de nasıl, diyor Will. Ayağa kalkıp fincanı alıyor, içerken ağzı yanıyor. O an birden dağınık saçlarını fark ediyor. Dişlerinin arasındaki çukurlara yapışmış mısır gevreği kırıntılarının, nefesindeki katranın tadı ağzına geliyor.

Süt ister miydin emin olamadım.

Sade gayet iyi, sağ ol.

Uyuyabildin mi, diye soruyor Rosie. Will bunun anlamlı bir soru olup olmadığını, gözüne uyku girmeyip onu mu düşündü diye sorup sormadığını merak ediyor.

Sonunda biraz, diyor.

Anlamlı bir cevap.

Rosie üşümüş gibi kollarını kavuşturuyor; halbuki Will şafak sökmeden önce kaloriferlerin tangırtısını, boruların içinde

çarpan su sesini duymuştu. Rosie'nin mavi gözleri olduğunu görüyor şimdi. Karmakarışık saçlarına uyan kalın, koyu renkli kaşlarını da. Tam bir şey söyleyecek gibi ağzını açtığı sırada Josh kafasını mutfaktan uzatıyor.

Rosie, diyor. Tereyağımız yok.

Sıvı yağ kullan o zaman, diyor Rosie.

O nerede? Buzdolabında mı?

Rosie başını iki yana sallayıp mutfak dolabında olduğunu söylerken Will, ikizine döndüğünde yüzünde sevgiyle beliren ifadeye bakıyor.

En anlaştıkları zamanda bile Amber'a hiç böyle bakmamıştı Will. Yutmadan önce kahveyi ağzında tutuyor; acı ve hâlâ çok sıcak.

Daha söylemeye karar bile vermeden, yürüyüşe çıkmak ister miydin, diye soruyor Rosie'ye.

Rosie dönüp bakıyor.

Hemen mi?

Ya da kahvaltıdan sonra olabilir.

Ne oluyor diye sorarken kendine, Rosie'nin de aynı şeyi sorgulamasını seyrediyor. Rosie'nin kaşları birleşiyor, altdudağını hafifçe ısırıyor. Sadece bir anlığına; sonra ifadesi normale dönüyor.

Olabilir, diyor Rosie.

Sonra mutfağa girip Will'i dağınık yatak örtüleri, içinde pek de uyumadığı tişörtü ve baksır şortuyla yalnız bırakıyor. Aralarında konuşmalarını, tencere tava tangırtısını, açılıp kapanan çekmeceleri dinliyor Will. Rutinin, yakınlığın sesi bu. Will kendini evinde bunlardan uzaklaştırmıştı; zamanının çoğunu garajda geçiriyordu.

Giyinip yanlarına gittiğinde Rosie'yi pankek hamurunu karıştırır, Josh'ı mutfak dolaplarında bal ve şurup ararken buluyor.

Bulduğu sosları masanın üzerine bırakırken Josh, her karlı gün şekerle başlamalı, diyor. Rosie, tavaya karışımdan bir kepçe dökerken sessiz.

Bizimki kar tatili olunca strese girer, diyor Josh, başıyla Rosie'yi işaret ederek.

Strese girmiyorum, diyor Rosie.

Bugün onun tarih deneme sınavı vardı, diyor Josh, Will'e. Bizimle oturup pankek yemek yerine okulda olmayı, sınava girmeyi tercih ederdi.

Hayır, etmezdim, diyor Rosie ve tavanın altını sonuna kadar açıyor. Her şeyi unutacak günler artmış oldu, o kadar.

Rosie'nin ilk krepi pişmemiş tarafına çevirmesini seyrediyorlar. Mutfak bitkisel yağ ve yumurta sarısı kokuyor; camlar sıcaktan buğulanıyor. Rosie'nin onlar için yemek pişirmesinden rahatsız olan Will yardım etmeyi teklif ediyor; Rosie kenara çekildiğinde şaşkınlığını gizleyemiyor. Rosie buzdolabından aldığı çilekleri dilimleyip küçük bir kâseyi toz şekerle doldururken Will karışımı döküp çeviriyor. Rosie'nin şekere çileği bandırıp tohumları emmesini fark etmemeye çalışıyor.

* * *

Will ve Josh, erkekler karda her ne yapıyorlarsa onu yapmaya çıkıyor. Birbirlerine buz kütleleri atacaklarına, kot pantolonlarını sırılsıklam edeceklerine, deliğe anahtar sokamayacak ölçüde parmakları uyuşana kadar dışarı kalacaklarına şüphe yok.

Rosie ders tekrarı yapıyor. Tarihi olayları ezberlemeye çalışıyor, başarısız olunca gam egzersizine başlıyor, o da fazla rahat geliyor ve bir saat içinde sıkılıyor. Will'in sürekli kendisiyle göz göze gelmeye çalıştığından emin olduğu kahvaltıyı düşünüyor ve gündüz vakti nedenini anlamadığına hükmediyor. İlginç biri olmadığı gibi, Will de kendisiyle ilgileniyor olamaz. Dışarıda yağan karla sessizleşen odada o karanlıkta her şey bir başka gelmişti halbuki. Masanın altında ayakları neredeyse birbirine değiyordu.

Will, Dave adlı bir köpeği olduğunu söylemişti.

Anneannesiyle birlikte yaşadığını.

Ölümden, gitardan, yolculuk planlarından, Will'in sıçan korkusundan, Rosie'nin top pamuk nefretinden konuşmuşlardı. Will bir kez bile motosikletinden ya da okuldan uzaklaştırılmasından bahsetmemiş, Rosie de bu soruyu sorabilecekmiş gibi hissetmemişti.

Yine de zihninde sürekli başa sardığı, şu an dikkatini dağıtan kısım, Will'in ona şarkısını aklından çıkaramadığını söyleyişi.

Rosie'nin şarkısını. Kendi yazdığı şarkıyı ama Will'in bunu bilmesine olanak yok.

Oyun sahasında onları buluyor. Kapitone tulum giymiş çocuklar kızaklarını parkın ilerisindeki tepeciğe doğru sürüklerken çizmeleri karda derin çukurlar bırakıyor.

Salıncakların oradalar. Will salıncaklardan birine oturmuş, bacaklarını uzatmış. Botları da ceketi gibi siyah deriden; saçlarında ince ince kar var. Ona yaklaştığı, saçlarındaki karı çiye benzettiği sırada Josh bir kartopu fırlatıyor.

Kartopu puf diye patlarken, geldin, diyor. Korkuluklarda oturduğu yerden hevesle fırlıyor. Kulakları soğuktan karides gibi pespembe.

Birazcık çıkayım dedim, diyor Rosie, saçındaki karı silkelerken. Bir molaya ihtiyacım vardı.

Kardeşi o sırada Rosie'yi bileklerinden kavrıyor, eldivenleri nemli, bir sürüngeni andırıyor; avuç içleri minik kavrama benekleriyle kaplı. Rosie eldivenlerini unuttuğu için soğuktan ürperiyor.

İyi yaptın, diyor Josh ve bir defa sıkıyor bileklerini; eğlenceyi, karda olmayı ders çalışmaya tercih etmenin onun için ne kadar zor olduğunu bildiğini göstermek adına. Sürekli ondan istediği gibi kendini rahat bırakmasının. Rosie'nin paltosunun içini birden sıcaklık basıyor; kendisi ya da onun için değil, William White için. Üstelik nedenini bilmeden geldiğini söylese Josh ne derdi diye içinden geçiriyor.

Korkuluklara yaslanıp biraz laflıyorlar. Çocukların oynamasını, sahada topu kovalayan köpeği seyrediyorlar. Josh kendini sırtüstü bırakıp karda melek yaparken Will salıncaktan izliyor; Rosie de Will'in izlemesini izliyor. Ağaçlara bakıyormuş gibi bakışını Will'in başının ilerisinde bir yere sabitliyor.

Karı seviyorum ya, diyor Josh, durduktan sonra.

Bu lafın üzerine Will, Rosie'yle göz göze geliyor ve o bakışta bir şey paylaşıyorlar. On yedi yaşındaki ikizinin pervasız açıksözlülüğüne –hatta masumiyetine– duyulan bir minnet ya da şefkat.

Ben sevmiyorum, diyor Rosie.

Git eve o zaman, diyor Josh ve bu lafı yüzünden Rosie'den bir kartopu yiyor.

İyi vurdun, diyor Will. Rosie gülüyor.

Üçü neredeyse bir saat daha konuşmaya devam ediyorlar. Josh küçükken yaptıkları kardan adamı, eriyeceğini nasıl anlamadıklarını anımsıyor. Nasıl ağlamıştın, diyor Rosie'ye. Ağlayan sendin diye hatırlıyorum, diyor Rosie ve bu kez gülme sırası Will'de. Ama kendi anısını paylaşmıyor.

Sohbet durulduğunda Rosie ellerinin kaskatı olduğunu söylüyor.

Cebine sok biraz, diye öneriyor Josh. Bulutların arkasında beliren solgun güneşte kar hafiften ışıldamaya başlamış.

Eve gideceğim galiba, diyor Rosie.

Ben de gelirim, diyor Will, gözleri bir an buluşuyor. Josh hiç eğlenceli olmadıklarını söylüyor.

Çimlerin benek benek göründüğü karda yan yana yürüyorlar. Sahanın etrafındaki ağaçlar siyah kemiklere benziyor, dallarındaki karlar çoktan eriyip gitmiş.

Hiçbir zaman fazla tutmaz, diyor Rosie kapıdan geçip tuz dökülmüş yola çıktıklarında.

İyi ki tutmuyor, diyor Will. Yollar tam bir kâbus olurdu.

Okullar da kapalı kalırdı.

Yolun kenarında çamurlu kar. Ayakkabılarının altında kumlu tuz.

Senin kadar okulu seven kimseyi tanımadım, diyor Will. Rosie'nin yanakları kızarıyor ama Will'de rahatsız ya da alaycı bir hava sezmiyor. Bu kez masada oturmadıklarına şükrediyor Rosie; Will yüzüne bakamadığı için.

Sevdiğimden değil aslında, diyor. Bir planımın olması hoşuma gidiyor.

Will suskun. Yolda bir dönemece yaklaşıyorlar ve karşıdan gelen arabalara yakalanmamak için mecburen karşıya geçiyorlar. Sonra aralarında konuşmadan tekrar karşıya geçiyorlar. Ağaçlardan yağmur gibi tek tük, ritimsiz damlayan karın şarkısı duyuluyor.

Bana ilginç geldi, diyor Will.

Küçümseyici oldu.

Will ona yan yan bakarken Rosie gözlerini karşıya dikiyor.

O şekilde söylemek istemedim, diyor. Kar damlamaya devam ediyor, yanlarından geçen araba üzerlerine sulu kar sıçratıyor.

Güzel bir şey olduğunu söylemek istedim, diyor. Ne bileyim, böyle olman.

Enayi mi, diye soruyor Rosie. Will başını iki yana sallıyor.

Kendinden emin, diyor.

Josh biraz arkalarından geliyor. Will'in elini tutmak için tuhaf, neredeyse karşı koyulamaz bir istek duyuyor Rosie; ne yapacağını görmek için, aralarındaki şeyi doğru anlayıp anlamadığını görmek için ki doğru anlamadığı kesin. Ama kardeşi tam arkalarındayken bu düşüncesini sınayamıyor.

Will'in yanında yürümeye devam ediyor. Ellerini ceplerine sokuyor.

Sokağın köşesine geldikleri sırada bir kamyon ikisini de yoldaki suyla baştan aşağı ıslatıyor. Buz gibi soğuk suyun dehşetiyle Rosie'nin nefesi kesilirken Will avazı çıktığı kadar bağırıyor;

kocaman açılmış öfkeli gözlerle birbirlerine dönüp sonra gülmeye başlıyorlar.

Will, dallama, derken Rosie yüzünü siliyor. Parmakları uyuşalı çok olmuştu. Şimdi suyu silerken su ona daha soğuk, neredeyse acı verici geliyor.

Ellerim acıyor, diyor ve Will ona ellerini koltuk altlarına sokmasını söylüyor. Nasıl? diyor Rosie. Will o an durup montunun fermuarını indiriyor ve Rosie'nin ellerini ellerine alarak montunun içine, kendi koltuk altlarına sokuyor.

Arabalar geçiyor. Kar ayaklarının altında kayıyor. Rosie'nin avuçlarını daha da sıkıştırabilmek için yaklaşıyor Will, ellerini hâlâ bırakmadan. Gömleği ıslak, kamyonun sıçrattığı su mu yoksa hafif terlemiş mi, Rosie tam bilmiyor. Ona bakıyor ve ilk kez kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark ediyor. Kendi kirpiklerinden daha uzun.

Seninkiler de üşümüş, diyor Rosie. Kalbi teklediği ve söyleyecek bir şey bulamadığı için; her şey aynı anda hem eriyor hem donuyor.

İyi gelir şimdi, diyor Will.

Kanın geri döndüğü elleri daha da acıyor şimdi.

Nabzını parmak uçlarında hissediyor.

Onun teninde.

üç

Will arabayı evin önüne park ettiğinde inmeden, gösterge panelinin ötesinde bir yerlere bakarak düşünüyor. Özellikle de Rosie'nin ayak bileklerini ve kaşıkla nasıl yediğini.

Başını sallıyor ve bu işin acayipliğini düşünüp hafifçe gülüyor. Kusursuz notları ve elf gibi sivri kulaklarıyla bu kızı şenlik ateşinden önce hiç fark etmemişti. Gözlerini ovuşturuyor, ağaçlardan dökülen kar tanelerini izliyor. Biraz kestirmesi gerektiğine karar verip arabadan indiği sırada telefonu çalıyor. Arayanın Darcy olması şaşırtıyor onu. Haftalardır konuşmadılar.

William White, diyor ses, arayan o değilmiş gibi.

Darcy, diyor Will. Selam.

Ne yapıyorsun, diye soruyor Darcy.

Hiç.

Ben de öyle düşündüm. Kar tatili diye.

Evet.

Öyle.

Öyle.

Gelmek ister misin? Annem dışarı çıktı.

Will iki saniye kadar düşündükten sonra gidemeyeceğini söylüyor.

Niye, diye soruyor Darcy, keskin ve anlık bir öfkeyle. Will karşı tarafın duymasını umursamadan iç çekiyor.

Olmaz, Darce. Halim yok.

Niye, diye soruyor yine. Kiminleydin?

Gece bir arkadaşımda kaldım, diyor Will. Matematik çalıştık.

Darcy genzinin derinliklerinden derin, inanmayan bir ses çıkarıyor. Will hiç yalan söylemediği halde neden herkesin ondan en kötü şeyi beklediğini düşünüyor bir an.

Siktir git, Will, diyor Darcy.

Olur, peki. İstediğin bu değil miydi zaten?

Ne?

Sikişmek. Bu yüzden aradın beni.

Darcy telefonu yüzüne kapatıyor. Will arabadan iniyor, botları eriyen karların içinde şıpırdıyor.

Akşamüstüne kadar uyuyan Will, ocağın tekrar tekrar çakma sesine uyanıyor. Anneannesine aylar önce tamir etmeye çalışacağını söylemişti. Rutubetle ilgisi olabileceğini düşünüyor; ne zaman bahar gelse bu ses kesiliyor çünkü.

Yataktan güçbela doğruluyor, duş alıyor ve mutfağa iniyor. Anneannesi kâselere çorba doldurmakla meşgul, kız kardeşi ödevine eğilmiş.

Beyefendi yaşıyormuş, diyor anneannesi, Will oturup çatal bıçağı uzatırken. Sapları desenli kaşıklar, bıçak ve çatalları sarmış yapraklar; hepsi masanın ortasında bir sepette duruyor.

Geldiğimde selam verdim ya, diye hatırlatıyor anneannesine.

Haklısın, diyor anneannesi. İki heceli kelimelerin kralısın.

İki cüceli ne demek, diye soruyor Amber, başını kaldırmadan.

Heceli, diyor Will. Her şeyin kralıyım demek.

Hayır, değil.

Anneannesi kâseleri masaya bırakırken, akşamın nasıl geçti, diye soruyor. Çorbasına karabiber koymuş, üstüne rokfor ufalamış.

Hiç uyuyamadım, diyor Will. Ama Josh matematik kısmını çözdü sayılır, buna da şükür.

Ne yediniz, diye soruyor anneannesi. Nerede ya da kiminle olursa olsun sorusu hep budur çünkü. Will'i karakoldan almaya geldiğinde dokuz uzun, sıkıntılı dakika boyunca sessizce oturmuşlar, sonra anneannesi akşam yemeği yiyip yemediğini sormuştu.

Patlıcanlı bir şeydi, dedi Will. Bilmiyorum işte, Josh'ın odasında yedik.

Odasında mı? diye sordu Amber.

Artık bırak kalemini, Amber, diyor anneannesi. Yemeğini ye soğutmadan.

Ben neden odamda yiyemiyorum?

Çünkü yaşlı anneanneciğine eşlik etmen gerekiyor. İyi geçti, öyle mi? Olaysızdı?

İyiydi, diyor Will.

Bunu söyler ve kaşığını kırmızı çorbaya daldırırken Rosie'yi düşünüyor.

Acaba özel ders mi versen, diye lafa giriyor anneannesi. Will hâlâ sabahki kahve yüzünden yanık olan diline değdirmemeye dikkat ederek çorbasından bir kaşık daha alıyor. Rosie'nin yaptığı kahve. Yumuşacık elleriyle ona uzatmıştı.

Özel ders vermeye ihtiyacım yok, diyor. Garaj var.

Ama uzun vadeli bir iş değil o, değil mi?

Yine başlama, anneanne.

Tamam, tamam. Aklıma geldi işte.

Ben avukat olacağım, diyor Amber. Öğretmenim Bayan Brown benden iyi avukat olacağını söylüyor.

Eminim olursun, diyor anneannesi.

Avukatlar sahtekârdır, diyor Will. Onlardan biri olmak istemezsin.

Niye böyle bir şey söylüyorsun şimdi çocuğa?

Doğru çünkü.

Tüm avukatlar sahtekâr değildir, Vil-yım.

Ne zaman gergin ya da bitkin olsa anneannesi adını bu şekilde, iki heceye indirerek söyler. Dedelerinin öldüğü gün adı Vil-yım'dı. Annelerinin doğum gününde de. Her veli toplantısında, her karne gününde dudaklarını ayırmadan, iç geçirerek Vil-yım der.

Dişçi de olabilirim, diyor Amber.

Daha iyi olur, diye kabul ediyor Will, oradan oraya nasıl atladığını anlamaya uğraşmadan. Yine de şimdi karar vermene gerek yok, Ambs.

Vermem lazım, diyor Amber.

Neden ki?

Günlüğüm için, diyor. Umutlarıma, hayallerime ve büyüyünce ne olmak istediğime ayırdığım koskocaman bir bölüm var. Yaldızlı kalemlerimi ona sakladım.

Will bakışlarını çorbasından kaldırıp kardeşine yöneltiyor.

Daha on yaşındasın, diyor.

Sana da onun defterinden almak lazım, diyor anneannesi.

Günlük o bir kere, diyor Amber. Defter değil.

Will gülüşünü bastırıyor. Anneannesi güvercin ötüşü gibi yumuşak bir sesle gülüyor, sonra herkese ekmek dilimliyor.

* * *

Rosie, Marley'nin yatak odasında, arkadaşının yanında uzanmış; önlerindeki televizyonda onlarca defa izledikleri bir sahne akıp gidiyor. Şekerleri açıp tatlı patlamış mısırları çıtır çıtır yerlerken Rosie dişlerinin şekere bulanmış olduğunu hissediyor.

Jack'in üst güvertede Rose'u seyretmesini izlerlerken Rosie Marley'ye William White'ı ve mutfakta karşılaşmalarını anlatmayı aklından geçiriyor. Sonra aralarında olan bir sonraki şeyi, onun ellerini ellerinin içine alışını.

Ağzına tatlı atarken Marley soracaktı: Sonra ne oldu?

Sonra... hiçbir şey.

Will ellerini bırakmış, daha iyi olup olmadığını sormuş, Rosie de başıyla onaylamıştı; sonra eve kadar yürümüşler, kaldırımdaki birikintiler sulu kara dönüşmüştü. Josh nihayet onlara yetişmiş, Will'e bir kez daha matematik yardımı için teşekkür etmişti. Sonra Will arabasına binip eve dönmüştü.

Ekranda Leo'yu seyretmeye devam ederken, Rosie bir şeker daha alıp dilinin altında tutuyor.

Doğru düzgün tanımadığı bir çocukla gece yarısı buluşmasında ve bir an ellerini ısıtmasında anlatmaya değer bir şey

olmadığını düşünüyor. Haline acıdığı için yapmıştı, belki de Rosie'nin oynamakla ilgilenmediği bir oyun oynuyordu.

Yine de arkadaşı patlamış mısırdan alırken kendisinin dizlerini yukarı çekmiş, oturduğu yerde bu sahneyi gözünde canlandırmaya devam etmesi şaşırtıcı.

Will'in gözlerinin grisini düşünüyor.

Will'in onu mutfağın duvarına bastırdığını hayal ediyor; yüzünün yüzüne değecek kadar yakın olduğunu.

İşte ilginç olan bu, diye düşünüyor, Marley esnerken. Bu başlı başına yeni bir şey.

Rose kıpkırmızı, ışıl ışıl elbisesiyle güvertede tıkır tıkır yürürken arkadaşı doğruluyor. Bu kısmı çok seviyorum, diyor. Keşke bizim hayatlarımız da bu kadar coşkulu olsaydı.

Neden böyle bir şey isteyesin ki?

Ne bileyim... ikimizi düşünüyorum da Rosie... *Ac-cayip* sıkıcıyız. Hayatta orkestra provalarından ve not beklemekten fazlasının olacağı günleri dört gözle bekliyorum, anlıyor musun?

Rosie filme dönüyor çünkü anlıyor ama kendisi için daha fazlasının çoktan olduğunu hissediyor. Bir şeyin değiştiğini. Midesi bulanmasına, susamasına ve dişlerinin çürümesinden belli belirsiz endişe duymasına rağmen bir şeker daha açıyor.

Eve döndüğünde Rosie midesi şekerle dolu ama açlıktan ölecek bir halde kendine ekmek kızartıyor. Mikrodalgada fasulye ısıtırken, camın arkasındaki tabağın yavaş ve hipnotize edici bir şekilde dönmesini izliyor.

Şarkının sözleri o sırada geliyor aklına, dünyanın bir bütün olarak döndüğüne dair sözler; Rosie bu sözleri bir yerden aşırıp aşırmadığını, yoksa kendisine mi ait olduğunu merak ediyor. Sözleri dolabın yanındaki not defterine karalıyor, sonra sayfayı katlayıp cebine atıyor. Ne olur ne olmaz.

Gelmişsin, diyor Josh mikrodalganın bip sesiyle birlikte kapıdan içeri girerken.

Geldim, diyor Rosie.

Marley nasıl?

İyi, diyor Rosie. Sıkıcı olduğumuzu düşünüyor.

Kimin? Sen ve benim mi?

Hayır, ben ve o.

Ha. O konuda aynı fikirdeyim galiba.

Rosie, hafif yanmış ekmeğin üzerine fasulyeleri dökmesini dolaba yaslanıp seyreden kardeşine gözlerini deviriyor.

Annemin migreni tuttu, diyor Josh.

Yine mi?

Evet. Josie'nin doğum izninden dolayı işi başından aşkın.

Olabilir. Bana biraz... şey geldi.

Gergin.

Sinirleri tepesinde.

Korkunç?

Aralarında sessizce gülüyorlar. Rosie tabağını masaya götürüp kendine çatal alırken Josh karşısına oturuyor. Meyve kâsesinden bir portakal alıyor ve soyup yemeye keyfi olup olmadığını düşünüyormuş gibi iki elinin arasında yuvarlıyor.

Kızarmış ekmeğini ikiye bölerken Rosie, bunu da atlatır, diyor.

Süper avukat.

Çelik kadın.

Çelik sinirli Samantha, diyor Josh ve sonunda portakal kabuğuna parmağını daldırıyor. Çelik gibi olduğu kesin. Babamla bu aralar acayip mutsuz görünüyorlar, değil mi? Özellikle de annem.

Bana hiç farklı görünmüyorlar, diyor Rosie.

O zaman durum *hakikaten* vahim, diyor Josh. Bir dilimi mutfak lambasına tutuyor. Çok fazla çekirdek var.

Bir şey olmaz, diyor Rosie.

Çekirdekleri yersem mi?

Hayır, annemle babama. Noel'de güzel bir sıfırlama olur. Her zamanki gibi.

Ah, Noel, diyor Josh, rüya görür gibi bir edayla. Noel'i *çok* seviyorum.

Biliyorum, diyor Rosie, tekrar göz devirerek. Noel, kar ve neşeyi.

Portakalları da öyle, diyerek Josh elindekini kadeh tokuşturur gibi havaya kaldırıyor.

Rosie başını iki yana sallıyor, yemeğinden bir çatal daha alıyor. Mutfak sıcak, dışarıda rüzgârın patırtısı duyuluyor, bir avuç yağmur damlası cama sıçrıyor. Fasulyesini çiğnerken sözü Will'e getirmenin bir yolunu düşünüyor ama cümlesini kurmasına kalmadan kardeşi davranıyor.

İleri matematiği nihayet geçeceğim galiba, diyor.

Hadi ya?

Will sağ olsun.

Hadi bakalım, diyor Rosie. Fasulyeleri ağzında fazla uzun tuttuğunu hissediyor, yutmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Kardeşi onu seyrediyor. Onun tereddüdünü –ilgisiz görünmeye çalışmasını– onaylamayış olarak anlamışa benziyor.

Herkesin söylediği gibi biri değil aslında, diyor ona.

Değil mi, diyor Rosie gözlerini tabağından ayırmadan. Fasulyenin suyu, saçılmış ekmek kırıntıları.

Hakkında söylenenlerden haberim var, diyor Josh. Motorudur, okuldan kaçmasıdır falan. Ama iyi çocuk aslında. Akıllı ve düzgün biri bana kalırsa.

İyi o zaman, diyor Rosie.

Eve dönerken ne konuşuyordunuz?

Ha?

Will'le? Ne söyledi sana?

Hiçbir şey demedi aslında, diyor ve derken karnı ağrıyor; söylediğinin doğru olduğunu fark ediyor çünkü. Josh bir süre sessizce onu süzüyor. Portakalın yarısından vazgeçmiş.

Hiçbir şey mi?

Az konuşan bir adam, diyor Rosie ve Josh gülüyor, evet, öyledir, diyor. Tabağında bıraktığı ekmek kabuğuna uzanıyor.

Rosie ona, kardeşine bakıyor. Onun yüzünü kendi yüzünden daha iyi tanıyor; ikisi de var olmadan önce beraber büyüdü bu insanla. Yorgan kılıflarından kaleler inşa edip ranzalarının altında kamp yaptıkları, meşaleler yakarak battaniyeleri çevrelerine siperlik gibi yığdıkları eski günlerde bu konuyu konuşmuşlardı. Hangi noktada insan olduklarını. Öncesinde de ikiz miydiler? Yoksa yalnız beyinleri ve kalpleri oluştuğunda mı ikiz olmuşlardı?

Ne zaman biri öbürünün ne düşündüğünü anlayacak olsa Josh bunun ikizlere özgü bir şey olduğunu söylerdi. Ama Rosie bundan hiçbir zaman tam emin olamadı. Sıradan kardeşlere benzeyen ikizler de tanıyor; kardeşi basketbol sahasında sakatlandığında kramp geçirmek ya da geceleyin nefes alışı değiştiğinde uyanmak sıradan bir şey değil. Bazen ortada hiçbir neden yok gibiyken uyandığında Rosie duvarın arkasında onun da uyanmış olduğunu biliyor.

Bence seversin onu, diyor Josh şimdi.

Sevmediğimi kim söylemiş, diyor Rosie ve cümlenin aralarında asılı kalmasını seyrediyor, ikizinin yakalamasını, anlamasını bekliyor.

Öyle olmuyor.

Alır mısın? diye soruyor sadece ve portakaldan bir dilim uzatıyor. Rosie alıyor. Çekirdekleri tabağına tükürüyor.

* * *

Will koşuyor.

Okula ara verdiğinden beri, öfkesini yönlendirebileceği bir yol bulması söylendiğinden beri dört yıldır gün aşırı koşuyor. Kendisini hiçbir zaman öfkeli biri olarak görmemişti; bir kez dahi sesini yükseltmemiş, duvarı yumruklamamış, öğretmenine karşı ya da spor sahasında kendini kaybettiği olmamıştı. Ancak lambrili bürosunda onu ağırlayan orta yaşlı bir uzman, yaşananlardan sonra bazı sorular sormuş, her şeyi not etmiş ve

sorunun düşündükleri gibi öfke olduğunu anneannesine kesin bir dille söylemişti.

Çözümsüz sorun yoktur, demişti, S'leri dişlerinin arasındaki boşluktan ıslıkla söyleyerek. Will'in kabul edebileceği tek çözüm de koşmaktı anlaşılan.

Sigaralar yüzünden çok kolay sayılmaz. Artık azaltmasına, bugünlerde neredeyse hiç içmemesine rağmen on sekiz yaşında çoktan olan olmuş.

Buna rağmen saatlerce koşuyor Will. Hızını ya da mesafesini takip etmiyor. Saatine bakmıyor, direncini artırmaya uğraşmıyor. Koşuyor sadece. Müzik de dinlemiyor; nabzının kulaklarına vurmasından hoşlanıyor. Denizin ve martıların seslerinin de.

Koşamayacak hale gelene kadar koşuyor. Kasıkları ağrıyana, dizleri isyan edene kadar koştuktan sonra tamam diyor, yeter bu kadar.

Bugün sahil boyunca koşuyor. Aralık ayı olmasına rağmen hiç üşümüyor; cildi kendini zorlamaktan benek benek kızarmış, tişörtü terden yer yer ıslak. Plajdaki kulübelerin, güneşin altında yatmış iki fokun uzandığı kumsalın yanından geçiyor. Ormanın en ucunda duran, bir zamanların beyaz, şimdi fırtınalarla yıpranmış deniz fenerinin.

Eve ulaştığında kaslarını rahatlatmak için soğuk suyla duş alıyor, saçını havluyla kurutuyor, yatak odasına gidiyor ve yarı ıslak bir vaziyette yatağına kendini bırakıyor. Tavana, fosforlu yıldızların bıraktığı izlere bakıyor. Yedi yaşındayken, böyle şeyler için fazla yaşlı olduğuna karar verdiğinde sökmüştü onları.

Yıldızlar için fazla yaşlı.

Okul için fazla yaşlı.

Şimdiden her şey için fazla yaşlı.

Yattığı yerde, zaman zaman göğsüne oturan o his geliyor yine. Kapanan bir vananınki gibi hafif bir sıkışma. Biraz acısa da eskisinden daha iyi. O keskin tepki verme dürtüsünden daha iyi.

Will dalgın dalgın göğsünü ovuyor, Rosie'nin sesini düşleyerek zihnini dağıtıyor. Anneannesinin aşağıda gezinmesini, fırından gelen tık-tık-tık sesini duyabiliyor. Gözlerini yumuyor, şenlik ateşi şarkısını aklında kaldığı kadarıyla mırıldanmaya başlıyor.

Duruyor çünkü şarkıyı mahvediyormuş gibi geliyor.

Zil çaldıktan sonra, öğrenciler bağrış çağırış, yukarı çekilmiş etekler ve dirseklerine kadar kıvrılmış ceket kollarıyla sınıflardan dışarı üşüştükleri sırada, Will akıntıya karşı yürüyor. Çıkışa yönelmiyor, şansını deneyerek onun dolabına doğru ilerliyor.

Rosie orada, kıvırcık saçlı arkadaşıyla birlikte duruyor. Arkadaşının söylediği şeyi dinliyor ve bir kahkaha patlatıyor, başını kaldırıp boynunu ışığa doğru uzatıyor. Will'in içinde aniden vampirce bir arzu uyanıyor ve bir kez daha bu sıradan, yumuşak tenli kızda ne bulduğunu kendi kendine düşünüyor.

Selam, diyor yanına vardığında. Rosie arkadaşıyla aynı anda bakıyor ona; dört göz suratına doğru yükseliyor.

Selam, derken Rosie'nin sesi temkinli. Okulda daha önce hiç konuşmamışlardı. Will daha önce arkadaşıyla da hiç konuşmamıştı; bunu fark ettiğinde birden tuhaf bir görgü kuralı, kızların böyle şeyleri önemsediğinin bilinci devreye giriyor.

Merhaba, diyerek Rosie'nin arkasından elini uzatıyor.

Arkadaşı dik dik bakıyor, sonra birden kendine geliyor. O da selam, diyor.

Ben Will, dediğinde, evet, biliyorum diyor ona ama kendi adıyla yanıtlamıyor. Ben gerekeni yaptım diye düşündükten sonra Will bakışlarını tekrar Rosie'ye çeviriyor.

Eve yürüyerek mi dönüyorsun, diye soruyor.

Rosie sanki hileli bir soru sorulmuş gibi yavaşça, evet, diyor. Bir eli dolabın kapısında, diğeriyle içeride kitaplarını diziyor. Will onun geri çekilerek kapıyı kapatmasını ve asma kilidi takmasını seyrediyor.

Ben de seninle yürürüm.

Kentin öbür ucunda oturuyorsun, diyor Rosie.

Evet ama bir şey alacağım.

Rahat, kolay bir yalan bu. Belli olsun istiyor.

Rosie bir şey demiyor. Gözlerini kocaman açmış arkadaşına bakıyor ve aralarında anlamlı, sessiz bir alışveriş gerçekleşiyor. Will olanları seyrediyor ve bekliyor. Arkalarında diğer çocuklar koşuşturuyor, ayakkabılar linol zeminde sürtünüyor.

Rosie tam bir yanıt vermiyor. Ama arkadaşına –ona Marley diye hitap ediyor ve Will bu ismi aklına not ediyor– yarın görüşeceklerini söylüyor ve Marley cevaben çenesini eğiyor, uzaklaşmalarını, açık kapıya doğru ilerlemelerini izliyor.

Okuldan çıkıp öğretmen otoparkına geldiklerinde Will çantasını sırtlanıp aslında onunla aynı yöne yürümeyeceğini söylüyor.

Öyle mi? Rosie yan yan bakıyor ona.

Akşama doğru deniz fenerinde olacağım, diyor. Pazartesi akşamları koşuyorum. Yolumun üzerinde.

Peki.

Dört buçuk gibi oradan geçiyor olurum herhalde. Aşırı yavaş değilsem.

Peki, diyor Rosie yine.

Haber vereyim dedim, diyor Will. Güzel bir yer. Güneş orada denizin üzerinde daha uzun kalıyor gibi. Senin de hoşuna gider.

Bana ne soruyorsun, Will, diyor Rosie. Kızın dürüstlüğü, açıksözlülüğü yine vuruyor onu. Onun gibi birini daha önce hiç tanımamıştı. Kızların sırlardan ve üstü kapalı davetlerden; uzun kasvetli sessizliklerden ve örtülü imalardan hoşlandığını sanıyordu.

Benimle deniz fenerinde buluşur musun diye soruyorum, diyor.

Bu lafın üzerine Rosie duruyor. Alt sınıftan öğrenciler yanlarından geçiyor; çocuğun biri kravatını başına dolamış, okul çantasını kement gibi savuruyor.

Niye, diye soruyor Rosie.

Will ona bakıyor o an. Mürekkep gibi masmavi gözlerinin içine. O da gerçeği söylemeye karar veriyor.

Emin değilim, diyor. Ne yalan söyleyeyim.

Görünüşe göre bu söylediği Rosie'ye mantıklı geliyor.

Deneyeceğim, diyor Rosie, daha önce belki dediği zamanki kadar çekimser bir edayla. Ama Will'e bu da yeter; hatta annesini gördüğü zamanlardan alışkın olduğu bir şey sayılır. Genç ve umutlu olduğu, bir şeyleri dört gözle beklediği, tavanına yıldızlar yapıştırdığı günlerden alışkın.

Sonraki saatlerde deniz feneri onu bekliyor ama Rosie yok ortada. Ufuk çizgisinin üzerinde tatlı bir ışık parlıyor; deniz durgun.

Will beyaz badanalı duvara yaslanıp soluklanıyor. Bugünlerde terk edilmiş bir bina, sadece arazi haritalarında adı geçen bir turistik yer burası. Kullanılmayan kiliselere ıskarta dendiğini biliyor; yıllardır aklında kalan faydasız bir bilgi kırıntısı olarak. Kullanılmayan deniz fenerleri için kullanılan bir sözcük olup olmadığını merak ediyor. Boş ya da terk edilmiş. Metruk.

Esnemeyi bırakıyor ve deniz havasını içine çekiyor. Beyaz uçlu, sabırlı bir dalga ilerliyor ve kırılıyor. Will'in saçları terden ıslak, yavaştan üşümeye başlıyor. On dakika daha verecek ve sonra koşarak eve dönecek, hiçbir şey olmamış gibi.

Gerçekten öyle olduğunu fark ediyor.

Sonra Rosie geliyor. Montunun fermuarını çekmiş, beresini gözlerine kadar indirmiş. Eldiven takmış bugün. Parmaksız ve payetli.

Selam, diyor Will ve sesi kendine bile hafifçe arsız geliyor; hevesli, şaşkın ve biraz fazla yüksek.

Sana da selam, diyor Rosie.

Rosie ona, o Rosie'ye bakıyor ve Will o an bir planı olmadığını fark ediyor. Güneş batıyor ki onun da tek beklediği buydu zaten. Karanlık suların üzerinde altın yaldız gibi parıldıyor.

Seni niye buraya çağırdım bilmiyorum, diyor.

Ben de niye geldim bilmiyorum, diye yanıtlıyor Rosie. Will o an gülümsemeyi deniyor, Rosie karşılık veriyor. Ağzının kenarında iki eğik çizgi.

Güzelmiş, diyor Rosie ve bakışlarını manzaraya doğru çeviriyor. Dağınık ve yumuşak bir günbatımı var. Dalgalar kıyıya vuruyor, geri çekiliyor ve tekrar vuruyor.

Öyle, diyor Will. Söylerken denize bakmıyor; Rosie'nin yanakları kızarıyor, bakışları bir an ona döndükten sonra tekrar uzaklaşıyor. Deniz fenerinin duvarlarında rüzgârın ıslığı.

Üşümüyor musun, diye soruyor Rosie sonunda, başıyla tüyleri diken diken olmuş kollarını işaret ederek.

Hayır, diyor Will, gerçeği söylüyor; tüm vücudu ateş gibi yanıyor sanki. Yani, üşürüm birazdan, diyor. Ama henüz değil.

O zaman, diyor Rosie.

O zaman, diyor Will.

Tuhaf gerçekten.

Ama iyi anlamda mı tuhaf?

İyi anlamda tuhaf, diye kabul ediyor Rosie.

Will karnının aç olup olmadığını soruyor ama Rosie başını iki yana sallayıp denizi seyretmek istediğini söylüyor. Bağdaş kurup oturuyor ve Will de peşinden, sırtını deniz fenerine yaslayarak oturma pozisyonuna geçiyor. Alacakaranlığın gül renginden siyaha geçmesini seyrediyorlar; o kadar yavaş oluyor ki neredeyse fark etmiyorlar bile.

Josh sınavı geçeceğini söyledi, diyor Rosie. Senin sayendeymiş.

Josh'tan bahsetmek istemiyorum, diyor Will.

Niye?

Her gün en az bir saatim onunla geçiyor da ondan.

Peki, ne hakkında konuşalım o zaman?

Sen söyle, diyor Will. Kafanın içinde ne var?

Birbirlerine şenlik ateşinin önünde oturdukları akşamdan daha uzak oturuyorlar. Will onun yüzünü profilden bile tam

göremiyor; beresini aşağı çekmiş, çenesini ormana doğru çevirmiş. Sadece beresinin altından kulağının kıvrımını görüyor. Koyu renkli saçlarından bir teli.

Kafamın içinde ne olduğunu önemsiyor musun, diye soruyor Rosie bir süre sonra.

Evet, diyor Will. Önemsiyorum.

Rosie bir süre hiçbir şey demiyor. Denizin soluğu taşlara vuruyor, bir martı kumlardan havalanıyor.

Martı gözden kaybolduktan sonra soruyor: Bütün manitalarınla böyle mi konuşuyorsun?

Kimlerle?

Ashleighler, Keiralar ve Darcylerle işte.

Demek onlardan haberi var, diye düşünüyor Will ve birden midesine taş gibi bir şeyin ağrısı oturuyor. Ama sonra bunun bir anlamı olduğunu fark ediyor. Fark etmiş ya da umursamış olduğunu.

O kızların hiçbiriyle konuşmuyorum, diyor Rosie'ye.

Konuşuyorsundur tabii. Geçen sene Darcy'yi kış dansına götürmüştün.

O beni zorla götürdü aslında.

Yine de bütün akşam konuşmadan oturmuş olamazsınız.

Oturduk sayılır, diyor Will. Sonra vazgeçmeyi akıl edemeden, Darcy'yle birlikte olmanın çok fazla konuşma gerektirmediğini söylüyor.

Hım.

Evet.

Rosie anlamış ve aldırmamış gibi küçük bir ses çıkarıyor. Sanki hangi gün olduğunu ona söylemiş gibi hafif bir *hm*. Will kesinlikle üşüyor artık. Ayak parmaklarını hissetmiyor.

Ama hayır, diyor sonra.

Neye hayır?

Sorulara soruyla cevap vermesek mi artık?

Gizemli gizemli konuşmayı bırakacaksan olur.

Bu yukarı doğru eğimi daha önce hissetmemişti; içindeki her şey, ayaklarının altı, diyaframı ve deltoidleri gökyüzüne doğru yükseliyor sanki.

Hayır, o kızların hiçbiriyle bu şekilde konuşmuyorum.

Hım.

Rosie'nin en çok tekrarladığı sözcüklerden birinin bu olduğunu anlıyor. O sese, tüm o hımlara ve belkilere sahip olan kızlardan biri.

Buraya gelmek için annemlere mecburen yalan söyledim, diyor Rosie. Ortada neden yokken dışarı çıkmadığım için bir şeyler uydurdum.

Ne dedin?

Arkadaşımdan bir kitap alacağımı.

Çok orijinal.

Bana da öyle geldi. İnandırıcı da.

Öyle olduğunu anladım, diyor Will.

Anladın mı, diyor Rosie ve dönüp ona bakıyor. Artık hava karanlık, güneş kaybolmuş, bulutlar tepelerinde bir petrol sızıntısı gibi. *Hakikaten* anlıyor musun? Benim kitapları, okulu, müziği sevdiğimi... Öyle havalı müzikler de değil ayrıca. Flüt, gitar ve piyano çaldığımı. Blok flüt de var. Bilgin olsun. Üniversitede müzik okumayı çok, hem de çok istiyorum ama muhtemelen tarihe başvuracağım, sonra Oxford ve Cambridge düşünüyorum ve böyle şeylere hiç, gerçekten hiç zamanım yok. Biriyle görüşmeye yani. Eğer niyetin buysa.

Sonra nefes alıyor. Will bir kez daha hayret ediyor ona.

Müzik istiyorsan neden tarih okuyacaksın, diye soruyor bir süre sonra. Denizden esen rüzgâr önce kendisinin, sonra beresinin altında Rosie'nin saçlarını hafifçe savuruyor.

Onca söylediğimden bunu mu anladın?

A-ha, diyor Will. Soruya soruyla mı karşılık verdin?

Rosie o an gülüyor, gülüşü bir havai fişeğin arkasında bıraktığı iz gibi; yanıyor ve sönüyor, ardında bıraktığı sessizlik çıtırdıyor.

Peki, diyor. Seni uyarayım dedim sadece.

Beni uyarılmış sayabilirsin, diyor Will.

Rosie bacaklarını çözüyor, ayaklarını öne uzatıyor. Yürüyüş ayakkabıları temiz ve hiç yürüyüş görmemiş duruyor; Will tam hangi kitabı ödünç aldığını soracakken bunun bir yalan olduğunu hatırlıyor. Kendisi için söylenmiş bir yalan.

Soğuk iyiden iyiye bastırdığında, karanlık iliklerine kadar işlediğinde onu evine bırakıyor Will. Kaldırım taşları sokak lambalarının ışığında parlıyor, lokantaların camları içeriden buğulanmış. Mahalle büfesinin önünden geçiyorlar, ortalık soyulmuş patates ve kullanılmış yağ kokuyor, müşteri kuyruğu dışarı taşmış.

Bir dahakine patates tava alırız, diyor Will.

Sen de mont giyersin, diyor Rosie.

Ben de mont giyerim.

Motosiklet montu değil ama. Doğru düzgün bir şey.

Nesi var montumun?

Sıcak tutuyora benzemiyor.

Ne olmuş? Giyen benim sonuçta.

Ama üşürsen ben rahat edemeyeceğim, diyor Rosie. Bunu düşünüp duracağım, sonra ne kadar üşüdüğün senin de aklına takılacak. Sonra eve erken dönmek isteyeceksin.

Bunun üzerine Will birkaç adım duraklıyor.

Şu an üstümde mont yok, değil mi?

Evet. Ve gördüğün gibi, eve dönüyoruz.

Will'in verecek cevabı yok. Aralarında ne olduğundan emin değil; ikisinin de açıkça söylediği bir şey yok. Öpüşme, dokunma, ruhlarını ya da bedenlerini açma gibi şeyler olmadı. Sadece deniz fenerine yaslanıp konuştular, bazen sustular, sonra tekrar konuştular.

Aralarında bir şey oluyor o an. Will'in kollarındaki tüyler diken diken oluyor, sırtındaki ter kuruyor aniden.

Elini tutmayı aklından geçiriyor. Tuttu tutacak.

Tam o sırada Rosie ellerini montunun ceplerine sokuyor.

Mantıklı değil, diyor.

Ne, motosiklet montu mu?

Hayır, diyor Rosie, onu demiyorum. Az önce müzik okumaktan bahsediyorduk ya. Düşündüm, hatta bir konservatuvar için başvurmaya bile başladım. Ama sonra daha aktarılabilir bir şey okumam gerektiğini düşündüm.

Will'e bunlar anne-baba lafları gibi geliyor ama söylememeye karar veriyor. Alışveriş caddesinden dönüp yan yola giden hafif bayırı iniyorlar; dükkânlar ve barlar yerlerini taş duvarlı, tül perdelerin ardında televizyon ekranlarının titrediği tek katlı evlere bırakırken sessizler. Pencerelerin ardındaki hayatların gölgeleri. Bitki saksıları. Fotoğraf çerçeveleri. Kartondan kesilmişe benzeyen insan figürleri.

İnsanların akşamın bu saatinde ne yaptığını hep merak etmişimdir, diyor Rosie.

Nasıl yani?

Ne bileyim, tuhaf bir saat değil mi? Akşam yemeğinden hemen önce. Okuldan ya da işten döndükten sonra. Zamanın aslında var olmadığı, gerçek bir şey yapamadığın saatler sanki.

Gerçek mi?

Anladın işte. Önemli şeyler.

Senin önemli şeylerin neler?

Amma meraklıymışsın.

Daha önce kimse ona meraklı demediği için gülüyor Will. Bunun öfkesi gibi uykuda duran, yalnız hayat gerekli kıldığında ortaya çıkan bir şey olup olmadığını düşünüyor. Elleri incecik bir kız annesinin nerede olabileceğini ona sorduğunda ve konuşurken gözlerinin içine baktığında olduğu gibi.

Şarkı söylüyorum. Ve yazıyorum, diyor.

Öyle mi? Neler yazıyorsun?

Çoğunlukla şarkılar. Ve şiirler.

Will başını aşağı yukarı sallıyor. Tepelerinde gerilmiş ışıkların ampulleri rüzgârda tıngırdıyor, çekmecedeki kaşıklar

gibi birbirine çarpıyor. Böyle sohbetler Will'e tehlikeli geliyor. Kendisine ait yara izleri, öfke sorunları ve dile getirilemeyecek şeylerle dolu bir geçmişi olduğu her an fark edilecekmiş gibi.

Seninkiler ne? diye soruyor Rosie.

Motosikletim herhalde, diyor Will. Belki koşmak.

Köşeyi dönüp evlerin arasına giriyorlar. Girişe park edilmiş arabalar, kapatılmış ağır perdeler.

Bir de seyahat, diyor Will, daha önce yüksek sesle söylemediği bir şeyi paylaştığını yeniden fark ederek.

Vay canına, diyor Rosie, sesi ilgiyle yükseliyor. Nerelere gittin?

Norfolk dışında hiçbir yere gitmedim, diye itiraf ediyor Will. O yüzden ilk fırsatta gitmek istiyorum.

Nereye gideceksin?

Neresi olursa, diyor Will. Her yere.

Çok fazla yere yani, diyor Rosie ve Will ona haksız olmadığını söylüyor.

* * *

Rosemary Winters, seni *yere bakan yürek yakan* seni.

Rosie kendini tutamıyor; elindeki telefona bir kahkaha atıyor. İçi balonlarla doluymuş gibi geliyor, cildinin altında tatlı bir şeyin basıncını hissediyor.

Hiçbir şey olmadı, diyor.

Hiçbir şey *olmadı* mı, diye çığlığı basıyor Marley. Okulun en havalı çocuğu sana çıkma teklif etmiş, daha ne olacak kızım?

Okulun en havalı çocuğu değil bence.

Seksi, asık suratlı ve motoru var, başlatma şimdi.

Biliyorum. Bu bir sorun.

Sorun mu? Rosie! Marley'nin sesi enerji içeceğini fazla kaçırmış gibi hafif çılgınca geliyor. Sence seni motoruyla gezdirir mi?

Para verseler binmem, diyor Rosie. Marley iç geçiriyor.

Bu da cazibesinin bir parçası yalnız, diye ısrar ediyor. Motoru, o *büzünlü* gözleri, karanlık, tehlikeli geçmişi. Erkekler tuvaletinde birini dövdüğü için okuldan uzaklaştırıldığını biliyor musun?

Salak bir söylenti o, Marl.

Olabilir, diyor Marley, ama biraz geri saralım olur mu? Will White geldi ve seninle eve yürümek istedi. Orası tamam. Ondan önce ne oldu?

Dolabımın önünde seninle konuşuyordum.

Yo-yo-yo, diyor Marley, Rosie onun sabırsızca elini savurduğunu hissedebiliyor. Gözünün önüne getirmesi için görmesine gerek yok; arkadaşı yatağında baş aşağı, bacaklarını duvara dayamış bir halde uzanıyor.

Öncesinde.

Bir akşam bize geldi, diyor Rosie. Josh'a matematik çalıştırmak için.

Sonra?

Sonra sohbet ettik. O kadar.

Neden önemsizmiş gibi anlattığını bilmiyor Rosie; halbuki şarkı söylemek, koşmak, kalbindeki güneşi dışarı saçmak istiyor.

Niyetini belli etti mi?

Hayır.

Etmesini istedin mi?

Bilmiyorum, Marl. Ne istediğinden emin değilim. Nasıl bir çocuk olduğunu biliyoruz, değil mi? Bana tek kelime etmişliği yoktu; sonra şenlik ateşi yaktığımız o akşam...

Tabii ya, şenlik ateşi! Onun da orada olduğunu unutmuşum!

Evet, aynen. Kimseye tek kelime etmedi. Ama sen gittikten sonra, ne bileyim, laflamaya başladık.

Sonra sana âşık oldu. *Sırılsıklam.* Niye olmasın ki Rosie?

Renksiz bir bakire olduğumu sanıyordum.

Orası öyle. O da senin gizli silahın işte.

Sıkıcı olmak mı?

Masum, tatlı ve çok dikkatli bir şekilde kendin olmak, diyor ve Rosie arkadaşının hararetli sesine yine kahkaha atmaktan kendini alamıyor.

Güzel bir film senaryosu yazıyor gibisin, diyor. Ama doğru zaman değil, Marley. Ciddiyim. Aklımda daha önemli şeyler var. Oxford'la Cambridge'e odaklanmam lazım.

Çocuğun pazılarının büyüklüğüne odaklanman lazım, diyor Marley.

Birazcık daha didişip gülüşüyorlar, arkasından Rosie'nin kapısı tıklatılmadan açılıyor. Gelen annesi. Saçları bir havluya sarılmış; rimelini çıkardığı, göz kalemini sildiği için yüzü solgun görünüyor.

Eskiden saatinin durduğu yeri başıyla işaret ederek, telefonu kapıyoruz, Rosie, diyor annesi. Uyuyamamaya başladığında babasından saati çıkarmasını istemişti; bir zamanlar teskin edici olan akrep ve yelkovan onu bir vida gibi sıkıştırmaya başladığında. Hadi Marley'ye iyi geceler de.

Annesi kapıyı kapatıp çıkıyor, Rosie tekrar çenesini ahizeye dayıyor.

Duydun mu?

Evet. Ama kapatmadan önce bir şey sormama izin ver, Rosie.

Olur.

Hoşlanıyor musun ondan?

Lamba ışığında, saatsiz bir sessizlik oluyor.

Çünkü eğer hoşlanıyorsan, diye devam ediyor Marley, o zaman başka hiçbir şeyin önemi yok. Motorun ya da sigaranın, Oxford'la Cambridge'in, diğer kızların, annenin ne düşündüğünün ya da klasik metinler sınavının hangi tarihte olacağının hiç önemi yok.

Arkadaşının sesi değişti. Ağırbaşlı Marley onunla konuşuyor şimdi; etik üzerine tartışmayı seven, orkestra provasına erkenden gelen Marley bu. Babasının mutfak masasında hastalıklar konusunda sorduğu soruları kafasını tamamen vererek cevaplayan çünkü babası gibi doktor olacak olan Marley.

Olmaz, diyor Rosie.

Ama hoşlanıyor musun, diye soruyor Marley.

Rosie bir şey demiyor, konuşmaya cesaret edemiyor. Bunun başlı başına bir cevap olduğunu, aynı zamanda son derece rahatsız edici olduğunu da biliyor.

Bir gecede kararını veriyor Rosie.

Şimdi olmaz. Gururu okşanmış olabilir. İçi sıcak havayla dolu gibi; Will'in onca insan arasında kendisiyle deniz fenerinde buluşmak, rıhtımda patates tava yemek istemesi konusunda kafası biraz karışık. Ayrıca o kişi olmak istiyor. Onun seyahatten ve koşmaktan bahsetmesini, bütün plansızlıklarını dinlemek istiyor. Başka kimsenin yapmadığı gibi, Rosie'nin tüm cevaplarını özümsüyormuş gibi kendisini dinlemesini istiyor.

Ama bunlar bekleyebilir.

Odaklanması gereken başka şeyler var. Fazla uzun bir zamandır kendini hazırladığı daha büyük, daha önemli şeyler bunlar. Ayağı şimdi kayamaz, olmaz. Will White'ın, onun soğuk, kendinden emin elleri ve kasvetli gözlerinin hatırına bile olmaz.

Gri mi gri, ciddi mi ciddi olsalar da.

Rosie, ertesi sabah yatak odasından çıkmakta zorlanıyor, her şeyi sırayla kontrol ediyor, sonra sil baştan başlıyor. Giysileri, perdeleri; masa sandalyesini en mükemmel, en doğru gelecek açıya getiriyor. Arkasından Josh'la okula yürüyor ve bu konuda tek kelime bile etmiyor; Oxford ve Cambridge'i hedefleyen bir öğrencinin dikkatiyle derslerine giriyor ve sonra zil çalıyor, Rosie dolabının yanında bekliyor ve Will tam da umduğu gibi yanına geliyor.

Etrafta çok fazla insan var. Yerde gıcırdayan ayakkabılar, mavi bir ses halinde esip giden okul ceketleri. Düşürülen kitaplar, çarpılan kapılar.

Bir yere gitsek olur mu, diye soruyor Will'e.

Will'in kaşları havaya kalkıyor. Bu lafı ondan beklemiyormuş gibi. Başka bir şey demek istediğini düşünüyormuş gibi.

Okulda bir yere yani, diyor Rosie.

Kütüphane gibi mi, diye öneriyor Will.

Müzik binası ya da, diyor Rosie çünkü sessizlikte, kitapların ve ses emen halının ortasında, her şeyin kâğıt yumuşak ve mahrem olduğu yerde onunla olmaya cesaret edemiyor. Taş bir zemine ihtiyacı var. Piyanonun köşelerine, müzik sehpalarının pirinç kaplamasına.

Geldiklerinde Will müzik binasının kapısını ittirerek açıyor. Ağır, ahşap kaplama kapıdan Rosie'nin geçebilmesi için bütün koluyla yükleniyor. İçerisi karanlık; kimse koridorun ışıklarını açmaya zahmet etmemiş. Yakındaki bir derslikte koro çalışmasının uyumsuz sesleri yükseliyor, üst kattan obualarını ve gitarlarını derslerine sürükleyen öğrencilerin gümbürtüleri duyuluyor.

Nefret ediyorum bu binadan, diyor Will.

Ben bu binayı seviyorum, diyor Rosie.

İçini ürpertmiyor mu?

Öyle olmasını sevimli buluyorum, diyor Rosie, öğretmenler odasının önünden geçerek onu arkadaki en sevdiği –genelde boş duran– prova odasına götürüyor. Azman bir çalıçit önünü kestiği için gün ortasında bile pencereden içeri ışık girmiyor bu odaya. Eski halının üzerindeki gölge lekeleri ve asla kaybolmayan o hafif rutubet kokusu Rosie'nin hoşuna gidiyor.

Sevimlilik tanımını gözden geçirmemiz gerekecek, diyor Will, Rosie'nin arkasından içeri girerken. Piyano köşede duruyor. Ahşap raflarda Debussy, Gershwin ve Strauss notaları dizili. Yine unuttuğu saati de orada, piyano taburesinde duruyor. Rosie oturuyor ve saati bileğine takıyor. Will çevresine, müziğe, tahtaya tebeşirle yazılı notalara bakıyor. Anlaşılan Rosie dışında her yere.

Takıldığın yerler burası yani, diyor.

Sayılır, diyor Rosie.

İçerisi buz gibi.

Genelde montumu çıkarmıyorum, diyor Rosie. Kışın.

Burası hep böyle mi kokar?

Maalesef.

O zaman niye buraya geliyorsun?

Sessizlik hoşuma gidiyor, diyor Rosie ve Will anlamış gibi başını aşağı yukarı sallıyor; her şeyi kendisi gibi davranarak ve anlayarak daha da zorlaştırıyor. Rosie onun gibi birini hiç tanımamıştı. Birini hiç tanımazken uzun zamandır tanıyormuş gibi hiç hissetmemişti.

Seninle bir konuda konuşmak istedim, diyor Rosie, onu bu sebepten buraya getirdiği için.

Dinliyorum, diyor Will. Gözü hâlâ tahtada. Yürüyüp sol anahtarına dokunuyor, parmak uçlarını kuyruğunun kıvrımlarında gezdiriyor.

İyi bir fikir gibi gelmiyor bana, diyor.

Will bir şey demiyor. Ne demek istediğini sormuyor, her zamanki sorularından biriyle yanıtlamıyor. Rosie müzik binasının önünden geçen öğrencileri, camın arkasındaki çalıçitin arkasında mavi lekeler olarak görebiliyor. Kar tamamen eridi. Tarih sınavına yeni gün belirlendi. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor.

Sen ve ben, diyor, Will anlamamış olabilir diye.

Will hâlâ cevap vermiyor. Sol anahtarını iki parmağıyla siliyor, yerinde bir toz bulutu bırakıyor.

Neden, diye hafifçe, yanıtıyla pek ilgilenmiyormuş gibi soruyor.

Bir sürü nedeni var, diyor Rosie.

Bir tanesini söyle.

Peki. Sen sensin. Ben de benim.

Bana doğru düzgün bir neden lazım, Rosie.

Ben senin tarzında bir kız değilim, diyor Rosie. Kış dansında peşinde takılmak, motosikletinde arkana oturmak ya da seni düşündüğüm için deneme sınavlarımdan kalmak istemiyorum.

Yapma o zaman.

Ne yapmayayım?

Düşünme beni.

Ben de bunu demek istiyorum işte, diyor Rosie.

İnkâr etmiyorsun yani?

Neyi etmiyorum?

Beni düşündüğünü.

E, evet, diyor Rosie, bocalamaya başlıyor, bir an için kalbi duracakmış gibi oluyor ve her şeyi yanlış anladığını düşünüyor. Sen düşünmüyor musun, diye soruyor Will'e.

Will bir şey söylemiyor. Yüzünü ona dönüyor ve sırtını tahtaya yaslıyor.

Gömleğine tebeşir bulaştıracaksın, diyor Rosie. Will sanki uzun ve tartışmalı bir şeye hazırlanır gibi kollarını kavuşturuyor.

Başka bir neden lazım, diyor Rosie'ye.

Peki, diyor Rosie. Sınavlarıma odaklanmam gerekiyor işte, tamam mı? Çok fazla emek verdim. Şartlı kabul alabilmek için iyi notlar almam lazım, hem kabul gelse bile eylülde gidiyor olacağım.

Ne var yani?

İşte, diyor Rosie ve cevap duvarlarda yazılıymış, tavandaki örümcek ağlarının arasında asılıymış gibi odanın içini gösteriyor. Bir anlamı var mı ki yani? Bir şeye başlamanın?

Sen söyle, diyor Will.

Söylüyorum işte, diyor Rosie. Bir kibritin çakıp alev aldığı âna benzeyen bir sıcaklık var sesinde; keskin ve kararlı. Hem sıkılırsın zaten. Ben okulu, notlarımı ve senin için hiçbir anlamı olmadığım açıkça söylediğin her şeyi önemsiyorum. Beni bekleyecek değilsin ya.

Öyle bir seçenek mi var, diyor Will. Kollarını hâlâ çözmüyor.

Ne seçeneği?

Seni beklemek. Öyle bir seçenek var mı?

Ne demek istiyorsun?

Diyorum ki sınavlarını verirsen, şartlı kabulünü ya da her ne bekliyorsan onu alırsan bir şeyler değişecek mi?

Yine de gideceğim işte. Eylül geldiğinde.

Ama arada bir yaz var, diyor Will.

Evet, diyor Rosie, kısa bir sessizlikten sonra.

O zamana kadar kurallar ne peki? Birbirimizi göremez miyiz? Koridorda senden saklanayım mı, Josh'ın matematik derslerine yardım etmeyeyim mi?

Salak salak kurallar koymuyorum, diyor Rosie.

Yapma, Roe, diyor Will, boğazına takılan bir kahkahayla; ilk defa adını bu şekilde kısaltıyor, o güne kadar kimsenin kullanmadığı ve bir daha asla kullanmayacağı bir isimle hitap ediyor ona.

Rosie omuz silkiyor, söylemek istedikleri aralarında çoktan tahtadaki sol anahtarı gibi yok olmuş.

Sınavlarına gir, diyor Will. Sonuçlarını al. Ben de bekleyeceğim.

Gözleri gözlerinde. Dudakları kapalı, kravatını gevşetmiş, gömleğinin ilk birkaç düğmesini çözmüş. Rosie'nin saatinin tık-tık-tık sesi kulaklarında çınlıyor. Zamanı ölçen küçük bir metronom gibi.

Bekleyeceksin, diye tekrarlıyor Rosie.

Evet.

Rosie seyrediyor onu; saçlarının yanık altın rengini, çenesindeki şeftali tüylerini. Olduğu yerde sessiz, kıpırdıyor ve o an Rosie'nin içindeki sıcaklık geri geliyor. Neden, diye soruyor ona.

Will gözlerini ona dikiyor.

Beni düşündüğünü söyledin, diyor.

Bir kez başını aşağı yukarı sallıyor, sonra bir soru sorduğunu fark ediyor.

Ben de seni düşünüyorum işte, diyor Will. Motoruma binerken. Garajımdayken. Yemek yaparken, koşarken, uyumaya çalışırken.

Gözleri duman gibi, odayı buğulandırıyor.

Bu benim için yeni bir şey, diye ekliyor.

Rosie'nin boğazı o kadar kurumuş halde ki istese de bir şey söyleyemiyor. Kendisi için de yeni bir şey olduğunu geçiriyor aklından. Dün gece onu düşünerek yorganının altında yaptığı şey de yeniydi; tehlikeli, güzel ve yalnızca birazcık yanlış bir histi.

Öyleyse bekleyeceğim, diye tekrarlıyor Will.

Binanın diğer ucundaki koro, karlar hakkında bir ilahi söylemeye başlıyor. Şarkı bitene kadar beraber dinliyorlar. Güneşin doğuşu ve sabahla alakalı bir mısra. Will bu kelimeleri duyuyor ve Rosie'nin yüzünü seyrediyor; Rosie de onu.

dört

Rosie arkadaş olamayacaklarını söylemedi. Motoruna binmek ya da kış dansına gitmek istemediğini söyledi yalnızca. Sınavlarına çalışmasına engel olamayacağını söyledi.

Dolayısıyla arada mesajlaşıyorlar. Will başta onun yazmasını bekliyor. Rosie ona şarkılar ya da internette gördüğü bir yerin, onun sevebileceğini düşündüğü bir adanın, sıradağın ya da şehrin adını gönderiyor, o da bu isimleri yazıp çekmecesine koyuyor.

Will ona sabah ya da gecenin geç saatlerinde mesaj atıyor.

Ona nasıl olduğunu, uyku durumunu soruyor.

Müzik odasındaki konuşmalarından bir hafta sonra Darcy'yle bir kez yatıyor ve bütün o süre boyunca Rosie'yi düşünüyor, gergin ve acemice bir sevişme oluyor ve sertleşmesi uzun sürüyor. *Derdin ne* senin, diye cızırdıyor tırnaklarını sırtına geçiren Darcy; Will de pantolonunu giyerken kendine aynı soruyu soruyor.

* * *

Rosie, Marley'ye Will'le birlikte olmadıklarını söylediğinde Marley bunu resmen kişisel bir hakaret gibi algılıyor.

Onunla günlerce doğru düzgün konuşmuyor.

Rosie buna gocunsa da bir şey demiyor, hafta sonuna doğru tekrar konuşmaya başlıyorlar. Cumartesi görüşmek, *Kumsal*'ı ya da *Jack & Sarah*'yı izlemek için sözleşiyorlar. Rosie bu kez patlamış mısırı kendisinin getireceğini söylüyor; tam ne için olduğundan emin olmasa da bir barışma armağanı.

Derslerine çalışıyor, hem de çok. Deneme sınavlarında çıkabilecek her şeyin üzerinden geçiyor; bitki çayını ve sayfalarca

ders notlarını hazır edip hafif bir maratona başlamış olma duygusuyla, coşkusuyla, stres ve tatminle dolu bir ürpertiyle geç saatlere kadar ayakta kalıyor.

Will ona mesaj atıyor, bazen. Yatmadan hemen önce, kitaplarını kapadıktan, dişlerini fırçaladıktan ve komodin çekmecesinden kulak tıkaçlarını çıkardıktan sonra telefonuna bakıyor. Olduğundan daha ilginç görünme isteğiyle akıllıca yanıtlar vermeye çalışıyor. Işığı kapattığında her şeyin yolunda olduğunu hissediyor.

Kontrol altında ve doğru yolda, fark eden ve önemseyen birinin yanında olduğunu.

Çenesini sıkmadan uykuya dalıyor. Uyandığında hafiflemiş ve hazırlıklı hissediyor kendisini; yaşamındaki tüm minik tanecikler üst üste güzelce dizilmiş gibi.

Kış dansına biriyle gidiyorum, diye duyuruyor Marley teneffüslerden birinde.

Rosie yediği yuvarlak ekmekten kopardığı lokmayı ağzına götürürken duraksıyor.

Kimseyle gitmeyeceğiz diye anlaştığımızı biliyorum, diyor Marley. Her zamanki gibi birlikte gideriz diye konuşmuştuk. Ama kimse bize teklif etmediği içindi, değil mi? Biri sordu şimdi, o yüzden.

Rosie bir şey söylememiş olmamasına rağmen Marley savunmaya geçmiş gibi duruyor. Renk vermemeye çalışarak elindeki lokmayı bırakıyor.

Kim teklif etti?

Tom Dellow, resim dersinde aynı sınıftayız.

İyi biri.

İyi olduğunu biliyorum, diyor Marley. Ara sıra biraz laflıyorduk.

Ha, anladım.

Evet.

Ee, şey. Hoşlanıyor musun ondan?

Danstan sonra bakacağız artık, diyor Marley kestirip atmak, konuyu kapatmak isteyen bir edayla. Kendisine sorulan bir soruyu tekrarladığı için bu yaptığı Rosie'ye biraz haksızlık gibi geliyor. Yine de ekmeğini yiyor, suyundan bir yudum alıyor.

Marley yoğurdunu bitirip kaşığıyla dibini sıyırmaya başladığında Rosie, bence gayet güzel oldu, diyor. Yine birlikte hazırlanırız, değil mi?

Marley yumuşuyor, tekrar onunla göz teması kuruyor.

Hazırlanırız tabii, diyor. Farklı farlar deneyip saçlarımızı kıvırırken en sevdiğimiz şarkıları açarım.

Küçükken okulda disko akşamlarına bu şekilde hazırlanırlardı; kış baloları "Macarena"dan ve tuzlu cips kâselerinden, pistin üstünde dizlerinin üstünde kayan delikanlılardan ibaretti o zamanlar. Rosie harika bir plan olduğunu söylüyor ve Marley Tom Dellow'la gitmek istiyorsa kendisi için sorun olmadığını düşünüyor, yine de içinde görünmez bir iplik gibi bir şey geriliyor, sanki Marley bir şey ima etmek istemiş gibi.

Ben de Josh'la giderim, diyor Rosie şakaya vurmak için. Marley de buna gülüyor. Tam bunu beklediğini söylüyor.

Noel tatilinden bir hafta önce annesi Rosie'yi odasına çağırıyor. Sabahki ilk işi budur ve annesini genelde çoktan giyinmiş halde kahvesini yapıyorken, bir yandan telefonda ya da dizüstü bilgisayarında çalışıyorken bulur.

Rosie kapıyı iterek açtığında içeride uykunun, anne babasının nefeslerinin ağır kokusuyla karşılaşıyor. Babası yorganın altında horlayan bir tümsekten ibaret; yanında küçük ve dümdüz görünen annesi, gözleri açık bir vaziyette yatıyor.

Rosie, diyor annesi yine. Fısıldıyor, bu da kendinde olmadığı anlamına geliyor.

İyi misin, diye soruyor Rosie ve halının üzerinde hafif adımlarla ilerliyor.

Başım, diyor annesi.

Su ister misin?

Bir de Imitrex getirsene.

Rosie elinde bir bardak su ve ilaçlarla geliyor, tabletleri folyosundan çıkarıyor. İlacı yutmasını seyrediyor ve onun hastayken, daha yeni uyanmışken bile ne kadar etkileyici olduğunu düşünüyor. Saçları yastığa dökülmüş, elmacıkkemiklerinde keskin gölgeler.

İşe gitme bugün, diyor Rosie.

Gidebileceğimi sanmıyorum, diyor annesi. Gözlerini kapatıyor, bardağı komodinin üzerine bırakmaya çalışıyor; Rosie düşmesin diye bardağı tutuyor.

Başka bir şey ister misin?

Biraz konuşsan olmaz mı benimle?

Rosie bacaklarını altına çekip anne babasının yatağının kenarına yerleşiyor. Önce elini annesinin dizlerinin üzerine koyuyor ama annesi çekiliyor.

Sıcak bastı, diyor, Rosie başını aşağı yukarı sallıyor.

İtiraf etmek ayıp, bu yüzden hiç etmedi ama Rosie annesini en çok migreni tuttuğu zaman seviyor. Kızının arkadaşlığına yalnız o zaman ihtiyaç duyuyor; yalnız o zaman yavaşlayıp bir şeyler öğrenmek istiyor, okul, sınavlar ya da kilo vermek değil de gerçek şeyler.

Olayın *kilo vermekle* alakası yok, Rosie, demişti annesi yeni rejimini belirlerken. *Yaşam tarzı* düzenlemesi bu. Sağlıklı, mutlu ve en iyi halinde olmanı istiyorum.

Kış balosuna davet edilmemi istiyor, demişti Rosie ağzının içinden Josh'a. Kardeşi komik gibi burnundan bir ses çıkarmıştı ama aslında Rosie'nin en ufak bir şakası yoktu.

Annesi bütün günü yatakta geçiriyor; okuldan sonra da orada. Rosie'yle Josh akşam yemeğini kendileri hazırlarken, babaları tabağını çalışma odasına götürüyor; ayaklarını masasına uzatarak radyoda kriket maçı dinlemeyi tercih ediyor.

Şey, düşünüyordum da, diyor Rosie, çatalıyla spagettiyle oynarken. Dışarıda yağmur yağıyor, damlalar kış bahçesinin damına düşen kozalaklar gibi tıkırdıyor.

Ağzında kocaman lokmasıyla Josh, ne söyleyeceksin acaba, diyor.

Balo için elbise alsam mı diye düşündüm de.

Josh çiğnemeye devam ederek, su bardağının arkasından ona bakıyor.

Öyle mi?

Geçen yılki pek olmuyor, kilo falan verdikten sonra.

O iş nasıl gidiyor?

İyi, diyor Rosie. Birkaç kilo zaten.

İğnelesek de olur o zaman, diyor Josh. Alışverişe gitmek istemezsen.

İstiyorum ama.

Kıyafet alışverişine mi çıkmak istiyorsun?

Yani. Bir elbise için. Tek bir tane.

Peki. Josh çatalını masaya bırakıyor. Ne alaka?

Nasıl?

Annem mağazaya seni zorla götürmeden *tek* bir şey almışlığın yoktur, diyor Josh. Annem değilse de ben.

Biliyorum. Herkes senin kadar süslenmeyi sevemez sonuçta.

Belden aşağı laflar, diyor Josh.

Güzel olur diye düşünmüştüm, diyerek ayağa kalkan Rosie, Josh'ın tabağını daha bitirmeden önünden alıyor. Makarnayı tencereye döküyor, kirli tabak çanağı makineye koyuyor.

Olur, diyor Josh. Rosie onun kendisini izlediğini hissedebiliyor.

O kadar önemliyse yalnız da giderim, diyor Rosie.

Canım. Önemli bir şey değil.

O zaman niye büyütüyorsun bu kadar?

Rosie, hayret bir şey, alt tarafı bir soru sordum! Belki birisi için güzel giyinmek istiyorsundur diye düşündüm, o kadar

yani. On yedi yaşına gelmişiz, bunda acayip bir şey yok, değil mi?

Sen de mi başladın, diyor Rosie.

Ha?

Marley sürekli benim bakire olduğumu ve kimsenin bana eşlik etmek istemediğini söyleyip duruyor. Kendisi de kimseyle doğru düzgün çıkmadı ya. Senin de bir sürü sevgilin olmadı sonuçta, Josh.

Ardından ikisini de sersem eden bir sessizlik. Rosie'nin boğazı daralıyor, genzini yakan, sıcak bir sıvı geçiyor içinden.

Özür dilerim, diyor ve tekrar kardeşinin karşısına oturuyor. Birdenbire bedenen yorgun hissediyor, bıraksalar bu masada uyuyabilirmiş gibi.

Bu pençeler nereden çıktı şimdi, diye soruyor Josh. Uzanıp Rosie'nin elini kaldırıyor ve tırnaklarını inceliyormuş gibi yapıyor.

Stresten işte, diyor Rosie iç geçirerek. Sınavlardan.

İkinci defa özür diliyor, Josh sorun olmadığını söylüyor; elini tekrar masaya bırakıyor.

Kontrollerin kötü mü gidiyor? diye soruyor kardeşi.

O kadar kötü sayılmaz, diyor Rosie.

Birlikte yağmuru dinliyorlar. Rosie hararetinin azalmasına izin veriyor, duygularının dinmesini bekliyor. Sırrını Josh'a anlatmayı düşünüyor; birisine sahip olduğunu, birisine sahip olabileceğini. Belki en iyisi olan birisine. O zamanlar aklına yatan sebeplerden hayır dediğini, o kişinin bekleyeceğini söylediğini, şimdi birlikte olmasalar da onun için güzel görünmek istediğini, bunun sinir bozucu, rahatsız edici olduğunu ve belki de evde kalmasının en iyisi olacağını. Her zamanki gibi onu götürecek birisi olmadan.

Elbise bulmana yardım edeceğim, diyor Josh çünkü elbette edecek. Çünkü o iyi kalpli, bağışlayıcı ve bu tür şeyleri önemseyen bir insan.

Açık mavi bir şey belki, diyor, ayağının ucuyla onunkini dürterek.

Belki, diyor Rosie. Nedenini bilmeden ağlayacak gibi oluyor.

Rosie'nin *kontrolleri* olarak adlandırdıkları şeyi bilen ve soran tek kişi Josh.

O kadar küçük yaşta başladı ki öncesini hatırlamıyor. İlk piyano sınavından önceki gece başladığını düşünüyor. Yedi yaşındaydı. Durup dururken, okul çantasına notalarını koyduğundan emin olma ihtiyacı hissetmişti, tekrar tekrar, sanki kaç kez bakarsa baksın orada olduklarına güvenmiyormuş gibi.

Arkasından diğer şeylere sıçramıştı. Perdeleri ayarlamak. Kapı koluna ve çalışma sandalyesine dokunmak. Mantıksız, gerekli, yorucu, aynı zamanda zorunlu ve mahrem olan, yalnızken, yatmadan önce yerine getirdiği alışkanlıklar.

Josh duvarın arkasından onu duyabiliyordu. Onu bir-iki kez görmüş, kabul etmiş, değiştirmeye çalışmamış, onunla alay etmemiş ya da ne yaptığını sorgulamamıştı. Yine de arada sırada iyi olup olmadığını soruyor Rosie'ye. Rosie'nin kimi zaman kendisine sormayı unuttuğu bir şey bu.

* * *

Okulun atölyesi akşam saatlerinde Will'in en sevdiği yerlerden biri. Dedesinin garajı gibi sakin ve işlevsel; hem ellerini hem beynini kullanabildiği, başkalarının onu yalnız bıraktığı bir yer.

Genelde öyle.

O sırada omuz çantası dizlerine vurarak, kravatını gevşetmiş, sırtındaki ceketi yamuk bir halde içeri giren Josh, selam Will, diyor.

Will torna tezgâhının yanı başındaki yerinden doğruluyor. Teknisyenle arası iyi olduğu için burada tek başına çalışmasına izin veriyorlar. Resmî olaraksa vermiyorlar çünkü Will çoğu öğrencinin aptal ya da sakar olduğunu, vakumlu paketleme

makinesinde bir şeyleri eritip yangın alarmını tetiklediğini, bazen testerede başparmaklarının uçlarını uçurduğunu biliyor.

Bunların hiçbiri Will'in başına gelmedi. Ama daha önce çalışırken dikkatini dağıtan inatçı bir sınıf arkadaşı da yoktu.

Will'in ifadesinde bir şeyi açıkça fark eden Josh, gelmem hâlâ okey miydi, diye soruyor. Çarşambaları gelip burada ders tekrarı yapabilirsin demiştin ya.

Demiştim, değil mi, demesine Josh öyle üzülmüş görünüyor ki Will geri adım atıp şakasına söylemiş gibi gülüyor. Tamamen şaka olmasa da.

Dikkatimi çok dağıtma yeter, diyor. Şu şamdanları bitirmem lazım, bugün iki takımı berbat ettim zaten.

Tamamdır, diyor Josh, ciddi bir edayla kitaplarını açarak notlarını çıkarıp tezgâha yayıyor. Dikkatini dağıtmıyorum. Anlaştık.

Will başını iki yana sallıyor, geçen hafta planyaladığı tabanları alıyor. Daha zımparalaması gerekiyor ama bu hali, matkap deliğinin tam doğru yerde olması hoşuna gidiyor. Torna tezgâhına dönüyor ve gezerpuntaya bir çubuk monte ediyor. Adım adım, bir motor tamir eder gibi. Tek tek, sırayla.

Will puntayı yerine çekerken Josh'a dönüp, neyde zorlanıyorsun, diye soruyor.

Tamamında, diyor Josh ve Will iç geçiriyor. Keskiyi tahtaya vuruyor, bir defa; sert, keskin ve kısa bir sesle. Önceki takımları bir el sürçmesi ya da dikkatsizlik yüzünden berbat etmişti; fazla erken, fazla gevşek davranmış, gerekenden fazlasını işaretlemişti.

Bu şekilde belirli aşamalar halinde çalışarak ve dönüp Josh'a ders anlatarak bir saatini geçiriyor. Bir soruya cevap vermek için arkasını döndüğünde ya da yeni bir kaleme uzandığında Josh'ın kendisini izlediğini fark ediyor. Matematik öğrenmekten çok, torna tezgâhıyla ya da Will'in elleriyle ilgileniyormuş gibi.

Josh birkaç soru yaptıktan sonra uzun kollarını başının üzerine uzatıp esniyor. Ee, diyor, yarınki baloya gidiyor musun?

Will bedan aletine geçerken bir nefes verip tarafsız bir hayır diyor. Gitmeye niyetli değil. Darcy bu kez ona sormadı, zaten her zaman sıcak, karışık ve sıkıcı oluyor; akşamı motosikletiyle ya da şamdanları zımparalayarak geçirmeyi tercih ediyor.

Rosie, Marley'lerde hazırlanacakmış, diyor Josh, ben de önden içmek için Jack'e gidiyorum. Herhalde sekiz gibi hepimiz orada oluruz.

Bunu Will'i sınıyormuş gibi, gelişigüzel söylüyor ve Will bir an haberi olup olmadığını, bir şeyleri sezip sezmediğini ya da Rosie'nin aralarındaki bu ilişki olmayan, bu askıya alınmış, tam olarak hiçbir şey olmayan şeyi ona söyleyip söylemediğini merak ediyor.

Ama Josh konuyu değiştiriyor, sayfadaki diğer sayıları soruyor. Will de bu konuşma hiçbir şeyi değiştirmemiş çünkü beklemesi gerekiyormuş ve Rosie kendisiyle baloya gitmek istemediğini özellikle söylemiş gibi davranıyor.

Ama kalkıp gidiverirse *birlikte* gitmiş olmazlar.

Şamdanları değiştiriyor, bu kez daha hızlı, bir öncekinin tasarımına uyabileceğinden daha emin çalışıyor. Birinin diğeriyle eş olmaması kötü olur; bire bir aynı, eşit olmaları gerekiyor. Bitirdiğinde cila atacak. Bir dahaki sefere. Josh'ın burada olmadığı, ona matrisler hakkında sorular sormadığı veya her hareketini izlemediği bir seferde.

Malum akşam gelip çattığında Will gömlek ve kot pantolon giyiyor. Motor yağı kokusunu bastırması için dolabın arkasında biraz tıraş losyonu buluyor, kuru meyve ve sedir ağacı gibi kokmanın neden erotik kabul edildiğini merak ediyor. Neden zahmet ettiğini anlamıyor. Mutfaktaki anneannesi de anlamıyor.

Ateşteki yahniyi karıştırırken, okul danslarından nefret ettiğini sanıyordum, diyor. Will eğiliyor ve önüne dökmemeye dikkat ederek kaşıkla yemekten tadıyor.

Ediyorum, diyor. Yemek sıcak olduğu için dudaklarını aralıyor, buharın duman gibi dışarı kıvrılmasına izin veriyor.

Ashleigh'yle mi gidiyorsunuz?

İki yıl önce olsa belki.

Kulakları baştan aşağı *piercing*'li şu kız hangisiydi?

Darcy, diyor Will. Ama yok. Bu akşam tekim.

Aa?

Son kez işte, değil mi, diyor Will omuz silkerek, kendine biraz daha yahni alırken. Sonra herkes üniversiteye.

Senin dışında herkes, diyor anneannesi.

Evet, diyor Will. Bitmesi gece yarısını bulur, tamam mı anneanne? O yüzden bekleme beni.

Araba kullanmıyorsun.

Ee, başka türlü nasıl gideceğim?

Muhtemelen içki olur orada.

Evet. Ama ben içmeyeceğim.

Hadi oradan.

Anneanne!

Ben seni almaya gelirim, diyor anneannesi. Tam gece yarısı okulun önünde olurum. Bekletmeye kalkarsan yürüyerek dönersin, Will.

Anneanne, bir şey olmaz, kullanırım. Karanlıkta motoruma binemeyeceğimi söyleyen *sendin*, o yüzden bırak arabanı alayım, merak etme–

Hadi sana iyi eğlenceler, Vil-yım. Sağ salim, bir CYBH'ye yakalanmadan.

CYBH nedir, diye soruyor Amber mutfağa girerken. Üzerinde okul forması, ayağında patlak gözlü panda terlikleri var.

Cinsel Yolla Bulaşan Hortlak, diyor Will.

Iyy!

Ne sandın, diyerek başını aşağı yukarı sallıyor Will. Sakın bir erkeğe dokunayım deme, Ambs, en azından otuz yaşına kadar. Yoksa kapabilirsin.

Artık git yavaştan, diyor anneannesi.

Oraya kadar yürüyecek miyim?

Ölmezsin ya?

Tuhaf koktun, diyor Amber, kapıya doğru ilerleyen ağabeyi yanından geçerken. Will sürekli moral destekleri için ikisine de teşekkür ediyor.

Dans kalabalık ve gürültülü; kâğıt süslerden, disko toplarından ve bardaklarda bırakılmış meşrubatlardan oluşan bir keşmekeş. Will'in panodaki adının yanına bir tik atılıyor ve on sekiz yaşında olduğu için –bir yılı tekrar ettiği için sınıftakilerden bir yaş büyük– kendisine bir bira jetonu veriliyor. Jetonu cebine atıp bir kola alıyor. Gözüne çarpan ilk tanıdığa ilerliyor.

Bir saat boyunca kâh konuşup kâh konuşmadan, kâh içip kâh içmeden gruptan gruba geçiyor. Yakınından ayrılmayan kırmızı elbiseli kıza jetonunu uzatıyor. Ensesini gıdıklayan bir sesle konuşuyor kız, çekici olduğunu düşünerek. Will ona karşı koyamazmış gibi. Bu çaresizliği, bakılmaya olan açlığı başlı başına tahrik ediciymiş gibi.

Kıza bir bira almasını söylüyor. Dansa gelmeden önce içtiklerinden –şeftali likörü gibi kokuyor– çakırkeyif bir vaziyette bakışlarını kaldırıyor ve Will ona iltifat etmiş gibi gözlerini yavaşça kırpıyor.

Buradan ayrılmıyorsun, William White, diye mırıldanıp kalabalığın arasına karışan kızın ardından ters istikamete, dans pistine doğru yöneliyor; bulabildiği en karanlık köşede okul sahnesine yaslanıyor.

Rosie burada değil.

Salon, döşeme cilası, ter ve yere dökülmüş tatlı, yapışkan alkol kokuyor. Burası müsamerelerin ve tiyatro derslerinin, Noel konserlerinin ve konuk konuşmalarının yapıldığı, havasız bir şekilde duaların, masalların ve kuralların saatlerce dinlendiği bir oda. Bu yeri hiç mi hiç özlemeyecek.

Wiiiiiiiillllllll White!

Birdenbire bir dirsekle düşüncelerinden sıyrılıyor; boynuna dolanan bir kol, üzerine yaslanan bir beden. Bu kişi Josh ve Josh sarhoş.

Yavaş olsana, oğlum, diyor Will.

Pardon, pardon, diyor Josh ve kolunu çekiyor. Seni görmeyi *beklemiyordum*!

Açıkçası saklanıyordum, diyor Will, sırıtmasına engel olamadan. Josh bu halde iyice çizgi film karakteri gibi; kolları bacakları gevşemiş, saçları bir fıskiyenin altında kalmış gibi sırılsıklam.

Ne o, duştan yeni mi çıktın? diye soruyor Will.

Duş mu?

Saçın, diyor Will. Sırılsıklam.

Dans ediyorum da ondan oğlum, diye haykıran Josh, Will'in ellerini kapıp onu piste çekmeye çalışıyor ama Will karşı koyuyor.

Bence biraz hava alman lazım, diyor Will.

Bence *senin* dans etmen lazım, diyor Josh.

Biraz su alalım mı sana, diye öneriyor Will; Josh bunun üzerine başını geriye atıp yumruklarını havaya kaldırarak, ayılır ayılmaz hatırlamayı reddedeceğinden Will'in son derece emin olduğu tuhaf bir hareket yapıyor.

Hadi iyi eğlenceler sana, diyor gülerek. Geri adım atıyor ve kendisine su almayı aklından geçirdiği sırada sahnenin yanındaki merdivenlerde mavi elbiseli bir kızla karşılaşıyor. Kızın geçmesi için kenara çekiliyor ve kız tereddüt ediyor, Will'i fark etmiş gibi.

Will bu davranışlara alışkın.

Kızların bir şey söylemek istiyormuş gibi yanında gergin davranmalarına.

Bilerek göz göze gelmemeye çalışıyor. Şeftali likörü içmiş kızın içkilerle döneceğinden bir an endişe ediyor; tam öbür istikamete yönelecekken mavili kız ona sesleniyor.

Will ona bakıyor, sonra bakışlarını ayıramıyor.

Çünkü bu kız Rosie.

Ama Rosie'ye tam benzemiyor da. Saçlarını toplamış, gözlerine dumanlı bir şeyler yapmış ve tenini sıyırıp yere kadar uzanan gece yarısı mavisi ipek bir slip elbise giymiş.

Roe, diyor Will. Burada olacağını bilmiyordum.

Ben de senin.

Çok şey olmuşsun. Şey.

Rosie bakışlarını indiriyor ve Will yarı karanlıkta bile onun yanaklarının kızardığını görebiliyor. Gözleriyle son yudumuna kadar içiyor Rosie'yi; çıplak omuzlarını, bilezikli bileklerini.

Bir şey içmek ister misin?

Daha yeni içtim. Josh'a bakınıyordum da.

Rosie elindeki bir bardak suyu kaldırıyor; Will gülümseyerek başını sallıyor.

Demin gördüm kendisini, diyor. Dans etmesine engel olabilene aşk olsun.

Eyvah, diyor Rosie ve Will aynen öyle, eyvah, diyor. Yine havai fişekleri duyuyor sanki, kıvılcımlar, midesinde minik patlamalar.

Biraz hava alalım mı, diye soruyor Rosie'ye.

Aralık ayına göre ılıman bir gece. Neredeyse hiç rüzgâr yok, bulut parçaları yıldızları örtmüş.

Birkaç çift avluya çıktığı için Will'le Rosie bisiklet kulübelerinin arkasına geçerek toplantı salonunun beton basamaklarına ulaşıyorlar. Buraları daha sakin. Savrulan disko ışıkları pencerelerden yansıyor, asfalt yolda desenler oluşturuyor.

Will korkuluklara yaslanıp elini uzatıyor ve Rosie'nin topuklu ayakkabılarıyla basamakları çıkmasına yardımcı oluyor.

Ne elbise, diyor Will. Rosie bir şey demiyor; başını eğerek, yüzünü gizlemeye çalışıyormuş gibi kâküllerini düzeltiyor.

Akşamın güzel geçiyor mu?

Evet, diyor Rosie, sonra onun yanındaki korkuluğa yaslanıyor. Hayır, aslında. Bu eğlencelerden nefret ediyorum.

Niye geldin o zaman?

Ben de sana aynısını sorabilirim.

Geleceğini düşündüğüm için geldim, diyor Will.

Rosie başını yana eğiyor, gözkapakları gümüş renginde ışıldıyor.

Yani, ben de hep geldiğim için geldim sayılır, diyor.

Nefret etmene rağmen, diyor Will. Rosie başıyla onaylıyor.

Çılgınlık, değil mi? Bir kere alkolden hiç hazzetmem. Bu da benimle alakalı bir diğer havalı bilgi olsun, diyor ve söylerken Will'e bakıyor. Sarhoş olmaktan gerçekten nefret ediyorum.

Mantıklı, diyor Will.

Öyleyimdir, diyor Rosie. Çok *sıkıcı*, farkındayım.

Duvarın ardında bangır bangır çalan müziği dinliyorlar. Ay ışığı otoparktaki arabaların üzerinde parlıyor; uzakta, avludaki kızların kıkırdaması duyuluyor.

Bir şey sorabilir miyim, diye soruyor Will. Neden kendin hakkında böyle şeyler söylüyorsun?

Bir santim var aralarında. Rosie'nin küçük parmağı onunkine değdi değecek.

Doğru oldukları için olabilir mi?

Değiller gerçi, diyor Will. Sıkıcı biri olsaydın ya da alkolden hazzetmemeyi önemseseydin bu konuda bir şeyler yapardın. Yanlış mıyım?

Suçlama gibi geldiği için susuyor Rosie.

Yeterince zaman geçtikten sonra, dans konusunda başka neyi sevmezsin? diye soruyor Will.

Dansın kendisini.

İşte orası sıkıntı, diyor Will. Rosie gülüyor ve seslerin en güzeli bu; Will'in kalbi göğüs kafesinde sekiyor ve yüzünü ona dönerek, ellerini beline koyuyor. Rosie'nin kahkahası aniden kesiliveriyor.

Uygun mu, diye soruyor ve Rosie, her ne kadar sarmal ışıklara takılan gözleri bir yavru geyiğinki gibi baksa da başıyla onaylıyor.

Dans etmek bazen güzeldir, diyor Rosie'ye.

Will bu etkinliklerin hemen hepsinde, en azından katılmak zorunda kaldıklarında çalan yavaş şarkılarda dans etmişti. Genelde onu sürükleyen, kendi etraflarında dönerlerken göğsüne sokulanlar kızlar olurdu. Ama Rosie öyle yapmıyor.

Ne yapacağını bilmiyormuş gibi ona bakıyor sadece. Ürkmüş gibi.

Daha az düşün, diyor Will.

Olmuyor, diyor Rosie.

Dene.

Will.

Efendim?

Bunu yapmamamız lazımdı.

Neyi, otoparkta dans etmeyi mi?

Ne demek istediğimi anladın.

Söylediklerine rağmen onunla hareket ediyor yine de. Alnı Rosie'nin alnına yakın; gökyüzünün, soğuğun kokusunu alabiliyor. Saçlarının güz kokusu; elmalar ve tatlı yapraklar. Pürüzsüz kumaşın altındaki, yumuşak olduğu kadar gergin bedenini hissediyor.

Rosie, diyor Will. Gevşesene.

Bu şey demek gibi: Will, itici biri ol.

Will burnundan hava çıkararak gülüyor, ona komik olduğunu söylüyor. Basamaklarda salınmaya devam ediyorlar; Will'in kalbi göğsünde dört nala koşarcasına atıyor.

Rosie! Rosie Winters!

Tökezleyerek köşeden dönen iki kişiyi gören Rosie ayrılıp sırtını dönüyor. Gelen Marley ve Tom... Will'in sınıfından tanıdığı çocuklardan biri. Marley el sallıyor; Will, Rosie'nin iç çektiğini, hafifçe nefes verdiğini işitiyor, sonra o da gülümseyip el sallıyor.

Korkuluklara çıkıp yanlarına gelen Marley ve Tom'a selam diyor.

Selam-selam-selam, diyor Marley ve birasından bir yudum alıyor. Bu *güzel* akşamımız nasıl geçiyor bakalım?

İyi, diyor Rosie; gülümsüyor halen, dişleri karanlıkta inci gibi parlıyor.

Hani siz şey değildiniz, diyor Marley, elindeki bira şişesini aralarında sallayarak. Will onun biraz sarhoş olduğunun farkında; gözlerinden anlaşılıyor.

Şey derken ne kastettiğine bağlı, diyor Will.

Marley'nin bakışları ona doğru kayıyor; tam o sırada Tom kendini tanıtıyor ve Rosie, selam, diyor. Bir süre boş boş konuşuyorlar. Biradan, hamburgerlerin ne zaman hazır olacağından. Hepsinin aslında pizzayı tercih edeceğinden.

E, hadi pizza yiyelim, diyor Will.

Üçü dönüp ona bakıyor.

Şimdi mi, diye soruyor Marley.

Açsanız, evet.

Kafamıza göre gidemeyiz ki, diyor Tom.

Bu sonuncu, diye hatırlatıyor Marley.

Will küçük bir kahkaha atıyor. Marley kaşlarını çatıyor ve Tom da kendi yaşındaki çocuklarda gördüğü temkinli bir ifadeyle ona bakıyor.

Ne var, diye soruyor Marley.

Millet bu yerde bu kadar duygulanacak ne buluyor anlamıyorum, diyor Will.

Hayatımızın son yedi yılını geçirdiğimiz yeri mi kastediyorsun?

Bu şarkıyı çok severim, diyor Rosie birden. Korkuluktan, Will'den uzaklaşmış. Topuzundan bir tutam saç omzuna dökülmüş.

Ben de, diyor Marley ama gözlerini Will'in üzerinden bir saniye bile çekmiyor. Sonra birasını Tom'a uzatıyor, Rosie'nin elini tutuyor ve sonra birlikte asfaltta dans etmeye başlıyorlar. Becerdikleri söylenemese de zahmetsizce. Yıllardır birbirlerinin odalarında dans ediyorlarmış gibi.

Biraz alır mısın, diye bira şişesini Will'e uzatıyor Tom. Will teşekkür edip şişeyi alıyor ama içmiyor. Rosie'nin gülmesini, Marley'nin onu döndürmesini izliyor.

Biraz soğukmuş, diyor Tom.

Öyle, diyor Will. Havadan sudan sohbetle ilgilenmiyor. Tom'un biradan bir yudum almasıyla Will de düşünmeden aynı şeyi yapıyor. İlk yudumu ılık, tatsız.

Şarkı bittiğinde Marley kollarını Rosie'nin boynuna doluyor ve bakışlarını ikisine çeviriyor. Rosie ona Will'in yakalayamadığı bir şey söylüyor ve Marley yine çığlık çığlığa kahkahayı basıyor. Kerkenezler, dalış, zafer içinde.

Kızlar yanlarına dönerken, peki siz *şey* misiniz, diye soruyor Tom.

Ya *siz*? diye soruyor Will. Tom bira şişesini ağzına götürmüşken duraksıyor.

Benle Marley mi?

Evet.

Tom hâlâ içmiyor. Gelmelerini seyrediyor.

Hiç bilmiyorum, diyor, Will de, iyi o zaman, diyor ve kızlar yanlarına geliyor, gece havası ve ter kokuyorlar; kollarını havaya kaldırarak dönmenin sıcaklığı, şekil verdikleri saçları şimdi nemli, enselerine dökülmüş.

Rosie'yi çekiştirerek, hadi içeri girelim, diyor Marley.

Ben biraz dışarıda kalacağım, diyor Rosie.

Aa, hadi ama, diyor Marley. Gel, dans et biraz.

Şimdi dans ettik ya.

Son kez geldik ama!

Biliyorum ama işte.

Önce Will'e, sonra Tom'a bakıyor. Marley yüzünü asıyor, Rosie'nin bileklerine yapışıyor.

Tek bir dans, diyor Rosie sonunda.

Böylece Rosie istemese de dans ediyor. Aklı başka yerde, dışarıda merdivenlerde kalıp bir sigara yakan Will'in yanında; buna rağmen Marley'ye bağlılığı ve bu okula olan sevgisi onu sürtünen bedenler, bağrışmalar, dökülmüş içkiler ve yapış yapış zeminiyle bu gürültülü, hınca hınç dolu salonda tutuyor.

Kimse ona bakmıyor olsa da uzaklaşmak garip bir şekilde zor. İstediği şeyle yapması gereken şey birbirinden tamamen ayrıymış gibi, Marley ve arkadaşlarıyla burada olması tek doğru

şeymiş ve bunu sağlayan görünmez bir çit varmış gibi kendini kısıtlanmış hissediyor.

Hamburgerler çıktığında insanlar ucuz ekmek ve ketçap için, yumuşak etin sıcaklığını ağızlarında hissetmek için kantine akın ediyor. Rosie peçetelerin orada Josh'a çarpıyor. İkizi terden sırılsıklam ve hafif manik bir vaziyette; alkol izni olmamasına rağmen içkiyi fazla kaçırdığı belli. Bunun bir oyuna dönüştüğünü tahmin ediyor; insanlar ona alkol verdikçe daha çok sarhoş olmuş. Komik ve masum olduğu için bu. Josh bunların her ikisi de olduğu için.

Rosie kardeşini avluya çıkarıyor; ortalık daha tenha şimdi, tüm çiftler piste dönmüş, çığlık çığlığa Bon Jovi'ye eşlik ediyorlar.

Ne geceydi ya, diyor Josh, Rosie onu bir banka yatırırken.

Eğlenmişe benziyorsun, diyor Rosie.

Acayip eğlendim, diyor Josh. Sen eğlenmedin mi?

Eğlendim.

Pis yalancı, diyor Josh ve kardeşinin saçlarını karıştırmaya çalışıyor; ıskalayıp kulağını hafifçe okşuyor. Ama çok güzel görünüyorsun, canım. Elbisen çok yakıştı.

Hafta sonu alışveriş merkezinde eğlenceli bir saat geçirmişlerdi; Josh renkleri seçip onun üzerine tutmuştu. Maviyi görür görmez, bu olsun, demişti. Lorelai Gilmore gözlerine uydu.

Josh'm gözleri yarı kapalı şimdi; Rosie bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyor.

Hesapta bizi eve götürecektin, diyor kardeşine.

Evet ya, diye inliyor kardeşi. Yandık valla.

Sonra kahkaha atıyor, arkasından sızıyor.

Ağzı açık, saçları yana yapışmış bir halde yatan kardeşine bakarken Rosie ondan ayrı yaşamanın nasıl bir şey olacağını ilk defa düşünüyor. Kardeşi Cambridge'de, kendisi Oxford'da, Durham'da ya da York'tayken. Sonunda nereye gidecekse oradayken.

*

Gece yarısını tam bir dakika geçerken müzik kesiliyor ve salon ışıkları söndürülüyor. Öğrenciler gülüşmeler ve çığlıklarla avluya dağılıyor; Josh ayılıyor ve ayılır ayılmaz ayakkabılarına kusuyor.

Rosie sızlanıyor. Kusmanın cezası var.

Kardeşine hemen doğrulmasını söylüyor; tökezleyerek kalabalıktan ve hocalardan uzaklaşıyor, avlunun arkasına, oradan tenis kortlarına geçiyorlar.

Gerçek bir baş ağrısısın Josh, diyor Rosie, topuklu ayakkabılarıyla kardeşini hem omuzlar hem ağırlığı altında ezilirken.

Sen de tanıdığım en iyi insansın, diyor Josh. İkizim olmasaydın da böyle düşünürdüm gerçekten.

Çok tatlısın ama yine de baş ağrısısın.

Ciddiyim, diyor kardeşi ayaklarını sürüyerek. Bir şeyleri görüyorsun, Rosie-Roo. Bir şeyleri anlıyorsun çünkü izliyorsun. Önemli olan her şeyi.

Kardeşinin saçmalamalarına kulak asmıyor Rosie. Will hâlâ orada olabileceği için ayakları bilinçsizce onu otoparka götürüyor. Josh başını onunkine yaslamış, ağır adımlarla ilerliyor.

Anlıyorsun, diyor yine.

Anlıyorum, diyor Rosie, neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmasa da.

Anlıyor musun gerçekten, diye soruyor, ciddileşen bir sesle. Dolunayın ışığı gökyüzünde sütlü bir aydınlık bırakıyor; Rosie kardeşini duymazdan geliyor.

Bisiklet kulübelerini geçiyor ve otoparka giriyorlar; iki kız gecenin son fotoğrafını çektiriyor. Birkaç çocuk kenarda ot içiyor; otun tatlı, keskin kokusu geliyor burnuna. Will gideli çok olmuş anlaşılan.

Josh kardeşini, ben yine kusacağım, diye bilgilendiriyor.

Şahane, diyor Rosie. Hızlı adımlarla ot içenlerin yanından geçip onu okul arazisinden çıkarıyor. Güvenli bir

mesafeye ulaştıklarında Josh'ı bir elektrik direğine yaslıyor, Josh yere yığılıyor.

Marley'yi arayayım, diyor Rosie. Belki annesi bizi eve bırakır.

Josh başını aşağı yukarı sallıyor, suratını elleriyle kapatıyor.

Sana bir şey söylemem lazım, diyor. Bir karar verdim.

Peki?

Telefonundaki tuşlara basıyor, Marley'nin adını ekrana getiriyor.

Aslında karar verdim sayılmaz. Böyle şeylere karar vermiyor insan.

Rosie yeşil arama düğmesine basıyor, çalarken bekliyor.

Dinlemiyorsun beni, diyor Josh öfkeli, hâlâ son derece sarhoş bir sesle.

Eve gidelim diye uğraşıyorum, diyor Rosie. Hesapta sen bırakacaktın ya, unuttun mu?

Anlamıyorsun, diyor Josh. Ellerinin arasında bir şeyler daha mırıldandıktan sonra yatmak istediğini söylüyor.

Ben de onun için uğraşıyorum, diyor Rosie, Marley'nin numarasını ikinci kez denerken. Bir kez daha çalıyor ve cevap almıyor. Josh da bir kez daha kusuyor. Rosie yüzünü ekşiterek bitirmesine izin veriyor, sonra da görünüşe göre eve yürüyerek döneceklerini söylüyor.

* * *

Anneannesinin arabası birkaç metre ileride, okulun spor salonunun önünde park halinde; arada bir Will'i almaya geldiğinde beklediği yerde. Ya yağmur yağıyordur ya da mezarlıktan eve dönüyordur. İkincisi olduğunu tırnaklarının içindeki topraktan, ağzının azıcık sarkık olmasından anlayabiliyor.

Will arabaya biniyor, anneannesinin üç noktalı dönüşünü yavaş ve sarsıntılı bir şekilde tamamlayarak yokuştan inmeye

başlamasını bekliyor. Okulun çıkışından emekleyerek geçiyorlar, öğrenciler lobiden gruplar halinde çıkıyor; ter içindeler, akmış makyajları ve simleri, semsert olmuş saç jöleleri parlıyor.

İyi vakit geçirdin mi, diye soruyor anneannesi. Elleri on ve iki üzerinde sabitlenmiş halde, araba birçok kasisin üzerinden geçerken gözleri tam karşıya bakıyor.

Evet, diyor Will. Camdan dışarıya, müzik binasının yanına park etmiş beyaz limuzine bakıyor. Her zamanki gibi işte. Kötü müzik, kötü hamburgerler.

O zaman farklı olan ne?

Ne?

Farklı olan bir şey var. Sesinden belli.

Anneannesine bakıyor, istenmeyen bir gülümsemenin belirtisini hissediyor.

Hiç, diyor.

Var bir şey, diyor anneannesi ama sonra vazgeçiyor; sinyal verip sakin bir caddeye dönerken Will tekrar dışarı bakıyor. Anacadde üzerinden gitmek yerine ara sokakları kullanacak. Daha uzun ve karanlık bir yol bu ama anneannesi kavşaklardan ve trafik ışıklarından hazzetmiyor; debriyajı mecbur kalmadıkça kullanmamak için ne gerekirse yapıyor.

Ben de sürebilirdim, diyor Will. Birkaç yudum bira içtim sadece.

İçmeyeceğini söylemiştin hani?

İçmeyecektim ama sonra beni alacağını söyleyince öyle olmadı.

Anneannesi iki burun deliğinden sertçe nefes veriyor. Tam suç mu yani, diye soracağı sırada kaldırımda tökezleyerek ilerleyen iki kişiyi fark ediyor; çizgi film karakteri gibi duran uzun, sakar bir oğlan ve ipek elbisesini kaldırımda sürüyen genç bir kız.

Dur, diyor anneannesine.

Efendim?

Arabayı durdurabilir misin, lütfen? Onlar benim arkadaşım, diyor, dışarıdaki iki kişiyi başıyla işaret ederek.

Arkadaşın, diye tekrarlıyor anneannesi.

Her şey yolunda mı diye soralım, diyor Will ve camı indiriyor; anneannesi yavaşlıyor, motor düşük viteste takırdamaya başlıyor.

Yanaştıklarında Will, her şey yolunda mı, diye soruyor. Rosie tek kolunu kardeşinin beline dolamış, Josh'ın omzuna attığı bileğini diğer eliyle kavramış. Will'e zar zor bakıyor, topuklu ayakkabılarıyla yana dönüyor.

Sayılır, diyor Rosie.

Ne oldu?

Birileri fazla keyiflendi, diyor ve tam o sırada Josh arabayı görüyor ve Will, diyor. Rosie bak –elini çekiştiriyor– *Will* gelmiş.

Görüyorum, diyor Rosie.

Selam Will, diyor Josh, sesini yükseltip el sallayarak.

Selam Josh, diyor Will.

Merhabalaşmaların sona erdiği bir anlık uzun, komik sessizliği anneannesi fısıltı denemeyecek kadar yüksek bir sesle bozuyor: Birkaç tahtası eksik mi bu çocuğun?

Sarhoş, diyor Will. İleri matematik dersine beraber girdiğim Josh var ya, o.

Aa, diyor anneannesi, birden ilgilenmiş bir halde. Şu çoğu zaman yardımını isteyen çocuk mu?

Evet.

Cambridge'e gidecek olan mı?

Evet.

Cambridge'e gidecek olan, torunumun yardımına ihtiyaç duyan çocuk, diyor, torunundan çok kendisine. Will gözlerini devirerek camdan dışarı sarkıyor.

İyi, değil mi? diye soruyor Rosie'ye.

İyi olacak, diyor Rosie. Biraz uyuması lazım.

Binsenize, diyor Will. Aklına sonra gelmiş gibi anneannesine dönüyor. Sorun olmaz, değil mi?

Anneannesi tuhaf bir bakış atıyor ama bir şey söylemeden tek bir kez başıyla onaylıyor.

Sizi eve bırakalım, diyor Rosie'ye.

Çok naziksiniz, diyor Rosie. Ama az önce kustu. İki defa.

Yani tekrar kusmaz muhtemelen.

Bilemezsin.

Bu araba neler gördü... Yalan mı, anneanne?

Maalesef, diyor anneannesi ve kaldırımdaki ikiliyi daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyor. Will onun durumu, varsa riskleri değerlendirdiğini hissediyor.

Bagajda plastik poşet var, diyor. Sakıncası yoksa.

Tabii, diyor Rosie. Sağ olun.

Will, Josh'ı arka koltuğa taşımaya yardımcı oluyor; Rosie bagajı açıp eski bir alışveriş poşetiyle geliyor, poşeti kardeşinin dizlerinin arasına yerleştiriyor.

Will'in anneannesi dikiz aynasından Josh'a bakıyor. O koltuğa kustuğunu görürsem eve yürüyerek dönersin, evlat, diyor. Josh yüzü süt gibi bembeyaz, başını aşağı yukarı sallıyor. Will'i ilk gördüğündeki heyecanı dinmiş, yerini bezgin bir suskunluğa bırakmış.

Rosie ikizinin yanına yerleşiyor, emniyet kemerlerini takıyor.

Çok incesiniz, diyor tekrar.

Will'i karda o kadar misafir ettiniz, lafı mı olur, diyor anneannesi. İkinci vitese çok geç takarak arabayı sürmeye dönüyor.

Yan aynada Will bir saniyeliğine Rosie'yle göz göze geliyor.

Will, anneannesinin, akşamınız güzel geçti mi, diye sorarak hiç tanımadığı kıza dönüp bakmasını izliyor. Pardon, adın neydi?

Rosie, diyor. Rosemary.

Ne güzel bir adın varmış.

Sağ olun. Ben hiç sevemedim. Bana şu salapuryada yaşayan bez bebeği hatırlatıyor.

Hiç bez bebeğe benzer bir halin yok, diyor anneannesi; Rosie gülümsüyor, ağaçların arasında beliren güneş gibi. Will içinde bir şeylerin iyiden iyiye kıpırdadığını hissediyor; bir çapanın yerine oturması gibi.

Dans güzeldi, diyor Rosie. Değil mi, Will?

Anneanneme her zamanki gibi olduğunu söyledim, diyor Will.

Kısa bir duraklama oluyor ve gözleri tekrar buluşuyor; motor uğulduyor, karanlık evler camların arkasında eriyor.

Benim için değildi, diyor Rosie, anneannesinin önünde cesur bir edayla ve bir kez daha Will'i tamamen şaşırtmayı başarıyor. Gözlerini Rosie'den ayırıyor, yan aynada gecenin geçişini seyrediyor. Sokak lambalarının safran rengine boyadığı kaldırımları, bahçeleri.

* * *

Will'in anneannesi Rosie'lerin evine yanaşıyor; evin çitlerinde altın renkli ışıklar parıldıyor. Rosie camdaki köknar ağacını, şöminenin loş ışığının süsleri aydınlattığını görebiliyor. Anne babası Noel arifesinden tam dört gün önce nihayet Noel için evi süslemişler.

Kaldırıma yanaşırken Will'in anneannesi, ne güzel bir ağacınız var, diyor.

Sağ olun, diyor Rosie, kendisiyle bir ilgisi olmasa da. Ağacı her yıl babası alır, annesinin de süslemeler konusunda kendine ait bir düzeni var. Bu işlere karışmamaları gerektiğini Josh'la çok erken bir yaşta öğrenmişlerdi.

Noel'i evde mi geçiriyorsun? diye soruyor Will. Araba durdu ama bir anda inmeleri kaba olur gibi geliyor; Josh hâlâ sessiz, halinden memnun görünüyor.

Evet, diyor Rosie. Annem her yıl misafir ağırlar. Noel arifesinde parti olur, sonra da birkaç akraba bizde kalır. Güzeldir. Bol bol yemek yeriz. Oyunlar oynarız.

Şarap içip tartışmaya başlarız, diye içinden geçiriyor ama söylemiyor; ne de olsa Noel'de ailelerin böyle şeyler yaşaması normal, paylaşması gereken bir şey değil.

Bizimki gibi desene, diyor Will. Parti dışında yani.

Ne diyeceğim, diyor Rosie. Sen de gelsene.

Partiye mi?

Evet! Gelmek isteyen herkese kapı açık gibi bir şey. Komşular, aile dostları, hatta bazen Marley'nin bile uğradığı oluyor. Yemekler güzel. Fırından aldığımız elmalı tartı resmen *bütün yıl* iple çekiyorum. İşte. Öyle yani. Eğer istersen, başka bir planın yoksa.

Dizginleyemediği coşkusundan birden utanıp cümlesini tamamlayamıyor. Will'in anneannesine dönmesini, anneannesinin belli belirsiz bir şekilde başını eğerek onaylamasını görüyor.

Bakalım, diyor Will.

Sen de bizimkine geleceksin, diyor anneannesi.

Biraz şaşkın bir sessizlik oluyor; Will de Rosie de ne demek istediğini açıklamasını bekliyorlar. O anda Rosie'lerin sokak kapısının ışığı yanıyor; annesi camdan arabayı görmüş olsa gerek.

Noel'de sadece üçümüz oluruz, diyor anneannesi. Ama ben bir otobüs dolusu insanı doyuracak kadar yemek yaparım.

Doğru söylüyor, diyor Will.

Elbette başka yerlere sözün vardır, diyor anneannesi. Yine de Noel günü bize çaya gelmek istersen gel, misafirimiz ol. Kardeşin de gelsin. Bilinci yerindeyse tabii.

Yine dönüp başını cama dayayıp sızmış olan Josh'a bakıyorlar.

Çok naziksiniz, diyor Rosie ve arabanın içindeki hava birden ağır, sıcak geliyor. Neredeyse yabancı sayılacak birinin evinde Noel gibi samimi bir şeye davet edilmiş olmak ona normal gelmiyor. Ama aynı zamanda özel geliyor. Eşi az bulunur. Altın renkli ışıklar şimdi onun içinde yanıyor.

* * *

Anneannesi arabayı evin önüne park ediyor ve motoru durduruyor. Arabanın içinde hafif bir elma kokusu var.

Az önce ne olduğunu anlatacak mısın, diyor Will, anneannesi anahtarı çevirip kontaktan çıkarırken.

Şimdi aynısını sana sormak üzereydim.

Nasıl yani? *Ben* ne yaptım ki?

Hep savunmaya geçiyorsun, William.

Savunmada olmam gerekiyormuş gibi hissettiriyorsun da ondan!

Boğazında çakıl taşı varmış gibi kıkırdıyor anneannesi.

Arkadaşların, diyor, nazik bir vurguyla.

Ne olmuş onlara?

Mesele o. Arkadaşların.

Anlamıyorum.

On sekiz yıldır senin *kimseye* arkadaşım dediğini duymadım, Will. Ta ilkokuldayken bile. Kesinlikle olmuştur. Ama onlardan hiç arkadaşım diye bahsetmedin.

Kullandığım dile Freudvari bir inceleme yapmadığına emin misin? diye soruyor Will. Anneannesi yine hırıltılı bir kahkaha atıyor.

Hoşuma gitti, diyor. İyi çocuklara benziyorlar.

Öyleler, diyor Will.

İkisi de öyle, diyor anneannesi, hınzır bir edayla.

Anneanne. De ne diyeceksen.

Bir şey demiyorum yahu.

İma ediyorsun ama.

Ediyorum, diyor. Kızdan hoşlandım.

Will birden kaba saba hissediyor; avuçlarını kot pantolonuna sürtüyor. Sokak sakin ve sessiz. Kız kardeşinin ışığı yanıyor. Masasında renkli tükenmezkalemleriyle oturmuş, dünyayı ele geçirme planlarını hazırlıyor olmalı.

Ben de ondan hoşlanıyorum, diyor Will alçak sesle.

Öyleyse niye partiye gitmeyesin?

Biliyorsun niye olduğunu.

Hayır, bilmiyorum.

Benlik değil işte, yalan mı? Şampanyadır, kanepedir. Bir kızın anne babası falan.

William White, diyor anneannesi ve sesi, kazara çarptığı bir masanın köşesi gibi sert. Sakın ha.

Ne?

Sakın sırf farklı olduğu için güzel bir şeyi tepmeye kalkma. Ben seni kafanda böyle düşüncelerle büyütmedim, değil mi?

Hayır, diyor Will.

Peki, git o zaman. Kanepe ve elmalı tart ye. Bir kez olsun hanım hanımcık bir kıza âşık ol.

Piercing'inin olmaması hoşuna gitti işte.

Konuşurken gözümün içine bakması hoşuma gitti, diyor anneannesi. Sana da aynısını yaptı.

Daha önce birçok kere yaptıkları gibi arabada yan yana oturuyorlar. Anneannesi kısa boylu ve tıknaz bir kadın ama Will'in gözüne her zaman kocaman görünmüştü, özellikle de bu arabadalarken. Aralarında üç kafa boy farkı olmasına rağmen anneannesi örgü kazakları ve ifade etmediği düşünceleriyle bir şekilde çok daha fazla yer kaplıyor.

Amber ayakta, diyor Will sonunda.

Biliyorum. Şansını zorluyor bu kız.

Gece yarısı günlüğüne yazdığı için mi?

Her şey bir yerde başlar, diyor anneannesi araba kapısını açarken. Sonra bir bakmışız geç saatlere kadar dışarılarda, sonra dolaptan gizli gizli şeri yürütecek. Otoparklarda arkadaşlarıyla aylaklık edip tutuklanacak.

Will bir şey demeyince soruyor: Fazla mı erken konuştum? Will omuzlarını silkiyor. O gece ya da hayatının o dönemi hakkında hâlâ doğru sözcükleri bulamadığını fark ediyor.

*

Aklı başında değildi.

Şimdi anlıyor.

Annesi onları terk ettiğinden, bir daha dönmemek üzere gittiğinden beri bir şeyler birikiyordu. Bu şeyleri acıtan ve acıtmayanlar halinde, sırf o günü atlatabilmek için ince çizgiler halinde eziyordu.

Anneannesiyle dedesini severdi. Onlar iyi insanlardı zaten; her zaman sıcak yemek, temiz çarşaf ve kovboy filmlerinin ne zaman yayınlanacağını öğrenebildiği TV rehberi onlarda olurdu. Bu yüzden özlemiyordu aslında annesini. Yıllarca görmedikten sonra onu merak bile etmiyordu. Doğum günü kartları ve telefon görüşmeleri önce azalmış, sonra tamamen kesilmişti.

Ama Will ortaokula başladıktan sonra her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Günlerini derin sularda debelenerek, her şeyin ağır çekimde olduğu bir vaziyette geçiriyordu ve sadece alkol, zihnini keskinleştirecek bir kadeh içki ona kendini iyi hissettiriyordu.

Bunu ilk nasıl keşfettiğini hatırlamıyor.

Belki dedesi her gece bir kadeh viskiyi dışarıda bıraktığından. Canı sıkıldığı için içki dolabını tesadüfen bulmuştu belki de. Tek bildiği, uyuyamıyorsa ya da bir şeylerin üstüne çöktüğünü hissediyorsa yetişkinlere ait bir şeyden bir yudum almanın her şeyi yoluna koyabileceğiydi.

O sırada on iki yaşındaydı.

Daha da içmişti. Kötü arkadaşlar edinmiş, kötü seçimler yapmıştı.

On üç yaşına geldiğinde okulu asmaya, kendisinden yaşça büyük, daha pis şeylere bulaşmış ve kendisinden çok daha pis geçmişleri olan delikanlılarla günler ve geceler boyu takılmaya başlamıştı. Bunun acısına iyi geldiğini fark etmişti. Tehlikenin. Sigaraları, toz paketleri ve hırsızlığa olan düşkünlükleriyle,

onlarla olduğu her akşam bıçak sırtında yürüyordu. Onlar söylediğinde Will de bir şeyler çalıyordu. Alkolün verdiği coşku yeterli gelmediğinde o enerji hissini –o *canlılığı*– başka yollardan bulmak zorunda kalıyordu.

Artık düşünmediği şeyler yapmış ve görmüştü.

İyice ve derine gömdüğü şeyler.

Ama otoparktaki o akşam... anneannesinin şakalaşmayı sevdiği, geçmişte kalmış ve Will adına utandığı bir şey değilmiş gibi davrandığı o akşam farklıydı.

Derisinin altında kalmış pis, sivri bir nesne gibi; bir kıymık, batık bir tırnak gibi.

İhtiyaç duyduğunda çekip çıkarabileceği ve elinde çevirip inceleyebileceği bir şey gibi.

* * *

Josh'a bir bardak portakal suyu ve birkaç dilim tereyağlı kızarmış ekmek getiren Rosie ayağının ucuyla kapısını tıklatıyor. İçeride yorganın altındaki yığını görüyor, eşikten geçerken ergen erkeklerin pis nefesi burnuna geliyor.

Kahvaltıyı bırakıyor, perdeleri açıyor ve Josh homurtuyla, hayır, yalvarırım, diyor. Hadi, diyor Rosie, okula geç kalıyorsun.

Okula gidemem, diyor Josh. Çok hastayım.

Rosie akşamdan kalmalığının hastalıktan sayılamayacağını söylüyor.

Okulun son günü sayılmaz zaten, diye ofluyor Josh. Bütün gün oturup Noel filmi izleyeceğiz.

Bunun doğru olduğunu bildiği halde Rosie üçgen kızarmış ekmekten alıyor ve baştan çıkarmaya çalışır gibi kardeşine uzatıyor.

Annem evde mi, diye soruyor Josh.

Hayır. Ofise gitti.

Babam?

İkide işi bitiyormuş. Eve erken dönmeye çalışacağını söyledi.

O zaman ben de bir yere gitmiyorum, diyor Josh ve kızarmış ekmeğine dokunmadan tekrar örtüsünün altına giriyor.

Josh, diyor Rosie.

Ha?

Ne oluyor sana? Sen hiç o kadar içmezsin. Okulu asmak istemezsin.

Her şeyin bir ilki vardır, diyor kardeşi boğuk bir sesle.

Kardeşinin oluşturduğu öbeğe, çarşaflarındaki kırışıklıklara bakıyor Rosie.

Yine de iyisin, değil mi, diye soruyor. Uzun, kesif bir sessizlikten sonra kardeşi evet, diyor ve Rosie kalkıp onu uyumaya bırakıyor. Çıkarken bir dilim kızarmış ekmek alıyor.

beş

Hafif bir pus, camgöbeği gökyüzü ve kırağı kaplı çimlerle, buhar gibi dağılan bir sisle Noel arifesi geliyor. Annesi her zamanki gibi tartları fırından alınasını istediği için erkenden giyiniyor, gardıroptan montunu çıkarıp giyiyor. Josh'ın odası, Josh hâlâ uyuyormuş gibi sessiz. Dans gecesinden beri sabahları geç uyanıyor.

Mutfaktaki anne babasına mutlu Noeller diyor. Müzik setinde kısık sesle Noel şarkıları çalıyor; masada bir demlik dolusu kahve, ocağın üzerinde kremayla pişen pırasanın kokusu. Annesi çoktan giyinmiş; kumaş peçetelere halkaları geçirmekle meşgul.

Annesinin, mutlu Noeller canım, deyip kendisine gülümseyişini bir an içinde tuttuktan sonra babasına bir günaydın öpücüğü veriyor. Babasından parayı alıyor, annesi hemen dönmesini, kahvaltının dokuzda başlayacağını söylüyor.

Dışarısı sakin.

Saf, soğuk ve dağ havasını andıran sabah güneşi.

Fırına gidip siparişlerini, ardından köşedeki dükkâna uğrayıp bir buket çiçek alıyor; kırmızılı yeşilli, dalları orman gibi sağa sola yayılmış. Böyle bir sabahta deniz fenerini, oradaki manzarayı düşünüyor. Will'in ayakta olup olmadığını, koşup koşmadığını merak ediyor. Anneannesi onları eve bıraktığından beri Rosie'ye yazmadı. Bu akşam gelip gelmeyeceği de meçhul.

Doğruca eve dönüp annesinin özenle kurduğu kahvaltı sofrasına oturması gerekse de saati ona yetişebileceğini söylediği için sahile doğru ilerliyor. Pasta kutusunu çiçeklerle birlikte kumların üzerine bırakıyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve çoraplarını içine sıkıştırıyor.

Kıyıda koşan tek bir kişi var.

Dalış kıyafeti ve bonesiyle yüzen cesur, çılgın biri.

Kıyıya yürüyüp ayaklarını suya sokuyor, ayak parmaklarına vuran dalgayla derin bir nefes alıyor ve o nadir berraklık anlarından birini yaşıyor. Her şeyin gerçek, doğru ve sıkıntısız geldiği, dünyanın alabildiğine açıldığı, bir süreliğine kemiklerinin rahatladığı anlardan biri.

Eve dönerken ilk mesajı yazmaya karar veriyor.

Mutlu Noeller (arifeler), diye yazıyor. Elmalı tartlar elimde.

Göz kırpan surat; noktalı virgül, sağ parantez. Abarttım, diye düşünüyor ve siliyor, sonra tekrar ekliyor ve gönder tuşuna basıyor.

* * *

Will pirinç tokmağı kaldırıp mavi kapıya vuruyor.

Rosie'nin babası açıyor. Uzun boylu, saçları seyrelmiş bir adam; üst düğmeleri açık, çizgili bir gömlek giymiş. Seni tanıyor muyum, diye soruyor; Will'in cevap vermesine fırsat olmadan kendi sorusuna gülüyor ve onu içeri alarak, gençleri en son yemek odasında gördüğünü söylüyor. Will'in montunu alıyor, iyi eğlenceler diliyor ve kendi kendine mırıldanarak onu koridorda bırakıyor.

Will bir an duruyor. Evden çıktığı sırada Amber'ın seyrettiği filmin içine girmiş gibi. Tırabzanlara çelenkler dolanmış, yapraklar ve pırıl pırıl ışıklar; simli ucuz şeritlerden iz yok. Her şey temiz ve parlak görünüyor. Durduğu yerden yemek masasını görebiliyor; tabaklarda kanepeleri, loş ışıklarda ışıldayan misafirleri ve ellerindeki uzun kadehlerde altın baloncukları.

Arkadaşlarını göremeyince yemeğe doğru yöneliyor. O sırada bir kadehe uzanıyor ve Bayan Winters ile yüz yüze geliyor. Siyah bir elbise giymiş, saçlarını sımsıkı bir topuz yapmış. Köşeli omuzlar, alnında çatık çizgiler. Bir baş balerin gibi.

Will, diyor ve gülümsüyor. Dişleri keskin, diye düşünüyor Will; diğer yandan kendininkiler de öyle.

Merhaba Bayan Winters, diyor Will. Davetiniz için teşekkürler.

Seni davet etmiş miydim, emin değilim, diyor Rosie'nin annesi.

Rosie etmişti, diye açıklıyor Will; annesi, evet, biliyorum diyor ve iyi vakit geçirmesini diledikten sonra bol bol yiyecek içecek olduğunu söylüyor. Gerçi şampanyayı bulmuşsun, diye ekliyor. Will ona karşılık veremeden uzaklaşıyor kadın; özür de dileyebilir, şampanyayı önünde de yudumlayabilir, ne yapacağından emin değil.

Bir galeta alıp oturma odasına geçiyor ve neyse ki onları orada buluyor; omuz omuza piyano taburesinde oturan Josh ile Rosie. Rosie kadife bir elbise giymiş. Damla küpeleri ağacın ışıklarıyla parlıyor.

Yanakları kızarmış, gülüyor. Bir anda ciddi ifadesi yerini neşeye bırakıyor. Sonra gözleri Will'i yakalıyor, yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor ve Will kalabalığın arasından ona doğru ilerliyor. Josh diğer yanındaki biriyle konuştuğu için baş başa iki saniyeleri var.

Selam, diyor Will.

Geldin, diyor Rosie.

Tam yanıt vermek üzereyken Josh dönüp Will'in karşısında durduğunu görüyor ve bir anda çocuk gibi yüzüne derin bir sevinç yayılıyor.

Will!

Selam.

Ne yapıyorsun burada?

Kardeşin beni davet etti, diyor Will, kısa mı kısa bir sessizlikten sonra.

Bak sen, diyor Josh, ikisine bakıyor ve Rosie'nin dizine diziyle hafifçe vuruyor.

Ne var ya, diyor Rosie ve kıpkırmızı kesiliyor. Will bakışlarını çevirip dilini altdudağında gezdiriyor. Bardağından büyük bir yudum alıyor.

Ne içiyorsun, diye soruyor Josh.

Alıştığımı değil, diyor Will ve Josh ayağa fırlayıp kola ya da bira getirebileceğini, dolapta *pale ale* olduğunu söylüyor.

Harika olur, diyor Will; bir akşamlığına birkaç kadeh içmenin sorun olmayacağını düşünüyor. Josh gülümseyip kalabalığın arasına karışıyor.

Yine harika bir elbise, diyor Josh'ın yerine otururken Rosie'ye.

Ah, teşekkür ederim.

Geleceğimi haber vermediğim için kusura bakma, diyor. Hiç hazzetmemesine rağmen şampanyadan bir yudum daha alıyor; burnunun içini sızlatıyor.

Önemli değil, diyor Rosie. Gerilimi severim.

Gerçekten mi?

Hayır.

Gülüyorlar, sonra Will ona kadehini uzatıyor; Rosie bir an için hayır diyecekmiş gibi oluyor ama sonra bir şey değişiyor ve kadehi Will'den alıyor, dudaklarının değdiği yerden bir yudum alıyor.

Leziz, diyor.

Aynı bu ev gibi, diyor Will. Partiniz çok esaslıymış.

Tamamını annem yaptı.

Çorbada tuzun yok mu hiç?

Belki biraz, diyor Rosie. Bazen. Ama her şey belli bir şekilde olsun ister.

Anasına bak, kızını al desene.

Espri maksatlı nazikçe bir sataşma denemesi ama Rosie yanıt vermiyor. Şampanyanın geri kalanını içiyor, evet, diyor. Herhalde öyle.

Birlikte odayı izliyorlar. Payetler ve satenler içinde kadınlar. Bakımlı sakalları, düğmeli manşetleri ve kızarmış parlak alınlarıyla gülmekten kırılan erkekler.

Ee, şu elmalı tartları gösterecek misin, diye soruyor Will.

Yemek yedin mi?

I-ıh.

O zaman bir tabak alalım. Elmalı tartı arkasından yersin.

Nasıl yani?

Çünkü tatlı olarak yiyorsun.

Ee?

Tatlı yemekten sonra yenir.

Kime göre?

...bütün dünyaya?

Başına polis dikmediler ya?

Rosie gözlerinin kenarları neşeyle kırışmış bir halde ona bakıyor ve Will içinde arzu dışında bir şeyin kasıldığını hissediyor. Bu histen hoşlanıyor; korkuyor hoşlanmaktan.

Önce elmalı tart, sonra somon ya da domuz fileto mu yiyeceksin?

Aklına gelebilecek en çılgınca şeyi istiyorum, diyor Will.

Rosie gülümserken gösterdiği dilini düşünceli bir ifadeyle hafifçe kıvırıyor.

Annemin partisindeki en çılgınca şey, diyor. Bulması zor.

Yaratıcı biri değil misin sen?

Önden tatlı yemek güzel, diyor.

O olmaz. Ben buldum.

Ne otoritermişsin sen de.

Bence sen daha otoritersindir, diyor Will. Rosie arkasını dönüp odaya bakıyor, bir *hım* sesi çıkarıyor, uylukları birbirine değiyor.

Will bu yüzden Rosie'nin ne dediğini duymuyor.

Will, diyor Rosie.

Efendim?

Sadece tatlı yemeye ne dersin?

Rosie'nin yüzüne bakıyor. Burnuna muskat gibi serpilmiş çilleri sayıyor.

Sadece tatlı ha, diye yineliyor. Cesaret edemezsin.

Sadece elmalı tartları yiyelim, diyor Rosie. Yok, yok, bekle. Elmalı tartların *hepsini* yiyelim.

Şimdi çizmeyi aştın işte, diyor Will ve Rosie yine kahkaha atıyor, o his geri geliyor, eskiden alkolün yaptığı gibi onu yiyip bitiriyor. Her yerine, her tarafına sızıyor.

Elmalı tart tepsisini alıp –tarttan çok erik büyüklüğünde kuru pasta sayılırlar– kış bahçesine doğru yola çıkıyorlar. Rosie tepsiden misafirlere ikram etmek için duraklıyor, sonra arka kapıya varıyor ve dışarı çıkıyor. Will anlaştıkları gibi hemen arkasından takip ediyor.

Uzun ve dar bir bahçe; şehrin eteklerinde oldukları için Will'lerinkinden daha büyük. O kadar ileri uzanıyor ki sonu görünmüyor; sadece çimlerin gölgelere karıştığı, gökyüzünün çalıçitleri yuttuğu yeri seçebiliyor.

Rosie onu yine ışıklarla süslü çit örgülerle çevrelenmiş bir teras alanına götürüyor. Dört sandalyeli ufak masaya oturuyorlar; aralık havası tenlerine batıyor.

Bu şekilde devam edemeyiz, diyor Will.

Ne gibi?

Sadece dondurucu soğukta ya da köhne müzik odalarında buluşup duruyoruz.

Ya da gecenin bir yarısı mutfaklarda, diyor Rosie.

Aynen öyle. Normal bir insan gibi bir yerde buluşamaz mıyız?

Olmaz. Sınavlarım var, unuttun mu?

Doğru, sınavların var, diyor. Yine de buradayız işte. Elmalı tartlarımız da var.

Önlerindeki tepsiyi işaret ediyor.

Birlikteyiz, diye ekliyor.

Noel'de bütün kurallar kalkar, diyerek tartlardan birini alıyor Rosie.

Kural yok sanıyordum.

Uzatma da şu elmalı tartlardan bir tane ye.

Tepsiden bir tart daha alıp Will'e uzatıyor. Will bir an onun parmaklarından yemeyi içinden geçiriyor. Öyle bir şeye kalkışsa ne yapardı, diye düşünüyor.

Gerçekten enfesler, diyor Rosie.

Epey abarttığının farkında mısın?

Farkındayım.

Bu kadar abartılmayı çok az şey hak eder.

Katılmıyorum, diyor Rosie. The Beatles. Led Zeppelin. Beyoncé.

Eklektik bir müzik zevkin varmış.

Mozart, diye devam ediyor Rosie parmaklarıyla sayarak. Monet. Paris. Fıstık ezmesi.

Krem mi, taneli mi?

Cevabım her zaman taneli.

İşte şimdi tartlar konusunda sana daha çok güveniyorum, diyor Will; tartı alıp bir ısırık alıyor.

Milföy hamuru olması gerektiği gibi pul pul dökülüyor; elma, dişlerinde ipek gibi yumuşacık. Meyve reçelinin tadı hafif mi hafif bir kremaya karışıyor. Tarçın ve zencefilin tadı geliyor ağzına. Çillerindeki muskatın.

E, diye soruyor Rosie.

Emin olmak için bir tane daha yemem lazım.

Bayıldın, değil mi?

Bir daha deneyelim.

Bayıldığını söyle işte!

Senin için önemli bir konu olduğu anlaşılıyor, diyor Will ve tepsiden bir tart daha alıyor. İyice araştırıp cevabımı öyle vermek istiyorum.

Rosie gülüyor ve kendi tartından bir ısırık alıyor. Minik, sevimli bir ses çıkarıyor.

O sesi duyunca Will'in içi ürperiyor.

Dayanabildikleri kadar dışarıda kalıyorlar; kişi başı dört buçuk elmalı tartın ardından elleri soğuk, ayak parmakları uyuşmuş.

Uzuvlarındaki his kaybını karşılaştırırlarken Rosie, bu histen hoşlanıyorum, diyor. Sıcacık bir ev hemen şuradayken, içeri her an adım atabileceğimizi biliyorken.

Ben de aynı sebepten soğuk duş almayı severim, diyor Will, Rosie ayağa kalkıp neredeyse tamamen boş tepsiyi alırken.

İnanmıyorum, gerçekten mi?

Sandığın kadar kötü değil, diyor Will. İnsan alışıyor.

Nasıl keşfettin ki sevdiğini? Sana dur şu suyu soğuğa alayım, bakalım hoşuma gidiyor mu, diye düşündüren neydi?

Will, peşinden içeri girerken Rosie yüzünü görmediği için memnun.

Bir hafta sonu sıcak suyumuz yoktu, diyor. Şofben bozulmuştu.

Ha, diyor Rosie. Anladım şimdi.

Evet, diyor Will ama aslında gerçeği söylemedi. Hayatının tam bir ayı boyunca hiçbir şey hissetmediğini. Bir şeyler denediğini. Denediği şeylerden en hafifinin buz gibi duşlar olduğunu.

İçeride biri piyanoda Noel şarkıları çalıyor; yemek odası bomboş. Sofraya martılar üşüşmüş gibi görünüyor; tabaklarda ekmek kırıntıları kalmış, masa örtüsüne sos dökülmüş. Will bir sosisli börek alırken Rosie tartların olduğu tepsiyi aldığı yere bırakıyor.

Will başıyla müziğin geldiği yeri işaret ederek soruyor: Kim çalıyor?

Babamdır muhtemelen, diyor Rosie. Piyanoya onun sayesinde başladım. Öyle denebilir.

Sen daha iyi çalıyorsundur herhalde.

Rosie omuz silkiyor. Babam eğlencesine çalar, diyor.

Sen eğlencesine çalmaz mısın?

Ben çalmak zorunda olduğum için çalıyorum, diyor Rosie. Çünkü çalmazsam iyi hissetmiyorum kendimi.

Konuşurken masa örtüsünün kumaşıyla oynuyor.

Pardon, diyor sonra. Marley bazen gergin olduğumu söylüyor.

Will o an hiç düşünmeden elini tutuyor, elinde de takımyıldız gibi çiller olduğunu görüyor. Parmakları parmaklarına

dolanıyor, Will tam onu nazikçe kendine doğru çektiği sırada Josh içeri giriyor ve ha, diyor.

Rosie yanmış gibi geri adım atıyor; Will başını kaldırıyor ve Josh'ın yüzünde belirip kaybolan bir ifade görüyor.

Selam, diyor ama Josh karşılık vermiyor. Yüzüne yine içkili birinin bulanık ifadesi gelmiş. Bir önceki kadar değilse de onu farklı göstermeye yetecek kadar. Mercek altındaymış gibi.

Nerelerdeydiniz, diye soruyor Josh.

Buralardaydık, diyor Rosie. Herhalde... kaybettin bizi.

Rosie çekinerek gülümsüyor ama Josh ikisine dik dik bakıyor. Elindeki birayı kenara koyuyor ve kardeşine bakmadan annelerinin onu aradığını söylüyor. Rosie'nin misafirlere piyano çalmasını istiyormuş.

Rosie başıyla onaylıyor.

Josh, diyor. Sen...

Ama Josh çoktan çıkmıştı bile.

O zaman ben bir gidip bakayım, diyor Rosie, müziğe doğru işaret ederek.

Tabii, diyor Will.

Sen de gel dinle, diyor Rosie. Will, ağzına şekerli olmayan bir şeyler attıktan sonra geleceğini söylüyor.

Rosie gülümsüyor, söyleyecekleri bitmemiş gibi biraz daha oyalanıyor. Sonra bir şey demeden gidiyor ve Will kalan sandviçlere yöneliyor. Birini alıp ekmeğin içine bakıyor.

Pate, diyor arkasındaki bir ses. Bayan Winters, elinde yeni doldurduğu şampanya kadehiyle kapıda duruyor.

Ne patesi, diye soruyor Will.

Yaban domuzu olabilir. Belki de Brüksel. İki çeşit vardı.

Elbette vardı, diye içinden geçirerek bir ısırık alıyor ve Bayan Winters'ın karşısında yavaşça çiğniyor. Bayan Winters geç saate rağmen oldukça derli toplu görünüyor. Saçlarını toplayıp makyaj yapmasının üzerinden hiç zaman geçmemiş gibi; kalın çizgiler, bronz tonlar ve düz kenarlar.

İkizler nerede? diye soruyor Will'e.

Roe piyano çalmaya gitti. Josh da...

Roe mu?

Dudaklarında gergin bir gülümseme var. Kadehindeki şampanya tıslıyor.

Rosie, diyor Will omuzlarını silkerek.

Kızımdan hoşlanıyorsun.

Will masaya yaslanıp bekliyor. Soru olup olmadığından emin değil. Cevabın bu kadını ilgilendirip ilgilendirmediğinden de. Onun insanlardan bahaneler koparmaya alışkın biri olduğu hissine kapılıyor ve ona sunacak bir bahanesi yok.

Rosie'nin iyi bir kız olduğunu söylüyor; Will de farkında olduğunu söylüyor.

Bir tür oyun oynamıyorsun, değil mi, diye soruyor Will'e.

Ne gibi bir oyun?

Senin gibilerin oynadığı türden, Will. Gerçekçi olalım. Yetişkin gibi davranalım.

Benim gibiler mi?

Onunla çıkman için birisiyle iddiaya girmedin, değil mi?

Onunla çıkmıyorum, nokta, diyor Will sert bir sesle, taşa dönmüş bir kalple. Ağır ve yağlı pate damağına yapışıyor. Tadından nefret ediyor.

Hı-hı, diyor kadın. Ama çıkmaya niyetlisin?

Rosie ne istiyorsa onu yapmaya niyetliyim, diyor Will. Bayan Winters düzgün bir gülümsemeyle kadehinden bir yudum alıyor. Koyu kırmızı ruju içki içerken bile dağılmıyor.

Peki, diyor. Benim de duymak istediğim buydu.

Piyanodaki amatörün sesi kesiliyor.

O halde mutlu Noeller size, diyor Will.

Evet, sana da mutlu Noeller, Will, diyor Bayan Winters, gözlerini onun yüzünden ayırmadan.

Piyano yeniden çalmaya başlıyor, bu kez daha farklı ve yumuşak; Will çalanın Rosie olduğunu anlıyor. Annesi seyretmek için odadan çıkıp Will'i sandviçler ve ılık *blini*'lerle, ağzında ağır bir mantar tadıyla baş başa bırakıyor.

* * *

Rosie yalnız bu akşama mahsus yazdığı bestelerde kendini kaybediyor.

Şarkılarına hep sonbaharda başlar ve ufacık şeylerden esinlenirdi. Kış göçüne başlayan uçan pembe ayaklı kazlar. Ellerindeki yara izleri, kaplaması soyulmuş yaka kartıyla okulun hademesi.

Bir süreliğine kömür gibi içinde tüterler. Kasım geldiğinde şarkılar yazılmış olur. Onları ilk kez annesinin Noel partisinde çalar; her zaman olduğu gibi, her zaman olacağından emin olduğu gibi.

Dinlerler onu. Etraf sessizleşir; konuşmalar sona erer. Elleri, körmüş ve kabartma yazıyı okuyormuş gibi tuşların üzerinde zahmetsizce, yaptığı doğasının bir parçasıymışçasına gezinir. Bitirdiğinde alkışlanır. Şömine rafındaki saat on biri gösteriyor olur, babası Mutlu Noeller diye kükrer, kadehler tokuşturulur ve yanak yanağa değmeden öpüşülür, teşekkürler edilir, iyi geceler dilenir.

Bu akşam Rosie çalmayı bitirdiğinde taburesinde dönüyor ve misafirlerin ayrılmasını seyrediyor. Gözleri ikiz kardeşini ya da Will'i arıyor ama ikisi de kendini göstermiyor.

Herkes gittiğinde, içerisi karanlığa gömüldüğünde; pijamalarını giydikten, dişlerini fırçaladıktan ve telefonuna yirminci defa baktıktan sonra Rosie başucu lambasını kapatıyor.

Kalbi güm güm attığı için yattığı yerde üç dakika kalabiliyor. Göğsüne oturan bir ağırlık var, o ağırlık yüzünden yataktan kalkıp kardeşinin odasına gidiyor.

Josh, diye fısıldıyor.

Önce cevap vermeyecekmiş gibi bekliyor. Ama sonra yorganını açıyor ve Rosie yanma giriyor. Bedeni yatağı ısıtmış, Rosie çıplak ayaklarını onunkilere bastırıyor.

Tanrım, diyor Josh, onu itekleyerek. Ayakların buz gibi.

Pardon, diyor Rosie ama Josh'a piyano çalmasını daha önce hiç kaçırmayıp bu kez kaçırmışken bu sebepten özür dilediğine içten içe inanamıyor.

İyi misin, diye soruyor, kardeşi başka bir şey demeyince.

Evet, diyor Josh karanlığa doğru.

Öyle görünmüyorsun da.

Hadi uyu, Rosie.

Josh sonra sırtını dönüyor ama gitmesini istemiyor. Rosie tavana bakıyor ve sonra o da arkasını dönüyor; sıcak, katı ve hareketsiz sırtları birbirine yapışıyor.

* * *

Will sabah 5 sularında uyanıyor.

Şeker ve şampanya yüzünden midesi bulanıyor. Diğer her şeyle birlikte başı dönüyor.

Yemek masasının oradan Rosie'nin piyano çalmasını dinlemişti. Bir dizeden diğerine deniz suyu gibi akan şarkılar. Tanımadığı, bu yüzden ona ait olduğunu bildiği şarkılar.

Müzik hakkında ona ne diyeceğini bilememişti.

Bu yüzden gitmişti.

Böylesi daha kolaydı. Will her zamanki gibi her şeyi mahvetmeden önce.

Hava hâlâ karanlık olmasına rağmen kalkıyor, spor ayakkabılarını giyip evden çıkıyor. Dışarıda soğuk ısırsa da sokak boyunca koşarken Will ısınıyor, lambaların ışığında kalmak için kaldırımdan gidiyor.

Nefesine, ayaklarının sesine odaklanıyor.

Annesini düşünüyor.

Annesi Noel'i severdi. Sevdiği çok şey yoktu ama Noel sabahları farklı olurdu, ona bir tür yumuşaklık getirirdi. Yavaşlamaya, dışarıda olup her ne yapıyorsa onu yapmak yerine etrafta olmaya yönelik izin alırdı sanki. Amber doğmadan önce, sadece ikisi varken Will'e pahalı marka olanından özel bir mısır

gevreği alırdı ve yatakta televizyonda oynayan çizgi filmlerin karşısına oturur, kutudan yerlerdi.

Annesi Disney çizgi filmlerini severdi. Looney Tunes'u sevmezdi. Fazla gürültülüydü ona göre. Fazla çılgıncaydı.

Sonra sabahın ilerleyen saatlerinde anneannesine giderlerdi. Annesi kanepede oturup portakal suyu içerdi; o gün yıl boyunca kimsenin tartışmadığı, birlikte yemek yiyip hediyeleri açtıkları, belki dedesiyle parkta yürüdükleri tek gün olurdu.

Akşam yemeğinde kadeh tokuştururlarken annesi, pişmanlık yok, derdi ve hepsi onun söylediklerini tekrar ederdi; daha küçük olmasına ve pişmanlığın ne olduğunu bilmemesine rağmen Will bile.

Amber doğduktan sonra işler değişmişti. Noel arifesini, gecesini ve sabahını anneleri olmadan, anneannelerinin yanında geçirmeye başlamışlar, paylaştıkları mısır gevreği geçmişte kalmıştı. Geceleri kendi evlerinde geçirmek de geçmişte kalmış ama bunun nedeni Will'e hiç söylenmemiş, o da hiç sormamıştı.

Annesinin kar tanesi küpeleri aklına geliyor.

Bir keresinde Noel krakerinden çıkardığı, istisnasız her yıl taktığı sallantılı, orası burası dökülmüş iki küpe.

Hâlâ annesinde olup olmadığını merak ediyor. Şimdi nasıl göründüğünü.

Hızlanıyor, akciğerleri yanana kadar koşuyor.

O sabah duşunu almış, giyinmiş ve susamış bir halde aşağı indiğinde anneannesi, mutlu Noeller, William, diyor.

Sana da, diyor Will, sonra kendine bir bardak su doldurup eviye başında içiyor.

Sana göre bile erken bir saat sayılır, diyor anneannesi bir yandan fırında çoktan nar gibi olmuş hindisine bakarken. Mutfak et ve sebze suyu kokuyor.

Beşte uyandım, diyor Will. Uyuyamadım.

Akşamın nasıl geçti?

İyiydi. Yemekler fena değildi.

Sevindim, diyor anneannesi ve başka bir şey sormasa da Will kendisine oyun oynadığının farkında. Çünkü anneannesi sormazsa sonunda kendisi anlatacak. Her zaman anlatır.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum, anneanne, diyor Will. Kenardaki demlikten kendine bir fincan çay alıyor. Bir şeker atıyor, sonra bir tane daha.

O kadarı belli, diyor anneannesi. Fırın eldivenlerini çıkarıp tezgâhtaki çayını alıyor ve gözlerini ona dikiyor. Will sert, demli ve tatlı çayından bir yudum alıyor.

Kızlara vaktim yok benim.

Ne zamandan beri? diye soruyor anneannesi.

Doğru düzgün vaktim yok anlamında. Motorum, seyahat planlarım falan var ya işte. Hem sonbaharda üniversiteye gidecek zaten.

Çayından bir yudum daha alıyor. Kalbi usul usul kulaklarında atıyor.

Sınavları bitene kadar beklememi söyledi. İşte. Ben de beklerim dedim. Neden dedim bilmiyorum. Ne bileyim yani... umursamak istemiyorum.

Anneannesi fincanının arkasından ona bakıyor ve Will ilk kez onun yüzündeki ifadeyi okuyamıyor. Gözleri bir hurma gibi kırış kırış. Pekmez kadar koyu.

Kızlara vaktin olmayabilir, diyor anneannesi. Ama insanın *doğru* kıza vakti olur.

Will bu lafa gözlerini devirmek istiyor. Deviremiyor.

Bir yolunu bulursunuz, delikanlı, diyor anneannesi, tekrar ocağa dönerken. Bugün çaya gelecek mi?

Hiç bilmiyorum ki. Söylemedi.

Peki, diyor anneannesi. Bakalım gelecek mi?

Bakalım, diyor Will.

* * *

Rosie günün ilerleyen saatlerinde Will'in Mutlu Noeller dileyen mesajını görüyor. Elmalı tartlara bayıldığını söylemiş. Rosie üç saniye kadar mesaja baktıktan sonra annesine Marley'ye gidip gidemeyeceğini soruyor.

Şimdi mi, diye soruyor annesi; gözleri şaraptan camlaşmış. Eski gramofonlarında klasik müzik çalıyor, amcasıyla babası cam kenarındaki tekli koltuklarda kâğıt oynuyor. Küçük kuzeni halının üzerinde emekliyor, yengesi nereye giderse peşinde.

Normalde sormazdım, diyor Rosie. Marley yeni bir karaoke oyunu almış, Josh da daha kalkmadı, işte ben de...

Karaoke mi?

SingStar, diyor Rosie. Noel hediyesi.

Siz kızlar yok musunuz, diyor annesi. Tam bir müzik ikilisi oldunuz, değil mi?

Evet, diyor Rosie, midesi kasılarak. Çünkü annesine yalan söylüyor ve söylemesine gerek olduğundan bile emin değil. Yine de bu konuda gerçeği söylemeye cesaret edemiyor. Onun hakkında konuşmaya. Henüz.

Annesi misafirliğini uzun tutmadıkça sorun olmadığını söylüyor. Anne babası kızmaz değil mi?

Gelsin demişler.

Bir şey alıp git o zaman, diyor annesi. Şarap dolabından bir şey götür. Şu açmadığımız stollen kekini mi götürsen? Elin boş gitme de.

Hiç gider miyim, diyor Rosie. Annesi ona gülümsüyor, arkada çalan senfoni eşliğinde gözlerini yavaşça kırpıştırıyor.

Rosie, diyor, tam kızı dönmüş gidecekken.

Evet?

Dün akşamki piyano çalışın.

Evet.

Harikuladeydi, diyor annesi ve sözleri Rosie'nin içini dolduruyor; akşama dair kuşkuları, yalan söylediği için kendine kızgınlığı, tamamı bir anlığına fincandaki buhar gibi yükselip havaya karışıveriyor.

*

Gitmeden önce Josh'ın kapısını tıklatıyor. Örgülerini çözmüş, saçlarını omuzlarına bırakmış. Akşam yemeği elbisesini çıkarıp kot pantolon ve üzerindeyken kendisine dokunulmasını isteyeceği yumuşak bir bluz giymiş.

Anneannesinin evindeyken Will'in dokunmasını beklediğinden değil.

Yine de iyi görünmek istiyor. Öyle hissetmek.

Will'in kış balosundaki gibi, ağzından çıkan sözcükleri kana kana içmek istercesine kendisine bakmasını istiyor.

Josh yanıt vermeyince kapıyı ittiriyor ve koridordan gelen ışık döşeme tahtalarının üzerine şeritler halinde düşüyor. Perdelerini çekmiş. Bilgisayarının hoparlöründen alçak sesle yumuşak indie müzik çalıyor.

Josh, diyor Rosie.

Cevap vermese de Rosie onun uyumadığının farkında.

Daha iyi oldun mu? diye soruyor kardeşine. Bütün gün karnı ağrımıştı Josh'ın; hediyeleştiklerinde ve sonra Noel yemeğine oturduklarında da her zamanki havasında değildi; et sosunu uzatmasını söylediğinde gözlerine bakmamıştı bile.

Ben dışarı çıkıyorum, diyor Rosie.

Josh'tan ses yok ama Rosie onun ilgisinde bir şeyin değiştiğini hissediyor.

Parmaklarıyla havada tırnak işareti gibi yaparak Marley'ye gidiyorum, diyor. Biri sorarsa haberin olsun.

Kardeşi başını yastığından kaldırınca, Rosie gözlerinin ıslak olduğunu fark ediyor.

Josh, diyor değişen bir sesle. Anlat bana.

İkiz sesini kullanıyor bu kez; ağırbaşlı, ciddi, tamamen seninim diyen bu sese nihayet kardeşi kulak verir gibi oluyor. Zorlukla doğrulup oturuyor, davet eder gibi yorganı hafiften aralıyor. Rosie kapıyı örtüyor, lambayı açıyor ve yanına bağdaş kurup oturuyor. Birlikte duvara bakıyorlar.

Bir şey var gerçekten, diyor Josh. Rosie bildiğini söylüyor.

İyi misin? diye soruyor Rosie. Gerçekten hasta mısın?

Hayır.

Üniversite yüzünden mi oldu? Cambridge'e gitmekten vaz mı geçtin? Derslerinde geri mi kaldın? Yardım etsem–

Josh hiçbiri olmadığını söyleyince susuyor, ona zaman tanıyor.

Will'le aranızda ne var, diye soruyor Rosie'ye, ihtiyacı olan boşluğu bir şeyle doldurmak ister gibi; asıl konuya ilerlemeden önce araya sıkıştırılacak bir konu. Rosie avuç içlerini Josh'ın lacivert yanar döner nevresimi üzerinde gezdiriyor.

Bir şey yok, diyor.

Öyle görünmüyor, diyor kardeşi.

Ya nasıl görünüyor?

Dün akşam bir saat boyunca ikinizi de bulamadım, diyor Josh. *Sonunda* sizi bulduğumda da yalan söylediniz. Yalnız kalmak istemiyormuş gibi davrandınız, halbuki o kadar yakın duruyordunuz ki istediğiniz bariz bir şekilde belliydi.

Rosie ağzındaki havayı dışarı üflüyor.

Farkındayım, diyor. Özür dilerim. Böyle davranmak istemedim.

Ee, o zaman?

Ne o zaman?

Bana gerçeği söyleyecek misin?

Kardeşinin zararsız sayılabilecek bir suç için kendisine aşırı soğuk davrandığını düşünüyor Rosie. Bir arkadaşından hoşlanma ihtimaline Josh'ın bu kadar aldırış etmesini beklemiyordu. Ama Josh yaşananlardan fazlasının olduğunu sanıyor belki; tüm detayları anlatmamasına bozuldu belki ve sıkıntısı da bu sebepten. Birlikte geçirdikleri son Noel'de, uzaklara gidip ayrı yaşamlar kurmalarından ve kendilerinin farklı versiyonlarına dönüşmelerinden önce, Rosie ondan sır saklamış gibi duruyor. Birbirlerinden hiç sır saklamazlardı. Hem de hiç.

Peki, diyor Rosie. Biraz vakit geçirdik. Hiçbir şey olmadı, yemin ederim. Hiçbir şey olduğu da yok. Ama ondan hoşlanıyorum. O da belki benden hoşlanıyordur. Bilmem ki.

Bir yalan daha, diye geçiriyor içinden ve düzeltiyor.

Bir akşam benimle buluşmak istedi, diyor Rosie. Deniz fenerinin orada. Bir süre konuştuk, güzeldi. Benden hoşlanıyor, sanırım bunu açıkça dile getirdi de.

Josh tepki vermiyor, ona bakmıyor. Gözleri önüne dikili.

Öyle işte, diyor Rosie. Bir şey olacağı yok, Josh. Sınavlardan önce olmayacağı kesin, onu söyledim zaten. O yüzden meraklanma, sana yine matematik çalıştırabilir. Yaza kadar atlatmış olur herhalde, kimbilir? Yani aramızın tuhaf falan olduğu bir hale gelmeyebilir zaten.

Konuşmaya devam ediyor çünkü Josh'ı bu kadar sessiz tutan şeyin ne olduğundan emin değil. Konuştukça da ne olabileceğini, her zaman kuşkulandığı şey olduğunu fark ettiğini düşünmeye başlıyor çünkü kardeşini tüm hücrelerine, hareketlerine ve ruh hallerine kadar tanıyor, Rosie'ye hiç söylememesine, onunla hiç paylaşmamasına rağmen. Bu yüzden Josh'a zaman vermek adına her şeyin dün akşam gibi olduğu, kendisine yalnız dışlandığı için kızgın olduğunu sandığı bu anı uzatmak için bir şeyler söylemeye devam ediyor.

Sorun yok, diyor Rosie çünkü umutsuzca öyle olmasını istiyor.

Josh bir kez, yavaşça başını aşağı sallıyor. Esniyor gibi avuçlarını dizlerine doğru indiriyor. Bunu yaparken de nefes veriyor.

Şöyle bir şey var, diyor.

Rosie bekliyor. Aşağıdan gelen klasik müzik değişiyor; bir duraklama oluyor, sonra yeni bir parça başlıyor ve merdivenden onlara doğru yükseliyor.

Tüm bunlar çok güzel, diyor Josh. Senin için yani. Cidden.

Sağ ol, diyor Rosie. Söyledikleri bundan ibaret olduğu için kendini kaybedercesine, birdenbire rahatlayarak bunu söylüyor.

Ama işte, ben de onu seviyorum.

Biliyorum sevdiğini. Ama emin ol işler ters giderse tuhaf hale getirmeyeceğim. Siz de hâlâ arka–

Hayır, Rosie. Ben de onu seviyorum.

Kalplerinin tek bir kalp gibi attığı bir sessizlik oluyor. Odada her şey yavaşlarken bile sanki bir şey yerine oturuyor; döşeme tahtalarındaki gölgeler ışığa dönüşüyor gibi. Rosie'nin beklediği bir güne uyanıyorlar.

Ha, diyor.

Evet.

Hâlâ Rosie'ye bakmıyor. Ellerini, tırnaklarının kenarındaki beyazlıkları inceliyor şimdi.

Josh, diyor. Nefes verir gibi alçak bir sesle.

Biliyorum, diyor kardeşi. Şoke edici.

Sonra Josh birden, daha önce hiç duymadığı derin, sarsıntılı hıçkırıklarla ağlamaya başlıyor, kollarını uzatıyor ve Rosie onu kucaklıyor, Whitacre notaları merdivenlerden yukarı sürükleniyor, küçük ağaçlar ve yeşil ormanlar ile denizdeki tuz gibi bluzuna dökülen gözyaşları. Daha dakikalar önce yumuşak olduğu için seçtiği bluzuna; sanki bunun herhangi bir önemi varmış gibi.

altı

Yılbaşı tatilinin tadına doyamadan okul yeniden başlıyor. Aralık ayından kalma kâğıt süsler hâlâ pencerelerde asılı; makasla kesilmiş kar taneleri cama yapıştırılmış.

Will derslikte ve ahşap atölyesinde oturuyor, boş ders saatini arkadaşlarıyla kütüphanede geçiriyor; ders çalışmıyor, sessiz durmuyor, duvara asılı posterlerin tembih ettiği hiçbir şeyi yapmıyor. Kütüphaneci masasından onlara oflayıp duruyor.

Partiden sonra Rosie'den haber almamıştı. Yılbaşı tatilinin kalanını kilometrelerce ve her zamankinden daha hızlı koşarak geçirmişti. Motosikletine binmiş, hızlandıkça hızlanmış, dönemeçleri olması gerekenden daha alçaktan almıştı.

Öğle teneffüsünün bittiğini haber veren zil çaldığında matematik dersine doğru ilerliyor.

Josh'ı tekrar göreceği için endişeli.

Josh'ın onları yemek odasında baş başa yakalaması, bundan tuhaf bir şekilde rahatsız olması ve sonrasında Rosie'nin mesajlaşmayı kesmesi Will'e göre tesadüf değil. Josh'ın bir sıkıntısı olduğu belli, Will buna şaşırmıyor; aralarında şakalaşmalarına, birbirlerine görünürde saygı göstermelerine rağmen tanıdığı erkeklerden hiçbirinin kız kardeşiyle çıkmasını istemeyeceğini biliyor.

İçindeki minik, susturduğu bir tarafı, Josh'ın belki farklı olduğunu düşünmüştü. Will'in herkesin sandığı gibi biri olmadığım bildiğini. Buna bozuluyor ama aynı zamanda bozulduğu için kendini kötü de hissediyor. Bir saat boyunca yan yana otururlarken ne diyeceğini kestiremiyor.

Ama Josh orada değil.

Derslikte sadece Will ve Bay Brookman var; bir kez olsun sınıfta duran adam sınavda çıkabilecek konuların üzerinden geçiyor. Ona bu dönem hangi konuları tekrar anlatmasını

istediğini soruyor; önemli bir soruymuş gibi, herhangi bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

O akşam garajda çalışmaya dönüyor. Yerleri süpürüyor, fren kablolarını takıyor ve eve motoruyla dönerken rüzgâr yüzünü sac gibi kesiyor.

Çalıştığı akşamlarda anneannesi akşam yemeğini sıcak fırında bırakıyor. Will eve döndüğü saatlerde, kışın erkenden yattığı için genelde odasında kitap okuyor oluyor. Ama bu akşam aşağıda. Masada yerel gazeteyi okuyor; Dave de sandalyesinin kenarına kıvrılmış.

Bu saatte ayaktasın, diyor Will.

Öyle oldu herhalde.

Hayrola, diye soruyor Will, kâsesini yavaşça fırından alırken. Hızlı hareket ederse yanmadan dokunabilir. Masaya bırakıyor, bir çatal alıyor ve sandalyeye kendini bırakıyor.

Kalçalarım ağrıyor, diyor anneannesi. Yaşlılıktan herhalde.

Will yemeğinden bir çatal alıyor, çiğnerken anneannesine bakıyor.

Yaşlı değilsin, diyor.

Yaşlanıyorum maalesef.

Altmış yaş eskilerin ellisi artık, diyor Will. Anneannesi kıkırdayarak, altmışıma gireli yedi sene oldu, unuttun mu, diyor.

Will gözlerini kırpıştırıyor. Altmışıncı doğum gününden bu yana o kadar zaman geçtiğine inanamıyor. O gün balonlar ve dondurmalı pasta vardı; dedeleri hâlâ hayattaydı.

Onu özlüyor musun, diye soruyor anneannesi, aklını okumuş gibi. Will ağzına bir lokma sıcak patates atıyor ve yutkunurken boğazı yanıyor.

Pek aklıma gelmiyor.

Anneannesi bakışlarını kaldırıyor, göz göze geliyorlar.

Ama sen düşünüyorsun, diyor Will. Belli.

Günün her saati, diyor anneannesi ve Will bu lafın üzerine yemeyi bırakıyor. Anneannesi gazeteyi katlayıp kenara koyuyor.

Ama bu da iyi bir evliliğin nişanesi sayılır, bana sorarsan, diyor.

Orası kesin.

Kısa bir sessizlik oluyor. Yalnızca Will'in çiğnemesi ve tepelerindeki ampullerin vızıltısı duyuluyor.

Söz açılmışken, diyor anneannesi ve Will kendini hazırlıyor.

Senin aşk hayatından ne haber?

Bir şey yok, anneanne.

O kadarı belli zaten.

Will omuz silkiyor, tüm delikanlıların büyükanneleri tarafından böyle bir dikkate maruz kalıp kalmadığını merak ediyor; tam bunu söylemek üzereyken anneannesi o akşam partide ne olduğunu soruyor.

Hiç, diyor Will.

Hiç, diye yineliyor anneannesi.

Evet.

Çünkü döndüğünde sevinçten havalara uçuyor gibiydin. Rosie Noel günü gelmediğinden beri huysuz bir serseriye döndün.

Sağ ol.

Gördüğüm neyse onu söylüyorum, çocuğum.

Will çatalını alıyor, kâsedeki yemeği kenara itekliyor.

Rosie hiç aramadı, diyor.

Anneannesi onu süzüyor. Üzücü ama olur böyle şeyler, diyor.

Biliyorum, diyor Will. Umurumda değil.

Ah, Will, diyor anneannesi ve bir kahkaha atıyor; Will böyle davranmasının haksızlık olduğunu düşünüyor. Böyle suratsız gezinmene izin veremem. Cehennem azabı içindeymiş gibi çekip gitmeler, akşam hiddetli bir suratla dönmeler. Bu konuda bir şeyler yapalım, olur mu?

Bu konuda bir şey yapamam, diyor.

Saçmalama, diyor anneannesi. Her zaman elinden bir şey gelir.

Ergenlik böyle bir şey, diyor Will, çatalını patatese öyle şiddetle saplıyor ki uçları kâseye çarpıyor. Bazen kazanırsın, bazen kaybedersin.

Anımsıyorum, diyor anneannesi. Ama istediğim şeyi –bir cevap bile olsa– mutlaka elde ederdim, bunu da anımsıyorum.

Oturma odasındaki guguklu saat çalıyor. Will patatesini yiyor, içinde bir şeyler kabarıyor.

Sadece ergenlere özgü bir şey değil, diye ekliyor anneannesi sonra. Annem derdi ki, insan ne isterse onu alır ne ararsa onu bulurmuş.

Sen de bu hayatı aradın buldun, öyle mi, diye soruyor Will.

Tek bir cümle ama iması yeterli geliyor. Anneannesi tekrar sandalyesine oturuyor.

Kurduğum bu hayatı kıymetli buluyorum, evet, diyor.

Will iç çekiyor. Çatalını bırakıyor.

Ben yatmaya gidiyorum, diyor; anneannesi, git, diyor. Will merdivenleri çıkarken bedeni ateş gibi. Çünkü daha fazlasını istiyor. Çünkü eski halılar serilmiş bir evde bir başkasının çocuklarıyla ve her günün birbirine benzediği hüzünlü bir rutin içinde yaşamak istemiyor ve anneannesini buna mahkûm etmiş olmaktan nefret ediyor. İstediği ama daha ne olduğunu bilmediği, yalnız bu hayat olmadığını bildiği o şeyin peşinden gitmeyecek.

O gece Rosie'ye bir mesaj yazıyor. Gecenin üç buçuğu, yani o gece mutfakta yollarını ayırdıkları saatler; Will uyanık ve öfkeli.

Nerelerdesin, diye yazıyor, sonra siliyor.

Yarın deniz feneri, diye tekrar yazıyor bu kez. Saat beşte.

Gönder tuşuna basıyor.

* * *

Rosie koşu bandının üzerinde, böğrü yırtılacakmış gibi gelene kadar koşuyor.

Noel'de kilo aldı. Herkes gibi o da emin aldığından. Ama altından kalkması gereken bir işmiş, kendi yaptığı ve düzeltmesi gereken bir hataymış gibi bu ağırlığı boynunda taşıyor.

Koşarken zihni dolu. Aklında tekrarlar, ödevler ya da müzik değil, ikiz kardeşi var; ne kadar ağladığı, o günden beri neredeyse hiç konuşmamış oldukları.

Makinenin hızını artırıyor. Bütün hisleri kolları ve bacaklarında tutuşuyor, kaloriler deri gibi üzerinden dökülüyor.

Deniz feneri eskisinden daha ıssız görünüyor. Bir önceki günbatımını, gökyüzündeki neon çizgileri anımsıyor Rosie. Bu akşam her şey gri ve düz. Bir martı kıyıdaki ölü bir şeyi gagasıyla didikliyor.

Üşüyor. Koşu bandında attığı ter üzerinde kuruduğu için, montunun içinde ürperiyor.

Will hemen arkasından koşu kıyafetleriyle geliyor. Saçları terden ıslanmış ama yanaklarında neredeyse hiç kızarma yok.

Rosie'nin ona ilk söylediği, ben ne zaman koşsam kıpkırmızı olurum, oluyor. Sense Adidas reklamından fırlamış gibisin.

Kızarmak sağlıklıdır, diyor Will, yanındaki tırabzanlara yaslanırken. Ben sigara içtiğimden solgunum. Bir de çok kola tükettiğimden.

Öyle mi, diyor Rosie ve ilk lafı bu olduğu için, böyle alakasız laflar ettiği için kendine kızıyor.

Sağ ol geldiğin için, diyor Will.

Ne demek, diyor Rosie. Özür dilerim, yani işte. Sessizleştiğim için.

Will sorun olmadığını söylese de öyleymiş gibi bakıyor ona.

Bu şekilde yapamıyorum, diyor Rosie.

Yine mi başladık?

Hayır, gerçekten, diyor Rosie ve başını sertçe, telleri rüzgârda yüzüne düşen saçlarından kurtulmak istercesine sallıyor. Ne yaptığımızı anlamıyorum, Will. Her şeyden çok da aslında, arkadaş olmamız. Bence gayet güzel. Öyle kalmalıyız bence.

Will ona bakmaya devam ediyor. Ağzı sımsıkı kapalı. Noel arifesinden beri sakalları hafiften uzamış.

Niye, diye soruyor sonra.

Dünyalarımız farklı, diyerek omuz silkiyor Rosie. Gündemlerimiz farklı.

Benim bir gündemim yok, diyor Will.

Anladın işte ne demek istediğimi.

Kesinlikle anlamıyorum, Roe.

Mecbur, yalan söylemek zorunda; sırf sorularına engel olmak, ikisinin de haftalardır kana kana içtikleri bu musluğu kapatmak için bile olsa.

Sana karşı öyle şeyler hissetmiyorum, diyor Rosie. Özür dilerim.

Will bir an için öyle şaşırmış görünüyor ki Rosie gülecek gibi oluyor; onun daha önce reddedilmiş olduğuna inanası yok. Yine de bunları söylemek, aslında söylemek istediklerini yutmak hoşuna gitmiyor. En iyisinin bu olduğunu hatırlatıyor kendine. En doğrusu bu.

Sert bir rüzgâr bacaklarına vuruyor, Rosie'nin saçları yüzünde ve boynunda savruluyor; havada yağmurdan önce gelen o ağır, basık koku var. Bu kokunun bir adı olduğunu biliyor Rosie. Ya da belki yağmurdan sonraki kokunun adıydı, hatırlayamıyor. Will bakışlarını uzağa, denize doğru çevirmiş ama sonra bir adım yakınlaşıyor ve gözleri birbirine kenetleniyor. Fırtına grisi üzerinde mavi. Sonra Rosie'nin yüzünü ellerinin arasına alarak ona iki kelimeden oluşan bir soru soruyor.

Gerçekten mi?

Rosie kıpırdamıyor. Kıpırdayamıyor. Will'in gözleri gözlerinin içine bakıyor, her şey yolunda mı diye, az önce söyledikleri yalan mıydı diye kontrol ediyor, sonra öpüyor onu ve öper öpmez Rosie üşüdüğünü, buraya her şeyi bitirmeye geldiğini unutuveriyor çünkü tüm bedeni eriyor, Will'in elleri saçlarında, kulaklarının tepesini okşuyor ve Rosie ilk öpücüğün tam da

böyle olması gerektiği, daha önce kimsenin boynuna bu şekilde dokunmadığı dışında bir şey düşünemiyor.

Tutuşuyor her şey.

İçindeki yangın denize, ağaçlara ve nemli havaya karışıyor, her şey bir an için yumuşuyor ve alevleniyor, o an devam ediyor, ediyor ve sonra bitiyor.

Will geri çekiliyor, elini Rosie'nin yüzünden çekiyor.

Öyle olmadığını anlamıştım, diyor ve Rosie ona çekilmez olduğunu söyleyince gülüyor. Alnını alnına yaslıyor.

Rüzgâr yüzünden sahilden uzaklaşıyorlar; Will'in ayak izlerini takip ederek onları yağmurdan koruyan ormana dönüyorlar.

Noel'de hediye gelen albümlerden bahsediyorlar; sahilde olup bitenlerden sonra bu konu fazla normal, kibar ve birazcık çekingen geliyor. Bright Eyes'dan ve The Shins'den laf açılıyor. Rosie'nin uyku kadar sevdiği ve Will'in hiç duymadığı Mazzy Star'dan.

Will önden yürüyor, sırtı koştuğu için terden ıslak. Rosie'nin söyleyeceği ve söyleyemeyeceği şeyler var, o yüzden doğrudan soru sorulmadığı sürece konuşmadan onun peşinden gidiyor.

Kısa ve sade cevaplar veriyor.

Will mutlu ve konuşkan bir havada, eskisinden de uzun görünüyor. Rosie'nin içi kelebeklerle, arzuyla ve az önce olan şeyle dolup taşıyor.

Ama boğazı düğüm düğüm.

Rosie'nin şimdi tek istediği, eskimiş ayakkabılarıyla eve koşup ikiz kardeşine tüm olanları anlatmak. Ama anlatamayacağı aklına gelip duruyor.

Roe, diyerek yürümeyi bırakıyor Will.

Ha?

Yarın akşam yemeğinde ne yapıyorsun diye sordum.

Ha. Bilmem ki.

Anneannem Noel'de seninle tanışamadığı için bir şeyler kaçırmış gibi hissediyor galiba.

Anladım.

Gelmek ister miydin? Çok iyi yemek yapar.

Eminim yaptığına.

Roe?

Ne var?

Ne oldu? Hayalet görmüş gibisin.

Will yüzünü ona dönüyor, arkasındaki ağaçlar upuzun; çamın, toprağın ve karanlığın kokusu etrafa çöküyor. Rosie bir adım geri çekiliyor.

Her şeyi bitirmeye gelmiştim, diye hatırlatıyor Will'e.

Sınavların yüzünden.

Başka şeyler de var, diyor Rosie. Yaptığımız... doğru gelmiyor.

Orada olan mı doğru gelmedi, diye soruyor Will ve başıyla sahili işaret ediyor. Rosie yanağının içini ısırıyor. Hayır, diyor ona. Hoşuna gittiğini ve gururunun okşandığını ama kendisi için doğru zaman olmadığını söylüyor.

O konuda anlaşmıştık zaten. Sana bekleyeceğimi söylemiştim.

Beni yemeğe davet etmek beklemek olmuyor.

İyi, peki, diyor Will. Mayısta yemeğe gelirsin. Ya da haziranda. Sınavların ne zaman bitiyorsa o zaman.

Will.

Ne var?

Böyle davranma. Sinirlenme. Sana daha en başından söylemiştim.

Ama az önce seni öpmeme karşılık verdin, diyor Will. Yanlış hatırlamıyorsam *beni* Noel partisine davet eden de *sendin*. Burada bir şeyleri yanlış anlayan benmişim gibi yapma.

Ben senin hiç–

Asıl meselenin ne olduğunu söyler misin artık? diye soruyor Will. Annen mi?

Annem mi?

Beni sevmemesi umurunda mı gerçekten? Çünkü benim umurumda değil.

O nereden çıktı şimdi?

Sadece notların yüzünden de diyemezsin. Geçen yıl aldığın notları panoda gördüm, Roe. Oxford'a girmek için başka bir nota ihtiyacın olduğunu zannetmiyorum.

Öyle değil.

Josh yüzünden mi? O mu kızdı?

Hayır, diyor Rosie, niyetlendiğinden daha fazla sesini yükselterek. Josh'la bir alakası yok.

O zaman niye bu kadar endişeleniyorsun?

Hiç, diyor Rosie.

Sigara içmem mi? Motorum mu? *Ta* ne zaman okula ara vermiş olmam mı?

Evet, diye son söylediğine kenetleniyor Rosie. Evet, tüm bu söylediklerin, Will. Tümü. Sen benim için yanlış insansın, tamam mı?

Will'in ağzı açık, sanki bir itirazda bulunacakmış gibi. Ama itiraz gelmiyor. Ne söylediğini, ne demek istediğini anlamasını seyrediyor ve kalbi kabuk bağlıyor.

Bekliyor. Uzanmak, kendini ona gömmek, her şeyi geri almak istiyor. Ama olan oldu. Will'in yüzündeki kıvılcım, gözlerindeki fırtına ve ışıltı çoktan yok oldu bile. Onu tanımadan önce bildiği o soğuk ve mesafeli çocuğa dönüşüyor tekrar ve buna rağmen bir şey söylemiyor, her ne kadar Rosie aralarındaki sessizlikte, yalanda, iki taraftaki incinmedeki gürültüyü duyabilse de çünkü yaşananlar adil değil, hiç değil ve bu yüzden ona gerçeği söylemek istiyor ama söyleyemiyor, Will'in söylediklerine inanmasını izlerken boğazı düğümleniyor. Kendisine bağırmasını istiyor. Karşı koymasını istiyor. Ama bunu yapmak yerine Will başını eğiyor, her şeyi bir seferde yutuyor ve karşılıklı öylece dururlarken gün ışığını yitiriyorlar.

yedi

Sınavlar mayısta bitiyor. Alışılmadık derecede sıcak bir gün oluyor ve son gün ödev teslimi olan bahtsızlar üstlerine dökülen meşrubatlar ve püskürtülen köpüklerle karşılaşıyor. Will de onlardan biri. Öğle teneffüsünden sonra Josh'la son ileri matematik ödevlerini bitirdiler; sonrasında okuldan son kez birlikte çıkıyorlar.

Araları farklı artık. Josh haftalar boyunca Will'le, Will haddini aşmış, ikisinin de hiç lafını etmediği karmaşık bir biçimde kendisine ihanet etmiş gibi sadece matematikten konuşmuştu. Bu durum Will'i bir süre rahatsız etmişti. Ama sonra Darcy'yi aramış, çoğu akşamı onun evinde geçirmeye başlamış, kumsaldaki şenlik ateşlerinde arkadaşlarıyla buluşmaya dönmüştü. Tamircideki saatlerini artırmış, motoruyla sahil yolunda uzun ve dolambaçlı gezintilere çıkmıştı. Her şey yolundaydı. İdare ediyordu. Yakında okulu da aradan çıkarmış olacaktı. O kâğıt parçasını aldığı gün, üzerinde hangi harfler olursa olsun serbest kalmış olacaktı.

Ama bugün, avludan çıkıp yolda ilerlerken ve üzerlerine köpüklü sicim sıkılırken ikisinin de üzerindeki gerginlik kalkıveriyor. Gülüşüyorlar. Ceketler atılıyor, üniformalar çıkarılıyor. Tereyağı rengindeki güneş her şeyin üzerinde eriyor; kaldırımların, park halindeki arabaların, okul kapılarından dışarı dökülen son sınıf öğrencilerinin.

Bitmiştir, diyor Josh ellerini silkeleyerek.

Çat, diyor Will ve Josh başını geriye atıp kahkaha atıyor.

Çat, diye tekrarlıyor. Aynen öyle!

Beyler, diyor arkalarından gelen bir ses. Darcy'ye ait olduğunu anlayınca Will'in omuzları düşüyor. Annesi evde değilken evinde, evdeyken de tamircinin beton zemini üzerinde haftalarca sevişmişlerdi. Darcy kendisini yemeğe çıkaracak birini

istediğine karar verene kadar bir kez bile mırın kırın etmemişti. Hafta sonlarında onu Norwich'e götürecek, patırtıcı arkadaşlarıyla görüşecek, kahve zincirlerinde ona köpüklü latteler ısmarlayacak birini.

Will o biri değildi.

Haftalardır konuşmamışlardı ama şu anda güneş tepelerinde parlarken, okul sonsuza dek sona ermişken ve herkes limonata içindeyken, bunun bir önemi yok gibiydi.

Jessica bugün büyük bir parti veriyormuş.

Süper, diyor Josh.

Yelken direğiyle bile dokunmam sana, Will White, diyor Darcy ama bunu söylediği için Will ona daha da dokunmak isteyecekmiş gibi süzüyor onu.

Anlaşıldı, diyor Will.

Ama ikiniz de davetlisiniz, tamam mı? Herkese söyleyin. Kalabalık olsun şenlik olsun mu derler, ne derlerse işte.

Darcy uzaklaştıktan sonra aşağı inerlerken Josh dönüp, sizin aranızda ne var, diye soruyor.

Bir şey yok, diyor Will. Bir süre takıldık. Sonra bıraktık.

Olaylar olaylar, diyor Josh.

Josh, oğlum.

Ne oldu?

Aramız iyi, değil mi?

Bunu söyleyeceğinin farkında değil; öyle bir şey sormayı planlamıyor. Birden ağzından dökülüveriyor. Kalbinin güneşin ya da özgürlüğün etkisiyle hafifleyip ferahladığını hissediyor ve öğrenmek istediğini fark ediyor.

Josh sanki salağa yatacak, belki ne demek istediğini soracakmış gibi yan yan bakıyor. Ama öyle yapmıyor. Yürümeye devam ediyorlar. Kuşlar gökyüzünün maviliğinin sevinciyle tepelerinde cıvıldaşıyor.

Tabii, diyor Josh ve omzuyla omzuna vuruyor. Bu akşam gidip gitmeyeceğini soruyor Will'e. Acaba Hawaii gömleğimi mi giysem, diyor.

* * *

Yaz geliyor. Hatırladıkları en uzun yaz ama yine de hızla geçiyor, okul yılı beklemeyi reddediyor. Parkta paylaşılan buzlu kahvelerle, şeffaf pipetlerle, dillerini boyayan, başlarını döndüren, onları gürültücü ve mutlu yapan mavi içeceklerle geçen haftalar. Üniversite için alışveriş listeleri; çatal bıçak, tencereler, sonsuza dek seveceklerine ve hiç görüşmeyi bırakmayacaklarına emin oldukları, Noel'den sonra bir daha görmeyecekleri okul arkadaşlarının basılı fotoğrafları.

Rosie, Marley'yle buluşuyor. Ellerinde buzlu içeceklerle nehir kıyısında yürüyüşe çıkıyorlar ve Rosie, arkadaşının Tom'u anlatmasını dinliyor. İlgileniyormuş gibi yapıyor ve başına geleni, deniz kenarında hâlâ tadını alabildiği o öpücüğü anlatmamak için kendini zor tutuyor. Bazen hiç beklemediği bir sırada, gece çarşaflarının üzerinde yatarken, banyoda saçlarını yıkarken, çıplak, ıslak ve yalnızken aklına geldiği oluyor.

Ama hayır. İzin yok buna.

Kimse için adil değil, unutma.

Marley'yle olmadığı zamanlarda uzun öğleden sonralarını bahçede Josh'la geçiriyor, iPod'unu dinliyor, konuşabilmek için kulaklığın birini takıyor ya da komşunun bahçe makasını, alçaktan uçan arıların vızıltısını dinliyorlar.

Josh'ın ona söyledikleri hakkında konuşmuyorlar.

Rosie bir-iki kez konuyu açmaya, kardeşinin bir şeyler daha söylemeye hazır olup olmadığını anlamaya çalışıyor ama Josh her defasında müziğin sesini açıyor.

Kardeşinin kendisini bu şekilde dışarıda bıraktığı hiç olmamıştı ve Rosie bu durumdan rahatsızdı ama yaz tatilinde olmalarına, sınavlar bitmiş ve yeni hayatları onları bekliyor olmasına rağmen ikisi de sürekli meşgul. Annelerinin önerisiyle beyinleri zinde kalsın diye ikisi de küçük öğrencilere özel ders veriyor ve ikisi de müzik derslerine devam ediyor. Josh haftada

* * *

Yaz geliyor. Hatırladıkları en uzun yaz ama yine de hızla geçiyor, okul yılı beklemeyi reddediyor. Parkta paylaşılan buzlu kahvelerle, şeffaf pipetlerle, dillerini boyayan, başlarını döndüren, onları gürültücü ve mutlu yapan mavi içeceklerle geçen haftalar. Üniversite için alışveriş listeleri; çatal bıçak, tencereler, sonsuza dek seveceklerine ve hiç görüşmeyi bırakmayacaklarına emin oldukları, Noel'den sonra bir daha görmeyecekleri okul arkadaşlarının basılı fotoğrafları.

Rosie, Marley'yle buluşuyor. Ellerinde buzlu içeceklerle nehir kıyısında yürüyüşe çıkıyorlar ve Rosie, arkadaşının Tom'u anlatmasını dinliyor. İlgileniyormuş gibi yapıyor ve başına geleni, deniz kenarında hâlâ tadını alabildiği o öpücüğü anlatmamak için kendini zor tutuyor. Bazen hiç beklemediği bir sırada, gece çarşaflarının üzerinde yatarken, banyoda saçlarını yıkarken, çıplak, ıslak ve yalnızken aklına geldiği oluyor.

Ama hayır. İzin yok buna.

Kimse için adil değil, unutma.

Marley'yle olmadığı zamanlarda uzun öğleden sonralarını bahçede Josh'la geçiriyor, iPod'unu dinliyor, konuşabilmek için kulaklığın birini takıyor ya da komşunun bahçe makasını, alçaktan uçan arıların vızıltısını dinliyorlar.

Josh'ın ona söyledikleri hakkında konuşmuyorlar.

Rosie bir-iki kez konuyu açmaya, kardeşinin bir şeyler daha söylemeye hazır olup olmadığını anlamaya çalışıyor ama Josh her defasında müziğin sesini açıyor.

Kardeşinin kendisini bu şekilde dışarıda bıraktığı hiç olmamıştı ve Rosie bu durumdan rahatsızdı ama yaz tatilinde olmalarına, sınavlar bitmiş ve yeni hayatları onları bekliyor olmasına rağmen ikisi de sürekli meşgul. Annelerinin önerisiyle beyinleri zinde kalsın diye ikisi de küçük öğrencilere özel ders veriyor ve ikisi de müzik derslerine devam ediyor. Josh haftada

iki kez basketbol takımıyla antrenmana gidiyor ve Rosie spor salonundaki programına devam ediyor; haftalar böylece akıp gidiyor, sonuçları alacakları gün giderek yaklaşıyor. Bunlar Rosie'yi meşgul ediyor. Asıl önemli olan, aslında ilgilenmeleri gereken şeyin yapılacaklar listesine yazdığı, bazen hatırladığı ve çok geçmeden yapması gereken bir şey gibi yakın mesafede durduğu anlamına geliyor. O hazır olduğu zaman.

* * *

Sonra ağustosun son salı günü gelip çatıyor. Bu salı aynı zamanda Will'in doğum günü. Eylülde arkadaşlarının hayatlarının değişmesinin arifesi ve doğum günü önemli bir olayı işaret ediyor; gülmek, içmek ve birlikte genç olmak için son bir bahane.

Kutlaman gerekiyor, oğlum, demişti biri ona. Bir fıçı bira getiririm.

Ben içmiyorum aslında, diye hatırlatsa da Will'in söylediğinin bir önemi yokmuş gibiydi.

Böylece kendini on dokuzuna girerken, Burwood Körfezi'ndeki falezlerin tepesinde çimlere bağdaş kurmuş otururken buluyor. Tek bir birayı yudumlarken ayların nasıl geçtiğini, doğum gününde yanında olmasını istediği iki kişinin yaz boyunca konuşmadıkları için nasıl burada olmadıklarını düşünüyor.

İkisi de Oxbridge'e kabul edilmişlerdi tabii. Başvuranlar arasında kabul alan üç kişiden ikisiydiler. Sonuçların geldiği gün onları kucaklaşırken görmüştü; Rosie gözyaşları içindeydi, Josh onu bir kupa gibi havaya kaldırmıştı.

Will'in de sonuçları fena sayılmazdı. Mektubunu katlayıp cebine koymuş ve tamircideki mesaisine dönmüştü. Arkasından ikisini kısa bir süre sonra bir ev partisinde görmüştü. Bir hafta önce de caddede Josh'ın yanından geçmiş, Rosie'yi olduğu kadar aklından uzak tutmuştu.

Ama bu akşamki ışıkta bir şeyler vardı.

Pamuk şekeri gibi bulutları, güneşin deniz çizgisiyle buluşup sıvı altına dönüşmesini görünce ikisinin de burada olmayışından rahatsız oluyor. Bu yüzden onlara mesaj atıyor. Uzun zaman geçtiğini bildiğini ama bugünün doğum günü ve herkesin dışarıda olduğunu söylüyor; ilk yazan Rosie oluyor ve nerede olduğunu soruyor.

Will cevap yazıyor ve sonuna nokta koymuyor, böylelikle ucu açık bir şey, yeni bir başlangıç oluyor ama Rosie, evet, orada olacağız diye yazdığı sırada ikisi de bunun farkında değil; arkasından Will telefonunu kenara koyuyor ve uzun bir süre boyunca son kez doğru şeyi yaptığını hissediyor.

* * *

Onu çoktan unuttum, bu arada.

Sulak araziden geçip Burwood Körfezi'ndeki falezlere doğru yürürlerken söylüyor Josh bunu. Gökyüzü pofuduk bir lokum pembesi; sessiz kanatlarıyla tarlaların üzerinde süzülen bir peçeli baykuş görüyorlar.

Gerçekten mi, diyor Rosie.

Sayılır. İnsan ilk gey aşkını ne kadar unutabilirse o kadar.

İlk kez söylediğini duyuyor. İlk kez yüksek sesle kendini böyle tanımlıyor.

Josh, diyor Rosie çünkü başka ne dese bilemiyor; kardeşinin gösterdiği kadar iyi durumda olduğunu düşünmüyor. Yan yana yürüyorlar ama Josh yarım adım önünde olduğundan onun yüzünü tam göremiyor. Yalnız elmacıkkemiklerinin açısını seçebiliyor.

Onunla alakalı iki sıkıntı var, diye devam ediyor Josh.

Peki, diyor Rosie.

İlki gey olmaması, diyor Josh. Bu küçük bir sıkıntı.

Evet, diyor Rosie. Başka bir şey demeye korkuyor.

Ayrıca başkasından hoşlanıyor.

Ha, diyor Rosie. Anladım.

Kalbi sekiyor ve boğazında bir şeyler düğümleniyor çünkü kardeşinin onu mu yoksa başka bir kızı mı kastettiğinden emin olamıyor. Her iki durumda da kendini berbat hissediyor.

Yürürlerken rüzgâr yok; yalnızca yazın ağırlığı, çimenin, tohumların ve toprağın kokusu var. Bu akşam evden gizlice çıktılar; sabahki müzik derslerinden sonra ders vermeleri gerekecek çünkü.

Başta izin istemişlerdi. Will'in doğum günü olduğunu ve tüm arkadaşlarının orada olacağını söylemişlerdi.

İsterseniz *gidebilirsiniz*, demişti anneleri ama yarınki derslerinize dinç girmeniz en iyisi olur, yanılıyor muyum? Anneleri erkenden yatınca Josh, boş versene Rosie, biz artık üniversite öğrencisiyiz, demişti ve çocukken Rosie uyuyamayınca birlikte yıldızları seyretmeye gittiklerinde yaptıkları gibi pencereden garajın çatısına inmişlerdi.

Josh, uzun kollarıyla Rosie'nin inmesine yardım etmişti ve sonra asilik duygusuyla başları dönerek yola koyulmuşlardı. Rosie'nin hafif de midesi bulanıyordu.

O kişi hâlâ sensin, bu arada, diyor Josh şimdi. Hani bilmiyorsan diye söylüyorum.

Rosie'nin boğazındaki düğüm hafif rahatlıyor ama yanakları hâlâ kızarık.

Evet, diyor. Nefes alıyor, veriyor. Kimbilir neden, diye ekliyor sonra.

Yapma şunu, diyor Josh.

Neyi?

Nazlı olma bu kadar. Canımı sıkıyorsun.

Nazlandığım yok, Josh! Sonuçta, ne bileyim... Will White'tan bahsediyoruz. Kimi isterse ona sahip olabilir.

Oldu da. Geçmişe bakacak olursak.

Yani, diye kekeliyor Rosie. Evet.

Sen gelinceye kadar.

Ne demek istiyorsun?

Birlikte değilsiniz, değil mi? Muhtemelen bunu çok çekici buluyor. Sırf seni istiyor olmasına rağmen sana sahip olamamayı.

Rosie cevap vermiyor. Bunu kinayeli bir iltifat gibi görüyor ve hafif saldırgan buluyor, bakışlarını yere indiriyor.

Aynı zamanda senden iyisini de bulamaz, diye sert bir sesle ekliyor Josh. O yüzden belki de zevki gerçekten iyidir.

Teşekkürler, diyor Rosie, her ne kadar azarlanmış hissetse de. Sonuçları aldıkları günden beri Josh'la arası normal sayılır. Yine de mesafeli ya da soğuk davrandığı zamanlar oluyor; odasında uzun uzun yattığı, Rosie'nin ona yeni bir şarkıdan ya da Marley'nin söylediği komik bir şeyden bahsetmeye çalışmasına ilgisiz davrandığı saatler.

İstiyorsan onunla çıkabilirsin yani, diyor Josh, metal çubuğu yayın üzerinde geri kaydırıp kapıyı açarken. Geçiyorlar, kapıyı sertçe kapatıyorlar.

Çıkmak mı? diye yineliyor Rosie.

Evet. Sana engel olmayayım.

Sesi söylediklerıyle uyuşmuyor; her bir hece katı ve sert kenarları olan bir engel gibi geliyor Rosie'ye. O sabah bacağını yatağın köşesine çarpmasını hatırlıyor. Ardından oluşan üçgen biçimli çürüğü.

Sebebi sen değildin, diyor Josh'a.

Josh hızlanıyor, adımları o kadar uzun ki Rosie ona yetişmek için koşar adım gitmesi gerekiyor. Ama Josh bu lafın üzerine yavaşlıyor, ela gözleriyle ona bakıyor.

Birçok neden vardı, diyor Rosie. Birlikte olmamamız için.

Nedenlerden biri korkuyor olman mı?

Evet, diyor Rosie, karşısındaki kardeşi olduğu ve kardeşi, öyle olduğunu bildiği için. Onun bu akşam niye bu kadar acımasız olduğundan emin değil.

Aslında ödüm kopuyor, diye ekliyor ve bunu söylemesi Josh'ın kinini hafifletiyor sanki. Josh duruyor, yüzünü ona dönüyor.

Kontrol edemediğin her şeyden korkamazsın, Rosie.

Rosie omuz silkiyor, kollarını kavuşturuyor.

Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Niye böyle davranıyorsun?

Neden cıvıl cıvıl bir ay parçası değil de normal bir insan gibi mi davranıyorum yani?

Aslında evet!

Çünkü bazı şeyleri çözmeye uğraşıyorum, Rosie, tamam mı?

Biliyorum uğraştığını. Ama sana yardım etmeme niye izin vermiyorsun?

Çünkü benim meselem, diyerek yürümeye dönüyor Josh.

Öyle deyip duruyorsun, diyor Rosie ve yine kardeşine yetişmek için aceleyle yürümeye koyuluyor. Ama sen benim kardeşimsin. Acı çekmene dayanamıyorum.

Rosie, diyor Josh ve gülüyor ama güzel bir gülüş değil bu; dalgalardan püsküren sert damlalar gibi canını yakıyor. Bir kez olsun kendi mutluluğuna odaklan, olur mu? Becerebilir misin?

Rosie arkasından yürüyor, az önce ayakkabılarının bastığı çimlerden geçiyor. Ev anahtarları cebinde şıngırdıyor; Josh ne zaman dışarı çıksalar anahtarlarını ona emanet eder çünkü Rosie güvenilirdir, her şeyi takip ettiğinden onun düşünmesine gerek kalmaz. Rosie de memnuniyetle yapıyor. Şu âna kadar bir şeylere müdahale ettiğini, ona annelik yaptığını hiç hissetmemişti.

Deneyeceğim, diyor. Sen de deneyeceksen.

Uğraşıyorum işte, diyor Josh. Söz.

Son kelimesi daha çok ona ait gibi geliyor; daha yumuşak, yanlarındaki uzun otlar gibi.

Josh Noel gecesi daha fazlasını anlatmıştı. Bilmesi gerekirken nasıl bilmediğini. Başka herkes çocukluğundan beri öyle

olduğunu kalplerinde, iliklerinde hissederdi; o ise hissetmemişti. Kız ya da erkek, kimseye öyle bir çekim hissetmemişti ve yaşla birlikte geleceğini düşünerek kafasını yormamış, umursamamıştı.

Yaşla birlikte gelmişti de. Başta bir film izlerken ya da sokakta birinin yanından geçerken hisseder gibi oluyordu. Sonra matematik dersinde yanında oturan oğlanın biri, her şeyi gerçeğe dönüştürüvermişti.

Rosie bütün bunları duydu, kardeşine sarıldı ve özür diledi; yanında olmadığı için, daha önceden sormadığı için. İçten içe şüphelenmişti tabii. Tıpkı insanın birinin iyi bir aşçı olacağından ya da içkiyi kaldırabileceğinden şüphelendiği gibi. Onların bir parçası olan ama aslında hiçbir anlam ifade etmeyen, insanın gözünde hiçbir şeyi değiştirmeyen bir şey.

Annemle babama söylesek ya, diye önerecek oluyor Rosie, yolda ilerlerlerken.

Yine mi aynı konu, Rosie?

Yardımı dokunur diye düşündüm işte.

Şimdi güzelce elma şarabı içer, arkadaşlarımla oturur ve sabahın erken saatlerine kadar her şeyi unutursam bana yardımı dokunacak, tamam mı?

Yaptığın sağlıklı değil, Josh.

Senin sürekli kontrollerin sağlıklı mı ki? Gecenin bir yarısı odanda gezinip tuhaf tuhaf şeyler yapmanı duymadığımı zannetme.

Josh ona vurmuş gibi hissediyor; bu şekilde, onun tarafından yüksek sesle ifade edilmesinin utancından Rosie'nin içinde bir şeyler büzüşüyor.

Peçeli baykuş yine ileride süzülüyor. Yarı aydınlıkta kum renkli kanatları görünüyor.

Özür dilerim, diyor Josh. Özür dilerim, Rosie.

Boş ver, diyor Rosie. Kayalıklara çıkan yolu tırmanırken, uzun otlar yerini tebeşir tozuna bırakırken, burunlarına ateşin ve tuzun kokusu gelmeye başlarken bir daha konuşmuyorlar.

*

Yamacın tepesinde şenlik ateşi yükseliyor ve kıvılcım saçıyor. Marketten alınmış, kupkuru bir doğum günü pastası hâlâ plastik ambalajında duruyor. Birisi hoparlörde davul ve bas çalıyor, Rosie çimenlerde yuvarlanan bir çift görüyor, çocuklardan biri bir oda tutun artık diye bağırıyor ve karşılığında ortaparmak alıyor. Josh niyetlendiği gibi ilk yarım saat içerisinde üç elma şarabını içiyor ve çok geçmeden ışık gökyüzünü tamamen terk ediyor.

Will'le ilk tanıştıkları gece gibi.

Mürekkep karası ve mahrem.

Marley'nin yanına yerleştiği sırada Rosie alevlerin arasından Will'le göz göze geliyor ve Will elini içkisini kaldırıyormuş gibi belli belirsiz kaldırıyor. Rosie yanına gitmek istiyor ama ne diyeceğini bilemediği için plastik bardaktan kırmızı şarap içiyor, insanların konuşmalarını dinliyor ve uzakta kendisine bakmamak için uğraşan Will'in farkında değilmiş gibi davranmaya çalışıyor.

Rosie'nin üzerinde elbise var ama çorapları yok. Çıplak dizleri Will'e dönük, keşke kot pantolon giyseydim diye hayıflanıyor.

Bir saat sonra kenara doğru yürüyor ve güneş battığı için karanlık bir kütleye dönüşen engin okyanusa bakıyor. Aşağıdaki kayalıklarla arasında yirmi metrelik bir mesafe var. Yıllar önce ailecek buraya piknik yapmaya gelirlerdi; Josh'ın eşekarılarından kaçan uğur böceklerini beslenme çantasında toplamasını hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyor. Ne kadar çoktular o zamanlar. Nereye gittiler acaba, diye düşünüyor.

Gündüz daha güzel görünüyor, diyor bir ses.

Will yanında duruyor.

Rosie başını çeviriyor ve ona gülümsemeye çalışıyor ama ne durumda olduklarını tam olarak bilmiyor; söylediği korkunç şeylerden ötürü Will'in kendisini affedip affetmediğinden emin değil.

Karanlık hoşuma gidiyor, diyor Rosie.

Will kolasından bir yudum alıyor, gözlerini denizden ayırmıyor.

Doğum günün kutlu olsun, diyor Rosie.

Sağ ol.

Günün iyi geçti mi?

Oldukça standart, diyor Will.

Ne fena.

Will buna gülüyor ve Rosie de kendini tutamayıp gergin bir ifadeyle gülümsüyor.

Doğum günlerinin standart olmaması lazım, diyor.

Belki senin dünyanda.

Üstü kapalı olsa da yetiyor söylediği. Rosie'nin ormanda ona söylediği her şeyin kabulü; Will'in onun için doğru erkek olmadığı, iki farklı –*çok* farklı– dünyadan oldukları. Kardeşinin iyiliği için söylediği bu yalan içinde fırtınalar koparıyor. Will'in hemen inanıverdiği yalan.

Şimdiye kadar paylaştıkları en uzun sessizliğin ardından Will, geldiğine sevindim, diyor. Arkalarında bir ciyaklama sesi; köpüren biranın taşması ve kenara kaçışan insanlar.

Ben de, diyor Rosie.

Oxford konusunda da haberler iyi, diyor Will.

A, evet. Öyle.

Konservatuvar konusunda hiç mi yüreğin sızlamıyor?

Bu lafın üzerine Rosie'nin zihni yavaşlıyor. Son bir-iki haftanın küçük detaylarını gözden geçiriyor. Geceleri yatak odasında dolaşıp durmaları. Tırnaklarının vuruşu, önce bir odada, sonra bir diğerinde bitmek bilmeyen sayma işlemleri. Müzik başvuru formu hâlâ boş ama bir nedenden masasının çekmecesinde duruyor.

Yok, diyor Rosie.

İyi o zaman, diyor Will. Gel bir şey iç, olur mu? Arkadaş olmayı deneyebilir miyiz sence?

Değişir, diyor Rosie.

Neye göre?

Sana söylediğim korkunç şeyleri unutup unutamayacağına göre.

Will belli belirsiz omuz silkiyor; omuzlarından bir şeyi atıyormuş, Rosie'nin kırdığı aralarındaki o şeyi zoraki kabul edermiş gibi.

Tamamı doğruydu, diyor.

Aslında değildi, derken Rosie'nin sesi hislenerek titriyor; Will'in gözlerine bakılırsa onun da ne olduğunu anladığı söylenebilir.

Yani, diyor Will ve bu kez omuz silkme sırası Rosie'ye geliyor. Bu kez sözcükler olmadan bir şey ima eden o oluyor.

* * *

Gece yarısı geçtikten, iki arkadaş gibi saatlerce konuştuktan sonra gecelerinin rengi değişiyor. Will ona bu şekilde yakın olabileceğinden emin değildiyse de şaşırtıcı derecede kolay oldu; içinin rahatladığı bile söylenebilir. Rosie'nin uçurumun kenarında ne demek istediğini düşünüyor. Bir şeylerin değişip değişmediğini. Her zaman söylediği gibi, bir şeylerin onun için zamanlama meselesi olup olmadığını.

İnsanlar uzaklaşıyor, geri dönüyor, sonunda temelli gidiyorlar. Birisi elma şarabını fazla kaçırdığı için kusuyor; pastanın ambalajı ateşe düşerek eriyor, asit ve yanlış kararların kokusunu etrafa yayıyor. Josh'ın sesi anbean yükseliyor. Zilzurna sarhoş, hatta kış balosundan bile fena bir durumda; ilk başta eğlenceli olsa da insanlar çok geçmeden gözlerini devirmeye, elinden omuzlarını çekmeye başlıyor; Will, Rosie'nin onu ateşin arkasından izlediğini hissediyor.

Josh kollarını iki yana açarak, hepinizi çok seviyorum, diyor. İçim sevgiyle dolu, arkadaşlar.

Biri gülüyor; bir arkadaşı ne tatlı diyor ve oturması için kolunu çekiştirmeye çalışıyor. Josh onları savuşturuyor, hafiften tökezliyor.

Sevgi nasıl yanlış olabilir, diye soruyor ateşin etrafında kalan birkaç kişiye dönerek. Sevginin herhangi bir hali nasıl kötü olabilir?

Bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyor, yüzü az önceki günbatımı gibi alev alev; Will'in Rosie'ye mesaj atmasına neden olan günbatımı gibi.

Josh, diyor Rosie usulca.

Ben aşka *âşığım*, diyor Josh sesini daha da yükselterek ve seçtiği kelimelere gülüyor. Birisi müziği kapatıyor; Will gıcık olduğundan kapadığını tahmin ediyor. Josh'ın kalan son birkaç kişinin arasında gezinmesini, eski okul arkadaşlarının, müsamerelerden, fen derslerinden ve sınıflardan tanıdığı insanların ona şefkatle ya da yorgunlukla bakmasını kayıtsız bir neşeyle seyrediyor.

Tom'un kucağına tüneyen Marley, biz de seni seviyoruz, Josh, diyor. Josh dönüp ona bakıyor ve elinde bir kutu elma şarabıyla geri geri yürümeye başlıyor.

Öyle sanıyorsun, diyor. İnsan birini tanıdığını sanıyor.

Rosie tekrar, Josh diyor, sesindeki uyarı tınısını Will duyuyor, dirseklerine dayanarak uzandığı yerden doğruluyor.

Asla bilemez insan, diyor Josh. Ama olsun. Bu gece sayenizde ben de anladım, arkadaşlar. *Hepinizin* sayesinde.

Başını iki yana sallıyor, Will onun ağlamamak için kendini tutup tutmadığını merak ediyor; çakırkeyif mi yoksa son derece üzgün mü olduğunu çıkaramıyor. Çoğu zaman aynı şeydir bu ikisi.

Josh kutuyu kafasına dikiyor ve elinden bırakıyor. İçki tok bir sesle çimlere düşüyor.

Kenara fazla yaklaşma, Josh, diyor Rosie ama Josh çekilmiyor. Geri geri gitmeye devam ediyor ve sonra kendi etrafında dönüp kollarını sanki geceyi kucaklıyormuş gibi iki yana açıyor. Ateşin etrafında oturanlar hafiften kalkmaya başlıyorlar. Kahkahalar eyvah ve ha siktir sözcüklerine dönüşüyor. Hafif merak duygusu yerini dehşete bırakıyor.

Biri Josh'ın adını haykırıyor ve o an Will ayağa kalkıyor, kanı bir nehir gibi akıyor, ona doğru elini uzatarak ilerliyor ve ona oğlum, yapma böyle, içkiyi fazla kaçırdın, diyor.

Bir saniyeliğine gözleri birbirine kenetleniyor.

Ardından Josh bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ayağı kayıveriyor ve her şey o kadar hızlı oluyor ki Will bile tam orada, karşısında olmasına, ona doğru hamle yapabilecek mesafede olmasına rağmen emin olamıyor. Millet çığlık atıyor. Kızlar çığlık atıyor. Erkekler kenara fırlayıp ha siktir ve Josh diye haykırıyorlar, ambulans bağrışmaları oluyor ve şok her şeyi bir anlığına yavaşlatıyor, yıldızlar yerli yerinde, deniz çarşaf gibi, durgun ve tetikte. Will aşağı bakıyor ve karanlık olmasına rağmen onu görüyor; o uzun kol ve bacakların açısını, şarap misali bir şeyin, yanlış bir şeyin kumlara sızmasını. Arkasını dönüyor ve uçuruma doğru kardeşinin adını haykırarak koşan Rosie'yi engelliyor.

Hayır, diyor ve kollarını etrafında kavuşturup onu göğsüne bastırıyor. Hayır. Görmek istemiyorsun bunu. Görmek istemiyorsun.

Rosie hıçkırıyor, haykırıyor ve onun adını sayıklıyor; Will onunla birlikte diz çöküyor, tek amacı buymuş, Rosie'nin onu görmesini engellemekmiş gibi, bu sayede bir şekilde, bir gün olanları geri alabileceklermiş gibi orada öylece tutuyor onu.

sonrası

sekiz

Will bugünden sonra bir daha asla patates salatası yiyemeyeceğini biliyor.

Soğuk ve yapış yapış lokmaları ağzında lapaya dönüşüyor. Arkadaşlarının kürsüye çıkıp zorlanarak söyleyebildiği boğuk şeylere benziyor tadı. Hiçbir şey demeden mezarlığın otoparkına çıkıp arabaları paylaşarak eve giderlerken dışarıda basık bir hava var.

Yaz sonu sıcağına rağmen Rosielerin oturma odasında siyah elbiseler ve blazer ceketlerle duruyorlar. Gözler nihayet kuru. Tabaklarda atıştırmalıklar.

Will etraftakilerin yemesini izliyor. İstemeye istemeye çatalla ağzına bir lokma atıyor.

Sesler alçak ve ciddi; ev kalabalık, hatta Noel partisinden bile daha kalabalık ama insanlar birbirine daha çok alan tanıyor, daha az konuşuyor ve birbirine dokunuyor. Rosie'nin babası dalgın; neden burada, tüm bu yabancılar, dostlar ve akrabalarla birlikte bu odada olduğunu hatırlayamıyormuş gibi. Karısı yukarıda, cenazeden beri gören olmadı.

Bir de Rosie. Rosie pencerenin yanında elini sımsıkı tutan, yanından ayrılmayan Marley'yle birlikte oturuyor. Başka bir siyah elbise. Kolları uzun; Will saçlarını o sabah bir başkasının ördüğünden emin.

Bir ikiz kardeşin, ikizinin cenazesinde nasıl olması beklenirse o halde. Kendi içine çökse de bir şekilde hâlâ dik duruyor.

Düşüşten bu yana dünya yavaş ve ağırlıksız. Bir sebep yoksa hiçbir şey yerine oturmuyor, kalkmıyor ya da işlev görmüyor gibi. Dedesi öldüğünde de benzer bir kopukluk yaşamıştı; cenazede birkaç şey söylemesi gerektiğinde, tam söylemesi gerektiği anda, söyleyememişti.

Herkesi yüzüstü bıraktığını biliyor.
Ağzında katran tadı. Dünya suyun altına gömülü.

Bir saat sonra Marley, Rosie'yi bahçeye çıkarıyor. Will pencere yanındaki yerden kalktıklarını, bir kızın sessiz kalabalığın arasında onlara rehberlik ettiğini görüyor. Josh'ın en yakın arkadaşlarından biri kenarda sessizce ağlamaya başlayınca iki diğer kız da ağlamaya başlıyor çünkü ağlamak da esnemek gibi istemsiz ve bulaşıcı bir eylem. Will düşünceli görünmeye çalışarak tabaklarını alıyor, camın arkasından Marley'yle Roe'nun bahçe boyunca yürümelerini seyredebileceği limonluktan geçiyor..

Dışarıda akşamüstü güneşi tenini altın rengine boyuyor; gökyüzü yumuşak, bulutsuz bir mavi.

Bir elma ağacı, bir tramplen var. Akmayan bir çeşme. Çitlerin bölündüğü, çiftlik manzarasının alabildiğine uzandığı yere kadar onları takip ediyor. Marley Rosie'nin elini sımsıkı tutarken tarlalarda kazlar ötüyor.

Arkalarında bir an tereddüt ettikten sonra sesleniyor. Marley başını hızla çeviriyor ama Rosie kıpırdamıyor. Will dokunmak istiyor ona. Diğer elini tutmak ya da işin doğrusu, onun kendi elini tutmasını sağlamak.

Uzun bir süre geçtikten sonra Marley, güzel bir cenaze oldu, diyor.

Aslında olmadı, değil mi, diyor Will.

Marley bir kez daha ona dönüyor ama Rosie hâlâ arkasına bakmıyor.

Ne, diyor Marley.

Yürek parçalayıcıydı, diyor Will. Tüm cenazeler gibi sönüktü. Ama ölen insan genç ve parlak olunca daha da kötü oluyor.

Marley dişlerini gıcırdatır gibi çenesini oynatıyor; Will'in söylediklerine inanamıyormuşçasına bakıyor.

Çünkü *gerçekten* parlak bir çocuktu, diyor Will. İlgiliydi. Düşünceliydi.

Ellerinin titrediğini hissediyor. Başparmaklarını kemer köprülerine takıyor.

Komikti de, diyor. Ama kasıtlı değil. Yaşına göre fazla naif, neredeyse fazla iyi kalpli biriydi, anlatabiliyor muyum? Bir sürü insana komik gelen de *buydu*. Ama ben herkesten çok... farklı olduğunu düşünürdüm. Yanındayken kendimi çok... rahatlamış hissederdim.

Ne diyorsun sen, diye soruyor Marley ama Rosie neredeyse istemsizce, konuşmayı bölmesini istemiyormuş gibi onun elini çekiştiriyor.

Öldüğüne inanamıyorum, diyor Will. Kimsenin hakkında hakiki bir laf etmediği boktan, standart bir cenaze olduğuna inanamıyorum.

Will, diyor Marley dehşete düşmüş gibi bir sesle.

Gerçek bu, diyor. Böyle günlerde kimse gerçeği söylemez. Dedem öldüğünde de böyle oldu, ben ölünce de aynısı olacak. Roe, diyor tekrar. Roe, bakacak mısın yüzüme?

Bakmıyor Rosie; o başını yere eğerken Will, ağlıyor mu yoksa ağlamamaya mı çalışıyor, diye düşünüyor.

Onu bu şekilde hatırlamam istemiyorum, diyor Will. Ya da herkesin onu böyle hatırladığını düşünmeni. Orada okunan şiirlerden ve söylenenlerden çok daha fazlasıydı. Harika bir şarkıydı, Roe, gerçekten. Dinlese o da çok severdi. Ama şarkılarından oluşan bir albümü de severdi, değil mi? Karaoke yapılmasını, belki senin canlı söylemeni isterdi. Kanepe değil, kızarmış tavuk ikram edilsin isterdi. Eylül olmasına rağmen çıkarken Noel şarkıları çalınmasını.

Sus, diyor Marley.

Hayır, diyor Will, neden bunları söylemesinin bu kadar önemli olduğunu bilmese de göğsü bir yandan sıkışarak sözlerine devam ediyor. Cenazeler ancak... insanın doğduğu hastane odası kadar anlamlıdır. Bir önemi yoktur. Ama Josh önemliydi. Sevimli, idealist ve biraz sakar bir çocuktu, *Fresh Prince*'in

kayıp dizelerini ezbere biliyordu ve denklem çözmeye çalışırken kâğıda yıldızlar çizerdi; tüm bunlar aptal bir törenden daha önemli, Rosie.

Will, kapa artık çeneni!

Marley konuşmamış gibi davranıyor, onu bastıran bir sesle devam ediyor.

Kendine ait olan şeyleri hatırla, Roe, diyor. Gerçek olan şeyleri. Becerebilir misin?

Ona veremeyeceği bir şey için yakarıyor çünkü Rosie de muhtemelen tam oracıkta, arazinin kenarında ölmek istiyor. Yarısı gitmişken, küle dönerken; onlar burada dururken ve Josh durmazken.

Yalvarırım, Roe, diyor.

Rosie yine bir şey demeyince ve kıpırdamayınca bu kez gerisingeri eve dönüyor; arkasında Marley hâlâ onun elini tutuyor ve güneş tarlaların arasında batıyor. Kalbinin yırtıldığını, açıkta kaldığını hissediyor. Kuşlar ağaçlarda ötüşmeye devam ediyor.

Haddini fazla aştı bu çocuk, diyor Marley.

Günbatımı bir an tutunduktan sonra gökyüzünde pençe izleri bırakarak düşüyor. Ortalık mercan kırmızısı, alev alev. Alacakaranlığın solgun gölgeleri.

Aşmadı, diyor Rosie; sabahtan beri ilk defa konuşuyor.

Marley dönüyor ve Rosie'nin elini tutmayan eliyle koluna uzanıyor.

Bari biraz daha nazik davransaydı, diyor.

Herkes biraz daha nazik olabilir, diyor Rosie. Sesi içine sinmese de bir şekilde konuşmayı sürdürüyor.

Hepsini hatırlamak istiyorum, diyor. Will'in söylediği, başka kimsenin söylemediği şeyleri.

Sonra içinde bir şey kıpırdıyor, tüm gün korktuğu ve bastırdığı bir şey; gırtlağından bir ses yükseliyor ve sanki ortadan ikiye yırtılıyor.

Ama olmuyor, diyor sonra. Düşmesi dışında hiçbir şey hatırlayamıyorum.

Haykırışı gözyaşı olmadan hıçkırmaya, avaz avaz kendini paralamaya dönüşüyor. Marley bir annenin yapacağı gibi susturuyor onu; Rosie kardeşiyle birlikte ağaçlara tırmandığı, yonca aradığı, şeytan tüyü üflediği, kardan adamlar ve papatya zincirleri yaptığı, bulutları seyre daldığı bu bahçede paramparça oluyor ve doğru, şu anda hiçbirini hatırlamıyor ama Marley, hatırlayacaksın, diyor, söz veriyorum sana, hepsini hatırlayacaksın.

Will evden istediği gibi çıkıp gidemiyor; diğer misafirler salonda oyalanırken mutfakta beklemek zorunda kalıyor. Rosie'nin annesi belli ki yalnız misafirleri uğurlamaya inmiş; kıpırdayamıyormuş, oturma odasındakilerle yüz yüze gelemiyormuş gibi kapının yanında duruyor.

İnsanların Bay ve Bayan Winters'ın elini tutmalarını, iyi niyetli, faydasız laflar fısıldamalarını izliyor. Roe'nun babası temiz hava almak ya da kendi evinin dört duvarı arasında duramadığı için kendini birkaç misafirle evin dışına atıyor.

Son misafir çıktığında Will koridora yöneliyor ve aynı şekilde içi boş bir şeyler söylemeye hazırlanıyor. Ama Rosie'nin annesi onu gördüğünde yüzü daha önce hiç görmediği bir hale bürünüyor. Önce gevşiyor, sonra kasılıyor. Koridordaki aynanın yanında durduğu için öfkesinin yansımasını iki defa görüyor.

Defol, diyor annesi, Will yanına ulaştığında.

Gidiyordum zaten.

Bu ne cüret, diyor kadın, tahtadan oyulmuş gibi bir yüzle; ağzını zar zor oynatabiliyormuş gibi.

Bu *ne* cüret, diyor yine. Gitmemesini *tembih ettiğim* o acınası, serseri partinden sonra? Joshua böyle davranmaz. Joshua beni dinler. Ama sonra seninle tanıştı, matematik dersinde geri kalmaya, ertesi gün okul varken geceleri evden kaçmaya başladı.

Ertesi gün okul yoktu, diyor Will ve kadın karşısında zangır zangır titrerken, oğlundan hâlâ yaşıyormuş gibi bahsederken neden böyle konuştuğunu bilmiyor.

Ne *sikim* diyorsun sen, diyor kadın; bir yetişkinin, onun gibi aklı başında bir kadının böyle küfrettiğini duymak Will'i sarsıyor. Sersemliyor. Kanı donuyor.

Özür dileyecek oluyor ama kadın ona doğru eğildiği için geri adım atmak zorunda kalıyor.

Terbiye yok sende, diyor. Bugün buraya geliyorsun. Benimle bu şekilde konuşuyorsun. Bir derdin varmış gibi.

Bir derdim yok, diyor Will; sakin kalmaya, sakin görünmeye çalışıyor. Ama Josh benim arkadaşımdı, Bayan Winters. Ben de–

Ama kadın korkunç bir kahkahayla yanıt veriyor ona.

Senin gibilerin arkadaşı olmaz. Sen insanları kullanırsın. Ya onları çiğner ya da aşağı çekersin. Okulda senin gibileri tanıdım. Niye okuldan uzaklaştırıldığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Seni çocuklarımın yanına yaklaştırır mıyım sanıyorsun, ha?

Yanağına tükürüğü bulaşmış. Ruju hâlâ kıpkırmızı.

Oğluma *kötü* geliyorsun, Will, diye tıslıyor kadın. Rosie'ye de. Defol. Derhal evimi terk etmeni istiyorum.

Sanki Josh düşmemiş de Will onu itmiş gibi bakıyor.

Defol, diyor son kez.

Will içinden küfrederek kadının yanından geçiyor, organları sanki boğazında düğümleniyor.

Mantıklı olan tarafı, bu sözlerin yaslı bir anneye ait olduğunu biliyor. Ama karanlık olan, içmeyi, kafayı bulmayı ve kendini hiçbir şey hissetmediği bulanık, girdaplı yerlere sürüklemeyi seven tarafı da bu sözleri duyuyor ve tamamını sindiriyor. Onu yakalayabilirdi çünkü. O akşam onları davet etmeyebilirdi. Josh evde kalmış, Will bir şey yapmış ya da yapmamış olurdu ve her şey bambaşka olurdu.

Arkadaşı hâlâ burada denklemler çözüyor olurdu.

Tükenmezkalemiyle yıldızlar çiziyor olurdu.

* * *

Herkes gittikten sonra Rosie yüreği ağzında yatıyor ve sabaha dünyanın nasıl görüneceğinden korkuyor.

Annesi diğer gecelerde olduğu gibi çığlıklar içinde ağlamıyor. Tamamen sessiz. Babası uyuşmuş halde; sersemlemiş, olanlara inanamıyormuş gibi görünüyor. Bir evlat kaybetmenin acısını anlayamasa da ebeveyninin onun ikizi olmadıkları gerçeği Rosie'yi yiyip bitiriyor. Oğullarına can vermiş olabilirler ama onunla aynı hücreden doğmadılar; insan olmalarından öncesinden beri onunla aynı kalbi, aynı kromozomları ve aynı evi paylaşmadılar.

Gecenin karanlığında Rosie kendisinin de öleceğini düşünüyor. İçindeki şey onu yiyip bitirirken yaşamasının mümkün olmayacağını.

Bu yüzden Josh'ın odasına taşınıyor ve günlerce ikiz kardeşinin yatağında uyuyor. Küçüklüğünden beri çektiği tüm uykusuz geceleri telafi ediyormuş gibi uyuyor; saatin onu uyutmamaya başladığı, saymaya, kontrol etmeye ve kötü şeyler olmasın, birileri ölmesin diye kendine sözler vermeye başladığı günleri telafi ediyormuş gibi.

Yine de kardeşi öldü işte.

Öldü ve şimdi Rosie yorgun, anne babasıysa bir şekilde hayatlarına devam ediyor, giyiniyor ve onu kendi haline bırakıyor; artık saçma durmaya, saygın ya da normal gözükmeyene kadar. Babası perdeleri açıp hadi ama artık, Rosie, kendi yatağına dönmen lazım, diyor ve Rosie ses çıkarmıyor; hava kararıktan sonra kardeşinin odasına dönüyor ve yüzünü onun yastığına bastırıyor. Hâlâ az da olsa onun kokusu var. Her gece biraz daha azalıyor.

Üniversiteye gideceği sabah kontrol ediyor ve tekrar kontrol ediyor, ta ki doğru kontrol edip etmediğinden emin olamayacağı kadar otomatik bir hale gelene kadar.

Çantaları arabada. Babası sürücü koltuğunda; annesi sesleniyor, yola çıkma zamanının geldiğini söylüyor.

Perdelerinden ve birkaç resimden başka hiçbir şey kalmamış.

Bir gün önce Will'e mesaj atmış, güneş doğduktan sonra deniz fenerinin orada buluşmak istemişti. Cevap gelmemesine rağmen Rosie gitmiş ve Will gelmemişti. Şaşıracak bir şey yok, diye düşünmüştü Rosie, haftalarca haberleşmedikten sonra. Cenazede Will'e dönüp bakmadıktan sonra.

Evde bir kez daha etrafı kontrol ediyor. Neden, bilmiyor. Pencere pervazına dokunuyor, sandalyesini tam doğru açıya getiriyor. Tam açı. Tam. Tam. Hafiften sola, sonra sağa.

Annesinin tekrar bağırması onu dışarı çıkmaya, merdivenlerden inmeye zorluyor.

Ne yapıyordun, diye soruyor annesi, yetiştirmesi gereken bir iş varmış gibi, daha önemli bir işine dönecekmiş gibi.

Hiç, diyor Rosie.

Oyalanma artık o zaman, diyor annesi ve kafasına bir öpücük konduruyor.

Bir an birbirlerine sarılıyorlar; annesinin eli Rosie'nin sırtında, onu kendine bastırıyor; Rosie annesini dirseğinden tutuyor. Sarılmaya alışık değiller, Rosie'ye de vedalaşıyorlarmış gibi gelmiyor; dokunarak konuşuyorlarmış, birbirine benzeyen uzun parmakları onlar adına bir şeyler söylüyormuş gibi geliyor.

Her şey güzel olacak, diyor annesi ve söylemek zorunda kaldığı için Rosie ona inanmıyor. Koridordaki aynada yüzleri yansırken annesine gitmek istemediğini söylemeyi içinden geçiriyor.

Annesi tekrar, artık uzatmamasını ister gibi öpüyor onu ve sonra bırakıyor.

Uslu dur, diyor ona.

Hep usluyumdur, diyor Rosie; çocukluğundan beri annesiyle paylaştığı replikler. Annesi gerçekten gülümsemeden gülümsüyor ve Rosie evden çıkıyor.

* * *

Cenazenin akşamı Will eve dönerken Darcy'lere uğruyor.

Annesi içeride olduğu için ve en az onun kadar istediği için bahçede Darcy'yle sevişiyor. Will'in dudağını ısırırken Darcy, seni özlemedim, diyor. Ama acayip üzgünüm, Will.

Darcy'yi omzunun üstüne çeviriyor, yanağını evi kaplayan çakıl taşlarına sürtüyor ve boşalırken aynı şeyi yüksek sesle söyleyebilmeyi, kendisinin de üzgün olduğunu itiraf etmeyi ve bu şekilde her şeyi, tüm yanlışları haklı çıkarmayı ne kadar çok istediğini içinden geçiriyor.

Onu iyi tanıyordun, değil mi? diye soruyor Darcy, eteğini aşağı indirirken. Will fermuarını çekiyor, matematiğe birlikte girdiklerini söylüyor.

Senin partinde ölmüştü, değil mi?

Rahat rahat, sanki umursamıyormuş, bildiği bir şeyi doğruluyormuş gibi söylüyor. Will ona bakıyor ama yanıt vermiyor. Darcy karşısında kıpkırmızı olana ve ne var diye sorana kadar gözlerini ondan ayırmıyor.

Cevabı ağzının içinde saklıyor. Koşarken, duş alırken ve mesaiye giderken. Akşam yemeğinde anneannesinin dikkatli bakışları altında yemeğini zorla yerken. Bahçesindeki yabani otları sökerken boğazına takılı bu sakıncalı yanıtın ağırlığını hissediyor. Çimler ıslak. Sabaha karşı yağmur yağmış.

Rosie'nin gitmeden önce gün attığı mesajı görmezden gelmişti. Israrlı ve kaçınılmaz bir duygu, ellerini toprağa sokarken damarlarında nabız gibi atıyor, yakasına yapışıyor.

Yabani otları toprakta istifliyor, sonra kürekle tek bir seferde alıp bahçedeki çöp kutusuna atıyor. Ter içinde, zar zor nefes alıyor, tırnaklarının içi topraktan simsiyah. Arkasını dönüp garaja gidiyor, alet çantasının arkasını karıştırıyor, tezgâhın altına yığdığı yağ lekeli paçavraları avuçlayıp kaldırıyor.

Geçmişte işini gören renksiz, keskin şeyle dolu bir şişeyi çıkarıyor. Işığı yakmaya zahmet etmediği için karanlıkta kana kana içiyor.

dokuz

Üniversite birçok açıdan Rosie'nin beklediği gibi.

Yeşil çimenli parklar ve daire şeklinde kütüphaneler, bazen konuyu kaçırdığı, bazen ilgisini çeken seminerler. Karton kahve bardaklarıyla girilen, kâğıtların karıştırıldığı dersler. Zeki insanlar, aptalca ifadeler. Bardağa bozuk para atılınca musluk suyu gibi tek dikişte içilmesi gereken biralar.

Rosie üniversite kütüphanesinin altındaki bilgisayar odasını seviyor. Her zaman sıcak olması, yazıcının uğultusu hoşuna gidiyor. İnsanlar bir amaçla içeri geliyor. Onlar girer ve çıkarlarken, yukarıdaki diğer öğrencilerin ayak seslerini dinleyen Rosie, yer altında saklanır gibi ödevlerini yazıyor.

Diğer açılardansa hiç düşündüğü gibi bir yer değil.

Buraya geldiğinde her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini sanıyordu. Josh öldükten sonra bile içindeki bir umut, eski sıkıntılarının kaybolacağını söylüyordu. Yeni bir yerin aydınlığında, yeni dostlar ve yüzler sayesinde günlerini dolduracak gerçeklerin yardımıyla kontrollerinin ve uykusuz gecelerinin solup gideceğini düşünmüştü.

Bunun yerine anlık kederinin derin uykusu ortadan kaybolmuştu ve şimdi hararetli ve sancılı bir uyanıklık hali içindeydi.

Kulüplerde, barda ya da bir arkadaşının odasında son dakika okumalarını gözden geçirirken. Yalnız kalması gerektiğindeyse yatağa girmeden önce odasını dolaşıyor, kıyafetlerine, anahtarlarına iki parmağının ucuyla hafifçe dokunuyor. Gecenin bir saati tuvalete gidecek olursa hepsini baştan yapmak zorunda kalıyor.

Nedenini bilmiyor.

Ama kendine arkadaşlar buldu. İyi arkadaşlar. Birlikte film izlediği, gece kulüplerinde yan yana dans ettiği, sarhoş halde

soğukta eve yürümek istemediklerinde taksi çağırdığı samimi bir grup.

Herkes içtiği için kahve içmeye başlıyor.

İlk kebabını yiyor, ilk Jägerbomb'unu mideye indiriyor.

Ömründe ilk defa bir ödevini yeniden yazmak zorunda kalıyor ve o kadar şeyden sonra bile Marley'yi arayıp telefonda ağlıyor. Böyle bir şeyin bir daha asla önemli olmaması gerekirken.

İkiz kardeşinin öldüğünü kimseye söylemiyor.

İlk döneminde gecede iki, bilemedin üç saat uyuyabildiğini.

Ders çalışıyor. İçki içiyor. Şarkı yazmayı bırakıyor. Çok az yemek yediğinden bir beden inceliyor. Noel'de eve döndüğünde annesinin bu duruma çok sevineceğini biliyor.

Josh'a bu konuda mesaj atmak geliyor içinden.

Sonra her şeyi tekrar hatırlıyor.

Aralık ayının başlarında –buradakiler bu döneme *Oxmas* diyorlar– yatak odasında dolaşıp durmayı bırakarak sabahın ilk saatlerinde binasından çıkıyor. Uzun paltosuyla kampüste dolaşıyor, çimlerden sisin yükselmesini seyrediyor.

Bazı günler elleri üşüyene kadar nehirde yürüyor ve onu da ilk kez bu yüzden fark ediyor.

Suyun üzerinde tek başına kürek çeken çocuğun, bu saatte başka birinin uyanık olmasının tuhaflığı dışında pek de aldırış etmeden, geniş kolları, kısa saçları, güçlü ve kalın çenesiyle süzülüp gitmesini seyrediyor.

Onu birkaç kez daha görüyor. Bir defa göz göze geliyorlar ama o kürek çekmeye, ağzından solumaya devam ediyor, Rosie'nin ömründe gördüğü en azami dikkatle, sarf ettiği çabayla nefes veriyor.

Rosie unutuyor onu.

Noel'de eve dönüyor.

Neredeyse tamamen sessiz, berbat bir tatilden sonra ikinci dönem için okula döndüğünde ortadan ikiye ayrılacak gibi

oluyor çünkü geçmişte zor olan her şey daha da zor geliyor. Uyumayı kesiyor, kontrolleri artıyor, gece boyunca onu ayakta tutuyor, sonunda Rosie kontrolle uyuyamamaktan hangisinin önce geldiğini birbirine karıştırıyor çünkü biri kesin diğerine neden oluyor ve bu şekilde zihni gece gündüz, kâh kendini sürükleye sürükleye götürdüğü derslerde kâh arkadaşlarıyla yemek yediği üniversite yemekhanesinde eti tabağında iteklerken, karbonhidratı, havuçları, yumuşak ve yutması kolay şeyleri yerken birbirine düğümleniyor. Ters çevrilmiş bir kar küresi gibi sürekli soğuk ve sarsılmış hissediyor kendisini. Fırıl fırıl döndüğünü... hem boş hem dolu olduğunu.

* * *

Will ayılmak için karnını doyuruyor. Gecenin ikisinde mutfakta, naylon ambalajdan iki parmağıyla ekmeği çıkarıp ezerek ağzına götürüyor.

Açlık hakikiydi ve birdenbire gelmişti. Aşağı inip bir şeyler yemeye başlayınca dünyanın kenarları belirginleşmeye başladı.

Hovis Best of Both.*

Hiçbir şeyin iyisi miyisi değil aslında.

Yine de dördüncü dilimini bitiriyor, ekmeğin ambalajını dürüp kapatıyor ve biraz su içiyor. Püf noktasının bu olduğunu biliyor: İnanılmaz miktarda su içersen her şey yoluna girer.

Her şey yolunda sayılırdı da. Çalışıyor, koşuyor ve okula gitmeyi, kayıtlarla ve derslerle ve yapmadığı tekrarlarla uğraşmayı, kendisine acıyan ya da ona kuşkuyla yaklaşan öğretmenleri özlemiyordu. Moe's Motors'da geçici mesai yapıyor ve Josh'ı, o geceyi ve midesindeki bir türlü geçmeyen bulantıyı unutmak için koşuyor. İçki içtiği zaman düşünceleri müziğin sesinin ya da ocaktaki alevin kısılması gibi hafifliyor. Hâlâ aynı yerde ama

* (İng.) Hovis "En İyisi": Eşit oranda beyaz ve tam buğday un içeren bir ekmek markası. (*e.n.*)

cinle, votkayla ya da romla boğuklaşıyor. Başta evin dışında içiyordu. Garajda ya da işten sonra sahilde veya ara sokaklarda, tam da olduğundan şüphelendiği bir serseri gibi.

Arkasından rock dinliyor.

Aç ve hâlâ midesi bulanarak, farklı bir şey yapma isteği duymadan uyanıyor.

Tam mutfakta biraz daha su almak için musluğu açacakken tezgâhtaki telefonu titriyor. Biri duvarı deliyormuşçasına, şiddetle.

Onun adını görüyor. Haftalardır onu aklına getirmemeye çalıştıktan sonra. Her zaman ne söyleneceğini bilip yüreğini soğutan eski bir arkadaş gibi, alkol bu konuda da ona yardımcı oluyor. Dikkatini dağıtıyor ve her şeyi bir süreliğine erteliyor; ta ki hayatın kendisi gece ikide kapıyı tıklatana ya da telefonunu arayana kadar.

Musluğu açmıyor. Fazla düşünmüyor.

Roe, diyor telefonu açtığında.

Uzun bir sessizlikten sonra, selam, diyor telefondaki ses. İsteyerek aramış olup olmadığını merak ediyor.

Uyanıksın, diyor ses.

Evet.

Ararken emin olamadım.

Başka, bu kez daha uzun bir sessizlik. Will telefonla oturma odasına geçiyor, kapıyı kapatıp dedesinin koltuğuna oturuyor. Dave köşedeki minderinden doğruluyor, merhaba der gibi Will'in dizlerini kokladıktan sonra gerisingeri yatağına dönüyor.

İyi misin?

Evet, diye cevap geliyor, sesi aksini hissettirse de.

Ee, ne var ne yok, diye soruyor Will. Üniversite nasıl, Noel nasıl geçti, diye soracaktı ama ikisi de diğerinden daha önemli gelmedi. Konuşacak çok fazla şey var. Birçok ay, yaşanan birçok şey var. Cenazeden beri konuşmadılar.

İyi, diyor ses. İdare eder.

Rosie.

Efendim?

Neden aradın?

Telefonun öbür ucunda gene bir sessizlik; geceleyin bir şehir kadar gergin. Will onun nefes alışını duyamıyor; yatak örtülerinin hışırtısı, iç çekişi ya da ayak sesleri gelmiyor.

Uyuyamıyorum, diyor Rosie. Her şeyi denedim.

Peki.

Ne yapacağımı bilmiyorum, diyor.

Derken sesi çatlıyor, ardından sığ ve yorgun nefesini bırakıyor.

Will'in kalbi şişiyor. Sel gibi kükreyerek dışarı taşıyor.

Peki, diyor. Anladım. Ne kadardır peki? Sadece bu akşam mı?

Hayır.

Bir hafta mı?

Yine bir sessizlik oluyor, sonra Rosie oraya gittiğinden beri olduğunu söylüyor ve Will ilk günden beri mi, yoksa ikinci dönemin ilk gününden beri mi olduğunu anlamıyor ama ne olursa olsun, vaziyet kötü.

Doğrulup cama gidiyor ve anlamsız laflarla onu yatıştırıyor. Tamircide debriyaj kablolarını takmaktan, Amber'ın beklenmedik vejetaryen olma takıntısından bahsediyor. Karşısındaki ağaçlardan, yaprakları olmayınca ne kadar çıplak göründüklerinden. Bütün kışın ne kadar yağmurlu geçtiğinden.

Konuşmaya devam ediyor çünkü Rosie karşılık vermiyor. Onun nerede olduğunu, odasının neye benzediğini gözünün önüne getirmeye çalışıyor; tekli bir yatak ve bir pencere, masada üst üste kitaplar.

Okuduğu bir kılavuzdan bahsediyor. Yeni keşfettiği, Rosie'nin seveceğini düşündüğü bir gruptan, iki şarkı arasındaki beyaz gürültüden.

Bir noktada Rosie uyuyakalmış olmalı çünkü nefes alıp verişi düzeliyor. Güneşin sütbeyaz ışığı panjurlardan içeri sızarken kendisi de uykuya dalıyor.

* * *

Anneannesi kahvaltıda hayalet gibi göründüğünü söylüyor.

Sağ ol, diyor Will.

Neyin var? Hastalanıyor musun yoksa?

Daha cevap veremeden avucunu alnına bastırıyor, saçlarını yukarı çekiyor. Soğuk ter döküyor gibisin.

Yorucu bir gece geçirdim de.

Nefesin de kokuyor, diyor anneannesi, buzdolabını açarken. Will umursamıyor gibi davransa da etanol kokusunu almasın diye ağzını kapatıyor.

İçeride mi uyudun sen, diyerek Will'e başıyla oturma odasının kapısını işaret ediyor. Masaya tereyağı, reçel ve bir kutu meyve suyu koyuyor ve birdenbire Will'in aklına kar tatilinde Josh'ın pankeklere koyacakları sosları çıkarışının görüntüsü geliyor.

Will?

Evet?

İçeride mi uyudun, diye sordum.

Pek uyudum sayılmaz, diyor Will. Ama evet, aşağıdaydım.

Anneannesi anladığını belirten bir şekilde mırıldanıyor ama üstelemiyor. Josh'ın ölümünden beri kendisine karşı nazik davrandığı için ona minnettar, biraz da öfkeli. Özenli davranması gerekiyormuş gibi. Öyle yapması bir şeyi değiştirirmiş gibi. Torunu onun her zamanki sivri dilini çekmeyi, hayatın eski haline dönmesini tercih etmezmiş gibi.

Bu akşam dışarıda olacağım, diyor, anneannesi çörekleri fırında ısınmaya bırakırken.

Yine mi?

Evet.

Bu aralar kimlerle takılıyorsun?

Birileriyle.

Kızlar yok mu?

Bir sürü kız var.

Anneannesi iç çekiyor ve inanılmaz bir şekilde, aylarca sessiz ve temkinli davrandıktan, fazla kurcalamadıktan sonra ondan bahsetmek için tam da o ânı buluyor.

Rosie'yle koptunuz galiba?

İkiz kardeşi doğum günümde öldükten sonra mı? Will bunu öyle bir kızgınlıkla söylüyor ki teni sonrasında buz kesiyor. Evet, koptuk.

Willyum, diyor anneannesi hem anlayışlı hem sitemkâr bir sesle. Will aç olmadığını söyleyerek masadan kalkıyor.

Rosie her gece telefon etmeye başlıyor.

Saat on bir civarında, Will yataktayken ya da sahilde içtikten sonra eve yürürken. Rüzgâr esiyor, yıldızlar çıkmış. Deniz arkasında bir yerlerde gürlüyor.

Will konuşuyor, Rosie bazen cevap verse de çoğu zaman konuşurken uykuya dalıyor ve orada kalmasını sağlamak için Will bir süre daha konuşmaya devam ediyor.

Birçok şey anlatıyor ona. Anlatmak hoşuna gidiyor; o orada, kendisi burada olmasına ve her şeyin karmakarışık olmasına rağmen onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor. Bütün gün telefonunun çalacağı ânı beklediğini fark ediyor. Hem üzüntü hem de midesine çöken bir rahatlama hissediyor çünkü araması hâlâ ona ihtiyaç duyduğu anlamına geliyor.

Birkaç hafta sonra, şubat ayazı sabahları çimleri kaplar ve uyandığında kendi nefesini görebilirken Rosie rutini bozuyor ve onu gün doğarken arıyor.

Neredeydin, diye soruyor ona.

Will yeni yeni uyanmış, anlamıyor.

Bekledim seni, diyor Rosie. Gideceğim gün.

Yukarıya, eski yıldızların izlerine bakıyor. Tavana sürülmüş alçıya.

Hem o gün neden veda etmedin, diye soruyor Rosie. Cenazedeyken.

Will tamamen hareketsiz duruyor. Bu soruları yanıtlamak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti; bu konunun aralarında kalacağını, toprak gibi üzerini örtebileceklerini sanmıştı.

Her gece uyuyabileyim diye telefondasın, diyor Rosie ama söylenmesi gereken başka şeyler de var. Konuşmamız gereken şeyler.

Will tavana bakmaya devam ediyor; güneşin fırça izlerindeki gölgesine. Yanıt alamayınca Rosie dürtüyor onu: Öyle değil mi?

Dolayısıyla ağzını açmak zorunda kalıyor.

Çok fazla şey oldu, Roe, diyor. Yanında olmak istiyorum, tamam mı? Sana yardımcı olmak istiyorum. Ama seninle görüşemem. Normal konularda konuşamam seninle.

Normal konular, diye yineliyor Rosie. Normal konular dışında bir şey anlatmıyorsun ki.

Normal olan, görmezden geldiğimiz kör olasıca konuyu konuşmak olurdu, diyor Will. Yine o her yerini saran alevli öfkesiyle.

E? Neymiş o konu?

Kardeşin *öldü*, Roe, diyor Will. Ben bu olayla yaşamak zorundayım.

Belli belirsiz çekilen bir nefes.

Amber'ın banyoda dişlerini fırçaladığını duyabiliyor. Akan musluğun, dişlerine değen fırçanın sesi.

Gerçekten mi, *yazık* olmuş sana, diyor Rosie, ondan beklenmeyecek incitici bir edayla ve o an öfkeleri kuma vuran dalgalar gibi çarpışıyor; gerekli ve kaçınılmaz bir şekilde. Ardından sessizlik uzadıkça uzuyor.

İkisi de telefonu kapatmıyor.

Will'in saati tik tak işliyor. Koridorun ucunda şofbenin sesi.

Senin suçun yoktu, diyor Rosie sonunda. Pes ediyor.

Bıktım artık, diyor Will ve sesi bıkkınlıkla titriyor. Gözünü seveyim bana kendimi iyi hissettirmeye çalışma.

İyi, peki, diyor Rosie, bu kez yatıştırmaya çalışan kendisi ama Will istemiyor, birdenbire ona karşı doyumsuz bir öfkeye kapılıyor.

Veda etmedim ve deniz fenerine de gelmedim çünkü canım istemedi, diyor.

İyi, diyor Rosie tekrar.

Öyle mi, diye soruyor Will. *Hakikaten* iyi mi? Benimle oyun oynarken, beni ne zaman ve nerede istediğine karar verirken, o gün suratıma bile bakmazken de iyiydi, Roe... Şimdi sabahın köründe beni arayıp aynı kararlar hakkında bana hesap soruyorsun ama.

Rosie yanıt vermeyince devam ediyor.

Bize iyi gelen bir şey olduğunu sanmıyorum artık. Başta öyleydiyse bile. Sen haklıydın, Roe. Oxford'daki derslerine ve yasını tutmaya odaklan, olur mu, git birilerinden yardım falan al, ben de kendi işime bakayım.

Doğrulmuş, vücudu sarsılıyor şimdi.

Peki, diyor Rosie ve kimbilir neden ona teşekkür ediyor. Kapattıktan sonra Will telefona bakıyor ve az önce ne olduğunu, neden o lafları ettiğini merak ediyor.

Koşmaya gidiyor. Onu aklından çıkarmaya çalışıyor.

Rosie o gece aramıyor.

* * *

Rosie dışarıya çıktığı gecelerden birinde kürekçi oğlanla tanışıyor.

Normal, sıradan bir akşam bir barda yan yana geliyorlar ve çocuk ona bir içki ısmarlıyor, aa, sen şu erkenci kuş değil misin,

diyor. Rosie'nin nehir kıyısındaki yürüyüşlerinde kendisini fark ettiğini fark etmiş. İriyarı, neredeyse tedirgin edici derecede; kolları ve bacakları suyu küreklerle yarmak için şekil almış, burnu seneler önce rugby sahasında kırılmış.

Rosie'den büyük. İkinci senesinde.

Numarasını istiyor, bir hafta sonra ders arasında kahve içmek için randevulaşıyorlar. Bir çarşamba günü. Adı Simon.

Geniş kafatası ve kocaman elleriyle, kulağa çok emin ve dolu dolu gelen rahat, derin kahkahasıyla ona bir ayıyı hatırlatıyor. Hiç alkol içmiyor, bolca tavuk ve yumurta beyazı tüketiyor, Rosie'ye yarışlara ve suya olan aşkını anlatıyor. Gün doğmadan kalkmanın kendisi için ne kadar kolay olduğundan, dokuzda yattığından ve bu yüzden arkadaşlarının maskarası olduğundan ama insan takımda olunca böyle olması gerektiğinden bahsediyor.

Ona ilgi alanları ve dersleri hakkında sorular soruyor. Omzundan montunu alıyor ve bir yetişkin gibi sandalyesine asıyor. Kahvelerin parasını ödüyor. Onu tekrar dışarı, bu kez akşam yemeği için hoşuna gideceğini düşündüğü bir yere davet ediyor.

Onunla olmak kolay. Rosie, yavru bir kuşun annesinin kanatları altına girmesi misali giriyor onun hayatına; rahatlık için, barınmak için, zorunluluktan.

Marley onu aşağı yukarı iki haftada bir mutlaka arıyor. İstediği gibi tıp okumaya başlamıştı, çok sıkı çalışıyor ve daha da sıkı eğleniyor; ne zaman konuşsalar sesi soğuk algınlığı varmış gibi geliyor.

Üniversiteye gitmelerinden önce Tom'la ilişkisini bitirmiş ve o günden beri en ufak bir romantik şey yaşamamıştı; öğrenci barında seviştiği erkekler sayılmazsa ki ona göre öylesi hiç romantik değildi.

Rosie Simon'dan bahsedince soruyor: Nasıl biri?

İyi biri, diyor Rosie.

O da ikramiyesi, diyor Marley.

İyi olmaktan da iyi, diye düzeltiyor kendini Rosie. Nazik biri. Karşılıklı konuşmayı biliyor. Ama çok da soru sormuyor, anlatabiliyor muyum? Gerginin tam tersi gibi işte. Çok tatlı bir çocuk. Nazik de.

İki kere nazik demişti.

Harikaymış, diyor Marley. Tek söylediği bu.

Rosie de aynı fikirde olduğunu söylüyor ve odasının camından dışarıya, üniversitenin avlusuna bakıyor. Eski kütüphanenin pervazına bir güvercin tünemiş; köşeye sinmiş, kanatlarını katlamış. Bir şeyi bekler gibi.

Diğer vaziyetler nasıl, diye soruyor Marley.

Rosie düşünüyor. Daha dün Bodleian'da Josh'a benzeyen bir oğlan görmüştü. Yüreği ağzına gelmiş, masasına dönüp ödevinin tek satırını yazamadan kendini tuvalete atıp kilitlemiş ve hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Her şey yolunda, diyor Marley'ye.

Öyle mi? Daha iyi uyuyabiliyor musun bari?

Evet, diyor Rosie, gerçek bu olduğu için ama olmasaydı da aynı cevabı verecekti. Marley dahil birçok insan Josh öldükten sonra onu merak etmişti – okul arkadaşları, anne babası, uzaktan akrabaları bile arayıp hatırını sormuştu; Rosie de sevildiğini hissetmesi ve minnet duyması gerektiğinin farkında. Ama bunun yerine bir hınç, kanatlarını geren bir güvercin gibi midesinde yayılıyor.

Süper, diyor Marley. Sevindim.

Ee, senin kadavra ne durumda, diye soruyor Rosie, konuyu değiştirmek için.

Rosie tanıtım fuarında tek bir müzik dersine bile kaydolmamıştı. Koro, orkestra, akapella, filarmoni orkestrası ve swing grubu stantlarının yanından geçip gitmişti.

Yeni hayatında kimse onun şarkı söylediğini ya da enstrüman çaldığını bilmiyor.

Müziğin geçmişte hayatının bir parçası olduğunu da.

Will uyumasına yardımcı olmak için onunla konuşmayı bıraktığında –onunla konuşmayı tamamen bıraktığında– geceleri geçirebilmek için başka bir yol bulması gerekmişti. Bu vesileyle Josh öldüğünden beri ilk defa şiir yazmaya başlamıştı; yalnız yataktayken, yalnız gecenin tuhaf saatlerindeyken.

Kalemini alıp söylenemeyen şeyleri yazarak hem uykusuzlukla hem de her günün boğuculuğuyla mücadele edebileceğini fark etmişti. Müziğe ya da insan gözüne göre yapılmamış şeylerdi bunlar; düşündüğüne, hissettiğine inanamadığı, yine de bir şekilde kelimelere döktüğü şeyler.

Çarşaflarında mürekkep lekeleri var.

Yazarken bir şeyleri kontrol edemiyor, yas tutamıyor.

Başka bir şey düşünemiyor.

* * *

Will hem istediği hem de paraya ihtiyacı olduğu için tamircide daha fazla çalışmaya başlıyor. Aküleri takıyor, kabloları değiştiriyor ama usta olarak çalışmak istediğinde Moe haksızlık olacağını söylüyor.

Sana usta maaşı veremem, diyor Moe.

Neden veremezsin?

Çünkü dükkânı yürütebilmem lazım.

Ama üç yıldır aynı maaşı alıyorum.

Ben de sana daha fazlasını vadetmedim, değil mi?

Böylece Will yıl boyunca yeni, teslim edilmeye hazır motorların üzerindeki koruyucu maddeyi siliyor. Çamaşırhaneden tulumları alıyor. Müşterileri karşılıyor, yerleri süpürüyor, bardakları duruluyor ve o kadar çok kahve yapıyor ki kafeini biraz azaltsa o parayla maaşına zam yapabileceğini Moe'ya söylemeyi aklından geçiriyor.

Anneannesine verdiği küçük bir miktar dışında bütün maaşını uçak bileti için banka hesabına yatırıyor. Çünkü bu yaz kesin gidiyor.

Bir ayağı dışarıda sayılır zaten.

Sağda solda kendine bir şeyleri tamir etmek, yağmur oluklarını temizlemek, çim biçmek ve badana yapmak gibi işler buluyor. Yerleri zımparalamayı, süpürgelikleri cilalamayı, çatı kerestelerı ve priz kablosu döşemeyi, zaman geçirmek ve yolluğunu çıkarmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapmayı öğreniyor. Akşamları her zaman yaptığı gibi yine koşuyor, anneannesi istemeyince bazen yemek yapıyor, kitap okuyor, araba kullanıyor, içiyor.

Telefon melefon yok. Mesaj ya da parti daveti yok.

Eski arkadaşlarının hiçbiri artık ortalarda yok zaten. Darcy bile sağlık ve sosyal bakım için puanı tutturup bir yerlerde bir üniversiteye kapağı atmış. Duyduğunda, en çok da Darcy'nin birilerine bakabileceği fikri karşısında gülecek gibi olmuştu Will.

Çoğu haftalar Darcy gibi kadınlarla yatıyor; biri çamaşırhane çalışanı, onun dışında barmaidler, baristalar ve barda tanıştığı asistan öğretmenler...

Birlikteyken bu kızlara kafasını verebilmek için çok uğraşıyor.

Konuşurken onları dinlemeye çalışıyor.

Kötü günlerde Rosie'yi gözünde canlandırıyor. Bir kızla birlikteyken ya da sonrasında yatakta uzanmışken, pencereler açık, rüzgâr perdelere eserken aklına onu getiriyor.

Kendine engel olmasına fırsat olmadan, bu şekilde yatardık, diye düşünüyor. Yerde giysiler, panjurun arkasından geçen bulutlar. Bardakta dudaklarının izi.

Saçma sapan.

Bir yaz akşamı motoruyla dolaştıktan sonra süratten saçları geriye yatmış, kalbi tehlikeden ve önünde uzanan boş yollardan ötürü yatışmış bir şekilde eve dönüyor.

Duşa girmeden önce bir şeyler yemeye karar veriyor. Bu aralar çok ender birlikte yedikleri için anneannesinin kendisine

ne bıraktığını merak ediyor; rica etmesine rağmen Will doğru saatlerde eve dönmüyor. Geldiğinde genelde yatmış, evin tüm ışıkları söndürülmüş oluyor.

Bu geceyse mutfakta. Parmaklarını kenetlemiş, masada oturuyor.

Ne oldu, iyi misin, diye sorunca anneannesi bakışlarını kaldırıyor.

Tam ne olduğunu, ne diye kendisine öyle baktığını soracakken anneannesi yere uzanıp masaya bir şişe koyuyor.

Bir daha, sonra bir daha, önünde yarısı içilmiş beş şişe sıralanana kadar yapıyor aynı şeyi. Mutfak ışığında parlayan uzun, sıska boyunlu camdan askerler.

Ya *sen*? diye soruyor anneannesi ve gözlerini ondan ayırmıyor. *Sen* iyi misin?

Will'e birdenbire beyni dolmuş ve ağırlaşmış gibi geliyor; biri kulaklarına duman püskürtmüş, içerisini göz gözü görmez hale getirmiş gibi.

Ne zaman gene içmeye başladın, diye soruyor torununa.

Will başta geçmişteki gibi yalanlamayı düşünüyor ama sonra omuz silkiyor ve soruyor: Fark eder mi?

Evet, fark eder, diyor anneannesi ve sesi bir defalığına titriyor.

Cenazeden beri, diyor Will.

Hangi cenaze?

Hangisi olabilir sence?

Her bir sözcükle kâğıtta delik açar gibi tekrar soruyor: Hangi cenaze, Will?

Josh'ınki.

Anneannesi hiç kıpırdamasa da Will yüzünde bir şeylerin gevşediğini görüyor. Bir yıldan az olmuş, diye düşünüyor olmalı. Geri dönüşü olmayan bir bağımlılık değil. Dedesi bir sabah diş fırçası ağzındayken kalpten gidiverdiğinde içmeye başlamış olsa, yıllardır saklamış olsa belki de geri dönüşü olmazdı.

Bu şişeleri boşaltıyorsun, diyor anneannesi. Derhal.

Gider tekrar alırım, diyor Will.

Böyle konuşma, diyor ve ağlamamak için kendini sıktığını görünce Will'in birden içi sızlıyor; her bir zerresi anneannesi adına, kendi adına, onu yapmaya zorladığı şey adına utançla, nefretle ve öfkeyle alev alev yanıyor. Sakın o tehdidi ağzına alayım deme, Will. Söz ver bana. Kuruyup giden kalbimin üzerine yemin et. Hemen şimdi.

Bir şey değiştirmez, diyor Will.

O zaman sana yardım edecek birine gideriz, diyor ve kuru üzüm misali buruşuk gözlerini dikip ona bakıyor. Ne zaman üzülse gözleri küçülür. Her tarafı sertleşir ve büyür, gözleri hariç.

Annesinin maruz kaldığı gözler.

Yardıma ihtiyacım yok, diyor Will.

O zaman boşalt şunları.

Anneanne.

Ne var?

Bir şey değişmez.

Evet değişir, Willyum.

Değişmez! Bilip bilmeden konuşma.

Sen *ne cüretle* evimde bu şekilde konuşuyorsun, deyip doğruluyor anneannesi. Birden kocaman oluyor, sesi yükseliyor ve kendisini büyüten kadına dönüşüyor; o sırada sandalyesinin koluyla şişelerden birini hafifçe deviriyor.

Ne oldu, dışarıda mı konuşacağız?

Şu anda *nasıl* şaka yapabiliyorsun, William, nasıl?

İşte, deyip omuz silkiyor Will.

Gözlerini ayırmadan birbirlerine bakıyorlar. Anneannesinin fazla derin nefes alıp vermesi Will'e garip ve sarsıcı bir şekilde sakin geliyor. Gerçek duygulardan yoksun gibi. Bu sahneyi seyretmek için geri çekilmiş, bedeninin dışına çıkmış gibi.

Kendin için içkiyi bırakmayacaksan benim için bırak, diyor anneannesi.

Böyle laflar da işe yaramaz, anneanneciğim.

Yüreğini sızlatmak için söylemiyorum, diye çıkışıyor anneannesi. Pratik düşünüyorum.

Hadi ya?

Kapı çerçevesine yaslanıyor; menteşenin sırtına batmasına izin veriyor.

Beni hastanede randevulara götürmen gerekebilir, diyor. Çok yakında.

Neden ki? Ne oldu?

Öğrenince sana söylerim.

Ama neden randevu aldın?

Sana ihtiyacım olursa araba kullanabileceğine söz ver yeter, diyor anneannesi.

Yalan söylüyorsun, diyor Will ve anneannesinin bunu yapabildiğine, bu kadar belden aşağı vurabildiğine inanamıyor. Yalanlamıyor anneannesi. Will dönüp yukarı çıkıyor, anneannesi engel olmuyor; şişelerse hâlâ masada dizili.

* * *

Rosie'nin kâğıdı bitti.

Yazıcıdan çıkan kâğıtların arkalarına yazıyordu ama onlardan kalmadığı ve daha söyleyecekleri olduğu için kalemini alıyor ve geri kalanı bileğinden başlayarak tüm kolu boyunca yazıyor.

Kalemin ucu gıdıklıyor.

Bir tüyün ucu gibi ince ve hafif olması bir başka anıyı, bir başka cümleyi, Josh'la yastıklarının içinde gerçek kuş tüyü olduğunu keşfetmelerini hatırlatıyor. Ördek tüyü, artık biliyor ve Josh öldüğünden bu yana ilk defa bunun üzerine bir şarkı yazıyor. Yumuşaklık ve keskin kenarlara, bir zamanlar yaşayan şeylerden çalınan beyaz tüylerden bir yağmura dair.

Sabah olunca kolunu yıkamıyor.

Derse tenini gizleyen bir uzun kolluyla, unutması belli ki mümkün olmayan hikâyelerle dolu gidiyor.

*

Bir akşam randevularından sonra –çift olduğunuzda, hiç düşünüp taşınmadan birbirinizin hayatlarına girdiğinizde hâlâ randevulaşmak oluyor mu gerçi, diye de merak ediyor Rosie– Simon ona tenine yazdığı şarkıları soruyor.

Akşam yemeğine, sonra da bir film izlemeye gidiyorlar. Popüler, yüksek bütçeli ve dehşetli bir şey; Rosie çoğunu hatırlamıyor. Şimdi Simon'ın odasındalar; perdeler çekili, masa lambası köşeye doğru eğilmiş.

Rosie yatakta bağdaş kurmuş oturuyor. Kolunun içinden görünen kelimeleri, bileğindeki düğmenin altındaki gözyaşı büyüklüğündeki teni görüyor.

O nedir, diye soruyor ve büyük, nazik suratıyla Rosie'nin çayını tutan ellerini işaret ediyor. Papatya çayı. Kafein yok artık.

Rosie kolunu çekmeye çalışıyor ama Simon uzanıp kolunu ışığa doğru kaldırıyor, görebilmek için hafifçe çeviriyor. Rosie onun gülümsemesini bekliyor. Merakla ve sorularla onu sıkıştırmasını; bunun yerine omuz silkiyor ve sanat öğrencileri işte, diyerek kolunu bırakıyor.

* * *

Will koridorda kız kardeşiyle karşılaştığında hava yağmurlu.

Anneannesi salonda televizyon izliyor. Pembe dizilerinden birinde kederli klarnetin sesi merdivenlerden yükselirken yağmur damlaları camları kamçılıyor.

Aa, diyor Amber. Evdeymişsin.

Evet, diyor Will. Su içmek için aşağı iniyordu; Amber en üst basamakta, yolunu kesiyor.

Dışarıda olduğunu sanıyorduk.

Değilmişim demek ki.

Amber hâlâ kıpırdamıyor. Alışılmadık bir durum bu; neredeyse bir yıldır bu kadar uzun zaman geçirmediler. Aralarında

gizli bir anlaşma var; birbirlerinin odasına asla girmiyorlar ve her zaman sağlıklı bir mesafeyi koruyorlar. İşe yarıyor.

Anneannemin canı sıkkın, diyor Amber.

Neden? *Emmerdale*'de biri mi ölmüş?

Hayır, diyor Amber. Yine votka içmeye başladığın için.

Will'in kalbi bir lastik gibi kopup kaburgalarına vuruyor. Camlara çarpan yağmur resmen sağır edici.

Bildiğinden... haberim yoktu.

Biliyorum, diyor Amber.

Will dönüp kardeşine bakıyor. Uzun bir süredir ilk kez, şöyle doğru düzgün. On bir yaşında değil de daha büyük sanki. Çenesinde küçük bir sivilce lekesi ve gözlerinde Will'in kimseye benzetemediği bir kıvılcım var; ne okuldaki kızlara ne anneannesine ne de annelerine benziyor.

İkisi de hareket etmeyince Will, sana söylememesi lazımdı aslında, diyor. Daha çok küçüksün.

Anneannem bana hiçbir şey anlatmıyor, diyor Amber. Ben aptal değilim ama.

Bunun üzerine Will'in kaşları kalkıyor.

Yok, diyor kardeşine. Değilsin.

Ama sen aptalsın, diyor Amber; Will bunun üzerine kollarını kavuşturup nedenini söylemesini bekliyor. Aslında çok zekisin, Will, diyor. Yakışıklıymışsın da ayrıca. Bütün arkadaşlarım öyle söylüyor.

Ne alakası var?

Yani aslında bir şeyler yapabilirsin, diyor Amber. İstiyor olsan.

Konuşması anneannelerine benziyor ve Will bunu söylemek istiyor ama Amber konuşmaya devam ediyor, sesiyle yağmuru bastırıyor.

Motorları temizlemekten ve içip üzülmekten başka şeyler yapabilirsin, diyor ve son söylediklerini dinlerken Will gözlerini ona dikiyor.

Şu kızdan hoşlanmıştın, biliyorum, diye devam ediyor kardeşi. Gittiğini de biliyorum. O çocuğun son doğum gününde öldüğünü de biliyorum.

Camın ardında karanlık bir bulut.

Bu yüzden üzgünsün, diyor Amber. O şeyler seni öldürecekmiş gibi *gelse de* seni *gerçekten* öldürecek olan şey içki içmen, Will. Eninde sonunda. Hepsini okudum. İstersen resimlerini gösterebilirim.

Gerçekten sorduğunu anlayınca Will, gerek yok, diyor.

Peki. Eminim diyorsan.

Eminim.

O zaman söylediklerime güven, diyor. Anneannemle de barış, olur mu, diye ekleyip ağabeyine nihayet yol veriyor. Abbie'ye kalmaya gitmek istiyorum ama sormadan önce anneannemin keyfinin iyi olması lazım.

Peki, diyor Will çünkü söylediği her şeye, kendisi fark etmeden gördüğü onca şeye rağmen Amber hâlâ on bir yaşında.

Bırakmaya çalışıyor.

Bırakıyor.

Anneannesinin istediği gibi şişeleri lavaboya boşaltıyor. Geri dönüşüm kutusuna atıyor ve kırıldıklarında irkiliyor. Akciğerlerini nefessiz bırakan ve kalça kaslarını şişiren uzun koşulara çıkıyor, bol bol su içiyor, ihtiyaç hissettiğinde eli boş kalmasın diye sigara içiyor.

Tamı tamına üç gün dayanıyor.

Sonrasında maaşını alıp içki bayiine götürüyor, bulabildiği en ucuz içkiyi alıyor ve dükkânın arkasındaki ara sokakta içiyor, içerken de bu kadar iyi hissettiği için kendinden nefret ediyor.

Daha sonra eve dönemediği için sokaklarda dolaşıyor ve kendini otoparkta buluyor; çocukken ve ters tiplerle takılırken, yapmaması gereken şeyler yaptığı, her şeyin korkunç bir

şekilde boka sardığı mahalle otoparkında. Ailesi onu terk etmişti, dedesi ölmüştü; şimdi sonunda Josh da öldü.

Koşmaya başlıyor, boş park yerlerinin etrafında bir tur atıyor; ucuz ayakkabıları, pamuklu, fazla dar tişörtüyle aptal gibi görünüyor. Sokağın karşısındaki marketin ışıkları yanıyor. Güvenlik kamerasına yakalandığının farkında. Geçmişte yakalandığı zamana göre daha farklı, daha yaşlı göründüğünün de.

Soluğu önünde bir bira ve parçalara ayırdığı bardak altlığıyla bir barda alıyor.

Bir kız ona bakıyor ama Will ilk kez karşılık vermiyor. Bırakamayacağını anladı artık. Daha önce hep bırakabilmişti. İstememişti ama becerebilmişti. Bu kez bir şeyler farklı, daha çaresiz ve ağır. Sanki altında kalmadan önce kendini kurtarması gerekiyormuş gibi; bırakamayacağına göre, harekete geçmesi gerekiyor.

Bu yüzden ertesi gün uçak biletini alıyor.

İlk olarak Uzakdoğu. Tayland. Pad thai yemeyi seviyor, uçak bileti de ucuz, ötesine kafa yormuyor. Kasaba kütüphanesindeki bilgisayarı kullanarak biletleri satın alıyor. Sonra, kırmızı ışıkları yanıp sönen kocaman yazıcıyı kullanarak biletlerin çıktısını alıyor. Kâğıt tepsisini bir-iki sefer itekledikten sonra biletler elinde hazır ve nazır, dokununca hâlâ sımsıcak.

Eve doğru yürürken, Josh'ın öldüğü günün ertesi günü uçacağını fark ediyor. Yirmi yaşına basacağı günün ertesi günü.

Tesadüf olduğundan emin. Tuhaf ve aptal bir dünya.

on

Ölüm günü, biliyormuşçasına gri ve ıslak doğuyor.

Will göğüs ağrısına hazırlıklı, bu yüzden ağrısı yok. Kalkıyor. Sırt çantasını topluyor, pasaportunu, biletini, güneş gözlüğünü kontrol ediyor.

Anneannesi ve kız kardeşiyle vedalaşmıştı. Amber okulda; bilim meraklısı erkencilerin gittiği bir yaz kampında. Anneannesi öğleye doğru kitap kulübüne giderken yanağından hoyratça öpmüş ve tuhaf bir yarım dakika boyunca sımsıkı tutmuştu onu. Sarılmazlardı. Dedesi öldüğünde, annesi gittiğinde bile sarılmamışlardı.

Birbirlerine yalan söylemelerinden, mutfakta her şeyi söylediklerinden bu yana neredeyse hiç konuşmamışlardı. Anneannesi gizemli hastane ziyaretleri için ona ihtiyacı olduğunu söylediğinden beri. İçki zulasını bulup Will'i rezil ettiğinden, içini ortaya döktüğünden beri.

Koridordaki kucaklaşma sayılamayacak nahoş ânın ardından anneannesi indiğinde haber vermesini istemiş, Will de aramaya çalışacağını söylemişti. Kapıdan torununa, mutlu yıllar, Willyum, demiş, sonra onu koridorda bırakıp gitmişti.

Will bekleyerek bir saat geçiriyor.

Saatine bakıyor, çantasını kontrol ediyor.

O gece Londra'ya gidecek ve oradan trenle havaalanı yakınlarında ucuz bir otele geçecek. Saat üçte yola çıkacaktı, sırt çantasıyla yürüyerek istasyona gidecekti ama yağmur yağmaya başladığı için taksi ayarlıyor. Çantasını tekrar kontrol ediyor. Mutfak masasında oturuyor, konuşacak kimse olmadığından telefonuyla oynuyor.

Masada kesilmemiş bir doğum günü pastası var.

Anneannesi ve kardeşinden bir tebrik kartı, meyve kâsesinin yanında açık duruyor.

Sonra, ikiye çeyrek kala, kapı tıklıyor. Tokmakla iki küçük vuruş. Yağmur halen yağıyor, camlardan aşağıya oluk oluk akıyor ve kapıyı açtığında onu sırılsıklam, saçları ıslak, gömleği yağmurdan saydamlaşmış bir halde karşısında buluyor.

Eve gidemedim, diyor Will'e.

Will ona gerçek olup olmadığını anlamaya çalışır gibi bakıyor, sonra kolundan tutup onu içeri çekiyor, çantasını alıp kapıyı ayağıyla kapatıyor.

Gidemedim, diyor yine, her kelimesinde zorlukla nefes alıyormuş gibi.

Will çantasını yere bırakıyor ve onu kendine bastırıyor, ıslak giysilerinin altında bedeninin sıcaklığını hissediyor. Daha bir küçük görünüyor gözüne, neredeyse bir çalıkuşu gibi. Bilekleri, omurgası ve bükük kanatlarıyla.

Will ona peynirli makarna yapıyor. Tuz ve süt ürünlerine ihtiyacı var; yoğun ve inatçı olan, ona ağırlık yapacak bir şeye. Ona eski bir tişört ve kız kardeşinin taytlarından birini veriyor; misafiri mutfak masasına oturup onun yemek yapmasını izliyor. Will sanki ona dokunuyormuşçasma büyük bir özenle muskatı rendeliyor, beykını doğruyor ve sütü döküyor.

Hardalı eklemesiyle çedarı rendelemesi arasında bir yerde ağlaması kesiliyor. Tarifte yazılandan daha fazlasını rendeliyor, peynirin talaş gibi tabağa yığılmasını seyrediyor.

İçecek bir şey ister misin, diye soruyor ama misafiri başını iki yana sallıyor. Yine de ikisine su koyuyor, çay için su ısıtıcıyı açıyor. Ona başka bir şey söylememesine ve özellikle de bugün burada, mutfağında olmasına inanamamasına rağmen böyle olması Will'e kaçınılmaz, neredeyse doğru geliyor.

Makarnayı üçte fırına atıyor; tam yarınki uçuşu için trene binmesi gereken saatte. Düşünürken kalbi göğsünde ters dönüyor, elinde çevirdiği bir taş gibi. Ama ona artık bir seçim var gibi gelmiyor. Gitmek istemiyor. Şu an değil. Pişman olup olmayacağını belli belirsiz düşünse de sonra masada yağmurda ıslanmış

saçları ve ağlamaktan şişmiş gözleriyle Rosie'ye dönüyor ve onu yarın ya da sonraki gün Tayland'da olmaya tercih edeceğini biliyor; kendisi de pad thai yapabiliyor zaten, dünyanın da bir yere gittiği yok, yalan mı, dolayısıyla gerisini düşünmüyor.

Makarna fırında pişerken sessizce oturuyorlar. Hazır olduğunda yemeği masaya getiriyor ve ona bir çatal veriyor. Birlikte cam fırın kabından yiyorlar; beyaz ve sıcak peynir makarnadan ağızlarına doğru uzuyor.

Ağzın yanmasın, diyor Will ve Rosie başını sallayıp kabın kenarlarını çatallıyor. Mutfak sıcak, neredeyse nemli.

Üzgünüm, diyor Rosie.

Üzülme.

Beni göremeyeceğini söyledin ama yine de geldim.

Will çatalını kabın içine batırıyor; yemek yumuşak ve yoğun geliyor.

İşler değişir, diyor.

Kalıp kalamayacağını sormamış olmasına rağmen yemekten sonra Will onu yukarı götürüyor, yatağının ucuna oturmasına izin veriyor.

Demek odan burasıymış, diyor Rosie.

Etkileyici, değil mi?

Beğendim. Hep nasıl bir yer olduğunu merak etmişimdir.

Beklediğin gibi miymiş?

CD'ler olacağını biliyordum, diyor Rosie, cam kenarındaki yığınlara doğru başını sallayarak. Dağınıklık olacağını da.

Dağınıklık değil bir kere. Her şey yerinde duruyor.

Yerde mi demek istiyorsun?

Yerde olmasından zarar gelmez.

Kaktüsünü sevdim, diyor Rosie, yatakta geriye doğru kayıp sırtını duvara yaslarken. Küçük saksı bitkisi Will ne kadar uğraşsa da yaşamaya devam ediyor.

Amber geçen Noel hediye etmişti, diyor Will. Bana benzettiğini söyledi.

Rosie benzerliği göremiyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Dokunana batan piçin teki yani, diyor Will omuz silkerek ve Rosie birden şaşırarak güler gibi oluyor, gülüp gülemeyeceğini merak ediyormuş gibi.

Biraz dinlenmeye çalış, diyor Will; Rosie başını eğiyor.

Kapıdayken Rosie sesleniyor ve Will, bir eli kapıda, dönüyor.

Mutlu yıllar, diyor Rosie.

Will, sağ ol, diyor ve çocukluk yatağında, çocukluk yatağı kadar ufak olan Rosie'ye bakıyor; biri beklenmedikken diğeri tamamen alışıldık. Nemli saçları ışıkta parlıyor.

* * *

Rosie uyandığında başta nerede olduğunu anlamıyor.

Küçük bir oda. Çam kokusu. Kapüşonlu bir üst ve top haline getirilmiş çoraplar yerde.

Yağmur kesilmiş. Sabah güneşi perdelerin altından sızıyor; Rosie asla kalkmak, hiçbir şeyin olması gerekmediği bu sıcak, hareketsiz yeri terk etmek istemiyor. Will White'ın yorganının altında bu şekilde ne kadar süre yattığı belli değil. Arkasından biri hafifçe tıklatıp kapıyı açıyor ve Will'in anneannesi içeri giriyor.

Komodine bir kupa çay koyuyor, perdeleri açıyor.

Günaydın kızım, diyor. Rosie yorganı üstüne alarak doğruluyor.

Bayan White, diyor.

Elsie, diyor kadın. Sana Bayan Winters dememi tercih etmiyorsan tabii.

Yok, Rosie diyebilirsiniz.

İyi uyudun mu?

Uyudum, diyor Rosie; şaşkın, neredeyse itiraf etmekten korkuyormuş gibi bir sesle.

Şimdi, başımızın üstünde yerin var, ondan sormuyorum, diyor Elsie. Gitmeni istediğim ya da burada olmana canım

sıkıldığı için de değil. Benim için burada kalmanın hiçbir mahzuru yok.

Rosie bu lafın sonunda bir ama olduğu için bekliyor. Elsie yatağa oturuyor.

Annen baban burada olduğunu biliyor mu?

Rosie başını iki yana sallıyor.

Haberleri olsa iyi olmaz mıydı?

Yaz boyunca erkek arkadaşımla olacağımı sanıyorlar, diyor.

Elsie başını öyle aşağı eğiyor ki çenesi neredeyse göğsüne değiyor. Rosie lafı ağzında dolaştırıyor. Erkek arkadaş.

Endişelenmeyecekler, polisi aramayacaklar ya da fotoğrafını bir süt kutusuna koymayacaklar yani, diye soruyor Elsie. Rosie şaşkın bir ifadeyle bakınca, eskiden kaybolan çocukların fotoğraflarını süt kutusuna koyduklarını söylüyor.

On dokuz yaşındayım, diye itiraz ediyor Rosie.

Elsie, yine de onların çocuğusun, diyor ve elini yorganın üstünden Rosie'nin dizine koyuyor. Benlerle kaplı bir el; sert havalarla, çalışmakla ve zorlukla geçen yıllar. Yaşını gösteren, çizgilerle bezeli bir ağaç kütüğüne benziyor.

Uzun süre kalmayacağım, diyor Rosie, ne kadar kalacağını bilmiyor olsa da. Burada olmak gibi bir planı yoktu. Trenden indiğinde niyeti eve dönmek, doğru olanı yapıp kardeşinin ölüm yıldönümünde ailesinin yanında olmaktı.

Başaramamıştı.

Bizde istediğin kadar kalabilirsin, diye teskin ediyor onu Elsie. Bir süre kanepede yatmanın Will'e zararı olmaz.

Rosie teşekkür etmek, nedenini sormak istiyor. Beni tanımıyorsunuz bile, demek geçiyor içinden. Ama yaşlı kadın ona torunu gibi bakıyor, örtünün üzerinden diz kapağını sıkıyor.

Çayını iç bakalım, diyor. Rosie de içiyor.

Rosie uzun günleri Will'le birlikte anneannesinin evinde geçiriyor. Televizyon izliyor, kitaplarını okuyor, yumurta, kızarmış ekmek ve piliç çevirme yiyor. Oturma odası mobilya cilası, bir

köpeğin patilerinden gelen topraksı, havadar koku kokuyor. Dave ona ısınıyor, sık sık ayaklarının dibine oturmaya, kanepede karşısında uzanmaya başlıyor.

Köpeğin tüylü kafasını okşarken Dave'in komik bir köpek ismi olduğunu söylüyor.

Asıl adı Davidstow, diyor Will, telefonundan kafasını kaldırmadan.

Bir yerin adı mı?

Peynir, diyor Will. Dedemin en sevdiği çedar çeşidi.

Rosie gülümsüyor ve kendini ham hissediyor; dişleri çarpık, dudakları çatlak ve gergin geliyor. Bir süre peynirlerden bahsediyorlar. Stilton'ın kabuğu yenir mi, yenmez mi diye tartışmaya tutuşuyorlar.

Sürekli yağmur yağsa da fırsat buldukça kısa yürüyüşlere çıkıyorlar. Anne babasına rastlama ihtimaline karşı kasaba merkezinden uzak durmaları gerekeceğini söylemesi gerekmeden arka arazilerde ve orman yollarında geziniyorlar. Anne babası onun halen Oxford'da olduğunu, yaz boyunca bir işte çalıştığını sanıyor. Hafta sonları Simon'la kaldığını.

Ayaklarının altındaki zeminin ıslak olduğu bir sabah, ağaçların arasından geçerlerken Will, annen nasıl, diye soruyor.

Rosie bir süre yanıt vermiyor. Will'in spor ayakkabılarının arkasına, kenarlarına yapışmış ıslak çamura bakıyor.

Kendisi gibi, diyor. Ama yüzle çarp işte.

Anladım.

Soğuktur, diye açıklıyor Rosie. Daha soğuk ve mesafeli oldu. Kendini korumak için işte.

Evet.

Yürümeye devam ediyorlar, ayakkabılarının altında ince dallar kırılıyor.

Ya baban?

Çok üzgün, diyor Rosie. Antidepresana başladı.

Yardımcı oluyor mu?

Sanmıyorum.

Tanrım.

Tanrı yok, diyor Rosie, abartılı bir laf ettiğinin farkında ama içinden geçeni söylüyor; Will karşı çıkmıyor ya da öyle söylemiyor. Roe, demiyor ve Rosie daha önce değildiyse de o an âşık oluyor ona; o dakikada hislerinden emin oluyor.

Ama sonra alıp içindeki çekmecelere saklıyor. Orman yolunda Will'in peşinden giderken Simon'ı hatırlıyor. Bunu diğerinden, daha öncesinde olan her şeyden ayırıyor.

Bir akşam Will ona, arkadaşlarından bahsetsene biraz, diyor. Yatak odasındalar, sırtlarını duvara dayamışlar. Kart oynuyorlar. Ya da konuşurlarken oynuyor gibi yapıyorlar.

Üniversitedekiler mi?

Evet. Dinlemek istiyorum.

Şaşırdım.

Hayatındalar, diyor Will omuz silkerek. Hayatını dinlemek hoşuma gidiyor.

Peki, diyor Rosie ve Will'in kartları toplayıp desteyi karıştırmaya başlamasını seyrediyor. Lydia var, aynı bölümdeyiz. Çok zeki, çok dalgın, çikolatalı sütü çok seviyor. Mısır gevreğini onunla yiyor.

Garipmiş.

Farkındayım. Ama o tarafı hoşuma gidiyor. Bir de Henry var, aynı katta yaşıyoruz. Biyokimya okuyor ve tam bir biyokimyacı gibi görünüyor, anlatabildim mi?

Gözlüklü mü?

Evet! Bir de harıl harıl düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi var.

Çikolatalı süt sevmiyor mu yani?

Evet, aynen öyle. Her sabah kızarmış ekmek yiyor.

Herkesi kahvaltıda yedikleriyle değerlendirmene bayılıyorum.

Kahvaltıda ne yediği kişi hakkında çok şey anlatır, diyor Rosie. Will kendisiyle dalga geçerken, ona farkında olmadan

kurduğu hayat hakkında sorular sorarken midesinde bir hafiflik duyuyor.

Üniversitedeki arkadaşlarından ve hocalarından bahsediyor ve neredeyse Simon'dan söz etmeyecek oluyor ama etmesi gerekiyor; bu yüzden sakin, hareketsiz bir an süresince nasıl hissedeceğini, iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyor.

Bir de Simon var, diyor sonunda.

Öyle mi?

Çok tatlı bir çocuk. Benden biraz büyük. Kürek çekiyor.

Havalıymış.

Evet, öyle. Hayır aslında, havalı değil. Hatta biraz sıkıcı biri. Sıkıcı değil de her şeyi kitabına göre yapan biri, iyi anlamıyla. Erkenden yatıyor. Çok iyi besleniyor, her gün spor yapıyor, karşısındakini dinliyor ve ne istediğini de biliyor. Çok iyi bir şey değil mi? Bunu biliyor olmak. Bu yaştayken bile o kadar emin olmak.

Boşboğazlık ediyor ve gergin davranıyor. Will de bunu hissetmiş olmalı. Kartları dağıtması yavaşlıyor.

Kendine ve çevresindekilere iyi bakıyor, diyor Rosie. Tanısan seversin. Temiz elleri ve güzel saçları var. Bir de şey. Biz birlikteyiz.

Geçti. Söyledi işte.

Sözleri, kendi uykusu, kendi nefesi, teni ve ödünç aldığı giysileri gibi kokan yatak odasının havasında elle dokunur bir şekilde asılı kalıyor.

İyi, diyor Will ama iyi değil, iyi gelmiyor ve söyler söylemez hem bundan hem de geride bıraktığı çarpık, zar zor atlattığı yılki seçimlerin her birinden pişmanlık duyuyor Rosie.

Ya senden ne haber, diye son bir çare soruyor, telafi etmek için.

Benden ne haber mi?

Kimseler var mı?

Will ona bir kez baktıktan sonra tekrar kartları dağıtmaya dönüyor.

Beni tanıyorsun, Roe, diyor ona.

Hem tanıyorum, diye düşünüyor Rosie, hem tanımıyorum. Her iki durumda da sorusunu cevaplamıyor.

* * *

Birkaç hafta sonra Rosie, Will'e başka bir yerde olmak istediğini söylüyor. Yanında olmak istemediği için söylemediğini anlıyor Will; kendi hayatını yaşamak için tüm gücünü harcadığından böyle söylüyor.

Nereye gitmek istersin, diye soruyor Will.

Anneannesi yemek yaparken ve Amber ayak altında dolaşmazken akşamları alışkanlık olduğu üzere oturma odasında oturuyorlar. Will dedesinin koltuğuna oturmuş; Rosie ve Dave kanepedeler, duvardaki tabloya bakıyorlar. Eski bir değirmen ve bir ırmak. Ön planda birbirine karışmış sazlar.

Uzaklara, diyor Rosie. Neresi olursa olsun.

Gidelim o zaman, diyor Will.

Deniz fenerini ya da ormanı kastetmiyorum.

Ben de.

Rosie gözlerini tablodan ayırıp ona bakıyor.

İki saat içinde Norwich havaalanında olabiliriz, diyor Will. Yukarıda bir kapı kapanıyor; kız kardeşi banyoya giriyor ya da belki rüzgâr açık bir pencereden içeri giriyor. Rosie hafifçe nefesini vererek minik bir kahkaha atıyor.

Yapamayız, diyor, Will yine gülümsemeyince.

Neden yapamazmışız?

İşte.

İşte mi?

Eşyam yok.

Pasaportun yanında değil mi?

Yanımda. Pasaportum, banka kartım ve diş fırçam.

O zaman gidebiliriz.

Nereye, diye soruyor Rosie, gözlerinin içine baktıktan ve şaka yapmadığını anladıktan sonra.

Uzaklara, diye tekrarlıyor Will. Neresi olursa olsun.

Beş günlük bir Karadağ bileti alıyorlar çünkü iki koltuğu kalan en ucuz uçuş bu ve Karadağ'ın kabaca nerede olduğunu ikisi de biliyor.

Rosie pasaportunu endişesinden –kampüste kilitli bir odada bile olsa geride bırakamayacağı kadar değerli– yanına almış ama başka pek az şeyi var. Will'in yanına aldığı çadırda karşılaşacağı türden kavurucu güneşe ve fırın sıcaklığına göre hiçbir şeyi yok. Havaalanında ihtiyaçlarını alıyor; neon parmak arası terlikler, bayraklı kalplerle süslü tişörtler, kenarları havaya kalkık, taktığında Will'e göre böceğe benzediği bir güneş gözlüğü.

Rosie gözlüğünü yerine geri bırakınca Will yok, iyi anlamda, diyor; Rosie ona böceğe benzemenin nesinin iyi olabileceğini soruyor ve Will, Sunglass Hut'ın reyonlarında ona aklına gelen tüm güzel böcekleri sıralıyor: Kelebekler, kraliçe arılar ve yusufçuklar... Rosie sonunda tamam, tamam, diyor ve gözlüğü kasaya götürüyor.

Sorunsuz bir uçuş oluyor; Rosie uyurken Will oval pencereden dışarıya bakıyor. Daha önce yalnızca iki kez uçağa binmişti; bir kez okul gezisi için İskoçya'ya, bir kez de doğru düzgün hatırlamadığı bir aile tatili için Portekiz'e giderken. Bir balık pazarı olduğunu, yüzüne istemediği kadar güneş kremi sürdüklerini hatırlıyor. Bir sürü spagetti yemişti. Dedesiyle teknelere bakmışlardı.

O zaman da uçaktan gördüğü manzaraya kaptırmıştı kendini. Yükseklerde olmasına ve hiç hareket etmemesine rağmen çok hızlı gittiği duygusuna.

İndiklerinde küçük, sağı solu çizilmiş bir araba kiralayıp elli kilometre mesafede bir köye gidiyorlar; Will'in okuduğuna göre göl kenarında kamp alanı olan yerin üç hırpani koyunun

paylaştığı bir çayırlıktan ibaret olduğu anlaşılıyor. Tek katlı tuvaletin kabinlerinden yalnız bir tanesi çalışıyor, aynasında sinek ölüleri var; içme suyu akan tek musluğun üzerindeki el yazısı tabelaya göre burada ayaklarını yıkamaları gerekiyor. Kapıda İNSAN AYAKLARINDA KUM OLMAZ yazılı.

Will çadırı açıp direkleri birbirine tutturmaya başlarken Rosie, demek yakınlarda bir kumsal var, diye akıl yürütüyor.

Dağın hemen ardında, deyip başıyla tepeleri işaret ediyor Will.

* * *

Deniz onları çağırıyor; öyle hissettikleri konusunda aynı fikirdeler. Göl kenarında kitap okuyorlar ve yoldaki bakkaldan aldıkları bisküvileri yiyorlar; sonra çantalarını toplayıp tepeyi aşan uzun, gölgeli patikadan Adriyatik Denizi'ne ulaşıyorlar. Öğleden hemen önce. Will, bu şekilde günün en sıcak kısmında güneşin altında olmayacaklarını açıklıyor. Rosie böyle bir şeyi akıl etmiş olmasına şaşırarak, yol göstermesine izin veriyor. Daha önce hiç yaşamadığı bir şey; bugüne kadar kimse onun için bir şey planlamamıştı. Planlayan hep kendisi olmuştu. Endişelenen. Güneşte yanmayalım kısmını organize eden. Beklenmedik bir şekilde burada, hiç göreceğini düşünmediği bir Avrupa ülkesinde olmak hoşuna gidiyor. Düşünmek zorunda olmamaktan hoşlanıyor. Ağaçların gölgesinden, üstüne tam olmayan havaalanı kıyafetlerinden ve günün belirlenmemiş saatlerinde karnının acıkmasından da.

Simon'a mesaj atıp nerede olduğunu söylese iyi olacağı aklına geliyor ama o zaman anne babasının yanında olmadığını da söylemesi gerekecek.

Eski bir arkadaşının yanında olduğunu.

Onu kaygılandırmak istemiyor; burada her şey ona çok uzak, çok yabancı, evdeki her şeyden çok kopuk geliyor. Yalancı değil ama üzerinde bir bitkinlik, rahatlık var; gözüne çok başka

görünen ağaçların gölgesinde kendini sıcak ve dinlenmiş hissediyor. Çam iğnelerinin ve kozalakların kokusunu içine çekiyor. Telefonunu kapatıyor.

Kumsaldaki barakadan limonata, incir ve sandviç alıyorlar. Yiyip içiyorlar, yüzüyorlar ve konuşuyorlar ama çoğu zaman konuşmadan, saatin kaç olduğunu, ne zaman kalkacaklarını onlara söyleme işini gökyüzünde yol alan güneşe bırakıyorlar. Rosie sıcaklığın tenindeki, kollarındaki incecik kıllardaki tuzu kurutmasına izin veriyor.

Hava çok sıcak. Çadırın içi neredeyse havasız. Ama Rosie nefes alabiliyor.

* * *

Dağdaki bir seyir yerine giderken otoparkı ve yıkık dökük harabeleri olan arnavutkaldırımlı bir köyden geçiyorlar. Aralarında konuşmasalar da planlarını oracıkta değiştiriyorlar; Will arabayı kenara çekiyor, park ücretini ödüyor, sonra tezgâhlara, incik boncuklara, baharatlara ve boyalı eşarplara baka baka yokuşu çıkmaya başlıyorlar.

Avrupa'dan çıkıp Ortadoğu'ya girmiş gibiler sanki. Sıcak burada daha bir yakın; çok geçmeden dudaklarının üstü terden boncuk boncuk oluyor, tavernalardan gelen yemek kokuları, insanın aklını güneşin kendisi kadar alıyor. Will, Rosie'nin pirinç ve turkuazdan el yapımı ve kusurlu bir kolyeye dokunmasını, sonra kolyeyi kendisine uzatan kadına gülümsemesini seyrediyor, teşekkürler, istemem.

Tarih olmuş köyün yıkıntıları arasında dolaşıyor, bir tavernanın terasının altına oturup nane ve buzla gelen maden suyu ısmarlıyorlar. Hasır bir sepetin içinde taze ekmek dilimleri var. Limon dilimleri, tuzluklar. Yakut gibi parlayan domatesler, küp küp kesilip yoğurda batırılmış salatalıklar sipariş ediyorlar.

Sevdim burayı, diyor Rosie.

Güzel, diyor Will.

Sen sevmedin mi?

Sevdim.

Güzel. Senin spontane plan işe yaradı.

Bir plan spontane olabilir mi emin değilim, diyor Will. Biraz çelişkili değil mi?

Rosie anladığını belirten bir edayla bardağını kaldırıyor, maden suyundan bir yudum alıyor.

Plansızlığın işe yaramasına sevindim, diyor.

Ben hiçbir şey planlamam, diyor Will. Hayat da fena gitmiyor sayılır.

Bir süre hiçbir şey söylemiyorlar, içten içe bunun tam olarak doğru olmadığını düşünüyorlar. Hayatlarındaki en fena, en iyi olmayan şeyin yaşandığını. Dünya hiçbir şeyin önceden kestirilemediği, acımasız bir yer olduğundan, bazen bir şeylerin kendi kendine oluverdiği ve yolları, bunu anladıkları için kesişip durduğundan.

Onu düşünüyorum, diyor Rosie.

Bunu herhangi bir duygu olmadan söylüyor. O akşam yağmur yağacağını söylermiş gibi.

Herhalde her gün düşünüyorsundur, diyor Will.

Her saniye gibi geliyor, diyor Rosie. Seninle değilsem.

Will gözlerine bakıyor ve uzun bir süre birbirlerini seyrediyorlar. Rosie kızarıyor, yanakları kıpkırmızı oluyor. Bir erik ya da şeftali gibi.

Orada, ışığın, limonların ve aralarındaki bu samimiliğin yaşandığı o an Will'in bir şansı var ama kullanmıyor.

Oxford yeterince meşgul etmiyor mu, diye soruyor.

Daha az karmaşık olduğu, aralarında geri alınamayacak kadar fazla şey yaşandığı için Rosie de çıkış yolunu seçiyor; sayılır, diyor ama aynı zamanda kütüphanede, odasında ve kötü öğrenci oyunları izlediğinde bol bol kendi başına vakit geçirdiğinden düşünmek için de çok fazla zamanı oluyor.

Bazen dalıp gidiyorum, diye itiraf ediyor. Ödevime ya da oyuna kafamı vermem gerektiğini biliyorum ama kendimi o da

yanımda olsa nasıl olurdu diye bir şeylerin üzerinden geçerken buluyorum. Ya da söylediği şeylerin. Ona hiç anlatmadığım şeylerin.

Ekmek sepetinin üzerinde bir çiçek sineği vızıldıyor ve terasın gölgesinde olmalarına rağmen hava daha bir sıcak geliyor. Güneş ışığı tepelerindeki sarmaşıktan süzülüyor, masadaki su testisinde pırıldıyor.

Ona söylemediğin fazla bir şey yoktur, diyor Will.

Rosie artık ona bakmıyor; gözlerinin içi boş.

Fazla bir şey yok, diyor. Yine de... bir şeyler var.

Ne gibi şeyler, diye soruyor Will. Rosie üzüntüsüne rağmen gülümsüyor, sorusuna hemen cevap vermiyor.

Burada olmak hoşuna giderdi, diyor.

Öyle mi?

Burada seninle oturmak.

Sesi tuhaf; gözleri gibi uzaklarda. Will omuz silkiyor; Rosie bardağına su koyarken göğsü hafifliyor.

Ona OKB'mi anlatırdım, diyor.

Çiçek sineği geri dönüyor; Rosie'nin her bir kelimesini dinlerken gözüyle onu takip ediyor Will.

Ona bildiği şeyin ne olduğunu söylerdim, diyor Rosie. Çocukluğumuzdan beri bir kötüye, bir iyiye giden ama her zaman yaşamaya devam ettiğim şeyin.

El yıkama gibi mi? diye soruyor Will, sesini alçaltıp yükseltmeden.

Hayır, diyor Rosie. Öyle değil. Daha zor fark edilen bir şey.

Işıkları açıp kapatmak gibi mi?

Hayır.

Tamam.

Bir şeyleri çok sayıyorum, diyor Rosie. Bir şeyleri düzeltmek, bir şeyler orada mı, kilitli mi, kapalı mı ya da nasıl bırakılmış diye kontrol etmek. Geceleri bazen uyku girmiyor gözüme. Üniversitede bir doktora danıştım. O da obsesif kompulsif bozukluk olduğunu söyledi.

Evet, diyor Will. İlkokulda bir çocukta da vardı.

Gerçekten mi?

Gerçekten.

Neyse, diyor Rosie. Yüzü halen pespembe; Will sanki uzanıp tutacakmış gibi ellerini kucağında kavuşturmuş.

Şey, diye lafa girmeye çalışıyor Will. Tekrar deniyor: Stresli mi?

Suyundan bir yudum daha alıyor Rosie. Bardağı masaya koyuyor.

O anda pek olmuyor, diyor.

Esinti yok. Buğu bardaklarından aşağı akıyor.

Ama yıllar geçtikçe yorucu hale gelmeye başladı.

Will başıyla onaylıyor, anlamak için tamamını dinlemeye ihtiyacı yok. Ona kendi uyuşuk günlerinden, içki içmesinden, göğsündeki belli belirsiz ağrıdan, hatta okul tuvaletinde olan ve düşünmemeye çalıştığı şeyden bahsetmeyi düşünüyor ama onun yerine başka bir şey anlatıyor; o kadar kötü değilse de yine de korkunç bir şey.

Bir kadın soydum, diyor.

Rosie'nin gözleri yavaşça onun gözlerini arıyor; bu kelimeleri onunla bağdaştıramamış gibi.

Yani. Baştan başlıyor. Otoparkta bir kadın soyulurken ben de oradaydım. Olacaklardan haberim vardı. Yanında olduğum kişiler planlamıştı. Ben de engel olmaya çalışmadım. Polis geldi, sonra hepsi kaçtı ama ben kaçmadım.

Rosie bir an durakladıktan sonra soruyor: Neden kaçmadın? Will aşırı hareketsiz bir şekilde duruyor, yanıtlamak için acele etmiyor.

Yakalanmayı hak ediyordum, diyor.

Ama sen bir şey yapmamışsın ki.

Aynen öyle. *Hiçbir şey* yapmadım. Yardım etmeye bile çalışmadım. Onun çantasını ve onurunu çaldılar, Roe, on dört yaşında olsam da fark etmezdi, söyledikleri gibi gözcülük edeceğime itiraz etmem ya da yardım çağırmam gerekirdi.

Kimdi soyanlar?

Başıma sardığım birkaç kişi işte.

Kötü birileri.

Çok kötü birileri.

Nadir çıkan esintilerden biri sokaktan geçerek Rosie'nin saçlarının uçlarını havalandırıyor. Boş tabakları masada pırıldıyor.

Sen kötü birisi değilsin, diyor Rosie ve teslim olmuş gibi, isterse Will ellerinden birini tutabilirmiş gibi ellerini masaya koyuyor.

Biraz daha su içiyorlar; benliklerinin bir kısmı artık dışarıda ve basık, ağırlaşan havada süzülüyor. Garson bir tabak daha domates getirdiğinde tadı ikisine de inanılmaz tatlı geliyor.

Çantası ve onuruymuş, diyor Rosie, hafif bir gülümsemeyle. Kim böyle laflar eder?

Gece, seks yapmadan yan yana uyuyorlar; Will'in bir kızla yaptığı en samimi şey bu. Yanındaki uyku tulumundan gelen sıcaklığını hissedebiliyor. Rosie gece boyunca uyuyor; bu Will'e göre üstünde durmadıkları sessiz bir başarı. Birazcık horluyor, dişlerini sertçe sıkıyor, o kadar.

Horladım mı, diye soruyor Will. Rosie paniklemiş görünüyor ve hayır, ya ben, diyor ve Will yalan söyleyip hayır, diyor. Ara ara birazcık konuştuğunu söylüyor. Ne diyordum, diye soruyor ama Will gülümseyip başını sallıyor, biraz düşün bakalım, der gibi.

Duşta su akmaktan çok damlıyor, tuvalet kabinini de böcekler işgal etmiş; bu yüzden nehirde yıkanıyorlar. Bakma bana, diyor Rosie, Will de bakmayacağına söz veriyor ve havlulan çime sererken bakmıyormuş gibi yapıyor. Rosie üstünü çıkarıp iç çamaşırlarıyla suya giriyor, koltuk altlarını, bacaklarını, boynunun etrafını yıkıyor.

Koyunlar da onu seyrediyor. Bir yandan da ot çiğniyorlar.

Will daha sonra mayosuyla suya giriyor. Birbirlerine su sıçratmıyor ya da birlikte yüzmüyorlar; aralarındaki şeyin daha fazlasına dönüşeceğine dair romantik bir beklentileri yok.

Yıkanıyorlar, yürüyorlar, uykuya dalıp çıkıyorlar.

Yan yana var oluyor ve birbirlerinden başka bir şey istemiyorlar.

* * *

Bir öğleden sonra abartıp o kadar kötü yanıyorlar ki kumsaldaki kafedeki sandalyelere zar zor oturabiliyorlar. Bacaklarının arkası çiğ et gibi kıpkırmızı; güneşte kavrulduklarını düşününce ironik bir durum olduğunu söylüyor Will.

Bütün gün yüzüstü yatıp kitap okumuşlardı. İlk iş güneş kremi sürmeyi akıl etmişlerse de sonra boş vermiş, kitaplarına fazla dalmış, fazla bronzlaşmış ve gevşemişlerdi. Bir ara bacaklarının arkasının acıdığı, alt kalça kaslarının yanıyor olabileceği Rosie'nin aklına gelmişti. Ama o taraflara doğru düzgün erişemiyordu, Will'den oralarına dokunmasını isteyecek değildi; gerçi soracak olsa yapacağından emindi ama olsun.

Arkasından kitabın aynı sayfasını üç defa baştan okumak zorunda kalmıştı. Düşünceleri onu nereye götürürse götürsün devam etmeye odaklanması gerekiyordu.

Yaz boyunca bu konuda kendini ilerletmişti. Bazı şeylere geçit vermemek, Will'i bir arkadaştan fazlası olsa da romantik hisler beslemediği, neredeyse yakışıklı bir uzak akraba gibi görmek. Yasak olan, yine de bakması güzel biri. O kadarına da izin vardı herhalde. Simon'ın yazı kürek kulübünde geçirdiğinden, ellerinde Pimm's kokteylleriyle, çilli, güneşte pembeleşmiş bacaklarıyla piknik örtüsünün üzerinde ona tezahürat yapan, onunla flörtleşen kısa elbiseli ve güneş gözlüklü kızları fark ettiğinden emin.

Will'in plaj havlusunu katlayıp plastik sandalyeye yerleştirmesini izlerken bunun normal olduğunu düşünüyor. Aynısını onun için de yaptıktan sonra otururlarken ve pamuklu kumaşta acıları biraz daha katlanılır gelirken, son derece normal olduğuna kanaat getiriyor.

İçkilerini sipariş ettikten sonra Will aloe vera gibi bir şey almaları gerekeceğini söylüyor. Daha sonra yanıklara sürmek için.

Barmen gelip içkilerini masaya bıraktığı sırada Rosie, birbirlerinin oralarına losyonu nasıl süreceklerini düşünmekle meşgul.

Barmen bozuk İngilizcesiyle yemek ister miydiniz, diye soruyor; Rosie biz hep yemek isteriz, diyor ve barmen geldiklerinden beri her gün duydukları dolu dolu kahkahayla gülüyor. Paylaşmalık ton balıklı salata ısmarlıyorlar, arkasından barmen soruyor: Balayına mı geldiniz? Yoksa yaz tatili için mi?

Rosie kekeliyor; barmenin ikisine takıldığını, ne hale gireceklerini görmeye çalıştığını anlıyor. Will içkisinden bir yudum alıyor. Saçları güneşte sararmış.

Barmen menüleri alırken Will'e dönüyor. Bu çocuk yakında evlenir seninle, diyor. Böyle kızlar her yerde yok, değil mi?

Rosie kem küm ederken Will gülümsüyor ve maalesef onunla olmadığını söylüyor. Barmen tekrar gülüyor ama Will'in ne söylediğini daha sonra anlıyor.

İkiniz şey değilsiniz, diyor barmen ikisine işaret ederek, hani, ne deniyordu?

Birlikte değiliz, diyor Rosie.

Aşklı değil misiniz, diyor barmen.

Yok, aşklı değiliz, diyor Will ve gülüyor. Rosie bu ses ya da öncesinde gelen cümleyle içinde bir şeyin yanıp söndüğünü hissediyor.

Anlamadım, diyor barmen ve diğer müşterilere bakmaya gidiyor.

Will'le Rosie'nin gözleri masanın iki ucunda buluşuyor.

Neyse, diyor Will.

Evet, diyor Rosie.

Tipim değilsin, ne yapalım, diyor Will. Rosie önce bakıyor, sonra kendisi de gülüyor; peçetesini buruşturup ona fırlatıyor.

* * *

Bence sen benim en iyi arkadaşımsın, diyor Rosie ona, son gecelerinde.

Çadırda yan yana yatıyorlar. Boğucu bir sıcak var; tenleri güneşten ve terden gerilmiş.

Bir süre sonra ekliyor: Sakın Marley'ye söyleme.

Will gülmesini tutuyor, cesaret edebileceğini sanmadığını, o kızdan biraz korktuğunu söylüyor. Rosie gülüyor, sonra ağlamaya başlıyor; Will nedenini anlamıyor ama ona dokunmak için doğruluyor ama Rosie, hayır, yapma, diyor ve biraz su getirmesini istiyor; Will çadırdan çıkıyor, söyleneni yapıyor. Geldiklerinden beri doldurup kullandıkları plastik şişeyi gene dolduruyor; yıldızlar gökyüzüne tuz gibi saçılmış.

Biraz zaman tanıdıktan sonra geri dönüyor.

Rosie sırtı ona dönük, yan yatmış. Will çadıra girip oturduğunda Rosie çok iyi vakit geçirdiğini, böyle şeyleri halen yaşayabileceğini bilmediğini, kendisini hem çok rahatlamış hem de çok suçlu hissettiğini söylüyor ve ekliyor: İkisi birden nasıl mümkün olabilir?

Will anlıyor. Yanına uzanırken anladığını söylüyor.

Her şey yolunda, diyor. Uykuya dalmadan hemen önce Rosie ona yalan söylediğini, her şey yolunda olmadığı halde kendisine öyleymiş gibi hissettirdiğini söylüyor.

Üzgünüm, diyor Will, üzgün hissetmese de ve çok geçmeden Rosie'nin nefes alıp vermesi değişiyor. Bu kez horlamıyor. Getirdiği suya da dokunmamış. Nefes alışını dinlerken Will onun uyanık olduğunu, dolanıp durduğunu, takıntılarına gömüldüğünü, acı çektiğini ve başa çıktığını gözünün önüne getiriyor ve birden daha önce hissettiği her şeyin, öfkesinin ve acısının, arzusunun ve hiddetinin ötesinde bir sevgiyle doluyor; doğru olanın, kendisi için tamamen yeni olan bu duyguyu kendisine saklamak olduğunu anlıyor.

on bir

Will'in evine döndüklerinde hava hâlâ yağmurlu; anneannesi, gittiklerinden beri yağdığını söylüyor. Sonra bir sabah, Oxford'a dönüşüne kısa bir süre kala, yağmur kesiliveriyor.

Rosie uyanıyor, Will'in yatağından kaldırıma vuran yağmuru dinlerken birdenbire sessizlik oluyor.

O an dönmeyeceğine karar veriyor. Kesinlik duygusu onu zaptediyor, içinden dolup taşan bir şeye dönüşüyor ve tekrar düşünmeye kalkmadan annesini arıyor.

Telefonu her zamanki gibi açıyor annesi: Canım.

Selam anne, diyor Rosie. Nasılsın?

Meşgulüm.

Anladım.

Muhabbet için mi aradın, Rosie? Bu akşam vaktim olursa tekrar arayayım mı seni?

Rosie onu evlerinin mutfağında kahve yaparken hayal ediyor. Uzun tırnaklarıyla gece gelen e-postalara bakınırken.

Oxford'a dönmeyeceğimi haber vermek istedim, diyor Rosie.

Sesinde en ufak bir duygu yok.

Ama Oxford'dasın zaten, diyor annesi.

Değilim, diyor Rosie çünkü annesinin umursamasını istiyor; tüm yıl boyunca ne kadar kötü bir anne olduğunu umulmadık, acımasız bir an süresince de olsa anlamasını istiyor.

Bir duraksama oluyor. Bir şeyler yeniden ayarlanıyor.

Neredesin o zaman?

Bir arkadaşımlayım, diyor Rosie.

Simon'la değilsin?

Hayır.

Rosie, diyor annesi; nihayet dikkatini çekebilmişe benziyor. Ne oldu?

Hiç, diyor Rosie. Arkadaşlar edindim, ders çalıştım, fena değildi.

Ama ölecek gibiyim, diye eklemiyor.

Öbür uçta katı bir sessizlik var; o kadar durgun ve net ki Rosie bir anlığına hattın kesildiğini düşünüyor.

Saçmalıyorsun, diyor annesi sonunda. Rosie gırtlağının şiştiğini, söylemek istediği her şeyin yükseldiğini ve oraya takılı kaldığını hissediyor. Annesi onun pes etmesini bekliyor.

Ama anne, diyebiliyor sadece.

Neredesin, diye tekrar soruyor annesi.

Bir arkadaşımlayım, diye tekrarlıyor Rosie; çünkü bu ev, bu yer, sürekli dönüp durduğu bu çocuk hakkında hangi kelimeyi kullanabileceğini bilmiyor.

Peki, diyor annesi ve beklemesini söylüyor. İronik çünkü bugünlerde Rosie'ye tüm yaptığı buymuş gibi geliyor; bir şeyi bekliyor, ne olduğunu tam bilmese de.

* * *

Will, oturma odasının döşemelerine vuran eylül ışığıyla gözlerini açıyor.

Rosie'nin burada kaldığı süre boyunca hep alt katta uyudu; tek istediği onun yanında uyumak olmasına rağmen.

Birkaç kez az kalsın yapacaktı da.

Boxer donu ve tişörtüyle kalkıp merdivenleri çıkmayı ve kendi odasına girmeyi düşündü. O girdiğinde Rosie çoktan uyanmış olacak ya da uykusundan kıpırdanacaktı. Onu görünce duvara doğru kayacak, Will onun yanına uzanacak ve fantezisi burada sona erecekti çünkü bu kadarı da yetiyordu ona.

Ama öyle bir şeye kalkışırsa anneannesi onu öldürürdü. Bir de Rosie'nin Simon'ı vardı.

Simon. Kutsal Kitap karakteri gibi; sıkılmış, karşı konulmaz bir nefes gibi.

Will nefret ediyor ondan; çoğunlukla gecenin köründe onu gözünün önüne getirmeye çalışırken. Boş otoparklarda onunla dövüştüğünü hayal ediyor.

Gündüz olduğunda ise –sabah saatlerinde, kahve içerken, dişleri temizken ve sokak lambalarının gölgesi yokken– Rosie'nin biriyle birlikte olması ona mantıklı geliyor.

Nazik ve iyi kalpli, üniversite eğitim almış, o akşam kardeşini kayalıklara davet etmemiş biri. Eğer Rosie'yle kaderleri hiçbir zaman kesişmeyecekse de –arkadaşlık, kart oyunları, doğum günlerinde her yıl, önceden planlanmamış ziyaretlerle kalacaksa– bunun belki sorun olmadığını düşünüyor.

Belki böylesi her ikisi için de daha iyidir.

Kahvaltı için yumurta pişirdiği sırada biri üç-dört kez zile bastırıyor, o yüzden ses koridorda upuzun bir süre yankılanıyor.

Anneannesinin ayaklarını sürüye sürüye kapıya gidişini, ardından nerede duysa tanıyacağı sesin konuştuğunu duyuyor.

Ocağı kapatıyor. Ne konuşulduğunu duyabilecek mi diye susup bekliyor; bir anlığına arka kapıdan tüymeyi düşünüyor. Sonra kendini toparlıyor ve omuzlarını indirip savunma pozisyonuna geçmiş olan anneannesinin yanına gidiyor.

Bayan Winters onu görür görmez, kızım nerede, diye soruyor.

Biliyorsunuzdur herhalde, diyor Will ve anneannesi ona ters bir bakış fırlatıyor.

Yukarıda, diyor kadına.

Erkek arkadaşında olduğunu söylediğinde burayı kastettiğini düşünmemiştim, diyor Bayan Winters. Yaz sonu sıcağına rağmen üstünde uzun bir palto var.

Bayan Winters, diyor anneannesi. İçeri gelmez misiniz? Biz de Rosie'yi çağıralım, sonra–

Kendi kızımı *çağırmanıza* ihtiyacım yok, diyor kadın. Eşyasını toplayıp aşağı gelsin, sonra onu eve götüreceğim. Ona geldiğimi söyle, Will. Lütfen.

Madem kibarca istediniz, diyor Will.

Bir an gözünü karartıp onun oğlunu kaybetmiş bir anne olduğunu görmezden geliyor; kendisinden birazcık daha nefret etsin istiyor çünkü öylesi vahşice, tatmin edici ve Will'in kaybedecek hiçbir şeyi yok.

Lütfen içeri buyurun, diye tekrarlıyor anneannesi; Will dönüp merdivenleri çıkarken kadının tekrar reddettiğini işitiyor. Yukarı çıkarken kendini tuhaf bir şekilde sakin ve soğukkanlı hissediyor. Rosie'nin geldiği geceden beri ağzına bir damla alkol sürmedi; sürme ihtiyacı da duymadı.

Yatak odasının kapısını çalmadan içeri dalıyor ve Rosie'nin karnını, sol memesinin kıvrımını görünce kalakalıyor. Giyiniyor Rosie, kollarını havaya kaldırmış, giysisinin üstü, belinin hemen üstünde geziniyor.

Siktir, diyor ve başını çeviriyor. Pardon.

Sorun değil, diyor Rosie ve gerçekten öyleymiş gibi bir sesle söylüyor. Will'in görmemesi gereken şeyleri görmüş olabileceğinden rahatsızlık duymuyor. Ona bakarken bir yandan saçlarını topluyor, sabah ardındaki pencereden içeri akıyor. Solgun, beyaz bir gökyüzü. Ne bir kuş ne bir esinti var.

Bir anlığına neden içeri girdiğini unutuyor, sonra böğrüne saplanan bir iğne gibi hatırlayıveriyor.

Annen geldi, diyor.

Rosie ellerini indiriyor; saçları tamamlanmamış bir topuz halinde.

Annem mi?

Ta kendisi.

Burada olduğumu nereden öğrenmiş?

Sen söylemişsindir diye düşündüm.

Ama söylemedim.

Altıncı histir belki, diyor Will; şakasına söylüyor ama Rosie başını sallıyor.

O halde gideyim en iyisi, diyor.

Gitmek istiyor musun?

Rosie çenesini kaldırıyor ve Will'le göz göze gelmiyor. Onun yerine pencereden dışarıya, bakımsız çimlerle kaplı geniş bahçeye bakıyor.

Hayır, diyor sonra.

Kal o zaman.

Kalamam.

Neden kalamazsın?

Çünkü... ne bileyim Will; sen kanepede uyuduğun için olabilir mi? Anneannene evini geri vermek gerektiği için ya da?

Bunlar bizim umurumuzda değil, diyor Will.

Ama olacak, diyor Rosie. Eninde sonunda olacak. Zaten kaç hafta oldu, Will. Kusura bakma, çok önce gitmem gerekirdi.

Olmayı tercih ettiğin başka bir yer mi var?

Onu demek istemiyorum.

Ne demek istiyorsun peki?

Doğru gelmiyor, değil mi? Burada böyle saklanmak.

Yaptığın bu mu yani, diyor Will. Saklanıyor musun?

Rosie gözlerini pencereden ayırıyor ve bilmiyormuş gibi omuz silkiyor. Yağmurda kapısını çaldığındaki halinden daha iyi görünüyor. Yüzü ve gözlerinin çevresi daha dolgun. Dinlenmiş, daha bir kendi gibi görünüyor.

Gitmem lazım, diyor Rosie.

O zaman git, diyor Will.

* * *

Will'in evinden kendi evine dönüş yolu kısa ama uzunmuş gibi geliyor. Annesinin sileceklerinin sağa sola hareket ettiği uzun, sert ve sessiz sekiz dakika.

Vardıklarında annesi tek kelime etmeden inip eve doğru yürürken Rosie arabada oturup eve bakıyor. Bir yıl önce bıraktığı evle hemen hemen aynı yer. Mavi ön kapısı. Saksıda zeytin ağaçları, bakımlı bahçesi ve birinci kattan kendisini seyreden, ikiz kardeşinin odasının hemen yanındaki kendi penceresi.

İçerisi evi gibi kokuyor.

Duvarda fotoğraflar aynı.

Arabayı kilitlesene, diye sesleniyor annesi. Rosie yandaki tabaktan anahtarları alıyor, doğrultuyor ve düğmeye basıyor; arabanın kapıları tıkırdıyor.

Sonra annesi çağırıyor.

Kızgın, sabırsız ya da rahatlamış bir sesle değil. Neredeyse bir soru sorar gibi sesleniyor; Rosie oturma odasına gelip oturuyor.

Yanmışsın, diyor annesi.

Hafif.

Norfolk güneşinden değildir herhalde?

Lydia'nın Fransa'daki evinde, diyor çünkü Karadağ kendisine ait bir sır, asla paylaşmak istemediği bir şey. Böylece bir kez daha dışta bırakma, bahsetmeme yoluyla yalan söylüyor; Josh öldüğünden beri edindiği yeni bir alışkanlık. Her şey dağılıp gittiğinden ve kimse geri toplayamadığından beri.

Neden onunla birlikteydin, diye soruyor annesi.

Rosie bu soruyu beklemiyor. Neden Oxford'a dönmeyeceğini ya da bu yaz eve niçin dönmediğini veya neden sekiz dakika uzaklıkta olmasına rağmen annesine haber vermediğini açıklamaya hazırdı oysa.

Tüm bunlar varken annesi hâlâ Will White'ı soruyor.

O benim arkadaşım.

Rosemary.

Ne var?

Gel, karşılıklı birer yetişkin gibi konuşalım, diyor annesi. En sevdiği, Rosie daha yetişkin değilken ettiği bir cümle bu; daha belki sekiz yaşındayken onu büyüyüp mantıklı olmaya çağırırdı.

Peki, diyor Rosie. Karşı cinsten iki insanın arkadaş olması mümkün olamaz mı?

Ah, Rosie, aptal değilim ben, diyor annesi.

Ne dememi istediğini anlamıyorum, diyor Rosie.

Bana neden onun yanında olduğunu söylemeni istiyorum, diyor annesi birden hiddetli, göstermemeye çalıştığı duygularla dolu bir sesle. Her şeyden sonra neden, Rosie? O akşamdan sonra? Hayatına devam ettikten, Simon'la tanıştıktan, her şeyi bu kadar güzel yoluna koyduktan sonra?

Rosie annesinin gergin yüzüne bakıyor. Belirgin elmacıkkemiklerine.

Josh'ın ölmesi onun suçu değildi, diyor; annesi ona öyle uzun bakakalıyor ki tekrar konuşmak zorunda hissediyor. Josh o sıralar... kendinde değildi.

Bilmediğimi mi sanıyorsun, diye soruyor annesi. Farkında değil miydim sanıyorsun?

Rosie'nin boğazı düğümleniyor. Parmakları karıncalanıyor. *Biliyor musun*, diye sormak istiyor ama kelimeleri çıkaramıyor.

Dikkati dağınıktı, diyor annesi. Mutsuzdu. O oğlanla ders çalışmaya başladığından beri. William White'la tanışmadan önce Joshua evden kaçacak, içkiyle kafayı bulup uçurumdan düşecek bir çocuk değildi. Ben oğlumu biliyorum.

Sesi hâlâ alev alev.

Rosie'nin kalbi tutuşuyor.

Eşcinseldi, diyor yüksek sesle.

Annesinin yüzü yarım saniyeliğine gevşiyor.

Ne?

Josh eşcinseldi, anne. Bana söylemişti. Bu duruma... ayak uydurmaya çalışıyordu. O yüzden o kadar farklı davranıyordu. Yaptıklarının –ölmesinin ya da içki içmesinin– Will'le hiçbir ilgisi yoktu yani.

Neden onu savunuyorsun bana, diye soruyor annesi ve Rosie az önce söylediklerinden sonra hâlâ bunu sorabildiğine inanamıyor.

Sonrasında upuzun bir süre oturma odasında oturuyorlar. Babası evde yok; Rosie bunu utanılacak bir süre sonra fark ediyor ve o zaman bile onun nerede olduğunu sormuyor. Kardeşine dev bir ihanet etmiş gibi ateşi çıkmış, hasta hissediyor kendisini.

Olmüş birine ihanet edilip edilemeyeceğini geçiriyor aklından.

Eşcinsel, diye tekrarlıyor annesi sonunda, sesinde daha az vahşilikle.

Evet, diyor Rosie.

Mutsuzdu, diyor annesi. Bu konuda haklıymışım.

Evet, diyor Rosie. Ardından ona, kusurlu, neşeli bir insan olan kardeşine kefil olmak istediği için uzun süre mutsuz kalamazdı diyor. Her şey yoluna girerdi. Ne söyleyeceğini bulduğunda başkalarına söyleyecekti ve sevgiyi bulacaktı, mutlu olacaktı ve daha çok kendi gibi olacaktı.

Ben *zaten* kendi gibi olduğunu sanıyordum, diyor annesi.

Josh ona gerçeği söylediğinde Rosie duvarların nasıl yeni bir ışıkla parladığını, sanki geri çekildiklerini ve gölgelerin küçüldüğünü hatırlıyor. Azıcık olsun önemi yoktu ama yine de Rosie'nin bunu bilmesini, hissetmesini istemişti. Rosie de eğilip annesinin elini aynı şekilde tutuyor.

Zamanlama kötüydü, anne. Ben böyle düşünüyorum. Ve bu konuda çok düşündüm.

Annesi katı mı katı. Bir kaya gibi sıkıyor kendini.

Oxford'dan ayrılamazsın, diyor sonunda. Rosie kulaklarına inanamıyor. Birden zemin altından kayıp gitmiş, pencerenin ötesinde bir şey açılmış, annesiyle aralarına bir boşluk girmiş gibi hissediyor.

Anlaşılan eşcinsellik meselesini, Will meselesini ya da gözden geçirilmesi gereken meselelerden herhangi birini gözden geçirecekleri falan yok.

Onun sahip olamayacağı tüm şeyleri bir düşün, Rosie, diye devam ediyor annesi. Ne kadar zamandır *ne kadar çok* çalıştın. Bir şeylerin sana engel olmasına izin vermemelisin.

Rosie söylediklerinin gerçekliğini kabul ederek, annesinin gözlerine bakıyor.

Ama yapmayacaksın, diyor annesi. Oğlumu nasıl tanıyorsam seni de tanıyorum. Geçen yıldan sonra bile söylediğin yerde

değildiysen o oğlanın evinde olacağını biliyordum. Bunun için sana kızgın olmalıydım, Rosie. Ama değilim işte.

Rosie yutkunuyor; kızgın olan kendisi olmasına ve bunu söylemek istemesine, içini tamamen döküp odaya boşaltmak istemesine rağmen nereden başlayacağını bilemiyor.

Çok şey geçirdin, diyor annesi daha yumuşak bir sesle; migrenlerini andıran sesiyle. Farkındayım. Seninle öylesine *gurur* duyuyorum ki Rosie, her ne kadar çok söylemesem de öyle; çok da iyi gidiyorsun. Biliyor musun, sabahları kalkmakta zorlandığım zaman senin nasıl her şeyle baş ettiğini, nasıl olgun ve çalışkan davrandığını hatırlıyorum. Sonra takım elbisemi giyip işe gidiyorum.

Rosie gözlerini kırpıştırıyor. Aynı kişiyle yaptığı iki farklı konuşma arasında kalmış gibi geliyor. Çok yanmış ve incinmiş olsa da bir yandan içini dolduran sevgi ve şefkat karşısında eriyeceğini hissediyor.

Yataktan kalkmakta zorlanıyor musun yani, diye soruyor biraz sonra. Annesi tek omzunu hafifçe kaldırıp yanıtlıyor onu.

Oğlum öldü.

Sonra Rosie annesinin cenazeden beri ilk defa önünde kendinden geçmesini izliyor. Annesinin yüzü bir an için gerçeküstü bir şekilde un ufak oluyor, sonra düzeliyor ve kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi sert bir ifadeyle ona bakıyor.

Anne, diyor Rosie ve kollarını dolamak için davranıyor ama annesi onu incitmiş gibi hızlıca kafasını iki yana sallıyor.

Hayır, diyor. Lütfen yapma, Rosie.

Rosie de yapmıyor. Gözyaşları boğazında düğümlenmesine rağmen arkasına yaslanıp annesinin kendisini toparlamasına izin veriyor. Annesinin bu dönemi nasıl atlattığını sık sık merak etmişti. Ne zaman sormaya çalışsa sanki Rosie sormakla onu aşağılamış gibi konuşmayı sürdürmüş ya da belirsiz, kopuk laflarla konuyu geçiştirmişti. Ama Rosie hep bir şekilde annesinin bu durumla başa çıkabildiğini ummuştu. En azından babasının onunla ilgilenmesine izin verdiğini ummuştu; geceleri ona

sarılmasına, onu teskin etmesine, yalnız olmadığını göstermesine müsaade ettiğini.

Rosie, başparmağını annesinin yumruğu üzerinde gezdirirken annesinin aslında yalnız olduğunu düşünüyor. Önemli olan tek şey söz konusu olduğunda tamamen tek başına. Rosie'nin bir ikizin tek yarısı olarak kalması gibi, o da oğlu olmayan bir anne işte.

Aptallık, diyor annesi bir süre sonra, yüzünü kurulayarak. Doğru düzgün ağlamış bile sayılmaz ama yüzüne renk gelmiş, yanakları pembeye boyanmış.

Değil, diyor Rosie.

Ne diyorduk, diye soruyor annesi.

Tamamen aklımdan gitti, diyor Rosie ve ışık uysal bir şekilde duvara vururken, az bulunan huzurlu bir ânı paylaşıyorlar. Rosie'nin eli hâlâ annesinin elinde.

Ne yapman gerekiyorsa onu yap, Rosie, derken annesinin sesi tekrar normale dönüyor. Rosie'nin kalbi belirsizlikle ya da zaferle bir an tekliyor, hangisi olduğunu anlamıyor.

Oxford'a dönmek istemediğini *sanıyor* olabilirsin, diye devam ediyor annesi, ona bakmadan. Bir süre ihtiyacın olan buysa keyfin bilir. Ama döneceksin. Çünkü sen doğru olanın ne olduğunu biliyorsun. Doğru olan da bu, Rosie. Öyle olduğunu biliyorsun.

Rosie annesinin sözlerini sindiriyor, sonra elini yavaşça çekiyor.

Derinlerine bir şey gömülüyor, bir taş gibi.

O gece Marley'yi arıyor ve evde olduğunu haber veriyor. Marley doğruca geliyor ve birlikte yatağa uzanıp eskiden olduğu gibi ayaklarını duvara yaslayarak konuşuyorlar. Arkadaşının saç uçlarını elektrik mavisine boyamış olmasına şaşırıyor ama bunun dışında aynı insan olması rahatlatıcı.

Annesi yatmaya giderken kapıda duruyor ve Marley'ye tıp fakültesinin nasıl gittiğini soruyor.

Gidiyor işte, diyor Marley, omuz silkerek.

Hoşuna gitmedi mi?

Bayıldım, diyor Marley ama öğrenecek çok fazla şey var. Yardım ettiğimden fazlasının canını alacağımı düşünmeden edemiyorum.

Üçü arasında tuhaf, akışkan bir sessizlik oluyor.

İşin doğası, diyor Rosie'nin annesi, hafif mi hafif bir nefes verdikten sonra. İyi geceler, kızlar.

Siktir ya, diyor Marley, annesi odanın kapısını kapattıktan sonra tekrar yalnız kaldıklarında. Hiç *akıl edemedim.*

Boş ver, diyor Rosie.

Oğlunu yeni kaybeden bir annenin önünde milleti öldürmek konusunda şaka yaptım, diyor Marley. Boş veremem. Tam bir geri zekâlıyım.

Değilsin, diyor Rosie. Hem yeni kaybetmedi. Bir yıl oldu.

Marley başını çevirip ona bakıyor. Ağzındaki lolipop yüzünden başparmağını emen bir çocuk gibi küçük ve savunmasız görünüyor.

Bir yıl o kadar uzun bir süre değil, Rosie, diyor Marley, dilini çubuğun etrafında gezdirerek. Çok canı acıyordur hâlâ.

Rosie yanıtların boğazında yükseldiğini hissediyor ama onları bırakıyor, böylesi daha kolay, hem kızamayacak kadar da yorgun. Elbette acıyor. Onsuz geçirdiği her saat elbette içini yiyip bitiriyor ama yine de deniyor işte, daha ne yapsın? Keşke dünya da azıcık olsun müsaade etse.

Rahatsız ve anlamlı bir sessizlik oluyor, Marley lolipopunu sakız gibi uzun bir ip halinde çekip uzatıyor. Ee, diyor, Simon'la yakında tanışacak mıyım?

Oxford'a gelirsen neden olmasın?

Sen de onu Edinburgh'ya getirebilirsin. Sizi en süper köricilere götürürüm, folk müzik dinlemeye gideriz, kızarmış çikolata yeriz.

İskoçya'da hakikaten öyle şeyler yapıyorlar mı?

Hayır ama istersen yaparız.

Pencereye yağan yağmuru dinliyorlar. Saat ilerledi, anne babası yattığı için yağmurun sesi daha yüksek şimdi; evin geri kalanı karanlık. Abajurdan gelen ışık onları pembeye boyuyor, her şeyin kenarları hafifçe bulanıklaşıyor.

Folk müzik güzel olur, diyor Rosie.

Hadi o zaman. Ama ben de Oxford'a gelirim. Orada keyfin yerinde, değil mi? Arkadaşlarından memnunsun, sen de... ne bileyim işte... anlatabildim mi?

Rosie bekliyor çünkü anlamıyor. Marley gırtlağını temizliyor, lolipopu tekrar ağzına alıyor.

Beklediğin kadar mutlu musun? diyor. Bütün olanlardan sonra?

Beklediğim kadar mutlu, diye tekrarlıyor Rosie; Marley'nin ne demek istediğini anlayıp anlamadığını çözebilmek için sesli olarak tekrarladığı bu cümleyi arkadaşı onay sayıyor.

Güzel, diyor. Çok güzel.

Evet, diyor Rosie.

Yağmur pencerelere ayak sesi gibi pıtır pıtır düşüyor.

Ertesi sabah Simon aradığında Marley ağzı açık, kıvırcık saçları yastığına dağılmış bir halde hâlâ uykuda. Rosie dörtten beri uyanık, arkadaşının derin nefeslerini dinliyor.

Neden bu kadar erken saatte aradığını merak ederek yataktan kalkıyor ve odadan çıkarken telefonu açıyor. Normalde yatmadan hemen önce konuşur, günlerinin nasıl geçtiğine dair samimi, uykulu bir sohbetten sonra birbirlerine iyi geceler dilerlerdi. Simon birkaç haftadır Rosie'nin ailesinin yanında olduğunu sanıyor; Rosie de aksini açıklamaya cesaret edebilmiş değil.

Açıyor telefonu, ne haber, diyor.

Günaydın güzeller güzeli, diyor Simon, sabahın o saatine, evdeki sessizliğe göre aşırı yüksek bir sesle. Günlerden ne, biliyor musun?

Hayır, diye fısıldıyor Rosie, o da sesini alçaltır diye düşünerek.

Seni görmemden bir önceki gün.

Aa, doğru ya. Yaşasın!

Hayatında hiç yaşasın dememiş olmasına rağmen o an uygun geliyor ama sonra aptal gibi hissediyor kendisini. Simon fark etmişe benzemiyor.

Ne zaman dönmüş olursun, diye soruyor. Seni karşılarım, arabayı boşaltmana yardım ederim.

Sen de kendi bavulunu açmayacak mısın?

Bitirdim bile, diyor Simon. Dün geldim. Dersler başlamadan önce biraz antrenman yaparım dedim.

Koskoca bir haftan var zaten. Dersler sonraki hafta başlıyor.

Bizim okulun dönemlerini açıkladığın için sağ ol, Rosemary, diyor. Üçüncü senem olduğu için unutmuşum işte.

Özür dilerim.

Şaka yapıyorum, Rosie.

Farkındayım.

Ee, kaçta yani şimdi?

Ne kaçta?

Kaçta geliyorsun yarın?

Ha, diyor Rosie. Bilmem ki. Hiç düşünmedim.

Düşündüğünde bana da haber verir misin, lütfen? Seni görmek istiyorum. Karşı konulmaz cazibemle anne babanın aklını başından alacağım.

Doğru, diyor Rosie; Simon'ın henüz anne babasıyla tanışmadığını unutmuştu.

Rosie, diyor Simon tekrar.

Efendim?

Periler diyarına gittin yine, diyor ve Rosie'nin vücudu birden çözülüveriyor; Josh'ın eskiden ona söylediği bir cümle bu çünkü.

* * *

Rosie gittiğinde Will içmeye başlamıyor. Uçak bileti falan da almıyor. Kasabadaki başka bir tamircide iş buluyor; bu duruma Moe öyle sinirleniyor ki telefon edip ona daha fazla para ve terfi öneriyor.

Yerinde duramıyorduysan söyleseydin ya, diyor ve Will inanamayarak başını iki yana sallıyor.

Yine de Moe'nun teklifini kabul ediyor ve nihayet ustalık eğitimine başlıyor. Bildikleri var elbette, hatta gösterdiğinden daha fazlasını biliyor. Dedesinden öğrenmişti, çay yapacak yaşa geldiğinden beri motor da yapabiliyordu, öncesinde de dedesini seyrediyordu zaten.

Çok geçmeden anneannesinin evinden taşınacak kadar iyi maaş almaya başlıyor. Ona söylemeden bir daire bakıyor. Sahile daha yakın, dışarıdan metruk görünen bir binada. Mutfak penceresinden eğildiği zaman limanın ucunu görebiliyor. Camlardan aşağı martı pisliği akıyor, oluklara kola kutuları sıkıştırılmış. Eşyasız bir daire ama çalışan bir fırını, çatır çutur sesler çıkaran, müzelik bir buzdolabı var.

Will daireyi tutuyor.

Rosie'yle yaklaşık haftada bir konuşuyorlar. Rosie'nin çok konuştuğunu ama pek bir şey söylemediğini, bu yüzden kendisinin boşlukları tamamlamak zorunda kaldığını düşünüyor. Ona tamircide başına gelenleri anlatıyor, Rosie de arkadaşlarından ve hafta sonlarından bahsediyor; Will neşeli ve ilgiliymiş, hiç kıskanmıyormuş gibi davranıyor.

Şarkı söylemesini özlüyor. Bunu bir gece Simon'la randevusundan eve döndüğünde, müşterek mutfakta kendine su alırken Rosie'ye söylüyor. Musluktan akan suyu, bardağın doluşunu duyuyor.

Rosie, bugünlerde pek söylemiyorum, derken Will onun mutfaktan koridora çıktığını duyuyor.

Bendeyken söylüyordun, diyor Will, onun duştaki kısık sesini, odalar arasında mırıldanarak geçişini anımsayarak.

Doğru düzgün değil ama. Artık... doğru düzgün şarkı söylemiyorum hiç.

Biliyordum, diyor Will.

Nereden biliyordun, diye soruyor Rosie ve her ne kadar onu yakalamış olması rahatsız edici olsa da Will onun gülümsediğini düşünüyor. Bir seçim yapmış ve yanlış kararı vermiş; Will bu konuda kibarlık etmiyor.

Anlarım ben, diyor.

Evet ama nasıl?

Söylesem inanmazsın.

Anlat bakalım.

Benim için bir şarkı söylersen anlatırım.

Olmaz, Will.

Neden olmasın?

Çünkü birincisi, diyor Rosie ve sesini alçaltınca Will onun kapıya çıktığını, bir başkasının odasına açılan verandada olduğunu anlıyor. Anahtarın şıngırtısını, kilitteki sert tıkırtıyı duyuyor.

Kapı kapanıyor. Ses geri geliyor.

Birincisi, diye tekrarlıyor, saat gecenin yarısı ve herkes uyuyor.

Sen de sessizce söyle o zaman.

İkincisi, diyor Rosie onu duymamış gibi, telefonda sana şarkı söylemek garip olurdu. Evden uzak olduğunda kedilerine ninni söyleyebilmek için telefonu kulağına koymalarını isteyen hüzünlü kedi anaları gibi.

Kedi anaları, diyor ve gülüyor Will. Hem gülünç hem de ne demek istediği yine de anlaşılıyor.

Telefonun öbür ucunda ses yok ama Will onun gülümsediğini duyabildiğinden emin. Ahizeden yayılan tebessümü hissediyor.

Bu nedenler bana yeterli gelmedi, diyor ve bu kez anlaşılmaz bir sessizlik oluyor. Bekliyor.

İstemiyorum işte, diyor Rosie.

Bana şarkı söylemeyi mi?

Kimseye söylemeyi.

Camın tahtaya değdiğini duyuyor. Rosie'nin bedeninin yatağa uzanışını.

Olur da fikrini değiştirirsen haberim olsun, diyor Will, sonra konuyu değiştiriyorlar.

Bugünlerde böyle konuşuyorlar. İki arkadaş gibi. Telefon görüşmeleri arasında Will onu unutmak, onun içinde olmadığı bir hayatı yaşamak için her gün elinden geleni yapıyor ve bunu kendine de hatırlatıyor. Rosei geri dönmeyi, Simon'la kalmayı seçti. Will çocuğun hatırını soruyor, Rosie'nin hayatıyla ilgileniyormuş, kendisiyle ilgilenmiyormuş gibi yapıyor; Rosie de bir şekilde sorularını yanıtlarken ona neredeyse hiçbir şey söylemiyor. Günün normal saatlerinde birbirlerine fotoğraflar, şarkılar ve mesajlar gönderiyorlar. Anlaşılan uyuyabiliyor Rosie. Bazen Simon'ın odasında. Will de kadınları buzdolabı kola, ketçap ve protein içecekleriyle dolu dairesine getiriyor. Televizyon kanalları arasında geziniyor ve bazı akşamlar martıları izlemek için mahalleye iniyor, bir yere gidiyormuş, olması gereken bir yer varmış gibi yapıyor.

* * *

Rosie iki yıldır Simon'la birlikte. Derslerle, ödevlerle ve atlanan öğle yemekleriyle geçen iki yıl. Uzun geceler, paylaşılan yastıklar, yarım bırakılmış filmler.

Josh'sız geçen iki yıl.

Bir pazar günü anlatıyor ona. Birlikte yataktalar; bugün Simon'ın dinlenme günü, diğer bir deyişle bir kez olsun suyun üstünde değil. Kollarını kendisine dolamış, onu göğsüne bastırmış. Göğsü bir teknenin gövdesi gibi tüysüz ve pürüzsüz.

Kötü bir rüya görmüştü Rosie. Uyandığında, bir an için Josh'ın hâlâ hayatta olduğunu düşünmüştü. Simon ne olduğunu sorunca Rosie her şeyi anlatıyor ona.

En azından anlatabileceği her şeyi.

Bir ikiz kardeşi olduğunu. Onu kimseyi sevmediği kadar sevdiğini ve onun bir gece, buraya gelmesinden hemen önce öldüğünü. Hastaneye yetiştirilemeden öldüğünü. Dalgalar çekildiği sırada, kafatası kayalara çarpar çarpmaz öldüğünü.

Tek yapabildiği buymuş gibi konuşuyor Rosie. Duygu ya da duraksama olmadan, içinden akan nehir kuruyana dek konuşuyor.

Simon lafın bitmesini bekliyor ve sonra, inanmıyorum, Rosie, ne kadar korkunç, diyor, ona sarılıyor ve hiçbir şey sormuyor; işte o an Rosie onunla evlenebileceğini düşünüyor.

* * *

Anneannesi çoğu hafta Will'i kontrol etmek için bir bahane uydurup elinde market alışverişi ve dilinde azarlarla çat kapı geliyor.

Çorba kutularını poşetten tezgâha koyarken Will, kendi öğle yemeğimi kendim alırdım, anneanne, diyor.

Hazır makarna öğle yemeği sayılmaz, diyor anneannesi.

Ben hazır makarna yemem ki.

Yiyorsun. Son geldiğimde çöpte gördüm.

Ne olmuş bir kez yediysem? Gece dışarı çıkmışım diyedir.

Sonuçta yemişsin işte.

Bir keresinde ot da içmiştim. Esrarkeş mi oluyorum şimdi?

Anneannesi iç geçirerek adını söylüyor. Her şeye muhalif bir çocuksun, biliyor musun?

Öyle olduğumu söylerler.

Hep öyle oldun. Tam annene çekmişsin.

Anneannesi bunu söyledikten sonra rahatsız bir sessizlik oluyor; ondan hiç söz etmeme konusunda hemen hemen anlaşmış olsalar da anneannesinin arada sırada ağzından kaçırdığı oluyor. Anneannesi bir dolabı açıyor ve çorbaları yerleştirmeye başlıyor; Will de bir şey dememiş gibi davranıyor.

Çarşamba akşamüstü meşgul müsün, diye soruyor anneannesi. Aradan geçen sürede sesi normale dönmüş, çorbalar tek sıra dizilmiş.

Moe'nun yerinde mesaim var, diyor. Niye?

Erteleme şansın olur mu?

Olabilir, diyor. Ne oldu?

Seni çağırmam gerekebilir, diyor anneannesi.

Peki.

O yüzden müsait kalmaya çalışırsın.

Bu kadarıyla bırakamazsın, anneanne. Gizli bir görev için anneannemin bana ihtiyacı var dersem patron pek hoş karşılamaz.

Patronun kim olduğunu Moe gayet iyi biliyor, diyor anneannesi ve göz kırparak suyun altını açıyor. Sabahki kahveden sonra içinde az bir şey olduğu için ısıtıcı hemen tıkırdamaya başlıyor.

İlk kemoterapi seansım var, diyor, damdaki bir martıdan bahsediyormuş gibi.

Will o sırada ikisine çay kaşığı çıkarmakla meşgul. Daha sonra o ânın çatalı kaşığı elinden düşürmek için en uygun an olduğunu aklından geçirecek. Parmaklar uyuşur, metal karolara çarpar. Ama kaşığı elinden bırakmıyor; ucuz plastik sapında söz etmeye değer bir şey yok.

Kemoterapi, diye tekrarlıyor.

Maalesef.

Ne için, diye soruyor Will.

Kemoterapi ne için yapılır, bilmiyor musun Will?

Ne tür peki, diyor Will. Kadın, torunu zorluk çıkarıyormuş gibi gene iç geçiriyor. Will onun konuşmak istemediğini, üzgünken, yorgunken ya da Will'in annesini düşünürken olduğu gibi kendi içine kapandığını anlıyor.

Akciğer, diyor anneannesi. Bana sorarsan işin en saçma tarafı da bu.

Ama sen hiç sigara içmedin ki.

Biliyorum. O yüzden saçma ya zaten.

Ben evde hiç sigara içmem, diyor Will; o anda dehşeti o kadar gerçek, ateşli ve gelgitli ki oturması gerekiyor. Minik katlanır masasının iskemlesini çekip öyle bir yığılıyor ki tahta, ağırlığıyla gıcırdıyor.

Yok, diyor anneannesi nazik bir sesle. İçmezsin.

Bir sessizlik daha oluyor ama bu kez rahatsız değil, uzun ve gergin bir sessizlik. Camın arkasındaki martı bir pterodaktil gibi devasa kanatlarını açıp havalanıyor.

Ne zamandır biliyorsun, diye soruyor anneannesine.

Uzun zaman olmadı. Bir terslik olduğunu anlamıştım, o yüzden bir sürü tahlil yaptırdım. Aylarca oradan oraya yolladılar beni. Ama artık eminler.

Will başıyla anladığını belirtiyor; suçluluk duygusunun önce azaldığını, sonra tırmandığını hissediyor.

Dedemin puroları olabilir miymiş, diye soruyor.

Anneannesi yine, bu kez ses çıkarmadan iç çekiyor. Will, omuzlarının hafifçe çöktüğünü görüyor; sonunda dönüp ona teslim olmuş gözlerle bakıyor.

Olabilir. Ama muhtemelen öylesine bir şey, Willyum.

Will yutkunuyor.

Kimsenin suçu değil, diyor anneannesi.

Will kıpırdamayınca, ona doğru bir adım atıp kaşığı elinden alıyor. Çayına şeker isteyip istemediğini soruyor.

* * *

Rosie sevgilisini tanıştırma işini uzun zaman erteleyip durmuştu. Ailesi her konuşmalarında bunu söylüyor, Simon da konuyu açıyor. Benden utandığını düşünmeye başlayacağım, diyerek şakacı bir edayla göz kırpıyor; Rosie gülüyor ve aynı anda paniğe kapılıyor.

Anneler Günü'nün olduğu hafta sonu eve döndüğünde Simon'ı da yanında götürüyor.

Bavullarını hazırlıyorlar, trene biniyorlar. El ele tutuşarak kapıya kadar yürüyorlar.

Simon son derece kibar ve nazik; dilinden çocukluğunun geçtiği ev, annesinin yemekleri ve babasının polisiye roman koleksiyonu hakkında iltifatlar düşmüyor ama Rosie'nin bu sevimlilik karşısında avazı çıktığı kadar bağırası geliyor; garip, açıklanamaz bir an için onu yatak odasında yere atıp ortalığı birbirine katarak sevişmek istiyor.

Bu düşünce akşam yemeğinde aklına giriyor. Simon tuzlukla biberliğin arkasından gülümseyip ona bir tabak havuç uzatırken.

Sandalyesini sertçe geriye itiyor Rosie.

Benim gitmem lazım, diyor.

Canım? Annesi çatalı ağzına götürürken durup bakışlarını ona kaldırıyor.

Tatlı için bir şey ısmarlamıştım, diyor Rosie, almayı unuttuğum aklıma geldi.

Ama tatlımız vardı zaten, diyor annesi. *Trifle* almıştım.

Evet ama Anneler Günü olduğu için içimden geldi, diyor Rosie ve bir yandan hole ilerliyor, kapının yanındaki dolaptan montunu çıkarıyor.

Canım, diye tekrarlıyor annesi. Sofradayız.

Bekleyemez mi?

Bu sefer ses babasına ait. Simon'ın şarabını tazelerken durmuş.

Yok, diyor Rosie. Çok uzun sürmez. Doydum zaten.

Etine dokunmamışsın bile.

Hadi görüşürüz, diyor Rosie ve sokak kapısını açıyor, arkasında onların gergin kahkahalarını işitiyor; babası bizimki maalesef hep böyleydi, Simon, diyor. Kafasına bir şey koydu mu vazgeçirebilene aşk olsun.

Yalan söylediği ve yalanını örtbas edecek bir şeyle dönmek zorunda olduğu için tıpış tıpış fırına gidiyor. Öfkesi yatıştığı,

içinde yükselen sıcak sular tekrar dindiğinde haline gülesi geliyor. O evde hava yok. Hiçbir zaman olduğu da söylenemezdi ama artık havadan sudan muhabbetler, çatal şıngırtıları ve Josh'ın boş sandalyesi onu çıldırtacak gibi oluyor.

Simon'ı sevdiğini düşünüyor, onun da onu sevdiğini biliyor ama yine de bazen ona yiyecekmiş gibi bakmasını istiyor. Sadece değer gördüğünü değil, arzulandığını hissedeceği şekilde kendisine dokunmasını istiyor. Simon ise şarap yudumluyor, konuşuyor, otuz iki dişiyle gülümsüyor ve sofrada ona havuç uzatıyor.

Gerçekten gülüyor haline şimdi. Hormonlardan olup olmadığını merak ediyor; Marley'ye anlatsa ne diyeceğini. Annemle babam porselen takımında rostolarını yerken beni yukarıda düzmesini istedim, diyecekti Rosie. Çocukluğumdan kalma çiçekli halının üstünde.

Dışarıdayken şimdi gözündeki bu resme tutunmaya çalışıyor.

Simon asla yapmaz. Kendisi de asla yapmaz.

Ilıman, neredeyse sıcak bir gün; ağaçlar çiçeklenmiş, havada masal kitabı bulutları var; Rosie dükkânlara doğru ilerlerken aileler yanından geçiyor. Bir kuaför ve nadiren açık olan, kapısına asılı PVC kaplamalı menüleri güneşte solmuş bir kafe. Fırının önünde durup vitrini inceliyor. Pembe mini kekler. Köy ekmekleri. Annesinin asla tercih etmeyeceği türden krema güllerle süslü kutlama pastaları.

İçeri girip bir pasta alıyor.

Çıktığında karşısında, fırınla kuaför arasındaki tuğla duvara yaslanan Will White'ı görür görmez elindeki pasta kutusunu düşürecek gibi oluyor. Will onu görmüyor; Rosie de onun neden orada olabileceğini çözemiyor.

Kendini tutamayıp sesleniyor ve Will başını kaldırıp en az onun kadar şaşkın bir ifadeyle bakıyor. Onu daha önce hiç öyle görmemişti Rosie. Her zaman çok sakin ve soğukkanlı olurdu, her şeye hazırmış gibi.

Roe, dediğinde Rosie sıcak bir sıvının içini kapladığını hissediyor. Selam.

Sana da selam.

Ne işin var burada?

Birkaç günlüğüne geldim. Anneler Günü ya, deyip pasta kutusunu gösteriyor. Will tek kaşını kaldırıyor.

Annenin pasta yediğini tahmin etmezdim, diyor.

Herkes pasta yemez mi?

Ağzına pasta sürmeyen biriymiş gibi geliyordu, diyor Will ve haklı da ama Rosie bunu söylemiyor. O da aynı şekilde burada ne işi olduğunu sorunca Will başıyla kuaförü işaret ediyor.

Anneannemi bekliyorum, diyor.

Rosie camdan içeri bakıyor ve kuaför sandalyesinde onu görüyor. Küçük bedenini, ağarmış, hemen tanıdığı küt saçlarını görünce gülümsüyor.

Nasıl, iyi mi?

Will hemen cevap vermeyince Rosie sabırsız bir ifadeyle ona bakıyor. Eve dönmesi gerektiğinin, sevgilisinin ve anne babasının kendisini beklediğinin farkında. Bir yandan haftalardır konuşmamış olmalarına rağmen sokakta Will'le durmayı tercih edecek olmasına da kızıyor.

Geçen bir yıl süresince arkadaşlıkları büyüdü, küçüldü ve tekrar balon gibi şişti. Bazen haftada bir konuşuyorlar; bazen de hayatları araya giriyor, biri tekrar ulaşana kadar karşılıklı sessizliğe gömülüyorlar. Gerçek arkadaşlık böyle bir şey, diye düşünüyor Rosie. Marley'yle arkadaşlığı gibi. Onun da aklı başka yerde, bütün gün kadavra kesip biçtikten sonra sabahın dördüne kadar partilerde eğleniyor, kafasını klozetten kaldıramadığı için görüşmelerini erteleyip duruyor.

Ama Rosie, Will'in biraz daha farklı olduğunu düşünüyor. Will de bazen sessizleşiyor ama Rosie ne zaman arasa cevap veriyor. Bir kez bile görüşmelerini ertelemişliği yok. Şimdi karşısında dururken halinde bir değişiklik var; biri onu tepesinden yukarı doğru çekiştiriyor gibi.

Will, diyor Rosie.

Anneannem hasta.

Ne?

Kanser.

Ay.

Ani bir nefes alış. Dehşet içinde, üzgün, olamaz ama öyle anlamına gelen bir *ay* bu.

Eyvah, diyor ve keşke pasta kutusu elinde olmasaydı, keşke uzanıp ona dokunabilseydi diye düşünüyor.

Evet, diyor Will.

Peki ona... şey mi dediler?

Daha erken, diyor Will. Kemoterapiye gidiyor.

İyi o zaman.

Öyle mi? Yetmiş yaşında kadıncağıza iki haftada bir zehir pompalıyorlar. Saçları dökülüyor. Yemek yiyesi yok. Beş kilo verdi ve sürekli uyuyor. Kendisinin gölgesine döndü.

Rosie gözlerini kırpıştırıyor.

Ama kemoterapi ona bir şans veriyor, öyle değil mi, diyor.

Evet, diyor Will. Öyle.

Rosie, Will'in söylemesine gerek kalmadan anlıyor, gözlerinde okuyabiliyor. Çoktan anneannesini gözden çıkarmış. Onun ölmesini bekliyor.

Ne diyeceğim... biraz deniz fenerine gitmek ister misin, diyor Will'e.

Will önce ona, sonra tekrar camdan içeriye bakıyor. Rosie, Will'in vakti olup olmadığını hesapladığını görebiliyor. Her şey değişmişken artık Rosie'ye hayatında yer açıp açamayacağını.

Gittiklerinde korkuluklara yaslanmış genç bir çift görüyorlar. Elleri birbirine kenetlenmiş, burunları ve boyunları birbirine sokuluyor.

Bu ne cüret, diyor Will.

Bizim kim olduğumuzu bilmiyor mu bunlar, diye şakalaşıyor Rosie.

Tabela asmamız lazım.

Ne gibi, deniz fenerimize kimse giremez gibi mi?

Defolun gidin, yazsın yeter, diyor Will ve Rosie buna kahkahalarla gülüyor. Will'in de hafifçe gülümsemesine Rosie öyle rahatlıyor ki içinden ona sarılmak geliyor, elindeki pasta kutusu engel oluyor. Geri dönmeden önce biraz vakti olduğunu geçiriyor içinden, dolayısıyla biraz daha ilerleyip denize bakan bir banka gidiyorlar. Okyanus bugün dalgalı. Kararlı ve masmavi dalgalar hızla kıyıya çarpıyor.

Döndüğünden haberim yoktu, diyor Will.

Hafta sonu için geldim, diyor Rosie. Aileyi görmeye işte.

Evet.

Anneler Günü senin için tuhaf mıdır?

Will cevap düşünüyor gibi görünüyor, önlerindeki kumsaldan geçen aileyi seyrediyor. Parlak lastik çizmeler giymiş iki çocuk. Bir anne, bir baba. El ele tutuşmuşlar.

Pek sayılmaz, diyor. Tuhaf zamanlarda aklıma geliyor.

Rosie sıkıştırmıyor; Will kendi kendine devam ediyor.

Çoğu zaman güzel bir şey olmuşsa mesela, diyor. Usta yeterliğimi aldığımda ona söylemek gelmişti içimden. Biraz zavallıca olduğunu biliyorum. Öğrenilmiş bir davranış işte, okulda yıldızlı pekiyi aldığında olduğu gibi.

Ya, evet! diyor Rosie. Acayip sevinirdim onlara.

Kesin.

Hiç zavallıca değil ki.

Kötü şeyler olunca onu pek düşünmem, diyor Will. Zor olan şeyleri daha da... zorlaştıran biriydi. Dedemin cenazesine bile gelmedi. Kendi babasının.

Rosie'nin haberi yoktu bundan. İki taraftan çekiştirildiğini hissediyor; bir yanı panik içinde, ailesinin yanına dönmesi gerektiğini düşünürken, diğer yanı o istediği sürece, özellikle de anlatmaya devam ederken onun yanında kalmak için yanıp tutuşuyor.

Bazen onu gördüğümü sanıyorum, diyor Will. Sokaktayken ya da koşarken. Tabii hiçbir zaman o olmuyor. Kadının biri

çıkıyor. Aynı yaş, yanlış yüz. Burnumda tüttüğü, her köşede onu gözlediğim için değil. Öylesine bir şey işte.

Ona benzettiği birini son kez görüşünü hatırlıyormuş gibi sessizleşiyor; o an Rosie sahiden dokunmak istiyor ona. Elinden tutmak ya da sanki annen görmese de ben seni görüyorum, demek istercesine gözlerine düşen sık, altın sarısı saçlarını eliyle uzaklaştırmak.

Soruna cevap vermem gerekirse, diyor Will. Hayır, şu an onu düşünmüyorum. En azından sen sorana kadar düşünmüyordum.

Kesin o da *seni* düşünüyordur, diyor Rosie. Will alaycı bir sesle yanıt veriyor ve Rosie empatisini bu şekilde reddetmesine inciniyor. Yutkunarak boğazındaki yumruyu bastırıyor. Will annesi hakkında başka bir şey söylemiyor.

Ee, senden ne haber, diye soruyor.

İdare eder, diyor Rosie, söylediğinin aslında yarı ölü anlamına geldiğini düşünerek. Vereceği bir haber yok; yeni, heyecan verici ya da güzel bir şey yok.

O kadar mı?

O kadar, diye tekrarlıyor Rosie.

Hâlâ Simon'la mısın?

Evet.

Hâlâ birinciliğe mi oynuyorsun?

Galiba.

Dünya ayağını denk alsın, Rosie geliyor, diyor Will. Rosie gülmesi gerektiğini biliyor ama hâlâ Will'in anneannesiyle ilgili haberin etkisinde; kendi anneannesiymiş gibi hâlâ canı yanıyor.

Ziyaretine gelsem olur mu, diye soruyor Will'e. Bir ara uğrayıp onu görebilir miyim?

Will ona bakıyor; gözleri dolu dolu.

Çok sevinir, diyor.

Yan yana oturup denizi seyrediyorlar. Amber'ın nasıl başa çıktığını soruyor Rosie; Will her zamanki Amber olduğunu,

olgulara ve rakamlara sarıldığını, listeler çıkarıp durduğunu söylüyor. İş ya da koşu veya dinlemiş olabileceğini düşündüğü yeni bir albüm gibi normal konuları da sormak istiyor ama Will'in cevap vermekte güçlük çektiğini hissediyor, o yüzden susup onu kendi haline bırakıyor. Öğleden sonra akşamüstüne dönerken Will anneannesinin işinin muhtemelen bittiğini, onu eve bırakması gerektiğini söylüyor.

Kuaföre döndüklerinde Rosie, Will, diyor. Pastayı yere bırakıyor ve parmak uçlarında doğrulup kolunu Will'in boynuna doluyor.

Üzgünüm, demek geliyor içinden ama konuşamıyor.

Will de onu kucaklıyor ve Rosie onun içinde bir şeylerin gevşediğini hissediyor; o boyu fark edişi, yukarı doğru çekişi, ipleri koparılmış bir kukla gibi gevşeyişi.

Yarın gitmeden önce bir kahve içebilir miyiz, diye soruyor Will, kollarını çözmeden; Rosie de hiç düşünmeden, evet, tabii, diyor.

* * *

Rosie o gece bir mesaj atıp Simon'ı da getireceğini yazıyor ve sorun olmaz değil mi, diyor. Will sorun olduğu için cevap vermiyor.

Dönüş treninden bir saat öncesine randevulaşmışlardı. Will erken gidiyor, cam kenarında bir masaya oturuyor. Camın temizlenmesi lazım; üzerinde el izleri kalmış.

Tedirgin; parmaklarını masanın ahşap yüzeyine yayıyor. Anneannesinin nasıl olduğunu, onu bahane edip erken kalkıp kalkamayacağını düşünüyor. Sonra içeri giriyorlar, Rosie'nin ardından öbürü giriyor ve Will onun sevdiğini söylediği, bekâretini verdiği ve tüm boş zamanlarını yanında geçirdiği adamı baştan aşağı süzüyor. Uzun boylu, yapılı ve yeni tıraş olmuş.

Onu görüyorlar ve masasına doğru ilerliyorlar.

Oo, meşhur Will White, diyor Simon ve elini uzatarak yaklaşıyor. Will elini sıkmak için davransa da beriki onu kendine çekip sarılıyor ve sırtına da bir şaplak atıyor. Will beklemediği için mahcup oluyor, sonra mahcup olduğuna da mahcup oluyor. Çözüldüklerinde yüzü neredeyse kıpkırmızı.

Hakkında çok şey duydum, diyor Simon. Öyle mi, diye cevaplıyor Will, sonra Rosie'nin kendisine fırlattığı bakışı görünce, ha, ben de senin hakkında çok şey duydum, diyor.

Umarım iyi şeyler anlatmıştır, diyor Simon ve Will onun bilerek böyle klişe laflar edip etmediğini düşünüyor; mahcup olup olmadığını veya gözünün korkup korkmadığını. Rosie yanında durmuş, yüzünde tuhaf bir ifadeyle Will'e bakıyor. Tetikte ve her an tüymeye hazır gibi.

Simon içecekleri almaya gittiğinde Will soruyor: Neyin var senin?

Ne demek istiyorsun?

Yavru geyik gözleriyle bakıyorsun da.

Nasıl?

Bambi var ya hani.

Yoo.

Bambi'yi bilmiyor musun?

Biliyorum tabii! Yavru geyik gibi bakmıyorum ama.

Kendi suratını göremiyorsun ki.

Will! Uzatma lütfen!

Ne oldu? Niye bu kadar gerginsin şimdi?

İyi geçinmenizi istiyorum işte.

Tamam, diyor Will. Geçinmiyor muyduk?

Daha çok erken, diyor Rosie.

Aynen öyle. Hiç değilse bir şans ver. Kahvelerimizi içelim, iki lafın belini kıralım.

O ifadeyi de hiç sevmem, diyor Rosie, Will bildiğini söylüyor. Sonra Simon kahveler ve tepeleme doldurduğu şeker poşetleriyle geliyor ve vücudu masaya sığmadığı için otururken Rosie'nin omzuna çarpıyor.

Ee, Will, diyor kahveleri uzatırken. Rosemary tamirci olduğunu söyledi.

Will onunla göz göze geliyor; çamur kahverengisi gözleri gerçekten ilgili gibi bakıyor. Gıcık oluyor buna.

Ne alaka, diye soruyor Will. İş görüşmesinde miyiz?

Simon gözlerini kırpıştırıyor, sonra sırıtıyor. Amerikanosunu karıştırıyor, çay kaşığını fincana hafifçe vuruyor.

Rosie biraz nobran olduğunu da söylemişti, diyor Simon. Will, Rosie'nin gergin bir ifadeyle kahvesini dudaklarına götürdüğünü fark ediyor.

Nobran, diye tekrarlıyor Will.

Şahane bir kelime diye düşünmüştüm.

Kelime dağarcığına diyecek yoktur, diyor Will.

En bayıldığım özelliklerinden biri.

Öyle mi dersin?

Tamam, diyor Rosie yüksek bir sesle. Baştan alalım mı?

Bir an ona baktıktan sonra tekrar birbirlerine dönüyorlar. Simon'ın ifadesi değişmiyor ama belki gülümsemesi artık daha az içten.

Sevdim seni, Will, diyor. Kız arkadaşımı kollaman hoşuma gitti.

Will bir şey demiyor. Hareketsiz kalmaya kendini zorluyor, sonra kahvesini içebileceği, bunun agresif gelmeyen, hatta nazik bir davranış olacağı aklına geliyor.

Kahvesini yudumladıktan sonra yanıtlıyor: Öyleyimdir.

Güzel, diyor Simon. Rosie'nin arkadaşı benim de arkadaşımdır. Sen de istersen tabii, diye ekliyor çocuksu, mütevazı ve biraz da zavallı bir tavırla. Will o an acıyor ona; dünyadan haberi yok.

Kimsenin konuşmadığı rahatsız bir an geçiyor.

Rosie çayına bakıyor.

Simon, gür ve özel eğitim görmüş sesiyle sessizliği bozuyor: Ama *bizim* aramızda sorun yoksa geriye sadece Marley'nin onayı kalıyor.

O konuda sana iyi şanslar, diyor Will ve Simon gülüyor. Onun dolu dolu, minnettar kahkahasına Will yine gıcık oluyor, komik olmaya çalışmıyordu çünkü.

Kimsenin onayına ihtiyacın yok, diyor Rosie.

Bunu bilmek güzel, diyor Simon ve Rosie'nin masadaki eline uzanıp hafifçe sıkıyor, sonra Will'e motosikletler hakkında bir şey soruyor ve saatin geri kalanı gayet sakin geçiyor. Will'in kanı beynine hücum etse de.

Anneannesinin ocağının ateşlemesindeki çıtırtıyı tamir etmeye çalışıyor.

Bütün gece uğraşırsa halledeceğini düşünüyor.

İnternette bir şeyler okuyor, birkaç ayar yapıyor; uyanık kalabilmek için kahve üstüne kahve içiyor. Nihayet saat üç civarında çözdüğünü düşünüyor ve niye bu kadar geç başladığını, neden gün ışığında yapmadığını hiç sorgulamıyor bile.

Anneannesi ertesi sabah beykın kızartırken ocak yine çıtırtı yapıyor.

* * *

Rosie sözünü tutuyor; Will'in de bildiği gibi.

Birkaç hafta sonra, gecenin geç saatlerinde birkaç mesajdan sonra tek başına ziyarete geliyor.

Bir bahane uydurmuş trene atlayıp gelmişti. Rosie gelirse orada olacağını söylediği için şimdi Will'in anneannesinin kapısını tıklatıyor.

Anneannesi sevinçten havalara uçuyor. Sarılıyorlar, anneannesi Rosie'nin üzerine bir ışıltı geldiğini ve incecik olduğunu söylüyor, Rosie de Oxford kızlara neler neler yapıyor, diyor ve kadın kadına gülüşüyorlar; sonra anneannesi, hadi bakalım, sofraya, diyor.

Yemeği Will hazırlıyor. Limonda pişirilmiş balık ve sebze; İtalyan *nonna*'ların turunçgilleri yere göğe sığdıramadığını, bu

sayede hayatta kaldıklarını iddia ettiğini okumuş. Anneannesi ısrarına rağmen kendi bir şey yemiyor, Rosie'nin de pek iştahı yok gibi; yine de soruların ve kanser muhabbetinin arasında elleri boş durmasın diye tabaklarını eşeliyorlar. Will'in öğrenmek istediklerini anneannesi Rosie'ye daha rahat anlatıyor gibi; hiçbir şey gizlemeden düzgün ve düşünceli yanıtlar veriyor.

Radyo kısık sesle çalıyor. Country müziği, tren bekleyen *desperado*lar. Anneannesi iyileşme şansını, olasılıkları özetliyor.

Rosie, Will'i hazırlıksız yakalayan bir hararetle yanıtlıyor anneannesini: Yeneceksiniz bu hastalığı.

Umarım, kızım, diyor anneannesi. Rosie uzanıp onun elini tutuyor ve Will tabakları toplamak için ayağa kalkmak zorunda kalıyor.

Ateşin yanında kâğıt oynuyorlar. Dave, Rosie'nin ayakucuna kıvrılıyor, kanser hakkında konuşmayı bırakıyorlar ve her şey bir süreliğine normale, iki yaz önceki haline dönüyor.

Anneannesi ona Oxford'u, arkadaşlarını, hatta Simon'ı bile soruyor. Beklenmedik ve garip olsa da Rosie öyle değilmiş gibi davranıyor, uysal uysal anneannesine bakıyor ve fincanından çay yudumluyor.

Çok tatlı biri, diyor Rosie. Elsie de, iyi, aferin diyor. Rosie'nin yüzü kızarıyor ve ona ne okuduğunu soruyor, arkasından çok uzun olsa da her sayfası okunmaya değer bir kitapla ilgili düşüncelerini paylaşıyorlar; bir adam ve pasaportla alakalı bir hikâye. Will kafasını vermek istiyor, gerçekten uğraşıyor ama içmek, koşmak ya da pişman olacağı bir şey yapmak geliyor içinden.

Akşam geç saatlerde Rosie'yi yürüyerek tren istasyonuna bırakıyor. Anneannesi kalsın diye ısrar etmiş ama Rosie geri dönmesi gerektiğini, bitirmesi gereken bir ödevi olduğunu söylemişti.

Giderken hediyelerini bırakmıştı: Bir kavanoz Oxfordshire balı, bir de vazoya koyduğu ayçiçekleri. Sapsarı ve kocaman; insan suratlarına, gezegenlere ya da olgun sebzelere benziyorlar. Abartılı görünmüşlerdi Will'e. Zoraki bir neşe, kendini beğenmişlik.

Yürürlerken geldiği için Rosie'ye teşekkür ediyor. Seni gördüğüne çok mutlu oldu.

Ben de mutlu oldum, diyor Rosie. Ne zamandır gelmediğim için özür dilerim. Ta o yazdan beri. Daha sık gelirim.

Niye, ölüyor diye mi?

Hayır, diyor Rosie; Will nedeni bu değil anlamında mı, yoksa ölmüyor anlamında mı hayır dediğini anlamıyor. Sonra gelmek istiyorum da ondan, diye ekliyor.

Kalabalık yollarda konuşmadan yürüyorlar. Cumartesi gecesi. İnsanlar bir yerlere gidiyor, bir şeyler yapıyor. Rosie trene bindikten sonra Will evine dönecek ve televizyonda aptal bir şeyler izleyecek, belki de geçen hafta takıldığı kıza telefon edecek.

Simon seni çok sevmiş, diyor Rosie.

Kaygısız, müphem bir sesle söylüyor bunu.

Ha, diyor Will.

Rosie'nin sözlerini bilerek yanıtsız bırakıyor; istasyona vardıklarında Rosie'de telaşlı bir hava var. Gözleri parlak, yanakları kısa yürüyüşe göre biraz fazla pembe.

Görüşürüz o zaman, diyor Rosie.

Aynen. Görüşürüz, diyor Will. Kucaklaşmıyorlar; ikisinin de tam olarak dile getiremediği bir nedenden, Rosie onun hasta anneannesiyle bir gün geçirdikten, elini tuttuktan, onu güldürdükten sonra minnet ya da şefkat değil, bir kopukluk, ifade edemeyecekleri kadar derin ve mahrem bir acı duyuyorlar; Rosie trene biniyor ve Will trenin uzaklaşmasını beklemeden sırtını dönüp gidiyor.

on iki

Düğün günü Rosie'nin burnu kanıyor.

Hayatında yalnız iki defa burnu kanamıştı. İlki, ortaokulun ilk günü yangın tatbikatı yapılırken, diğeri de birkaç yıl sonra, regl olmaya başladığı gündü. Okul hemşiresi sanki vücudunun nereden kanayacağını bilemediğini söylemiş, sonra da kendi şakasına gülmüştü; Rosie ise başka bir şeyin, hayati ve kendini korumaya yönelik bir şeyin içinden sızıp gittiğini hissetmişti.

Bu üçüncü burun kanaması, Rosie'nin gelin dergilerinde okuduğu türden bir kâbus sahnesi değildi. Gelinliği henüz üzerinde değil. Saat erken, annesi ve nedimeleri uyuyorlar. Yirmi dört yaşında; şimdilik de olsa adı halen Bayan Winters. Küvetin kenarında oturmuş, camın ardındaki ışığın değişmesini, grinin süt beyazına dönüşmesini izlerken üstdudağında bir ıslaklık hissediyor. Uzanıp dokunuyor, çektiğinde parmağının ucu ürkütücü derecede kıpkırmızı. O kadardan ibaret; akmıyor, damlamıyor ya da fayanslara dökülmüyor.

Burnunu tuvalet kâğıdıyla siliyor, sonra annesi kapıyı tıklatıyor: Rosie, içeride misin?

* * *

Nişanlandığını haber verdiğinde Will onun için mutlu olduğunu söylemişti. Üç kere.

Patates tava almak için kuyruğa girdiği sokakta nefesi havada bembeyazken Rosie ona beklediği haberi vermişti. Sonra telefonu kapatıp patatesi eve götürmüş ve kâğıdın içinde bırakmıştı.

Haberi verdiğinde anneannesi ağlamıştı.

Ne var, demişti Will ve anneannesi hiçbir şey söylememiş, buruşuk peçetesiyle yüzündeki yaşları silmişti. Saçları seyrek olsa da yer yer tekrar uzamıştı.

Yapma, demişti anneannesine. Ne yapmayayım cevabını alınca da, yapma işte, demişti ve dışarı çıkıp bir kızı aramış, sonraki birkaç haftayı onun dairesinde içki ve sigara içerek, bir daha asla yapmayacağına yemin ettiği şeylere bulaşarak geçirmişti.

Düğün günü baskın yapası geliyor; en azından aklından geçiriyor ki o da aynı şey sayılır. Törenin saat ikide olduğunu biliyor, saate bakıp duruyor. Genelde hafta sonları ya da evinde bir kadın olduğunda yaptığı gibi, uzun ve özenli bir şekilde kahvesini yapıyor. Mutfağında, damları seyrederek içiyor. Tıkanmış oluklar. Yosun tutmuş arduazlar. Hayret edilecek derecede sıcak bir gün ve nikâh bir saat daha yaklaşıyor; Will'in içinde bir şey naylon ve pas gibi, Rosie'nin uçları şişmiş başparmakları gibi kokan bir gitar teli misali gergin.

Davet edilmişti. Nikâha değil ama Norfolk'un eteklerinde, arabayla kısa sayılabilecek mesafedeki bir çiftlikte yapılacak düğüne. Artı bir bile vermişlerdi ona. Davetiyeyi yanıtlamamış, Rosie de yanıtlamasını istememişti; tıraş olma, giyinme ve yola çıkma vakti gelip geçtiğinde hâlâ karar verememiş bir halde mutfakta kot pantolonuyla oturuyor, yarım porsiyon deniz manzarasını seyrediyor.

Ona bir gün Karadağ kolyesini verecekti. Pazarda Rosie'nin baktığı, daha sonra o bakmıyorken satın aldığı kolyeyi. Bunca yıldır buruşuk kâğıt poşetinde saklıyordu. Zinciri hafif kararmış olsa da taş hâlâ denizin o yazki renginde, o yüzden kolyeyi alıp kumsala götürüyor; Rosie muhtemelen evet ya da hastalıkta ve sağlıkta derken kolyeyi filmlerde olduğu gibi dalgaların arasına fırlatıyor ama kendini bir nebze olsun daha iyi hissetmiyor.

İçmek istiyor. Fena halde içmek. Bunun yerine bir karar veriyor ve ilk kez iyi bir karar vermiş gibi hissediyor kendini. Göğsü, bir vana açılmış gibi hafifliyor. Hava hızla terk ediyor bedenini.

* * *

Volovan. Söylemesi ne eğlenceli, diye düşünüyor Rosie, salon tanıdığı ve sevdiği, birçoğunu da sevmediği insanlarla dolu olmasına rağmen paylaşacağı kimse olmasa da.

Güller, bahar yıldızları, masa örtüleri, köpüklü şarap, cana yakın konuşmalar ve dereotu serpilmiş limonlu dil balığı. Nedime elbiseleri Josh'ın en sevdiği renk olduğu için lacivert.

Bir düğünde olması gereken her şey olsa da Will'in yokluğu eksik bir diş gibi. Bütün gece dikkatini vermeden endişelendiği bir şey.

Gelinliği güzel ama birazcık dar. Annesi elbisesinin arkasını bağlıyor; duygusal olması gereken bir an neredeyse hiç konuşmadan, tam oturup oturmadığı konusunda endişelenerek geçiyor. Törende müstakbel kocasına odaklanacağı yerde Josh'ın yokluğunu düşünüyor; her ne kadar ilk kısma, samimi ve zarif nikâha onu davet etmemek kendi kararı olsa da Will'in yokluğunu düşünüyor. Arp eşliğinde giriş. Dinî alıntılar, dindar olmamalarına rağmen çünkü Simon doğrusunun bu olduğunu söylüyor.

Hayatını yalnızca doğru şeyi yapmaya çalışarak geçirdiği için itiraz etmiyor, hatta çok fazla umursamıyor bile çünkü söylenenler güzel ve esas mesele bu.

Tüm gün konuşuyorlar, ayakta duruyorlar ve içiyorlar. İlk danslarında birbirlerine sarılıyorlar ve Rosie on yedi yaşındayken bir gece öğretmenler otoparkında Will'le aralarında yaşanan elektrik akımını, içindeki ona dokunma ve dokunmama dürtüsünü hatırlıyor. Ne kadar tehlikeli gelmişti; bununsa tam tersi olduğunu düşünüyor. Simon'ın kollarında sabitlendiğini hissediyor. Ayaklarının yere bastığını. Will'in yanındayken nerede olduğunu, onun kendisine ne hissettireceğini kestiremiyordu.

O gece jartiyerini çözerken, kocası yanı başında soyunurken, günün büyük bir kısmını nasıl doğru düzgün görmediği bir adamı düşünerek geçirdiğini fark ediyor. Bunca zaman sonra onu bir kardeş gibi sevdiğinden olmalı, diye düşünüyor. Ve

kardeşlerinden birini çoktan kaybetti. Bu yüzden ertesi sabah Simon duştayken ona telefon ediyor.

Cevap yok, bu yüzden açana kadar aramaya devam ediyor.

Rosie, diyor ses; ona bu şekilde neredeyse hiç seslenmediği ve aylardır sesini duymadığı için Rosie aynı anda gülümsüyor ve geriliyor.

Selam, diyor.

Ne oldu?

Neden bir şey olsun ki?

Altı kere falan aradın beni.

Açmadın.

Will bir şey söylemiyor. Işık panjurlardan içeri giriyor, çarşafın üzerinde açtığı parmaklarına düşüyor.

Asıl *sana* ne oldu? diyor Rosie. Neden açmadın?

Rosie, diyor Will tekrar, yorgun bir sesle.

Dün gece nerede olduğunu merak ettim.

Sessizlik kar gibi çöküyor üzerlerine.

Gelemedim, Roe, diyor Will.

Hadi oradan, diyor Rosie; kalbi hızlanıyor ve can simidi gibi mizaha sarılıyor. Biliyorum sosyetik yemekler ve yaylı çalgılar seni pek açmaz. Beni de açmıyorlar. Ama benim düğünümdü, Will.

Sessizlik. Kar. Soğuk eller, çok uzun zaman geçmedi.

Doğru, diyor Will.

Orada olmaman... tuhaftı, anlatabiliyor muyum?

Tuhaf, diye tekrarlıyor Will. Rosie onun gözlerini tavana kaldırdığını, kızmış gibi ağzını açtığını, bir şeyleri içinde tuttuğunu duyabildiğini düşünüyor.

Will, diyor.

Bence bitirme vakti geldi, Rosie, diyor. Gidiyorum ben.

Gidiyor musun?

Taşınıyorum, diyor Will.

Nereye?

Kuzeye.

Ne kadar erkeksi.

Olabilir. Kiralar ucuz.

Simon'ın banyoda duşu kapattığını duyuyor. Su azalıp kesiliyor.

Gidişin yakında mı, diye soruyor, önceki söylediklerini duymazdan gelerek. Gitmeden önce seni görebilir miyim?

Gene bir duraksama oluyor. Sanmıyorum, diyor Will. Dediğim gibi, bence artık... bitirme vakti geldi.

Banyo kapısının ardında bir gölge. Açılıp kapanan bir dolap. Simon çıkmıyor, Rosie telefonu kapatmıyor.

Kendine iyi bak, diyor Will ve Rosie, bekle diyor, o da bekliyor, ardından, bitirmek ne demek, diye soruyor. Biz... ne yapıyorduk ki?

Nevresimde güneş soluklaşıyor. Camın arkasında kayan bulutlar.

Bilmiyorum, Roe, diyor Will ve Roe demesini duyunca Rosie'nin karnında yine aynı kelebekler uçuşuyor. Bilmiyorum gerçekten. Ya sen?

* * *

Will planını uygulayıp Leeds'e gidiyor ama hoşlanmıyor oradan. Kalabalık, soğuk ve hiçbir şey konuşamadığı insanlarla dolu bir yer; Norfolk'un daha fazla yağmurlusu.

Çok geçmeden Yorkshire Dales yakınlarında bir kasabaya taşınıyor, orası daha iyi geliyor. Hâlâ soğuk. Hâlâ ıslak. Yine de sakin insanlarla dolu, sakinleştirici bir yer; soru moru sormayan, becerisini takdir eden ve makul bir maaş veren bir tamirhane sahibinin yanında iş buluyor.

Bir süreliğine, demişti anneannesine. Değişiklik olsun diye.

Kemoterapisini sağ salim bitiren anneannesi durumu anlamış, gitmesine izin vermişti. Kimseyi tanımıyor, yakındaki barda yerel biralardan içiyor ve iki hafta sonra başına nasıl bir çorap ördüğünü anlamadan dağ arama kurtarma ekibine gönüllü

oluyor. Barda sohbetlerine kulak misafiri olunca odasından görünen tepelere bakıyor ve neden olmasın, diye düşünüyor. Koşuyor. Bacakları kuvvetli. Öldürecek zamanı var ve önemsediği hiçbir şey yok.

Geçmesi gereken bir sınav var; ukalalıktan kolay olacağını sanıyor. Ama yokuşlar dik, zemin kayalarla dolu ve Will'in farklı bir şekilde hareket edebilmek, tamamen yeni bir şekilde zorluğa dayanabilmek için bedenini eğitmesi gerekiyor. Ağır yükler taşıtıyorlar, dedesinden üstünkörü öğrendiği yön bulma becerilerini baştan gözden geçirtiyorlar. Tepelerde güvenliğin her şeyden önemli olması Will açısından yeni bir kavram. Tuhaf ama burası risk alma meraklılarına göre bir yer değil; bunun altını çizmek için uğraşıyorlar.

Bir yılın ardından üye adayı oluyor; çoğunlukla onu ayak bileğini burkmuş, yorulmuş, utanmış ve asabileşmiş, şemsiyeli turistler için çağırıyorlar. Onlara krep ve sıcak çay ikram ediyor, beraber dağdan iniyorlar, sonra Will eve gidip yemek kitapları okuyor, Resmî Haritacılık Bürosu'nun haritalarında kendine yeni koşu rotaları buluyor ve kalbi örtülü bir perdenin altında atmaya devam ediyor, istirahat ediyormuş gibi, bir süreliğine kendini iyi hissediyor.

Bir keresinde havanın kötü olduğu bir gün, gökyüzü tepelerdeki sis kadar beyazken imdat çağrısını yapan çifti bulmaları biraz zaman alıyor. Sonunda ulaşıyorlar. Kırklarının sonlarında iki kadın, birinin kayalıklarda ayağı kaymış; Will onları görür görmez birdenbire alevleniyor çünkü biri inanılmaz derecede onu andırıyor.

Vaktinin çoğunu Rosie Winters'ı görmeden geçirdiğinden bu eski korkusunu unutmuştu. Onu doğuran kadına benzeyen, onunla aynı yaşlarda birini görmenin sarsıcılığını. Aynı kızıl saç, aynı ince kollar. Ama asla, asla aynı yüz değil.

Bazen onu düşündüğünde, ölmüş müdür, diye içinden geçiriyor.

Bu konuda ne hissedeceğinden emin olamıyor.

*

Bir gece, tepelerin rüzgârıyla yüzü yanmış bir halde kurtarma ekibindekilerin içkilerini söylerken barda bir kızla karşılaşıyor.

Pek çok kızın kendisine baktığı gibi baktığı için ona bir içki ısmarlamayı teklif ederse evet diyeceğini biliyor. Kısa siyah saçları ve keskin, daha da koyu renk gözleri var. Boğazında bir sicim parçasına düğümlenmiş bir yeşim taşı asılı.

Kız onu bakarken yakalayınca taşın Yeni Zelanda'dan olduğunu söylüyor.

Sen oralı mısın?

Keşke, diyor kız. Üniversiteden sonra bir yıl oradaydım da.

Serbest paraşüt falan mı yaptın?

Yok yok. Yaşadım sadece. Tekne turları için bilet satıyordum.

Ne kadar nefes kesici.

Öyle sayılırdı aslında, diyor kız, omuzlarını silkerek. Tekneleri severim. Hem dünyanın öbür ucunda olunca her şey güzel geliyor.

Bu lafın üstüne kadeh tokuşturuyorlar ve arkasından onunla alay eden arkadaşlarına kulak asmayarak kızın yanındaki bar taburesine oturuyor.

İçkiyi kaldırabiliyor bu kız. Will ise aynı birayı yudumluyor ve bu konuda yorum yapmadığı için kıza ısınıyor; seyahatten, evden, yeterince konuşulmayan ve ikisini de güldüren şeylerden bahsediyorlar. Kedileri, uzun geceleri ve korku filmlerini seviyor kız. Et ya da kişniş yemiyor. Tadı sabun gibi, diyor Will'e. Bir kız kardeşi var; anne babası da ayrı olmalarına rağmen hâlâ aynı sokakta oturuyorlar.

Tuhaf mı hiç, diye soruyor Will; kız da ona yeminler edip bir daha birbirini görmeyenlerin daha tuhaf olduğunu söylüyor. Süt gibi bembeyaz bir teni var. Ona buranın havasını anımsatıyor.

Sende ne var ne yok, diye soruyor kız, son siparişler için zil çalarken. Annen var mı? Baban? Tek bacaklı bir köpeğin?

Üçüne de cevabım hayır, diyor ve anlatmaya koyuluyor; kız o kadar ilgili ve sakin ki anlattıkça anlatıyor Will, tanımadığı ama güvenebileceğini hissettiği bu kıza içini tamamen döküp sonunda Roe'dan bile bahsediyor. Buraya aslında bağlarını koparabilmek için taşındığını, başka bir nedeni olmasını dilese de gerçeğin, Yorkshire yollarının kenarındaki kuru ağaçlar gibi çıplak ve yamuk gerçeğin bu olduğunu söylüyor. Kız şarabını kadehte döndürerek her sözcüğü tek tek dinliyor.

Hiç yatmadığın bir kıza âşıksın yani?

Daha da beteri, diyor Will. Sadece bir defa, o da sekiz yıl önce öptüğüm bir kıza hem de.

Kızın cümlesinin başını tekrarlamıyor.

O zaman onu bir fikir olarak seviyor sayılırsın, diyor kız. Her şeyi hiç sahip olmadığın bir şeye bağlamışsın. Gerçek olmayan bir şeye.

Öyle mi dersin, diye soruyor Will ve gözlerini ona dikiyor; çaresizce bu kadının, bu yabancının haklı olmasını ve yirmilerinin ortasında birden, nihayet serbest kalabilmeyi diliyor.

Derim, diyor kız ve kadehini onunkiyle tokuşturuyor. Will onu, kâküllerinin yana dökülmesini izlerken bu kızın kendisi için bir şekilde önemli olacağını anlıyor.

Adı Jen. Kalça kemiğinde bir eğreltiotu dövmesi var; o gece birbirlerinin giysilerini çıkarırken bunu görüyor ve Jen ona bunun gerçek olduğunu söylüyor, sonra bunun da ve bunun da... bu şekilde Will'in eline rehberlik ederek, onu iştahını kabartan, gözünü karartan ve diğer her şeyi unuttuğu yerlere götürüyor.

Kuzeye taşındığından bu yana kardeşi ilk kez ziyaretine geliyor. Fasulye sırığı gibi boy atmış; dirsekleri, diz kapakları ve kürek kemikleri belirgin.

Tam bir ergen olmuşsun, diyor Will, Amber da, e, herhalde, diyor; sonra ağabeyi sarılmaya kalkınca, dur, ne yapıyorsun, diyor.

Kız kardeşimi karşılıyorum, diyor Will, tren perondan yavaşça kalkıp ilerlerken.

O zaman karşıla beni, diyor kız. Dokunmadan.

Yakınlık sorunlarını aşabildin mi bari, diye soruyor Will ve Amber gözlerini deviriyor; karnının aç olduğunu, hâlâ iyi bir aşçı olduğunu umduğunu söylüyor.

Jen'i sevmişe benziyor; Amber'ın herhangi birini sevebileceği kadar. Henüz anneannesine söylemese de birlikte yaşıyorlar ve bir kadınla yaşadığına dair kanıtlar her yerde; küvetin kenarında jilet, buzdolabındaki yarım yağlı yoğurt, tezgâhta katlı duran temiz, kuru mutfak havluları.

Amber başta hiçbir şey demese de Will onun her şeyi özümsediğini görüyor. Misafir odasına geçiyor ve akşam yemeğine kadar orada kalıyor; Jen'in derslerine gösterdiği ilgiden sonra notları, yüzme ve insan hakları avukatı olmaya dair yeni planları hakkında hava atma fırsatı bulmak keyfini yerine getirmişe benziyor.

Ya da onkolog olacağım, diyor Amber; Will ağzıyla ekmekten bir lokma koparırken masanın öbür ucundan ona bakıyor.

Anneannem yüzünden mi, diye soruyor.

İyi para kazandırdığı için, diyor Amber. Hem tam bana göre bir iş.

Jen de Will'in kardeşine bakıyor. Şarabından bir yudum alıp anne babalarının gerçekten aynı olup olmadığını soruyor. Bunu tatlı bir şaka, iltifat olarak söylüyor ve Amber'ın hoşuna gidiyor –gülecek gibi olup limonatasından yarı utangaç, yarı kendini beğenmiş bir yudum alıyor– ama Will yemeğin geri kalanı boyunca hiç konuşmuyor.

O gece yatakta Jen ne olduğunu, kendisinin ne yaptığını soruyor. Will paylaşmaya hali olup olmadığını içinden geçirerek derin bir soluk veriyor.

Babalarımız farklı, diyor Jen'e.

Jen onunla göz göze gelmeye çalışıyor. Yüzü ona dönük yatmış, saçları yastığın üstünde simsiyah bir yelpaze gibi açılmış.

Bilmiyordum, diyor.

Amber da bilmiyor, diyor Will. Babamın çoktan gitmiş olduğunu hatırlayamayacak kadar küçük.

Jen onun yüzünü okşayıp anlatmak isteyip istemediğini soruyor; Will, hayır, diyor.

Bilmiyordum, diye tekrarlıyor Jen. Özür dilerim.

Dilemene gerek yok, diyor Will ve bunu içtenlikle söylüyor. Sırtüstü yatacak şekilde dönüyor, kollarını başının altında kavuşturuyor.

İyi bir çocuk, diyor Jen. Aferin sana.

Onu anneannemle dedem büyüttü, diyor Will. Ben hiçbir şey yapmadım.

Saçmalama, diyor Jen. Seni çok örnek alıyor.

Will bu lafa kahkaha atıyor.

Ciddiyim, diyor Jen. Tüm anlattıkları, yaptıkları... hepsi seni etkilemek istediği için.

Beni geçmeye çalışıyor, diye itiraz ediyor Will.

Onunla gurur duymanı istiyor, diyor Jen ve Will her ne kadar inanmakta güçlük çekse de bunu ona söylemiyor; istediği buysa ailesine duygusal gözlerle bakmasına ses çıkarmıyor.

Jen uykulu bir halde, seni seviyorum, derken Will hâlâ tavandaki küfü seyretmekle meşgul. Will de onu sevdiğini söylüyor; çünkü her şey pratikten ibaretmiş ve içtenlikle söylemenin –ve hissetmenin– hiçbir anlamı yokmuş meğer.

Amber'ı yürüyüşe çıkarıyorlar. Tepelerde tarlakuşlarına bakıyor, çitlerin üzerinden tırmanıyor, küçük, arduaz damlı kafelerde çay ve pasta sipariş ediyorlar. Amber devedikeni, telefon kulübeleri ve koyunlar gibi sıradan şeylerin fotoğraflarını çekiyor, ağabeyine dağcı kurtarma hakkında sorular soruyor ve çoğunlukla arkadaşlarından, derslerinden ve Warwick'te okuma isteğinden söz ediyor.

Yola çıkacağı sabah ağabeyine nasıl olduğunu soruyor.

Nasıl yani, diyor Will. Mutfakta ikisine kahve yapıyor. Jen işte, dolayısıyla tüm hafta boyunca ilk defa baş başa kaldılar.

Yani her şey *nasıl*? diye tekrarlıyor Amber. İçiyor musun?

Arkadaşlarlayken, diyor Will, bir an duraksadıktan sonra.

O zaman iyi yani.

Evet. Öyle.

Anneannem merakından ölecek, diyor Amber.

Öyle söyleme.

Neden söylemeyeyim? Öyle ama.

Ölüm kısmını yani, diyor Will.

Fincanı önüne bırakırken şaka yaptığını göstermek için gülümsüyor. Kardeşinin kahve içecek yaşa geldiğine inanamıyor. Neredeyse aynı boyda olduklarına.

Hâlâ güvende sayılır, diyor Amber. Yakında bir kontrolü daha olacak ama keyfi yerinde. Güveçler pişiriyor, ekmekler yapıyor. Yine ıslık çalmaya da başladı.

Eyvahlar olsun, diyor Will.

Aynen. Delirtiyor insanı.

Haklısınız.

Ama artık hoşuma da gidiyor bir yandan.

Ne demek istediğini anlıyorum.

Duvarın arkasından konuşmanı duydum, diyor kardeşi birdenbire. Dolaptaki fincanların markasının ne olduğunu anlamak ister gibi kahvesini ışığa tutuyor. Kesin anneannesine bildireceği ayrıntılar bunlar.

Peki, diyor Will.

Ben zaten üvey kardeş olduğumuzu biliyordum. En azından tahmin ediyordum.

Will ona bakamıyor. Böyle rahat ve kaygısız bir sesle konuşması hoşuna gitmiyor.

Anladım, diyor.

Ama önemi olduğunu düşünmüyorum, diyor Amber.

Öyle mi?

Evet. İkimizin de babası yok, dolayısıyla temelde hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Annemiz de yok ama en azından o tarafımız ortak. Senden başka kimsem yok sayılır, diyor sonra, düşünceli düşünceli. Anneannemiz dışında ama o da çok uzun süre yaşamayacak zaten.

Ambs.

Ne var? İnsanların öldüğü fikrine alışman gerekiyor, Will.

Biliyorum öldüklerini.

Hayır, bilmiyorsun! Yüzleşmiyorsun ya da doğru düzgün düşünmüyorsun. Bu yüzden içiyorsun, deliler gibi koşuyorsun ve motosikletinle kendini öldürmeye çalışıyorsun.

Ne?

Bazen görüyordum seni, diyor Amber. Canına kastedecekmiş gibi dönüyordun virajları. Okuldakiler sana İntiharcı Will derdi.

Will öyle hızlı ayağa fırlıyor ki dizini masaya çarpıyor; kemiğin etrafımn yanarak morardığını, kanının hücum ettiğini hissediyor.

Söylemek istedim işte, diyor Amber, Will eli boş durmasın diye arkasını dönüp musluğu açarken. Ne bileyim, bir şeyleri *hazmetmen* gerekiyor gibi bence. Psikoloji dersi alıyorum–

Hazmetmekmiş, diye tekrarlıyor Will, hayret içinde, yüksek sesle. Gözünü seveyim, Amber. Koskoca bir adamım ben. Başıma boktan şeyler geldi, evet ama iyiyim. Her şey yolunda.

Ama *mutlu* musun?

Su akıyor. Parmakları suyun sıcaklığını kontrol ediyor.

Kimse mutlu değil, diyor kardeşine.

Yanılıyorsun, diyor Amber. Bak işte, ben de tam olarak bunu söylüyorum, Will. Hayatına bu şekilde devam edemezsin. Annem hakkında, dedem hakkında, ölen şu arkadaşın hakkında birisiyle konuşman lazım.

Konuşuyorum zaten, diyor Will.

Onu gördüm, diyor kardeşi, konuyu öyle çabuk değiştiriyor ki Will bir an ne demek istediğini anlamıyor.

Annemi mi?

Hayır, annemi değil. Senin şu kız. Rosie.

Bir duraklama. Sırtı ona dönükken omuzlarına vuran güneş.

Rosie benim kız değil, diyor.

Her neyse. Sevgilisiyle ziyarete gelmişti.

Kocasıyla.

Kimdiyse işte. Rosie'nin liseden arkadaşlarıyla bardaydılar. Muhtemelen çoğunu tanıyorsundur.

Bunlardan bana ne, Amber?

Rosie Winters'tan sana mı ne?

Niye anlatıyorsun bunları?

İşte, diyor Amber ve derin bir nefes alıyor; o kadar uzun bir süre susuyor ki Will musluğu kapamak zorunda kalıyor. Su bulaşık tasını doldurmuş. Kenarda sallanırken içindeki su lavaboya akıyor.

Senden başka kimsem yok dedim. Senin iyi olmanı istediğimi söyledim. Seni iyi olmaya en yakın gördüğüm halin, o kızın yanında olduğu dönemdi. Ona çok bayıldığımdan değil, diye de ekliyor.

Will'in içinde bir şey kıvılcımlanıyor.

Sanki bir sigorta atıyor.

Suratsız bir kızdı, diyor Amber. Bir de havada *uçuşuyordu* sanki; aslında orada değilmiş gibi.

Kardeşi öldü, diyor Will.

Evet, diyor Amber ve tekrar duraklama, doğru düzgün tanımadığı bu kızın bunu yaşaması zor bir şeymiş gibi davranma nezaketini gösteriyor.

Ama onu gördüğümde sana da anlatmam gerekiyormuş gibi geldi Will, o yüzden buraya kadar geldim. Seni görmek güzel değildi demiyorum. Öyle sayılır.

Will ellerini lavabodaki suya sokuyor. O kadar sıcak ki elleri haşlanıyor.

Hamile miydi, diye soruyor.

Hayır.

Gene bir kıvılcım. Ellerini yavaşça sudan çıkarıyor, derisinin çiğ et gibi kırmızı rengine bakıyor.

Çok mutsuzdu, diyor Amber ve bekliyor, sözü havada asılı bırakıyor.

Gözleri *çökmüş* gibiydi, diye devam ediyor. Bir deri bir kemikti. Herkes gibi şarap içmedi, su içti; tuvalete gittiğinde uzun bir süre çıkmadı, Will. Uzun bir süre gerçekten. Neredeyse kalkıp iyi mi diye bakacaktım.

Niye bunları bana anlatıyorsun, diyor Will tekrar.

Bilmek isteyeceğini düşündüm, diyerek omuz silkiyor Amber. Belli ki yanılmışım.

Belli ki.

Ne bileyim, diyor Amber, ayağa kalkıp boş fincanı tezgâha bırakıyor. İnsan bir kez yaşıyor, değil mi? Mutsuz ya da âtıl bir şekilde yaşamanın ne anlamı var?

Âtıl, diye tekrarlıyor abisi.

Evet. Güzel bir sözcük, değil mi? Yakında yüksek öğrenim görmüş genç bir kadın olacağım, diyor Amber ve yine kendini beğenmiş bir ifade takınıyor ama bir şeyler farklı. Gözlerinde başka bir şey var.

O yüzden aş bunları, diyor ağabeyine.

Neyi, senin zeki olmanı mı? Yoksa kendi mutsuzluğumu mu?

İkisini de.

Sonra dişlerini göstermeden gülümsüyor. Dudaklarını tek bir yana büküyor.

Eşyalarını toplamak için koridora çekilirken de ekliyor: Bu arada bilgin olsun. Jen'i de sevmiştim.

Kardeşi yan odaya girerken Will onun geçmiş zaman kullandığını fark ediyor ama ne bir kıvılcım var ne atan bir sigorta ne de midesinde yanan bir alev.

Kâseyi ters çeviriyor. Suyun lavaboyu doldurmasını, sonra akıp gitmesini izliyor.

* * *

Rosie evlendikten sonra fazla uzağa gitmiyor. Simon da o da Londra'da yaşamak istemiyordu ama şehirdeki ışıklardan ve gençlik duygusundan uzak kalamadıkları için Norwich merkezine yerleşmişlerdi; eve yakın olsa da yeterince farklıydı.

Farklı derken, diye sormuştu Simon.

Her köşe başında Josh'ı gördüğümü sandığım yere göre, diye yanıt vermemişti Rosie.

Dolayısıyla kendini koparamadığı yere göre.

Kocasına belli belirsiz bir cevap vermiş, Simon düşünerek Oxford'ın daha büyük, daha az güzel bir versiyonu olduğunu söylemiş ve neden olmasın, demişti. Böylece havadar, her yeri cam olan nehir manzaralı bir çatı dairesi satın almışlardı; evleri havalimanına, dolayısıyla başkente ve ülkenin geri kalanına, planladıkları tüm maceralara uygun bir mesafedeydi.

Simon yatırım bankacılığında üst düzey bir pozisyonda çalışırken Rosie bir şekilde yönetim danışmanlığına başlıyor. Plansız olmasına karşın Rosie'yi yeterince meşgul eden bir iş: Mesailer uzun ve maaşlar dolgun, emeklilik maaşı ve sağlık sigortası iyi. Arada iş arkadaşlarının aileleri bir araya gelip piknik yapıyor, go-karta biniyor ya da beyazları çekip tenis oynuyor.

Pilatese ve kardio derslerine gidiyor, kalori sayıyor ve pek beceremese de Simon'a, bazen de yakınlığını ve samimiyetini koparmamış, Rosie'ye kalırsa sadece yaşları ve maaşları yüzünden arkadaş kalabilmiş üniversite grubuna yemekler yapıyor. Annesinin emirlerine uyarak çiya tohumları, soya mumları ve yaşlanma karşıtı kremler alıyor. Hiç giyebileceğini düşünmediği kıyafetlere sığıyor ve kendini, beklediği gibi seksi yahut güzel değil, bedenini teşhir eden apayrı biri gibi hissediyor. Terapiyi de deniyor. Uğraşmasına rağmen meditasyonu beceremiyor. Hâlâ bir şeyleri sırayla kontrol ediyor. Bir eş ve bir evlat ama artık bir kız kardeş değil.

Onsuz hâlâ ikiz kardeş olup olamayacağını merak ediyor.

Hâlâ tenine bir şeyler yazıyor; tek başınayken, bir müşterinin video görüşmesine katılmasını beklediği ya da ofisten taksiyle dönerken aklına, aklında tutamayacağı bir şey geldiği zamanlarda. Günün en sevdiği kısmı, bir anı çalıverdiği böyle dakikalar. Bir cümleyi, bir dörtlüğü ya da bir hissi yazdığında, bir süreliğine güneş ışığında durduğunu hissediyor.

Hepsini temize geçirmeye, bir deftere aktarmaya niyetli olsa ve bazen yapabilse de bazı zamanlar unutuyor ve şiirleri, taslakları ya da mısraları, her neyseler, duşta kollarından akıyor. Mürekkep şehrin pisliğine, koşu bandında attığı tere, güçlü, kemikli, tanınmaz haldeki uzuvlarına sürdüğü duş kremine karışarak akıp gidiyor.

Kocasıyla sevişmeleri bazen güzel, arada sırada rahatsız ve çoğu zaman ona yanlış bir ürperti veriyor. Simon iş nedeniyle çoğu zaman şehir dışında. Evde olduğu zamanlarda tatlı ve ilgili; Rosie bu yüzden hem minnet hem suçluluk duyuyor.

Bir akşam banyoda bacaklarını traş ettikten sonra bacaklarına nemlendirici sürmekle meşgul. Simon bir konferansta; Rosie'nin onsuz kendine akşam yemeği pişirmesi gerekiyor. Vücut yağını krakerin üstüne sürüp bir ısırık almak bir an aklından geçiyor. Nasıl da yoğun ve kremamsı olurdu diye.

Şeker tatmayalı uzun bir zaman oldu.

Aşkı uzaktan da olsa andıran herhangi bir şeyi tecrübe etmeyeliyse uzun mu uzun bir zaman oldu.

Marley onu her ay arıyor. Hamile artık; kendisi gibi bir doktorla, bir nörologla birlikte ve tüm Londralıların sahip olduğu eklektik, kafein katılmış enerjiye kendini kaptırmış; hızlı yürüyen, metro yakalayan, ramenle beslenen coşkulu haliyle arkadaşı döne döne esen bir rüzgârı andırıyor. Hırslı, açıksözlü ve hâlâ Rosie'yle ilgili ama Rosie ona ayak uyduramadığını hissediyor; tiyatrolardaki gibi pirinç opera gözlüğüyle onu uzaklardan seyrediyor sanki.

Arkadaşı sürekli meşgul olsa da mutlu görünüyor. Rosie onun hayatından memnun olup olmadığını, onun gözünde hanıl hanıl çalışmalarına, kurallara uymalarına ve aldıkları iyi notlara değip değmediğini merak ediyor. Bunları düşünecek vakti oluyorsa tabii.

Rosie'deyse durum tam tersi. Artık düşünmek için bolca zamanı var; olayların yaşanıverdiği, kendinde olmadığı ve düşünmeden bir şeyleri akışına bıraktığı bir dönemin ardından.

Kendisine ne kadar ters, diye düşüncelere dalıyor, bazen gecenin köründe ya da yağmurda spor salonuna yürüdüğü esnada. Ama o kadar da kötü değil. Bir şeyler yazıyor. Para kazanıyor. Güneş ışığını içeri alan, zeminden tavana pencereleri ve sabun kokan, ona laleler getiren, her gün ışığı söndürmeden önce onu sevdiğini söyleyen iyi bir kocası var.

Hayatından memnun değilse de güvende, sakin ve dengede hissediyor kendisini; olsun, sonuçta buna ihtiyacı vardı. Halen de var.

Simon'ın eve döndüğü ve yanında uyuduğu bir gece yarısı telefonuna mesaj geliyor. Yattıklarında Rosie yorgun değildi. O sabah yıkanırken silinen ve şimdi hatırlamaya çalıştığı şiirlerini yazmakla meşguldü.

Titreyen telefonunun ekranında Will'in adını gördüğünde mesajı hemen açmıyor. Adını ekranda bu şekilde görmeyeli çok olmuştu. Evlendiğinden, Will ona ilişkilerinin bittiğini söylediğinden beri konuşmamışlardı; Rosie bunun bazen gayet anlaşılır olduğunu düşünürken, bazen de çocuk gibi tepinerek bağırıp çağırmak isteyecek kadar öfkeleniyordu. Kalbi kırık bir ergen gibi. Diğer yandan, kalbini ona vermemişti ki kırılsın. Yakın arkadaşlardı, o kadar. Kısmetlerinde daha fazlası yoktu işte. Rosie artık bunu biliyor, Simon'la mutlu. Elindekinden memnun.

Bu yüzden bir süreliğine mesajı görmezden geliyor. Terapistinin de tavsiye edeceği gibi vücudunda neler olduğunu,

nelerin döndüğünü, zonkladığını ve ondan bir şeyler emdiğini gözlemliyor.

Mesajı belki de sabaha kadar okumayacağını düşünerek yazmayı tamamlıyor. Defterini kapatıyor. Duvardaki ay ışığına bakıyor.

Sonra kimi kandırdığını merak ediyor ve mesajı açıyor.

Başta hızlıca taradığı için yavaşlayıp tekrar okuması gerekiyor. Nasıl olduğunu sormuş. Anneannesini ziyarete gelmeyi düşünüyormuş, Simon'la birlikte onunla buluşmak isterler miymiş... O da Jen'i getirecekmiş, beraber yaşıyorlarmış, Rosie'nin onu seveceğinden çok eminmiş.

Oldukça sıradan bir mesaj olmasına rağmen Rosie niye çileden çıktığını anlamıyor. Niye yataktan kalkıp oturma odasına gittiğini, dizüstü bilgisayarını açıp bir merkez bölge egzersizi yapmak, kendini kaskatı, gergin ve sımsıkı bir halde tutmak zorunda kaldığını.

Will bizi görmek istiyormuş, diyor kahvaltıda.

Gelişigüzel bir edayla söylüyor. Hiç umurunda değil. Şekersiz meyve suyunu yudumluyor.

Will White mı, diyor Simon, başını dergisinden kaldırmadan.

Tanıdığımız kaç tane Will var?

Simon yanıt vermiyor; *smoothie*'sinden bir yudum alıp okumaya devam ediyor. Rosie o an Simon'ın, babasının bulmaca çözen haline ne kadar benzediğini hayretle fark ediyor. Onun önemli şeylerin geçip gitmesine izin vermesi gibi.

Ne yazsam, diye soruyor ona.

Ne yazmak istiyorsun, diye soruyor Simon. Bu kadar makul ve anlayışlı olduğu için Rosie'nin meyve suyunu kafasına fırlatası geliyor.

Artık onu tanıyormuşum gibi gelmiyor, diyor. Onu görmek istediğimi sanmıyorum.

O zaman meşgul olduğumuzu söyle.

Ama onun burada olduğu bütün bir hafta meşgul olabilir miyiz? Kabalık değil mi?

Rosie, diyor Simon ve nihayet başını kaldırıyor. Kafanı fazla yoruyorsun.

Özür dilerim, diyor Rosie çünkü özür dilemek, alevden elini kaçırmak gibi bir refleks onun için.

Bir içki içip kalksak fena mı olurdu?

Yok. Olmazdı.

İyi bile olabilir. Aranızdaki durumu açıklığa kavuştururdunuz.

Ne gibi, diye soruyor Rosie ve tüm vücudu katılaşıyor, ta ki kocası, yani işte, düğüne falan gelmeyip seni üzmesinden sonra, diyene kadar.

Evet.

Bakarsın özür dilemek istiyordur, diyor Simon. Gelemediği için.

Birkaç yıl gecikmiş olur.

Geç olsun güç olmasın, diyerek sayfayı çeviriyor Simon. Rosie de, belki, diyor ve sonra tüm hafta tereddüt ediyor.

Will'in yola çıkacağı gün korkaklığına yenik düşüp sonunda cevap yazıyor. Mesajı görmediği için özür dilediğini, Simon'ın şehir dışında ve kendisinin de bir konferansta olduğunu ama bir dahaki sefere evet, mutlaka, görüşmenin güzel olacağını söylüyor, öpücük yollamıyor, duruyor, bir mesaj daha atıp iki küçük X gönderiyor, şefkatten mi yoksa yalanlarının üstünü örtmek için mi, kendisi de bilmiyor; bu kez karşı taraf cevap vermiyor ve Rosie rahat bir nefes alıyor.

* * *

Sessiz şeyler birbirini kovalıyor. Sakin günler. Evlilik, paylaşım ve dinlendirici, düzenli uyku. Will, Kuzey Yorkshire'ın

doğasına, kasabasının sahilinden de fazla tutuluyor. Rosie'yse günlerindeki rutinden ve kesinlikten hoşnut; asla bulamayacağını düşündüğü ama bir sabah elinde buluverdiği, ertesi gün ve sonraki gün hâlâ sahip olduğu gücünden.

Bazı günler güzel, bazıları o kadar değil. Yorkshire'ın başladı mı bir hafta durmayan yağmuru, Norwich'te Rosie'nin ellerini uyuşturan, ona düşünmek istemediği şeyleri, kar tatillerini, deniz fenerlerini ve fırtına grisi gözleri aklına getiren soğuklar.

Seni seviyorum, biliyorsun, diyor Simon'a, bunu hissettiği ve paniğin içinden bir iplik halinde geçtiği sırada.

Bilmez olur muyum, diye karşılık veriyor Simon ve aynı şekilde devam ediyorlar, her şey tamamen sabit.

* * *

Soğuk bir kış gecesi Will'e telefon geliyor.

Otuz dört yaşında bir erkeğin kayıp olduğu bildirilmiş; en son tepelere doğru ilerlerken görülmüş. Durumun iyi olmadığı söylenince Will ekibini toplayıp ellerinde halatları, kurtarma çantaları ve sıcak giysileriyle sulu kara çıkıyorlar. Acil durum, arkalarından esen kuvvetli rüzgârdan da fazla yukarı itiyor onları.

Ekibi endişeli görünmeyince kendisi de endişelenmiyor. Sabahın ilk saatleri ve dışarıda karanlığın tam tersi bir karanlık var; ağır bulutlardan, yağmamış kardan ibaret bir bembeyazlık. Çantasının ağırlığı ve fırtınanın şiddeti yüzünden Will'in kalbi çarpsa da zorlanıyor sayılmaz; odaklanmış bir halde. Koşmanın kendisine verdiği güçle atıyor kalbi; bilmem kaç yıl önce yağmurlu bir yaz günü kapısı çalındığından beri dokunmadığı berrak, sert alkolün verdiği hız ve tehlike duygusunun bir benzeriyle.

Ayağı kayalarda kaydığında kalbi çıkacak gibi oluyor, sonra kendini toparlıyor.

Arkasındaki Jim adlı görevli, her şey yolunda mı, diye soruyor. Will, evet, diyor. Çünkü her şey yolunda. Şu anda her şey yolunda. Dokuz on adım daha atıyorlar. Rüzgâr bir okyanus gibi, âdeta kükrüyor; sulu kar nihayet duruyor.

Onu uyaran tek bir şey duymuyor, görmüyor. En önde kendisi var ve olan çoktan olmuş. Adam kararını vermiş, o düğümleri bağlamış, gerekli adımı atmış. Tek bir adım. Tek bir ağaç dalı.

Will bir an kayıp birini ararken, bir an sonra aramıyor.

Hadi be, diyor Jim fısıltıyla ama Will onu duyuyor ve bunu beklememiş olmakla aptallık ettiğini fark ediyor. Bir gün, bir şekilde, farklı bir coğrafyada ya da farklı bir gökyüzünün altında da olsa, yeterince isterse aradığı şeyle karşı karşıya geleceğini beklemeliydi.

Dehşet. Hep hissettiği ama içinde tuttuğu o şey.

Tepede üzerine çöküveriyor.

Ardından her şey hissizleşiyor ve bulanıklaşıyor. İçki içebilmek için yanıp tutuşsa da aklının yerinde olduğu bir an Jen'e söylüyor ve o engel olmak için elinden geleni yapıyor. Will günlerini evde geçiriyor, işe gidiyor ve olabildiğince az konuşarak mesailerini tamamlıyor. Akşamları motosikletini çıkarıyor çünkü ona bir şeyler hissettiren tek şey bu.

Amber'ın söylediklerini düşünüyor.

Okulda ona taktıkları adı.

Okul tuvaletindeki o günü, kırılan aynayı ve kafasındaki kesiği düşünüyor. Millet bir öğrenciye saldırdığını varsaymıştı ki öylesi daha kolay, daha anlaşılırdı. Gerçekle kimse başa çıkamazdı; en fazla da kendisi. Kafatasını defalarca aynaya vurmuştu, ilk hangisinin kırılacağını görebilmek için.

Soydukları kadını düşünüyor.

Josh'ı ve uçurumu.

Annesi gitmişti. Babası hiç yoktu zaten. Dedesi ölmüştü, anneannesi de ölecekti; haki pantolonu ve bağcıkları çözülmüş

botlarıyla kayıp adam, zamanında yetişemedikleri adam, o da gitmişti işte ve Will ne yapmış olursa olsun ya da ne yaparsa yapsın hiçbirine engel olamazdı.

Bu yüzden motoruna biniyor, yatağına uzanıyor, çok az konuşuyor ve içindeki her neyse onun kendisini aşağıya, aşağıya, aşağıya çekmesine izin veriyor.

* * *

Rosie, Marley'yle bebeğini görmeye gidiyor. Simon'la hediyelerinin yanı sıra, anne babasının da yolladığı, kâğıt mendillere sarılı ve ördek yavrularıyla süslü bir dizi hediye götürüyor. Minik insanı koynunda, kanepenin minderlerinin arasına gömülmüş Marley hediyeleri onun için açmasını istiyor. Bitkin görünüyor. Hoşnut. Açması gecikmiş bir tomurcuk gibi darmadağın.

Arkadaşına doğumu ayrıntılarıyla anlatıyor; Rosie bebeği bir süre kucağında tutsa da sonra ağırlığından ürküp annesine hemen geri veriyor. Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı odayı ısıtıyor. Rosie kazağını çıkarıp içecekleri tazeliyor.

Anne olduğuna inanamıyorum, diyor bir ara.

Ben de, diyor Marley. Otuz üç yaşma kadar anne olmayacaktım hesapta.

Aa, gerçekten mi?

Evet. Plan yapmıştım. Rosie Winters planı.

Rosie limonatasını kaldırarak gülümsüyor ve devam etmesini söylüyor.

Trev'le otuz yaşında evlenecektim, diyor Marley. İhtisasımı tamamladıktan sonra denemeye başlayacaktım. Hamile kalmam bir yıl kadar sürer diye düşünüyordum. Dolayısıyla otuz üç yaşında doğurmuş olacaktım. Yirmi dokuzda değil. Birazcık... erken oldu.

Ne oldu peki, diye soruyor Rosie.

Skye oldu, n'olacak, diyor Marley, minik insanına bakarak. Bir şeylerin erken oluşunu, planın kendi takvimine uyuşunu pek de umursamıyor gibi.

Ee, şimdi Trevor'la evleniyor musunuz, diye soruyor Rosie. Skye'ın uyuyan yüzüne, Marley'nin köprücükkemiğini tutan tombul eline bakıyorlar.

Bir gün, diyor Marley. Teklif ederse.

Elbette teklif edecek.

Tatlı bir sessizlik oluyor. Trafiğin iç geçirmesini, esintide sallanan panjurları dinliyorlar.

Simon'la evlendiğinde farklı hissetmiş miydin, diye soruyor Marley.

Rosie limonatasından bir yudum daha alıyor. Farklı mı, diye soruyor.

Bilmem, sen söyle işte. Evlilik gerekli ya da ne bileyim, özel bir şeydir, diye düşünürdüm. Ama şimdi Skye olunca bundan daha özel ne olabilir diye düşünmeden edemiyorum. Daha bağlayıcı. Anladın mı?

Tabii, diyor Rosie, her ne kadar çocuğu olmadığı için anlamasa da. Simon'la bu konuyu bir-iki defa konuşmuşlardı. Anne olmaya istekli değil ama böyle bir şeyi hiç itiraf etmemiş olsa da bir gün farkına varmadan bu duygunun kendiliğinden geleceğini umuyor.

Evlendiğinde bir değişiklik hissettin mi şimdi?

Evet, tabii, diyor Rosie.

Marley bekliyor, Rosie limonatasından içiyor. Ekşi ve çoktan yavanlaşmış; dişlerinin üzerinde bir şeker tabakası bırakıyor.

Bağlılığınızı pekiştiren bir şey, diyor. Herkesin önünde yüksek sesle bunu yapmak güzeldi.

Güzeldi, diye tekrarlıyor Marley. Her zamanki dikkatiyle Rosie'yi izliyor.

Harikaydı, diye düzeltiyor Rosie.

Rosie, diyor Marley.

Evet?

Her şey yolunda mı?

...evet? Neden?

Sebebi yok, diyor Marley. Seni çok... gergin gördüm de.

Her zaman öyle değil miyim?

Bunun hem üzücü hem doğru olduğunu düşünerek huzursuzca birbirlerine gülümsüyorlar. Skye mırıldanıyor, Marley onun koynundaki yerini değiştiriyor ve bebek hemencecik tekrar uykuya dalıyor.

İncecik olmuşsun, diyor Marley.

Nihayet, diyor Rosie. Marley yüzünü buruşturuyor; itiraz etmiyor ama yanıtını tasvip ediyor da sayılmaz.

Bizim Si'nin sağlıklı yaşam tarzından işte, diyor Rosie yapmacık bir kahkahayla. Bir kürekçiyle evli olunca insan süt ürünleri ve ekmek tüketemiyor.

Ama her şey yolunda, diyor Marley.

Gayet iyiyim ben, diyor Rosie. Gerçekten.

Trenle eve dönerken yalanını düşünüyor. Çünkü işin doğrusu Rosie hiçbir zaman iyi olmadı; iyi olduğu hiçbir zamanı anımsamıyor ki Josh ölmeden önce bile böyleydi.

Josh.

Adı kayıp bir tılsım gibi. Halen umutla ve güzel şeylerle ışıldasa da aynı zamanda üzerine telafi edilemeyecek şeyler bulaşmış: Rosie'yi hiçbir yere götürmeyen bir hasret.

Bazen aynada, kendi kulaklarının biçiminde ya da çenesinin açısında onu görüyor. İkisinin de görünüşünde bir tuhaflık var; Josh'ın kolu bacağı vücuduna göre fazla büyük, kendisine tanınmayan yıllarla yakışıklı ve zarif hale gelecekleri kesin. Kendisiyse hiçbir zaman tam olmamış. Kaşları fazla kalın. Alnı fazla geniş. Bademi gözleri mavi ama hüzünlü.

Hayati bir organ gibi eksikliğini çekiyor kardeşinin.

Bazen gecenin bir yarısı onun koridorda kendisine doğru yürüdüğünü duyabildiğini sanıp uyanıyor. Halbuki kardeşi

onun evine hiç adım atmadığı gibi, granitten ve grilikten ibaret, bitkilerden, müzikten ve minderlerden yoksun bu yerden muhtemelen nefret ederdi.

Marley'den döndüğünde akşam yemeğini atlıyor; karnını doyurduğuna kendini daha kolay inandırmak için dişlerini fırçalıyor. Sonra pencerelerin kapalı olduğunu üç kere kontrol ediyor. Düşününce sorunsuz bir akşam olduğu söylenebilir.

Yatağa girdiğinde hiç düşünmeden annesini arıyor. Morali bozukken ya da kafası karıştığında, nadiren işe yarasa da içinden gelen bir refleks bu.

Canım, diye açıyor annesi; Rosie, anne, diyor.

Her şey yolunda mı?

Pek sayılmaz, diyor Rosie.

Ay! Ne oldu?

Hiç. Hiç.

Sessizlik.

Sorun da bu galiba, diyor Rosie. *Hiçbir şey* olmadı. Galiba sıkıldım ben, anne. Kendimi sıkışmış hissediyorum. Sürekli de yorgunum.

Düzgün besleniyor musun, diye soruyor annesi. Memelerin sızlıyor mu?

Hamile değilim, anne.

Emin misin?

Evet. O yüzden aramadım.

Yorgun olduğun için mi aradın?

Rosie nefesini tutuyor, çekilmiş perdelere, şifoniyerinde duran yüz kremlerine bakıyor. Kitaplarına ne olduğunu merak ediyor. Albümlerine, defterlerine ve deste deste post-it notlarına.

Evet, diyor sonra. Galiba öyle oldu.

O zaman erkenden uyu, canım, diyor annesi. Aman kendine dikkat et. Anemi falan olabilir. Takviye alman gerekebilir.

Belki, diyor Rosie.

Canım?

Efendim?

Zeki olduğun için sıkılıyorsun, diyor annesi. Gerekirse yeni bir iş bakmaya başla. Şirketinde yeterince uzun zamandır çalışıyorsun. Muhtemelen bir değişikliğe ihtiyacın var.

Rosie hemfikir. Ne için olduğunu bilmese de annesine teşekkür ediyor ve telefonu kapatıyor. Yüz kremleri, ne beklediğini bilmiyormuşçasına ona bakıyor gibiler. Yan yana nasıl da yargılayıcı duruyorlar.

Çok geçmeden Simon geç kalacağını, kendisini beklememesini haber veren bir mesaj atıyor ve çoktan yatağa girmiş olmasına rağmen bir üstünlük duygusu kabarıyor içinde; onu seven ve önemseyen, başka her şeye –kürek, seks, ağırlık kaldırma, Scrabble, fark etmez– gösterdiği özenin aynısıyla hafta sonlarını planlayan bu adama kızmaya hakkı varmış gibi. Ona yanlış dokunuyor olabilir ama yine de dokunuyor işte. Onun sessiz kederine ve sürekli kontrollerine destek oluyor, televizyonda kötü bir şey gördüğü zaman gerildiğinde onun tuhaf, sağa sola vuran ellerinden tutuyor.

Rosie zamanla öfkesinden sıyrılıyor ve rüyasız bir uykuya dalıyor. Günlerini de aynı şekilde geçiriyor.

çok sonrası

on üç

İyi, kötü ve fena olmayan mevsimler.

Uyurgezerlik.

Rutin oluşturma.

Arabalar gibi geçip giden yaşam. Benzin, çamaşır suyu ve hazır kahve kokuları. Göğüs ağrısı, taze laleler, yakılan kaloriler, tüketilen birimler ve gece geç saatlerde tencereden yenen makarnalar.

İyi seks; kötü seks. Kaba garsonlar, ağlayan kadınlar, telefon bekleyen ama söyleyecek hiçbir şeyi olmayan, yalnız çamaşırdan, komşulardan, pencerenin dışındaki şeylerden bahseden akrabalarla uzun telefon görüşmeleri.

Birbirlerini düşünmüyorlar. Çoğu zaman.

Düşünmüyorlar.

Ta ki güneşli bir günde, tırmandığı bir tepenin zirvesinde Will daha önce hiç görmediği bir manzaranın fotoğrafını çekene kadar. Tıpkı ergenliğinde sahildeki uzun koşularında yaptığı gibi. Bulutların, deniz kuşlarının siluetlerinin ve cesur şeyler yapan güneş ışığının fotoğrafları. Bu kez gökyüzü hiç görmediği kadar berrak bir mavi; o kadar berrak ki ta İrlanda Denizi'ne kadar görebiliyor. Burada yaşadığı süre boyunca hiç görmemişti. Durup düşünmeden bu kareyi Rosie için yakalıyor ve berrak bir an süresince kendini iyi ve hafiflemiş hissediyor.

Zirveyi arkasında bırakıp aşağı yürürken ağırlık göğsüne tekrar çöküyor. Fotoğrafı ona göndermeyecek çünkü.

Neredeyse iki yıldır konuşmadılar. Ondan haber almayı, ekranda onun yazdıklarını okumayı ne kadar istese de onu tekrar hayatına çekmek, oraya tekrar gitmek istemiyor ve ona bu sebepten öfkeli. İstememesi gereken bir şeyi istemesine neden

olduğu için. Bu yüzden fotoğrafı, paylaşmamaları gereken iyi şeylerin, hafif şeylerin bir hatırlatıcısı olarak telefonunda saklıyor.

Son kez haberleştiklerinde –Amber'ın söylediklerinden sonra aslında iyi olup olmadığını öğrenmek için ona yazdığında– Rosie onu görmezden gelmişti. Belki de görmüş ve çok geç olana kadar yanıtlamamayı seçmişti. Her halükârda, onun korkaklığına ya da daha kötüsü, artık umursamayışına sessizce öfkeleniyor. Bu yüzden sessizce köpürüyor çünkü nedenini öğrenmeyi istemiyor; arada mesajlaşacak ya da birbirlerine Noel kartı gönderecek olsalar Rosie'nin onsuz her şeyden memnun olduğunu, ondan kopmuş olarak hayatına devam ettiğini öğrense kaldırabileceğinden emin değil. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyor. Yalnızca sabahtan akşama kuduruyor, böyle bir gökyüzü görüp de bir süreliğine her şeyin güzel geldiği tek tük anlar dışında.

Aşağı inerken her şey daha az güzel.

Yanı başında, yola paralel akan derenin üzerindeki güneş ışığı gibi zihninde oynaşıyor Rosie.

Aralarındaki şeyin her zaman bir cazibe, ikisinin de tam olarak kıramadığı bir tür manyetik çekim barındıracağını biliyor. Bağımlılık gibi, diye düşünüyor ve inmeye devam ediyor; kendi gibi tek başına bir yürüyüşçü yanından geçerken ona başıyla selam veriyor, günaydın, diyor. Her bağımlılık gibi Rosie'yle de baş etmeyi öğrenmek gerekiyor. Bir şey görüp onunla paylaşmak istemesi bir zayıflık ânı, ortaya çıkıveren bir dürtü; çoğunlukla sakin olmasına, baş etmesine ve her gün dışarı çıkmasına rağmen sanki yürüyerek kötü hislerinden kurtulabilirmiş gibi; Jen yürümenin onun için iyi olduğunu söylüyor, yürüdüğünde onda bir değişiklik fark ettiğini söylüyor.

Her şeyden çok, Jen'in gönlü olsun diye yürüyüş yapıyor. O kaygılanmasın diye. Yürürken, biraz soluklanıp su içerken ya da karşı sırtlardaki siluetleri izlerken gerçekten de saniyeler –tam

olarak saniyeler– süren bir değişiklik hissediyor çünkü. Öyle rahatlatıcı, öyle saf ve gerçek bir duygu ki donukluk hissinin böyle sürmeyeceğini, her şeyin yoluna gireceğini anlıyor.

Rosie'ye fotoğraf gönderme dürtüsü de aynen böyle gelip gidiyor.

Tepelerde gezinirken böyle seçimler yapabiliyor. Görmek ve göndermemek gibi. Düşünmek ama yapmamak gibi. Evde, Jen'le birlikte yaşadıkları dairede, her şey ona fazla parlak ve katı geliyor. Televizyonun kenarlarına çarpan güneş. Doğrama tahtasının üzerindeki yıkanmamış ekmek bıçağı. Çatalın dişleri. Tırnak makası. Jen'in diş ipinin ayna karşısında dişini kesen çentikleri.

Tepedeki o geceden sonra dağ kurtarma ekibinden ayrıldı. Her günü atlatabilmek için işe gidiyor, sosyalleşiyor ve bu şekilde tek başına yürüyor. Kimse hiçbir konuda üstüne gitmiyor; okuldaki o tarifsiz olaylardan sonra ve Josh'ın ölümünden sonraki yıl olduğu gibi. Anneannesi, dostları, sevgilisi... soru sormadan ve onu eleştirmeden, ihtiyaç duyduğu şekilde yaşamasına izin veriyorlar. Depresyonu –çünkü ilkgençliğinden beri yakasını bırakmayan, ihtiyacının, donukluğunun ve göğsündeki ağrının nedeni olan şeyin bu olduğunu artık biliyor– nihayet bir varlık nedenine kavuştu denebilir.

Doktor onu ilaca başlattı.

Hiçbir şey değiştirdi denemez ama yaşıyor, bir başkasıyla hayatı paylaşıyor ve dağdaki cesetlerden biri kendisi değil, ki bunun da –ışıkların karardığı ve gürültünün dindiği, Jen'in saçının kokusu, ekmeğe bolca sürülmüş tereyağı ya da solgun bir sabah vakti tarlakuşlarının ötüşü gibi şeylerde minik kıvılcımlar bulabildiği iyi günlerindeyken– sadece iyiye yorulabileceğini düşünüyor.

Çorap çekmecesinde sakladığı bir yüzüğü var. Anneannesinin verdiği, kaybettiği kız kardeşine ya da Will'in hiç sormadığı başka bir değerli akrabasına ait bir nesne. Bunu doğru kişiye

vereceğine inanıyorum, demişti son ziyaretinde yüzüğü takdim ederken. Aslında annene verecektim, demişti. Ama olsun. Başkası da olur.

Bazen Jen'e evlenme teklif etmeyi düşünüyor. Ama dört yıldan uzun bir süredir beraberler ve Jen nikâh ya da evlilik gibi kavramlara, tüm geleneklere ve evrak işlerine hep burun kıvırıyor. Zaten yüzüğü beğenmeyeceğini, birbirine dolanmış tellerini ve ortasındaki beyaz taşı aşırı narin, aşırı kalabalık bulacağını biliyor. Onluk değil.

Jen çoğu hafta sonu onu tepelere götürüyor. Rüzgârda, yağmurda ve nadir de olsa polen yüklü sıcaklarda beraber yürüyüş, koşu ve tırmanış yapıyorlar. Jen soğuk, sığ göletlerde yüzüyor üstelik; çoğu zaman suya çırılçıplak giriyor ve gelmesi için kendisine seslense de Will hiç oralı olmuyor. Kıyıdan izliyor, sudaki sıçramalarını, dalıp çıkışlarını ve çığlıklarını dinliyor.

Jen girişken bir insan, hep hareket halinde; Will kendisinin de bu sayede, fazla düşünmesini engelleyen bir şekilde ayaklarının üzerinde olduğunu düşünüyor.

Akşamları kâğıt oynuyorlar, DVD seyrediyorlar; Will sabahları yatakta onunla geçirebilmek için koşmayı bile bırakıyor. Doğa yürüyüşü onu aynı şekilde formda tutmasa da fazla umursayacak enerjisi yok. İçindeki bir ses şişmanlamak ve tekrar sigaraya başlamak için bastırıyor.

Sakın ha, demişti Jen, Will bu arzuyu onunla paylaştığında. Arkadaşlarım beni kıskanıyor, kıskanmaya devam etsinler.

Bunu söylerken ellerini Will'in kasıklarına doğru götürmüş, karın kaslarının altını okşamıştı. Daha önce hiç sahip olmadığı yumuşak bir deri tabakasının altındaysa da oradaydı kasları. İlaçlar yüzünden, demişti Will küskün bir sesle. Otuz yaşında olmak yüzünden, demişti Jen, onu ağzına almadan önce.

Jen'in nasıl bildiğini bilmiyordu. İki yıldan uzun bir süredir birliktelerken Jen aniden Will'in doğum gününü bilmediğini fark etmişti; Will de ona kutlamadığı için bilmediğini söylemişti. Duyarını sevsinler, demişti Jen ve Will susmuş, fazla

havalı ya da duygusuz olduğu için kutlamadığına inanmasına izin vermişti. Tüketim karşıtı olduğunu sansın. Aslında unutmayı tercih edeceği değerli gençlik yıllarına tutunduğunu.

* * *

Simon mutfak dolabını açıp ilkyardım çantasını aldığı sırada, yine bomboş bir tartışmanın ortasındalar. Simon'la tartışmak sessiz ve durgun, dışarıdan bakan birine kavga ediyorlarmış gibi görünmeyecek bir etkinlik. Rosie içinse yorucu ve bitmek bilmez bir şey.

Rosie onu sıkıştırmaya devam ederken Simon paketten bir avuç ibuprofen alıyor, iki tablet yuttuktan sonra kendine bir bardak su koyuyor.

Yanlış olan ne anlamadım ki, diye tekrar ediyor karısına. Anne babam sevdiğini sanıyordum.

Seviyorum *zaten*.

O zaman sorun ne?

Sorun, kocamla biraz baş başa vakit geçirmek istemem, diyor Rosie; bunu ona yine açıklaması gerektiğine inanamıyor. İhtiyacımız var, Si. *Senin* ihtiyacın yok mu?

Olduğunu sanmıyorum, galiba asıl mesele bu, Rosie. Sana her zamanki kadar âşığım ben.

Benim söylediğim bu değil.

Ne o zaman? Onları davet etmekte ne var?

Evlilik yıldönümümüzü kutlayalım dediğinde ben, sen ve belki biraz şarap olacak sanmıştım. Elbisemin ne kadar açık olduğu ya da kokteyl söyleyip söyleyemeyeceğim konusunda endişeleneceğim bir aile yemeği olacağını düşünmedim.

Niye kokteyl söyleyemeyesin?

Söyleyebilirim. Ama söylemezsem hamile olduğumu düşünecek. Söylersem de bu sefer kaşlarını kaldırıp meyve suyundaki kalorilerden bahsedecek.

Kafam karıştı, diyor Simon ve ağrısı şiddetlenmiş gibi şakaklarını ovuşturmaya başlıyor. Annen kokteyl söylemeni istiyor mu, istemiyor mu?

Lafın gelişi kokteyl diyorum. Daha restorana gitmedik bile.

Biliyorum ama lafın gelişi işte.

Simon, önemi yok!

Konuyu sen açtın, dedin ki–

Diyorum ki yıldönümü yemeğimi annemle ve babamla yemek istemiyorum, anlıyor musun? Seninle gitmek istiyorum. Baş başa.

Simon su bardağının arkasından ona bakıyor.

Sormuş bulundum yalnız, diyor.

Evet. Daveti geri almak olmaz.

Olur tabii. Bir yanlışlık olmuş derim.

Hayır, olmaz. Olan oldu artık.

Özür dilerim, diyor Simon. Öyle çaresiz, başına vurup duran ağrılar yüzünden öyle sersemlemiş bir sesle bunu söylüyor ki Rosie tartışmayı bırakıyor.

Anlaşılan altı yıllık evlilik Simon'a göre çok fazla çatalın olduğu lüks bir restoran gerektiriyor; *dauphinoise*, *jus* ve doyumsuzluğuyla Rosie'nin midesini döndüren üç kuşlu bir spesiyal. Rosie menüye bakıyor ve hiçbirini istemiyor. Evde bir kazan dolusu spagetti pişirmeyi tercih edeceğini düşünüyor. Yapışacak mı diye duvara fırlattığını. Kaşığıyla ve çevire çevire çatalıyla yerken bir yandan çenesinden aşağı et sosunun aktığını. Birinin sosu öperek sildiğini. Sarımsak ve acı biber, lavaboda yıkanmamış tencere tava.

Bir hayatı paylaşmanın böyle olabileceğini düşünmüştü.

Birbirlerine, mekânlara, kitaplara, yemeklere ve müziğe ihtiyaç duydukları, bunları arzuladıkları anlar. Ama Simon'la radyo bile dinledikleri yok. Üstelik hiçbir yere gittikleri söylenemez; Simon her zaman işiyle meşgul, hafta sonları da çok yorgun.

Bir zamanlar onun müzisyen olduğunu bile bildiğinden emin değil Rosie. Fırsat buldukça hâlâ şarkılar yazdığını da.

Garson bir şişe köpüklü şarap getiriyor, başlangıçlarını sipariş ediyorlar. Annesi peçetesini kucağına seriyor, babası kocasına dönüp mesai saatlerini soruyor ve Rosie kayışları ayak parmaklarına battığı için masanın altında topuklu ayakkabılarını çıkarıyor.

Marley nasıl, diye soruyor annesi. Avizeden düşen ışık şarap kadehlerinde ışıldıyor.

İyi, diyor Rosie. Sıcaklarda biraz zorlanıyormuş.

İkinci her zaman daha iri olur derler, diye anımsıyor annesi, başını aşağı yukarı sallayarak. Balina kadar olacak yakında.

Aman tebrik kartına yazma, diyor Rosie ve annesi gülüyor; porselene vuran çatal gibi zoraki bir çınlama.

Ya sen, diye soruyor sonra.

Ne olmuş bana?

Sen nasılsın, Rosie? Bugünlerde bana hiçbir şey anlatmıyorsun.

Rosie suyuna uzanıyor. Bardağın yüzeyinin kaygan ve ateş basmış gibi gelen avucunu ıslatmasına izin veriyor. Dik yakalı bir elbise giymiş ve bu seçiminden pişman.

Anlatacak bir şey yok, diyor.

İyi görünüyorsun, diyor annesi. Rosie'yi öyle şaşırtıyor ki bu, bir bityeniği ya da ama olup olmadığını anlamak için ona bakıyor.

İyi görünüyorsun, diye tekrarlıyor annesi. Ama kendini iyi hissediyor gibi değilsin.

Yorgunum, diyor Rosie omuz silkerek. O kadar.

Uyuyabiliyor musun?

Duruma göre.

Seni tekrar bir uyku uzmanına götürelim mi?

Yok, anne. İyiyim ben.

Seni merak ediyorum, canım.

Merak etme. İyiyim ben. Ben...

Cümlesini dürüstçe bitirmeyi aklından geçiriyor. Belki loş ışıktan, karşısında derin bir sohbete dalmış olan kocasının verdiği güvenlik duygusundan; belki de annesinin ona gerçek bir soru sorduğu ve gerçek bir cevap beklediği nadir anlardan biri olduğundan.

Ama sonra garson geniş ağızlı minik kâselerde *ceviche*, *gazpacho* ve *tartare* ile geliyor.

Eskiden piyano çalıyordum, diyor Rosie o gece, yatak odasının tavanına doğru.

Simon banyoda, yatmadan önce ne yapıyorsa onunla meşgul. Rosie ışığı çoktan söndürmüş; ebeveyn banyosundan dökülen altın renkli ışık yeni halıya yayılıyor, yatağın hemen ucuna erişiyor.

Biliyorum, diyor kocası, tıraş bıçağı kullandığı için ölçülü bir sesle. Rosie lavaboda bıçağını durulamasını, sonra tekrar tenine götürmesini dinliyor.

Biliyor muydun?

Tabii ki. Annenlerin salonunda fotoğraf var ya.

Doğru söylediğini anlıyor Rosie; beş yaşında piyano taburesinde otururken, ayakları yere değmezken çekilmiş bir fotoğrafı.

Neyse işte, özledim çalmayı, diyor.

Öyle mi?

Rosie yanıt vermiyor. Kocasının banyodan çıkmasını, ışığı söndürmesini ve yatağa girmesini bekliyor. Tıraş kremi ve kullandıkları bergamotlu sabun gibi kokuyor.

Çal o zaman, diyor. Dinlemeyi çok isterdim.

İster miydin?

Elbette.

Niye hiç sormadın o zaman?

Hiç bahsetmediğin için olabilir mi?

Rosie iç çekiyor çünkü kızgın ve bu konuda kendini kötü hissediyor.

Yıldönümümüz kutlu olsun o zaman, diyor Simon ve her şeye rağmen dakikalar içinde uykuya dalıyor. Hafif nefesler alıyor, hava dişlerinin arasından içeri giriyor.

Rosie öfkeyle tavanı seyrediyor. Elinde değil. Bugünlerde kocasıyla alakalı çok fazla şeye sinir oluyor. Sürekli başının ağrımasına sinir oluyor. Her gün kendini tartmasına. Laleleri pek sevmemesine rağmen ona lale getirmesine, sonra hepsinin pes etmiş gibi teker teker sarkmasına, boyunlarının bir hiç uğruna kırılıvermesine.

Bir zamanlar güzel bir şeydi bu.

Birer şarap içerlerken Marley'ye onunla evlenme nedenlerinden birinin bu olduğunu söylediğini hatırlıyor. Rosie'nin söylemesi gerekmeden hüzünlü laleleri çıkardığı için.

Hüzünlü laleler mi, diye sormuştu Marley.

Evet. Şu boynu bükükler. Onları çıkarıyor, geriye sadece mutlu olanlar kalıyor.

Sus lütfen, demişti Marley. Aşırı tatlıymış.

Ama şimdi bu güzel şey, hiç değinmedikleri bu nazik, abartısız jest sinir ediyor onu. Fazla kendini zorluyormuş gibi. Hiç yemek yapmamasına rağmen Simon'ın ondan daha iyi bir aşçı olmasından, televizyon seyrederlerken burnundan nefes almasından rahatsız oluyor. Bir zamanlar ona geniş ve güvenli gelen göğsü küçülmüş sanki; bu yüzden Rosie kendini garip, fazla iri hissediyor.

Simon rahat uyuyor, Rosie uyumaya çalışıyor.

Yattığı yerden ışık düğmelerini bir bir sayıyor.

Kocasının hâlâ nasıl nazik, sabırlı ve sevecen olduğunu düşünüyor ama Rosie bir yerlere dokunup vurduğunda ve sokak kapısını kilitlemişler mi diye altı defa –yedi, belki sekiz defa– kontrol etmesi gerektiğinde artık elini eskisi kadar tutmuyor.

Her şey yolunda, Rosie, diyor karısına, hafif gergin bir sesle.

Her şey yolunda.

* * *

Doktor, gözlüğünün üzerinden ona bakıyor.

Will de soruyu duyduğundan emin olamadığı için adama bakıyor.

Bir terapiste gitmeyi düşünür müsün diye sordum, diyor doktor. Daha önce de konuştuğumuzu biliyorum ama halen keşfetmediğin bir yol. Denemeye değer olabilir. Ulusal Sağlık Hizmetleri üzerinden bu muayenehanede sana on iki seans ayarlayabilirim.

Will düşünüyormuş gibi başıyla anladığını belirtiyor.

Bakalım, diyor.

Doktor arkasına yaslanıyor; parmaklarını birleştiriyor.

Uykun nasıl? Kâbus görüyor musun?

Hayır.

Normalden fazla mı uyuyorsun?

Hayır.

Artık neyin normal olduğunu biliyor musun, Will?

Kaba ve suçlayıcı bir soru gibi geldiği için adama cevap vermiyor. Kırılmış ama çok da rahatsız olmamış gibi üflüyor.

Bitti mi, diye soruyor. Doktor, ben on numarayım. Aşırı doz almak ya da kendimi ağaca asmak istemiyorum. İlerleme var, yanlış mıyım?

Sesini yükseltmemeye çalışıyor. Konuşurken doktor onu seyrediyor.

İlerleme, diye tekrarlıyor, saatin doldurduğu uzun sessizlikten sonra. Masasının üzerinde metalden bir top aleti var, Will'in içinden uzanıp çalıştırmak geliyor. Çeliğin çeliğe çarpmasını, bir şeyleri hareket ettirmesini, havada uçurmasını seyretmek istiyor.

Takdir edersin ki, diye sözüne devam ediyor doktor, söz konusu senin gibi bir geçmişi olan biri olunca dikkatli olmamız lazım. İlaçlar yeterli gelmezse–

Yeterli, diyor Will.

Ama olur da bir şeyler değişirse, diyor doktor. Kendini daha kötü hissetmeye ya da eski dürtülerine kapılmaya başlarsan. En ufak bir düşünce bile olsa.

Kendimi uçurumdan aşağı atmak gibi mi, diye soruyor Will.

Eh, diyor doktor. Ya da kafanı aynaya vurup dağıtmak gibi.

Will kollarını kavuşturuyor.

Bir kere oldu, diyor.

Yine de endişelendiğimiz bir konu, diyerek ekranına dönüp sözüne devam ediyor doktor. İşaretparmağıyla kaydırarak, kuşkusuz Will'in silmek ya da unutmak istediği, ancak her seferinde yeniden ortaya çıkan korkunç ayrıntıları gözden geçiriyor.

Evet, diyor Will. Okul tuvaletinde intihara kalkıştım. Gençtim, aptaldım ve beceremedim. Şimdi karşınızdayım. İlaçlarımı alıyorum. Her şey yolunda.

Her şey yolunda, diye tekrarlıyor doktor.

Her zamanki gibi, diyor Will. Bu kez uzanıp gümüş topu kaldırıyor ve elinden bırakıyor. İkisi de bir şeyin başlamasını seyrediyor; diğer ucun havalanıp geri vurmasını, tahtaya çakılan çiviler gibi minik sesler çıkarmasını.

Duyduğuma sevindim, diyor doktor. Klavyeyle bir şeyler yazıyor.

Jen dışarıda onu bekliyor.

Her şey yolunda mıymış, diye soruyor. İki elinde de alışveriş poşetleri var, güneş gözlüğü taktığı için Will gözlerini göremiyor. Hep nefret etmiştir bu halinden.

Evet, diyor.

Bir gelişme var mı?

Yokmuş.

Konuş benimle, diyor Jen. Gerisingeri dönüp eve doğru ilerliyor; mezarlığın, kebapçının, trafik ışıklarının ve meydanın yanından geçiyorlar. Kasabada sakin bir gün. Emekliler dolaşıyor; bisikletliler, yürüyüşçüler ya da turistler ortada yok.

Konuşuyorum ya, diyor Will.

Hayır. Eskiden konuşurdun. Ama şimdi ağzını... bıçak açmıyor.

Bugünlerde öyleyim, ne yapayım?

Poşetlerinden birini alıp onun elini tutuyor. Pek onluk bir hareket değil ama bu sayede Jen'in kendisini rahat bırakacağını biliyor.

İşe yarıyor da. Jen başını sallıyor ve konuyu kapatıyor. Dönüş yolunun geri kalanını sessizce yürüyorlar; geldiklerinde güneş ışığı daireyi aydınlatmış, ahşap zeminde yansıyor.

Sera gibi olmuş içerisi, diyor Jen poşetleri boşaltırken. Will de pencereleri açıp panjurları kapatıyor. Kanepeye uzanıp gözlerini kapıyor ve bir yandan Jen konuşurken uyuyakalmış numarası yapıyor; sonunda yuttuğunu düşünüyor çünkü bir süre sonra susuyor.

Ama sonra onun gölgesini hissediyor. Jen üzerine oturuyor, bacaklarını iki yanına sarıyor ve Will kendine engel olamayıp sertleşiyor.

Jen, diyor. Pestilim çıktı.

O kadar mı pestilin çıktı, diyor Jen. Önce üstünü, sonra sutyenini çıkarıyor, arkasından bir süre onun kot pantolonuyla oyalanıyor; iyi geliyor, kafasını dağıtıyor ve on beş dakika içinde bitiveriyor. Hızlı, pis ve sert. Jen onun üzerine uzanmış haldeyken kalpleri karşılıklı çırpınıyor.

Hadi, diyor sonra. Anlat.

Jen, diyor Will ve altında debeleniyor ama Jen güçlü, baldırlarıyla onu zaptediyor.

Doktor ne dedi, diye soruyor. Yalnız ev arkadaşı değil, hayat arkadaşıysak bana bunları da anlatıyorsun, tamam mı Will? Kural böyle.

Kurallarımız olduğunu bilmiyordum.

Var diyorsam var. Canın isterse yalnız ev arkadaşı da olabilirim.

Will yanıt vermiyor. Güneş ışığı panjurların arasından geçerek yere şeritler halinde vuruyor; mobilyanın pirinç tekerleklerine vurdukça yanardöner bir hal alıyor.

Suratıma bak, diyor Jen. Will de bakıyor.

Ne dedi, diye tekrar soruyor ona.

Her şey yolunda mı diye kontrol etti, diyor. Jen daha fazlası olduğunu biliyormuş gibi bakmayı sürdürünce, gene bir şey oluyor içinde –bir sigorta atıyor, bir şey patlıyor– ve konuya girmeye, bu kadar merak ediyorsa her şeyi anlatmaya karar veriyor. Anlatacaklarının korkusunu, dehşetini, tiksintisini bakalım kaldırabilecek mi?

Daha önce kimseye anlatmamıştı. Rosie'ye bile. Ama Rosie'nin onun anlatmasına ihtiyacı yoktu.

Kendimi öldürmeye çalıştım, diyor Will. Gençliğimde.

Jen bir şey demiyor.

Ciddi ciddi değil, diyor ona, utancından göğsü sıkışırken. Çok fazla ağrı kesici aldıktan sonra okulun tuvaletinde kafamı aynada parçalamaya çalıştım.

Hâlâ bakıyor Jen. Hâlâ onun üzerinde.

O yüzden uzaklaştırma verdiler. Aslında tam uzaklaştırma sayılmazdı. İyileşmem için bir sürelik izin gibiydi. Okuldakiler kavga çıkardığımı ve başımı belaya soktuğumu düşünüyordu, öyle bilmeleri benim de işime geliyordu.

Döşemelerin üzerinde güneş çizgileri.

Mutfaktan buzdolabının ağır ağır vızıldaması geliyor.

Doktor da herhalde kontrol ediyordu işte, diyor Will. Depresyonun o istikamette gidip gitmediğini anlamak için.

Gidiyor muymuş peki, diye soruyor Jen. Sesi her nasılsa normal.

Hayır, diyor Will. O yüzden anlatacak bir şey yoktu.

Jen hâlâ ona bakıyor ama Will onunla göz göze gelmiyor; kulak deliklerine, boynunun ucundaki bene bakıyor. Hâlâ Jen'e dair bilmediği şeyler var. Görmeden bakıyor sanki. Önem verdiği ama kendisini de tanıyora benzemeyen bir insana dair küçük ve akıl almaz ayrıntıları anımsamakta zorlanıyor.

Çoğunlukla bu bir rahatlık sebebi.

Bir süre geçtikten sonra Jen üstünden kalkıyor ve kanepede yanına oturuyor.

Bilmem ne düşünürsün ama hiç şaşırmadım, diyor. Üzüntüyle asıl meret arasındaki farkı anlayabiliyorum.

Will omuz silkiyor.

Ama bu kadar acı çekmiş olmana canım sıkıldı, diyor.

Jen için anormal derecede duygusal bir laf bu. Duygularını paylaşmadıkları, seks dışında –bazen o zaman bile– birbirlerine şefkat göstermedikleri için birbirlerine çok uygunlar; o yüzden bu lafı sarsıcı. Yanlışlıkla çatalı ısırmış, dişleri metale çarpmış gibi.

Tam olarak acı sayılmaz desem bilmem teselli olur mu, diyor Will. Daha çok... hiçbir şey gibi.

İlaçlarla da mı?

Şimdilik.

Belki dozu artırmaları gerekiyordur.

Jen, diyor Will. Üsteleme, tamam mı? Gerekirse bir çözüm bulurum.

Ama–

Yalnızca ev arkadaşı olmak istiyorsan üstelemeye devam et.

Acımasız ve adaletsiz bir davranış ama istediği etkiyi bırakıyor. Jen ayağa kalkıyor ve Will'i, dizlerine indirdiği kot pantolonuna ilişmeden sahte şekerlemesiyle baş başa bırakıyor.

* * *

Rosie annesinin ofis binasına bakıyor. Çocukluğundan, bir gün okula gidemeyecek kadar hastalanınca annesi onu işe getirdiğinden beri buraya gelmemişti. Kızını sandalyeye oturtmuş, eline bir kitap tutuşturmuş, ona uslu ve sessiz olmasını söylemişti. Rosie bir saat kadar dayanabilmiş, sonunda çöp kutusuna kusmuştu.

Gözlerini kısarak cam kapılara bakıyor. Mide asidini, yarı sindirilmiş mısır gevreğini hatırlıyor. Çöp kutusunun krom kaplamasının serinliğini.

Avukatlar, bankacılar ve sigortacılarla dolu yüksek bir bina. Önemli işlere sahip önemli kişiler ve önemli deri mobilyalar. Lobide orkideler. Asansörde pirinç kaplama düğmeler. Beşinci kata basıp beklerken kalbi bir serçenin kanatları gibi pır pır.

Annesi beklediği yerde, katın geri kalanından ayrılmış cam duvarlı ofisinde. Şirkete ortak edildiğinde buraya taşınmıştı; lambası, saksı bitkileri ve halısı gibi bu yeri ona ait kılacak şeyleri seçmesine Rosie yardımcı olmuştu. Heyecanlı bir dönemdi. Annesi mutlu ve halinden memnun görünüyordu. Bir süreliğine daha nazik olmuştu. Güzel sorular sormuştu.

Rosie, şu anda telefonla konuşan annesinin kapatmasını bekliyor, bilgisayarına dönüp uzun tırnaklarıyla tuşlara vurmasını izliyor. Ütüsüz takım elbiseli, fare suratlı bir kız, elinde evrakları ve telaşlı, kafeinli gözleriyle yanından geçiyor. Koridorun ilerisinde bir yerde telefon çalıyor. Sonra camı yumruğuyla tıklatıyor ve annesinin kafasını kaldırırkenki tepkisini izliyor. Yüzü geriliyor; Rosie kapıyı iterek açıp arkasından yavaşça kapatırken masasından kalkıyor.

Rosie, diyor annesi. Ne oldu?

Hiç.

Baban mı? Simon mı?

Herkes iyi.

Hamile misin?

İnanamıyorum, anne, diyor Rosie ve devasa masanın önündeki sandalyeye yerleşiyor. Pencereden manzara geniş ve ışıltılı. Başka cam binalar. Başka ekranların başında başka insanlar. Uzaklarda şehrin sis gibi solgun görüntüsü; betonun ilerisinde bir yerlerde nehir.

Hamile değilim, diyor Rosie. Sorun da biraz o sayılır.

Kısırsın, diyor annesi.

Nereden çıktı, anne?

Yoksa niye haber vermeden ofisime gelesin?

İşte, diyor Rosie ve istemeden sesini yükseltiyor. Sana boşanma hakkında birkaç soru sormak istedim.

Söylerken annesinin yüzüne bakmıyor.

Şehrin trafiği aşağıda bir yerde uğulduyor.

Bir arkadaşın için mi? diye soruyor annesi.

Evet, diyor Rosie. Sonra hayır diyor. Bilmiyorum.

Rosemary. Ciddi olamazsın. Her çift zorluk yaşar. Evlilik dediğin budur zaten. Uzlaşmadır. En kötüsünü atlatmaktır. Kenetleyicidir.

Boşanma avukatının söylediğine bak, diyor Rosie.

Boşanmak son çare, diye tersliyor annesi. Sabır taşın çatlamak üzereymiş gibi gelmedi, canım.

Rosie hayret içinde annesine bakıyor. Boğazı düğümleniyor; ses tellerinde hissettiği o eski sıkışma.

Ne oldu? Nedir değişen?

Bilmiyorum. Derdim de bu.

Konuş onunla o zaman, diyor annesi.

Denedim zaten.

O zaman çift terapisi deneyin. Hatta bir bebek yapın. Tüp bebek düşünürseniz babanla benim–

Tavsiyen *bu* mu anne? *Bebek* sahibi olmak mı?

Sesini alçalt, Rosie. Migrenimi azdırıyorsun. Eğer altında yatan bir mesele vardıysa diye söyledim–

Bebek de bir mesele ama, diye üsteliyor Rosie. Şimdiye kadar bir bebeğimiz olsun istemeliydik, değil mi? Ama hiç konuşmuyoruz. Tatile bile çıkası yok ama sürekli stresli bir halde. Hamster gibi çarkın içinde koşturuyoruz, anne.

Sorun *tam* olarak nedir, Rosemary? Buraya gelip boşanmak istemeden önce bunu söylemelisin.

Boşanmak *istemiyorum*, diyor Rosie. Konuşmak istedim o kadar. Seçeneklerimizi öğrenmek. Ne sıklıkla çözüldüğünü duymak istedim belki. Senin tecrübene göre.

Annesi iç geçiriyor ve kemikli ellerini şakaklarına götürüyor.

Simon çok mutsuz, diye devam ediyor Rosie. Devamlı yorgun, canı sıkkın ve benimle ilgilenmiyor.

Evlilik böyledir, diyor annesi ve Rosie'nin annesinin şaka yapmadığını anlaması bir saniyesini alıyor.

Olmaması lazım, diyor Rosie.

Ama öyle. İdare etmektir.

Ben idare etmek istemiyorum.

Ah Rosie ah, diyor annesi. Hep böyle idealist oldun.

Aynı Josh gibi, diye düşünüyorlar, söylemeseler de ama altın çocuğu Josh'ı kimse bu yüzden eleştirmezdi.

Annesi ekrana dönüp faresiyle bir şeye tıklıyor. Rosie kalkıp gitme dürtüsüne karşı koyup ayaklarını yere sabitliyor.

Babanla ben de mutlu değiliz, diyor annesi sonunda. Yıllardır hem de.

Rosie annesine bakıyor.

Ama kimse mutlu değil, diyor. Sonuna kadar gidenler *başarılı* olanlardır. Sen de pes eden biri değilsin, Rosie. Hiç öyle olmadın.

Babamla mutlu değil misiniz?

Birbirimize tahammül ediyoruz diyelim, diyor annesi. Böylesi işimize de geliyor. İyi bir adam baban. Bana saygı duyuyor. Çoğu zaman onu seviyorum da. Başka bir şey istemek peri masalı olur, Rosie; bunu bilecek kadar uzun bir süredir bu meslekteyim.

Babamla mutlu değilsin, diye tekrarlıyor Rosie. Her söylediğinde sanki bir şey ufalanıyor. Anne ve babasının canciğer dost olmadıklarını biliyordu. Ama bunca zamandan sonra görmediği bir şey olması gerektiğini düşünüyordu. Geceleri yorganın altında el ele tutuşmalar. Fısıldayarak günlerini birbirlerine anlatmalar. Teselli, keder ve birliktelik.

İnsan mutluluğunu kendi yaratır, diyor annesi ve Rosie dışarıyı, gökyüzünün görebildiği kadarını izliyor.

Rosie, bana bak, diyor annesi artık sabırsız bir sesle. Buraya tam olarak neden geldin? Boşanma evrakları sormaya gelmedin, değil mi?

Hayır, diyor Rosie. Gökyüzüne, aşılmaz buluta bakmaya devam ediyor.

Peki o zaman. Çabalayacağına söz ver.

Daha fazla çaba. Daha fazla emek. Yağmur yağacağa benziyor ve biraz daha durup, yağmasını bekliyor. Yağmur başlamayınca Rosie tekrar çantasını koluna geçirip yıllar önce annesine seçmesi için yardım ettiği file kumaş sandalyeden kalkıyor.

Eve geldiğinde Simon yatakta. Akşamüstü saatleri; Simon sıcaklamış, yorganı üzerinden atmış.

Kötü mü oldun? diye soruyor kocasına.

Yine aynı.

Belki strestendir. İşten biraz izin mi alsan?

İş stresli *gelmiyor* ki bana, diyor Simon.

O zaman sorun... bizde mi?

Hayır, Rosie. Nereden çıktı şimdi?

O an bunu söylediği için kendini berbat hissediyor Rosie. Tam tersini hissettiği için.

Sorayım dedim, diyor.

Çok kibarsın, diyor kocası ve dönüp başını Rosie'nin koluna yaslıyor; kirli sakalı batıyor. Dünyadan haberi yok, diye içinden geçiriyor Rosie ve suçluluk duygusu kınına girmiş bir kılıç gibi geliyor; kocaman ve sivri, kenara kaldırılmış.

Bir doktora mı görünsen acaba, diye laf açıyor. Tiroitle ilgili bir şey olabilir.

Kocası kabul eder gibi bir ses çıkarıyor; sonra azalan gün ışığında yan yana yatıyorlar. Yatak odası evliliklerinin kokusunu taşıyor; katlanmış pijamalar ve el kremi, daha sık yıkanması gereken nevresimler.

Akşam yemeği ister misin, diye soruyor bir ara kocasına. Simon, hayır, diye mırıldanıyor.

Peki *beni* ister misin, diye soruyor ve gülmek yerine hafifçe burnunu çekiyor; onu yanıtlamıyor. Rosie bir süre duruyor, karanlığın halıya çökmesini bekliyor.

Ben bir şeyler istiyorum, diyor kocasının saçlarına doğru.

Ne gibi, diye soruyor Simon. Sesi, uyuyakalacakmış gibi.

Yönetim danışmanlığından ayrılmak istiyorum.

Peki, diyor kocası.

Müzisyenliğe dönmek istiyorum.

Tamam.

Piyanoya. Gitara. Öğretmenlik yapmak istiyorum galiba.

Yap o zaman, diyor kocası.

İşte bu kadar kolay ve bu kadar karmaşık. Tartışma yok. Sorgulama yok, irdeleme yok, çatışma yok. Rosie ne istediğini bilmiyor. Kocasının vücut ısısının ötesinde bir hararet, bir hiddet aradığını düşünüyor.

Sen de küreğe başla, diyor Simon'a.

Kocası yine burnunu çekerek gülüyor, ardından nefesi değişiyor ve bir çocuk gibi kolunda uyuyakalıyor. Avucunun içinde batma hissi ve karıncalanma.

* * *

Will işteyken kız kardeşinden telefon geliyor.

Eski bir Triumph'ın yağını değiştirmekle meşgul. Radyo açık; çalan şarkıdaki sörf gitarını ve yakın armonileri bir daha asla dinleyemeyecek. Müzik dünyasının patates salatası.

Will, diyor Amber. Anneannem.

İyi mi?

Öldü.

Tek kelime. Yıllar önce kanser anneannesini yakaladığında, hastalıkla savaştığında, saçları dökülüp gözlerinin ışığı neredeyse tamamen söndüğünde beklediği sözcük. Şimdi değil. Yağ lekeli betonun üzerinde durur, kahvesi tezgâhın üzerinde soğurken bu sözcüğü beklemiyor.

Ne, diyor.

Acısız olmuş, diyor Amber. Uykusunda ölmüş. Yaşlılıktan.

Anneannem yaşlı değildi ki.

Will.

Emin misin? Ambulans çağırdın mı?

Kardeşi onu duymazdan geliyor, buraya gel, tamam mı, diyor. Sesinde itiraz edemeyeceğini söyleyen bir tını var; kontrol edemeyeceğini, kabul ya da inkâr edemeyeceğini. Will radyoyu kapatıyor. Geleceğini söylüyor. Ama tamirhaneden çıkarken yine de kendine engel olamayıp anneannesinin numarasını arıyor; çalmasını, çalmasını ve çalmasını dinliyor.

Evin içi fazla sessiz. Her zaman mutlaka bir ses olurdu; şöminedeki ateş, televizyonun kısık sesi, ocağın tıkırtısı ya da panjurlara çarpan rüzgâr. Ama pencereler kapalı. Fırın da televizyon da şömine de ölü gibi.

Ölü.

Sözcük gibi gelmeyen bir sözcük. Tekrar tekrar okuduğu bir şeyin gözüne yanlış görünmeye başlaması gibi.

Amber'la hastanede ayrılmışlardı. Ertesi gün bir seminері olduğu ve cenaze için kıyafet alması gerektiğinden trenle Warwick'e dönmüştü. Hemen döneceğim, diye teselli etmişti ağabeyini, gözlerini ayırmadan. Büyük olan oymuş gibi. Onun yol göstermesiyle atlatacaklarmış gibi.

Evin içinde dolaşarak anneannesinin son saatlerine dair ipuçları arıyor ama gözüne bir şey çarpmıyor. Sağlık ekiplerinin onu alıp götürdüğü yatağı temiz ama dağınık duruyor. Komodininde duran kitabı alıp ayracı sıkıştırdığı sayfadan açıyor. Bir kızla uzun zamandır kayıp olan aşkı hakkında bir öykü. Kötü diyaloglar. Kapağı daha da kötü. Işığını söndürmeden önce anneannesinin dokunacağı yerden sayfaya dokunuyor.

Jen'den bir cevapsız çağrı var; öğle arasında Will'i merak edip aramış kesin. Ama Will aramıyor. Bahçeye çıkıp yabani otları temizliyor, Dave'in yıllar önce altına gömüldüğü küçük ağacı buduyor. Anneannesinin onu arayışını hatırlıyor; Dave bir köpek değil de çocukmuş gibi boğuk bir sesle konuşmasını. Dalları koparıyor, koparırken çalılıkta elinin derisi soyuluyor; ne zaman eve dönse anneannesi için bunu yapardı çünkü.

Dışarısı amma ıslak, diye düşünüyor, tuhaf, çünkü hava yağmurlu da değil. Islanmak çok sinir bozucu, gözlerine de giriyor.

Amber sözünde duruyor ve birkaç gün sonra trenle Norfolk'a geliyor. Cenaze yakında yapılacak. Will'e göre fazla erken, büyük ölçüde otopsi yapılmasını istemedikleri için. Bir şeyi değiştirmez, demişti Ambs; Will de kardeşine hak vermişti. Neredeyse seksen yaşındaydı ve uykusunda ölmüştü. Bu kadar.

Biri öldüğünde yapılan her şeyi yapmaları gerekiyor. Eşyalarını karıştırmak. Çekmeceleri, evrakları açmak; eski plaklara bakıp cenaze töreni için şarkı seçmek.

Hiç fikrim yok, diyor Will, elindeki plağa bakarken.

Ekranından başını kaldırmadan soruyor Amber: Ne konuda? Cenaze şirketine bir e-posta yazmakla meşgul; çiçekler, tabutlar ve diğer önemi olmayan şeyler hakkında soruları yanıtlıyor. Önemi yok çünkü anneanneleri öldü, yine de bu ayrıntılar önemliymiş gibi davranmaları gerekiyor.

Hangi şarkıları seçeceğiz, diyor Will. Mutlu şarkılar mı, hüzünlü mü? Sevdiği şarkılar mı? Yoksa tatsız, cenazeye uygun bir şey mi olsun?

Kesinlikle sonuncusu olmasın, diyor Amber.

Yok, diyor ağabeyi. Hayır.

Düğününde dans ettiği şarkıya ne dersin?

Nereden biliyorsun ki ne çaldığını?

Bir kere sormuştum, diyor kardeşi omuz silkerek. Will başını sallayıp yutkunuyor. Ona böyle şeyleri hiç sormazdı.

Bir sorum var, diyor Amber. Dizüstü bilgisayarını kapatıp ona bakıyor.

Evet, diyor Will. İkramlar, şiir dinletisi ya da cenaze yemeğinin nerede yapılacağına dair bir soru bekliyor. Burada olur, diye düşünüyor; böylece ucuz halıları ya da duvarları isli kötü aydınlatılmış bir salona para ödemek zorunda kalmazlar.

Annemi davet ediyor muyuz, diye soruyor Amber.

Sessizlik. Camın önünden bir araba geçiyor. Benzin değil, dizel; Will motorun sesinden aradaki farkı anlıyor.

Niye edelim?

Kızı çünkü, diyor Amber. En azından öldüğünü bilmesi gerekir.

Dedeminkine gelmemişti, diyor Will.

Buna da gelmeyebilir, diyor Amber ve saçlarını üç tutama ayırıp örmeye başlıyor. Ama biz karar veremeyiz. Onun kararı.

O zaman niye bana soruyorsun, diyor Will. Kalbi güm güm atıyor.

Sence kötü bir fikirse davet etmek *zorunda* değiliz de ondan.

Bence boş bir fikir, diyor Will. Ona nasıl ulaşacağımızı bile bilmiyorum, Ambs. Sen uğraşırım diyorsan uğraş.

E-posta adresi var bende, diyor Amber.

Will bu lafın üstüne kafasını kaldırıyor. Plaklar elinde ağırlaşıyor. Kardeşi ne diyeceğini bekliyormuş gibi ona bakıyor.

Nasıl, diyebiliyor sonunda.

Anneannemden, diyor Amber.

Yazışıyorlar mıydı?

Hayır. Amber saçlarını örmeyi bitirir bitirmez tekrar çözmeye başlıyor. Adres vardı, istersem yazabileceğimi söylemişti.

Ne zaman?

Birkaç yıl önce. O zaman kararı bana bırakmıştı. Ben de şimdi anneme bırakacağım.

Ne kadar yüce gönüllüsün, diyor Will.

Neden?

Karar hakkı veriyorsun ona. Hak ediyormuş gibi.

Amber tekrar bilgisayarına dönüyor, kapağı açıyor ve ağabeyine düşünmesini söylüyor. Will düşünmesine gerek olmadığını, Amber'ın ne isterse onu yapmasını söylüyor.

Cenazeden önceki gün aylardır ilk kez koşmaya çıkıyor.

Ormanda, yollarda ve rüzgârın hırpaladığı kayalıklarda koşuyor. Terliyor, küfrediyor, bu kadar zorlanmaktan nefret

ediyor, ciğerlerini parçalayıp boğazında düğümlenen nefesini dinliyor. Sahildeki ıslak kumların üzerinde koşuyor. Deniz fenerinde durakladığında içinde bir huzursuzluk oluyor; deniz feneri cam gözüyle ona bakıp cevabını bilmediği sorular sorarken kalbi daha bir hızlı çarpıyor.

Eve döndüğünde parmak uçları buruşana kadar küvette yatıyor, kendi çıplak bedenine bakarak ona, kendisini büyüten, azarlayan, yaptığı ve yapmadığı her şeye rağmen onu seven kadına sormadığı şeyleri düşünüyor. Şimdi ne halt yiyeceğini, bu banyodan sonra, cenazeden sonra ne yapacağını geçiriyor aklından; kurduğu hayattan ve gözündeki önemsizliğinden korkuyor. Anneannesinin ayakkabı kutusu gibi evindeki hayatını, kitaplarını, tencere yemeklerini ve tesadüfen edindiği ikinci ailesini küçümsediği için midesi bulanıyor ama sonra en azından sahip olduğu bir şey varmış, en azından istediğini sandığı şeylere sahipmiş diye düşünüyor.

Kardeşi kapıdan her şeyin yolunda olup olmadığını sorunca küvetin tıpasını çıkarıyor. Uzun zamandır içeride olduğunu söylüyor.

Öldüğüne inanamıyorum, diyor Will.

Sabunla bulutlanmış suyun emilişi.

Biliyorum, diyor Amber.

Banyo kapısının iki yanında öylece durup birbirlerini dinliyor ve bir şey söylemiyorlar.

on dört

İlk başta kapalı bir gün. Kara bulutlar, seyrelmiş güneş.

Hislerine uysa da siyah giymiyor Will. Gelenlerden de giymemelerini istemişti. Anneannesinden bir Noel hediyesi olan mavi gömleğinin düğmelerini ilikliyor ve yaşıyor olsa onun isteyeceği gibi saçlarını tarıyor.

Amber'la krematoryuma taksiyle gidiyorlar çünkü ikisinin de araba kullanası yok ve ikisi de sonrasında bir şeyler içmek istiyor. Will'in tek birası kendisini bekliyor.

Planladıkları gibi oraya erken varıyorlar. Konuklar çiftler halinde ya da tek başlarına geliyor; kitap kulübünden ya da eski işyerinden, kimisi okul yıllarından onu tanıyan yaşlı arkadaşları. Norfolk'tan hiç ayrılmamıştı anneannesi; bu kasabada büyümüş, yaşamış ve ölmüştü. Çocuk büyütmüştü, tam iki kez. Dostlar edinmişti. Kocasıyla tanışmış, onu kaybetmişti. Yaşamaya devam etmişti, insanın yaptığı buydu çünkü.

Jen otoparka giriyor; Yorkshire dışındayken Will'in gözüne bir tuhaf görünüyor. Sabahtan arabayla çıkmış, gelebilmek için işten izin almış. Kucaklaşıyorlar ve Will onun saçlarındaki çay ağacı kokusunu, araba parfümünün belli belirsiz, limonlu kokusunu alıyor.

İyisin, diyor Jen, belki bir teselli ya da Will'in yanıtlayamadığı bir soru şeklinde. Bir kız arkadaşın yapması gerektiği gibi koluna giriyor, sonra kız kardeşiyle birlikte üçü içeri yürüyor. Ahşap bankları ve ince çizgili halısıyla oda gözüne ufacık görünüyor; keşke merasimi dışarıda yapabilselerdi diye düşünüyor. Hava yeterince ılıman sayılır. Bulutlar dağılıyor, güneş görünüp sonra tekrar kayboluyor. Kuşlar, biçilmiş çimler ve ağaçlar.

Krematoryumun penceresi yok.

Amber merasimle ilgilenecek papazla konuşmaya giderken Will merasim kelimesinin ne kadar uygunsuz olduğunu

düşünüyor. Bir şey kutlayacaklarmış gibi. Bu kelimeden, yapmayı kabul ettiği için kendinden nefret ediyor, hava alması lazım, Jen'e tuvalete gideceğini söylüyor ve kendini camsız salondan dışarı atıyor. Girişten, otoparktan, tanıması gereken ama tanımadığı yüzlerden gizli bir bank bulup oturuyor.

Başını ellerinin arasına alıp merasime katılmamaya, ayaklarının altında benek benek papatyalar ve çimlerde hoplayan tahtalı kuşlarıyla ilahilerin olmadığı, anneannesinin yaşamının yıllarla, işlerle ve paragraflarla ölçüldüğü hüzünlü, anlamsız bir özetin olmadığı kendine ait bir anma töreni yapmaya karar veriyor. Derken Amber onu almaya geliyor, vaktin geldiğini söylüyor. Will annelerinin gelip gelmediğini sormak istiyor ama aynı zamanda bilmek de istemiyor.

Gelmek zorunda mıyım, der gibi bir ifadeyle kardeşine bakıyor ve gariptir ya da belki o durumda o kadar garip değildir, kardeşi ona elini uzatıyor.

Elini tutuyor ve doğruluyor.

Amber'ın avucu da kendisininki gibi serin. Çiğnenmiş tırnaklar, yarık yaşam çizgileri.

Her şey birbirine geçmiş bir halde, sonunda bir şey olana kadar. Gündoğumu ve gölge hakkındaki son ilahiyi söyledikten –Will sadece dudaklarını kıpırdattıktan– sonra o adı sahneye çağırıyorlar.

Will en önde, Amber'ın yanında oturan Jen'in öbür yanında. Tabuta bakmamaya çalışırken ailesinin hazin halini düşünüyor.

Şimdi Elsie'nin genç bir dostundan küçük bir şarkı dinleyeceğiz, diyor papaz. Rosemary Winters sahneye gelmek ister mi?

Bir yavaşlama.

Herkes oturduğu yerde bekler, ellerindeki merasim programına bakarken ya da elinde gitarıyla kâküllerinin altında kocaman, ceylan gibi gözleriyle aralarından geçen bu kadını seyrederken Will'in ekseninde bir kayma oluyor.

Kalbi tekliyor.

Bir hayalet ya da serap görmüş gibi oluyor ve gözlerine başına inanamıyor.

Bir şey demek istiyor ama sözcükler boğazında düğümlendiği için dönüp kardeşine bakıyor. Amber önüne bakıyor ve gayet bir şekilde hareketsiz.

Biliyordu.

Kardeşi biliyordu; Will ne hissedeceğini bilmiyor.

Jen yan yan ona bakıyor, Will gözlerini önüne dikiyor. Roe bir sandalyeye yerleşmekle, gitarını akort etmekle meşgul.

Odadakiler kendisini izlerken bir nefes alıyor ve çalmaya başlıyor.

Onu gitarıyla hiç görmemişti. Parmakları perdelerin üstünde dolaşırken, şarkısına başlayana kadar Will de nefes alamadan bekliyor.

Farklı görünüyor. Hatırladığından daha dolgun ve yumuşak, saçlarını kesmiş ve şekillendirmiş. Ama sesi –o ses– hâlâ aynı. Uyuşmuş olanı uyuşturan, her şeyi sessiz, katlanabilir ve uysal hale getiren ilaçları sebebiyle mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde dokunuyor ona. İçindeki bir şeyi tutuşturuyor. O eski kibriti gene çakıyor.

Mavi bir elbise giymiş.

Kulağında küpeleri yok.

Bildiği bir şarkı değil. Sabahın erken saatlerini, elmaları, pencereye asılı berrak bir şeyi anlatıyor. Will'in özellikle bu an için yazılmış olduğundan şüphelendiği bu çok güzel ve akıldan çıkmayan şarkı hemencecik bitiveriyor.

Cenaze töreni olduğu için kimse alkışlamıyor.

Ama Rosie yerine dönerken bile sessizlik bozulmuyor. Ne kâğıtlar karıştırılıyor ne boğazlar temizleniyor. Ne de merasimi yöneten papazın kapanış sözlerine akıllarını verebiliyorlar. Herkes bu kıza, onun sesine ve havada asılı kalan sessizliğe kendini kaptırmış.

Will inanamıyor.

Bugün, tam da bugün içinde olan şeye inanamıyor.

*

Cenaze yemeği yolun ilerisindeki etkinlik salonunda; bayat bira, bilardo istekası ve soyulmuş ıslak streç film gibi kokan eskimiş, ufak tefek bir bina. Neşesiz, karanlık bir yer ama anneannesinin birçok arkadaşının cenaze yemeği burada yapıldı. Dedesininki de.

Bizim evde yapmayalım, demişti Amber; Will başta itiraz etse de şimdi konuklar birer birer kalkarken minnettarlık hissediyor. Bedenler gıcırdıyor ve üst üste biniyor. Onların eve tıklım tıklım doluştuklarını, anneannesinin eşyalarına dokunduklarını, oturdukça oturduklarını ve içerideki bütün havayı yuttuklarını hayal bile edemiyor.

Will önce doğruluyor, sonra onlarla salonda görüşeceğini söylüyor. Bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı var. Jen de itiraz edip kalacağını söylüyor ama Amber onu kolundan tutup dışarı çıkmasına eşlik ediyor. Will kardeşinin halen kendisine bakmadığını fark ediyor.

Oda büyük ölçüde boşaldığında Will tekrar oturup bekliyor. Çünkü o da bekliyordu. Beklediği yerden kalkıp arada yürüyor, Will'in arkasındaki sıraya oturuyor. Mavi bir nefes, göremedikleri gökyüzü gibi.

Tabut götürülmemişti. Perdelerin kapandığı ya da plağın döndüğü, merasimin kesin bir şekilde sona erdiği o ânı tercih etmemişlerdi. Olduğu yerde kalsın, demişlerdi. Bu yüzden odadaki düz ışığı yansıtan cilalı ahşaptan tabut hâlâ masanın üzerinde duruyor.

Tabutları kim yapar, diye soruyor Will ve Rosie omuz silkiyor. Göz ucuyla görüyor silktiğini.

Marangoz mu, diyor Rosie.

Özel bir marangozluk türü yok mudur sence?

Vardır herhalde.

Tabut ustası, diyor Will, Rosie de evet, aslında güzel de bir iş olabilir, diye yanıtlıyor. Tanımadığı birisi için o kadar kişisel bir şey yapmak.

Will'in sandalyesinin bir arkasında, iki yanında bir sandalyeyi seçmiş. İkisi de Will'in anneannesinin tabutuna bakıp söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorlar, ta ki papaz gelip kusura bakmayın, on dakikaya bir merasim daha olacak ama dilediğiniz kadar kalabilirsiniz, diyor.

On dakika olduğu müddetçe yani, diyor Will. Papaz önce şaşkın bir ifadeyle bakıyor ama sonra özür dilercesine gülüyor, Will'in kendini ortaya koyduğunda alışık olduğu şekilde ağzında kelimeleri yuvarlayarak bir şeyler söylüyor.

Hadi, diyor Rosie ve kafasıyla kapıyı işaret ediyor.

Tanıdık bir şekilde hafifçe eğiyor başını.

Bahar gelmişti ama hava hâlâ soğuk; mevsim daha tam kendine gelememiş gibi. Mevsimlerin sesi olsa, diye düşünüyor Will, nisan bir ıslık olurdu; ağaçlardaki sıkı ağızlı tomurcuklar gibi hafif ve mesafeli.

Az önceki banka oturduklarında Will, şarkın, diyor.

Evet, diyor Rosie.

Onun için mi yazdın?

Sorması gerektiğine şaşırmış gibi bakıyor ona. Gözbebekleri öyle geniş ve siyah ki Will kendi yüzünün yansımasını görebiliyor.

Tabii, diyor Rosie.

Will'in yutkunması gerekiyor bu lafın üzerine. Arkasını dönmesi gerekiyor.

Çok üzgünüm, Will, diyor Rosie ve kısa bir tereddütten sonra elini onun eline koyuyor. Will elinin havada durduğunu, sonra alçaldığını, sonra avucunun sıcaklığını hissediyor. Elleri hâlâ ne kadar narin. O kadar ince ve hoş parmakları var ki; üstelik hoş gibi kelimeler aklına hiç gelmez, bu yüzden utanıyor, zavallı ve öfkeli hissediyor birdenbire kendini.

Geleceğinden haberim yoktu, diyor elini çekerken.

Rosie gözlerini kırpıştırıyor.

Gerçekten mi?

Gerçekten.

Ha. Şey. Amber davet etti.

Şarkı söylemeni de istedi mi?

Tabii ki. Kendi kendime çıkacak değildim ya.

Ama geleceğini söylemek aklına gelmedi mi?

Davetli listesinde olduğumu biliyorsun diye düşündüm, diyor Rosie ve sesinde bir öfke, Will'in suçlayıcı tavrına inanamayan bir hal var. Kafanda bir sürü şey olduğunu düşündüm, sana... selam diye mesaj atmaya gerek görmedim.

Çalıçitlerin arasında serçeler uçuşuyor. Mezarların ilerisinde bir çim biçme makinesi.

Anneannem öldü, Rosie.

Biliyorum.

Mesaj atmak için uygun bir zaman arıyorduysan o zaman atmalıydın.

Üzgünüm, diyor yine, nefes gibi, karaağaçların arasından esen rüzgâr gibi sesi. Onun üzgün olduğunu söylemesini istemiyor Will. Yine elini tutmasını istiyor. Gitmesini istiyor. Onu o kadar çok istiyor ki düşününce kalbi duracak gibi oluyor.

Roe, diyor, ona bakmadan.

Ne bir evet ne bir onaylama mırıltısı. Daha fazla nefes, daha fazla rüzgâr. O yanındayken her şey daha bir fazla; beyaz güneş kör edici neredeyse.

Burada olduğun için o kadar mutluyum ki.

Öyle mi?

Görmek istediğim tek kişi sendin. Bu sabah uyandığımda ve hangi günde olduğumu fark ettiğimde bunu düşündüm. Şimdi yanımdasın.

Rosie uzun süre sessiz kalıyor. Çim biçme makinesi duruyor, sonra tekrar çalışıyor. Serçeler gitmiş; Will, o da kalkıp gidecek mi, diye düşünüyor.

Bırak onu, diye düşünüyor. Bırak gitsin.

Neden bu kadar zor, gitsin diye onu bırakmak.

Beni hayatında istemediğini söylemiştin, diyor Rosie sonunda.

Bunu hiç söylemedim.

Söyledin.

Tekrar düşün, Roe. Öyle bir şey demedim.

Aksini de söylemedin ama.

Söylediğimi geçiştirmeye çalışma.

Neyi, burada olduğum için mutlu olduğunu mu? Will, inanmıyorum sana.

Ne?

Güzel bir şey söylerken bile kızgın olduğunu hissediyorum. Benden ne istediğini hiç anlamıyorum. On yedi yaşındayken anlamadığım gibi.

Dalga mı geçiyorsun?

Ne?

Beni istemeyen *sendin*, diyor Will. Unuttun mu?

Seni hiç istemediğim olmadı, diyor Rosie ve sanki düşünmeden söyleyiveriyor; bulutsuz bir nisan günü bunu olduğu gibi ortaya koymayı aklından geçirmemiş gibi. Sözcükler aralarında yasak meyve gibi asılı kalıyor. Çürümüş ama hâlâ olgunlaşmamış.

Seni anlamıyorum, diyor Will.

Ben de seni anlamıyorum, Will, diyor Rosie ve sesi titriyor. Jen'le birlikte değil misin?

Sen de Simon'la birlikte değil misin?

Hayır, diyor Rosie. Ağır ve şiddetli tek bir kelime.

Hadi oradan.

Değilim, Will.

Ne zamandan beri?

Yakın zamandan beri.

Adamla evlendin ama.

Evet. Halen evliyiz.

Birlikteymişsiniz o zaman.

Biz ne yapıyoruz tam olarak, diyor Rosie ve ayağa kalkıyor, uzun paltosu ve elbisesi rüzgârda savruluyor. Sen Jen'le birliktesin. Hepimiz yetişkiniz. Ne zamandır konuşmuyoruz.

Yirmi dokuz aydır, diyor Will.

Ne?

Yirmi dokuz aydır konuşmuyoruz.

Will kendisine yine küfretmiş, affedilmez bir şey söylemiş gibi bakıyor Rosie. Will'in ani öfkesi artarak başka bir şeye dönüşüyor. Açıklayamıyor ne olduğunu. Anneannesinin cenazesine gelmiş. Kız arkadaşı bir kilometre ileride kuru pasta yemekle ve hiç tanışmadığı kuzenleriyle Will için, sadece onun için sohbet etmekle meşgul.

Yapamayız, diyor Rosie gergin, bezden sıkılan su kadar gergin bir sesle. Will söylemediği her şeyin ayaklarına sıçramasına izin veriyor.

Yapmalıyız diyen olmadı, diyor Will ve etrafına, çimenlere, toprağın içine gömülü mezar taşlarına bakıyor. Bir şey yırtılıyor içinde. Anneannesini istiyor. Onunla bu konuda konuşmayı, onun ikisinin de aklını başına getirmesini istiyor.

Söylemek istedim, diyor Will. Bir kez de olsa.

Söylemiyor yine de ama anlaşılan Rosie'nin söylemesine ihtiyacı yok.

Anlar anlamaz sana her gün söylemem gerekirdi, diyor Will. Ama gençtim, aptaldım, korkuyordum ve hâlâ çok değişmiş sayılmam, Roe.

Rosie gene susuyor.

Roe?

Neden bağırıyorsun anlamıyorum.

Bağırmıyorum.

Bağırıyorsun. Bana kızmış gibi konuşuyorsun.

Will görebildiği kadarıyla yüzüne, elmacıkkemiklerine değen saçlarına bakıyor. Aşk ve öfkenin kendisi için çoğu zaman aynı his olduğunu söylemek istiyor. Rosie için yanıp

tutuştuğunu. Kanı çekiliyor, güvende, güzel ya da sakin hissetmiyor; öfkeye benziyor.

Bağırmıyorum, diyor tekrar.

Artık bağırmıyorsun.

Böyle olmamalıydı, diyor Will.

Ne, bugün mü? Cenaze mi? Yoksa ikimiz mi?

Yukarıdakilerin hepsi, diyor Will ve aralarında bir şey çözülüyor. Kuşlar şakıyor. Sedirlerin arasında güneş beliriyor.

Will, diyor Rosie.

Efendim?

Bence... bence bunu konuşmalıyız. Ama şimdi olmaz. Burada değil. Bugün Elsie'nin günü, sen de biliyorsun. Gidip onu hatırlayalım hadi.

O zaman ona karşı hissettikleri içinden taşacak gibi oluyor. Eliyle yüzünü silip yemeğin çok uzakta olmadığını söylüyor. Rosie başıyla onaylıyor. Banktan kalkıp sessizce otoparka doğru ilerliyorlar, derken bir ses, Will'in tekrar arkasına dönmesine neden olan bir ayak sesi geliyor.

Biri onlara doğru yaklaşıyor.

Doğru yaşta bir kadın. Doğru yüze sahip bir kadın.

* * *

Rosie sandviç ve kokteyl sosisi ikramlarından alıyor ve köşede durup tabağını eşeliyor. Ekmek, hamur işi yediği ve çayına şeker attığı son birkaç haftadır yumuşadığını hissediyor. Yıllarca kuruyemiş, protein ve az yağlı alternatiflerle yetindikten sonra kendini hiç olmadığı kadar beslenmiş hissediyor. Kalorileri, sertleşmeyi, azaltmayı ya da beş saniye daha dişini sıkmayı düşünmüyor. Öğretmenlik yapmasını düşünüyor; öğrencilerini ve şarkılarını. Nasıl tekrar kâğıda yazmaya başladığını.

Elsie'nin cenazesinde bazı yüzleri tanıyor. Mahallesinden, kütüphaneden, fırından insanlar. Ama kendisi dışında herkesle

konuşmaya niyetliymiş gibi görünen Amber dışında kimseyi tam olarak tanıyor sayılmaz. Yine de aldırmıyor. Will'i annesiyle otoparkta bıraktığı için tabağını karıştırıp duruyor.

Karnı düğümlenmiş gibi. Gözü kapıya gidip duruyor; Will'in içeri dalacağını ve iyi olacağını, en azından iyi olmaya yakın olacağını umuyor.

Üç minik sandviçten sonra Will hâlâ ortalarda yok; tam o sırada Jen gelip merhaba diyor.

Selam, diyor Rosie.

Kanı damarlarında kaynıyor. Suçluluk, hoşnutsuzluk ve ikisi adına utanç hissediyor.

Şarkın iyiydi, diyor Jen ve Rosie onun sesinde Will'in tonlamasını işitiyor; insanın birlikte yaşadığı birinin sözlerini istemeden tekrarlayışını.

Teşekkür ederim.

Sadece ilahi değil de doğru dürüst bir müzik dinlemiş olduk.

Sevindim, diyor Rosie. Tabağındaki sandviçi alıyor, sonra tekrar bırakıyor.

Sen Rosie'sin, değil mi?

Evet.

Will'in en iyi arkadaşı yani?

En iyi arkadaşı der miydi, emin değilim, diyor Rosie. Ama arkadaştık. Uzun zaman önce.

Jen onu izliyor. Rosie tam hava hakkında bir şey diyecek ya da galetalar hakkında bir şey soracakken Jen sadede geliyor ve Rosie onun nasıl bir kadın olduğunu anlıyor.

Senden bahsediyor, biliyorsundur, diyor.

Jen'le, Will'in hayatını paylaştığı kadınla göz göze geliyor Rosie. Simsiyah saçları ve minik yüz hatları var; boğazında düğümlenmiş bir yeşim taşı asılı.

Öyle mi, diye soruyor.

Fazla değil, diyor Jen. Ama yeterince.

Barın olduğu taraftan ortama göre fazla yüksek sesli bir kahkaha yükseliyor, dönüp birbirinin sırtını sıvazlayan iki adama

bakıyorlar. Bir yandan yabancıları izlerlerken Jen sesini yükseltmeden konuşmaya devam ediyor.

Eskiden sana karşı hisleri olduğundan haberim var, diyor.

Rosie kıpkırmızı kesiliyor; dikkatini bardan uzaklaştırıp gözlerini tabağına dikiyor.

Ama hâlâ var mı, bilmiyorum, diyor Jen.

Rosie'nin ne diyeceğini bilemediğinde, doğru ya da yanlışın olmadığı, ikisinden birinde kendine yer bulamadığı zamanlarda olduğu gibi boğazı tıkanıveriyor. Yutkunmaya çalışıyor; tam yandaki su bardağına uzanacağı sırada bir renk ve gürültü cümbüşü oluyor ve Will'in salona dalıp Amber'a doğru ilerlediğini görüyorlar. Eyvah, diyor Jen, Rosie de aynı şeyi düşünüyor; ardından Will'in sevgilisi Rosie'nin yanından uzaklaşıyor.

Rosie tabağını kenara bırakıyor. Bağrış çağırış olmasa da kargaşa somut bir şekilde hissedildiğinden birkaç kişi dönüp bakıyor; Will öfkeli, sert bir sesle bir şeyler fısıldıyor ve Amber sanki kavgaya hazırlıklıymış gibi çenesini dik tutuyor.

Rosie bir seçim yaparak kapıya yöneliyor. Will'in, kız kardeşinin ve gözlerini kocaman açmış seyreden konukların yanından hızlı adımlarla geçiyor, binadan çıkıp otoparka kendini atıyor. Dışarısı daha soğuk geliyor. Don ve ıslak asfalt kokusu. Kül rengi bir gökyüzü, yerde su birikintileri.

Arabasına doğru yürürken görmeyi umduğu şeyi –ya da kişiyi– görüyor. Hayat kendine fazla geldiği için oğlunu terk eden kadını. Daha kolay olduğu, vahşi ve özgürleştirici olduğu, Rosie'nin örnek almayı öğrendiği şeylerin tam tersi olduğu için çekip giden kadını. Uzun bakır kırmızısı saçları olan bu vahşi, firari kadının arabasının anahtarını çevirmesini, motorun homurdanarak canlanmasını seyrediyor. İki elini direksiyonda tutuşunu, alnını azıcık bir süre boyunca iki elinin arasına bırakışını izliyor. Ağlayışını izliyor, bir süreliğine.

* * *

Jen onu bir bara götürüyor. Amber'a eve dönmesi için arabasının anahtarını veriyor ve ikisi taksiye atlayıp Norfolk'un eteklerinde ücra bir yerde, tuğla duvarları, yerel fıçı biraları ve loş, alacakaranlık saati duygusu veren aydınlatmaları olan bir kır barına gidiyorlar. İçerisi o kadar karanlık ki menüleri okumak neredeyse imkânsız.

Ama Will'in yiyesi de yok.

Duble votka, diyor Jen'e ama sevgilisi ona hayır, tek bir bira ya da limonlu maden suyu alabilirsin diye yanıt veriyor; Will o an oturdukları küçük ahşap masaya yumruğunu indirmek istiyor ama onun yerine ellerine bakıyor.

Bir günde çok fazla şey oldu.

Jen, Will'in sodası ve elinde akvaryum gibi duran şarap kadehiyle geliyor, oturup içiyorlar, barın mırıltısı üzerlerinde süzülüyor. Bir kez olsun kendini uyuşmuş hissetmemek Will'i tedirgin ediyor. Her şey iğne gibi batıyor ve tam en çok neyin acı verdiğini anlamaya çalışırken Jen konuşuyor.

Rosie Winters'la tanıştım, diyor.

Ben de annemle tanıştım, diye yanıtlıyor Will.

Bunun üzerine Jen gözlerini indiriyor ve bir iğne daha batıyor, şiddetli bir tatmin duygusu, diye içinden geçiriyor Will, ardından suçluluk geliyor çünkü Roe'ya bugün istemediği bazı şeyler söyledi. Belki ima etti diyelim. O bankta ne yaptığını bilmiyordu, şimdi Jen'le burada ne yaptığını da bilmiyor.

O konuyu konuşmak ister misin, diye soruyor Jen. Tanıştıkları gece yaptığı gibi şarabını kadehte döndürüyor.

Anlatacak bir şey yok, diyor Will. Gelmiş. Konuştuk. Ona gitmesini söyledim.

Kahkahalar ve sesler. Bar kapısının itilerek açılması.

Çok mu kötüydü, diye soruyor Jen.

Her zaman beklediğim gibiydi. Başta bana sarılmak istedi, sonra savunmaya geçip ağlamaklı oldu; ona bir şey

borçluymuşum gibi ya da kollarına yığılıp ağlamamakla pislik yapan benmişim gibi.

Çok boktan, diyor Jen. Yaptığı gerçekten boktan.

Aklındaymışım, böyle söyledi, Jen, diyor. Yaşlı bir adam gibi ağzından tükürükler saçsa da umurunda değil. Ben *aklındaymışım*. Bu, yaptığı her türlü boku mazur gösterirmiş gibi.

Göstermez, diyor Jen.

Kaçırdığı doğum günlerine ya da Noellere hiç girmiyorum bile, diye devam ediyor Will. Yıllar diyorum, *yıllar*. Hayatımda annemin olmadığı koskoca delikler var. Hele babam çekip gittikten sonra bunu yaşamanın duygusu. İçine *tüküreyim*.

Yumruğunu masaya vuruyor ve bardaki birkaç adam dönüp ona bakıyor, Will keşke laf atsalar, keşke bir şeyler kırmak için ona bir sebep verseler diye içinden geçiriyor; bardak, kemik ya da burun.

Amber biliyormuş, diyor, sesi bir gitar teli gibi koptu kopacak. Onun geleceğinden haberi varmış. Annem hayatında muhtemelen ilk kez geleceğini önceden haber vermiş; Amber da beni hazırlayabilirdi –hazırlaması da *gerekirdi*– ama neymiş, bana söylememenin *daha iyi olacağını düşünmüş*müş.

Kardeşin haber verseydi bir şeyler farklı olur muydu, diye uysal bir sesle soruyor Jen.

Onun tarafını tutma sen de.

Tutmuyorum. Tutulacak bir taraf varsa senin tarafındayım, Will. Her defasında.

Kadının sakinliği karşısında köpürdüğünü hissediyor.

Nefret ediyorum o karıdan, diyor Will.

Etmelisin de.

Nefret ediyorum ondan, diyor tekrar ve farkında, çocuk gibi davranıyor ama Jen başını sallıyor.

Biraz daha içiyorlar. Will sodasını tek dikişte bitiriyor ve karnında bir deliğin, sonsuz, doldurulmamış bir kuyunun açıldığını hissediyor.

Bir votkacık.

Hayatta olmaz, diyor Jen.

Daha fazla mırıldanma, daha fazla yanma, eline ve ayaklarına ve gözlerine batan iğneler.

Artık Rosie hakkında konuşabilir miyiz, diye soruyor Jen.

Will boş soda bardağını yatırıp masada yuvarlıyor. Bardak masanın üstünde bir su halkası bırakıyor; Will yuvarladıkça ıslak bir yay çiziyor.

İstersen, diyor.

Doğrudan söyleyeceğim.

Peki.

Ona nasıl baktığını gördüm, diyor Jen. Şarkı söylediğinde.

Peki, diyor Will yine.

Onu unuttuğunu ummaya devam edemeyeceğim artık.

Will bardağını yuvarlamaya devam ediyor. Baksana ona diye zorluyor kendini ama beceremiyor. Öfkesi yatışıyor. Başka bir vitese geçtiler. Hızlarını artırdılar, başka türlü bir dikkat gerektiriyor. Gözlerini kaldırıp onun yüzüne bakıyor.

Jen de ona bakmamaya çalışıyor. Jen'in ağladığını nadiren görmüştü, onun bu yönünü ne kadar sevdiğini fark ediyor; onun metanetini, hayatını duygusal olmayan bir şekilde yaşamasını ne kadar takdir ettiğini. Sakinleştirici ve karmaşık olmayan bir tarafı var. Tenini, neredeyse saydam oluşunu da seviyor. Sabah ışığı pencerelerinden içeri sızdığında, bir kadının nasıl bu kadar solgun, bu kadar kâğıt gibi ince olabildiğini sık sık merak ederdi.

Bir şekilde sağlam ama saydam.

Detayları bilmeme gerek yok, diyor Jen. Ama yüzünden okunuyor, Will. Ve gözleri alevlenerek ekliyor: Bir de divalık etmeyi göze alıp şunu söyleyeceğim yani. Ben de... ne bileyim, birinin bana böyle bakmasını istiyorum işte.

Will bardağını yuvarlamayı bırakıyor.

Aranızdaki şeyin arasına girmeye de niyetim yok, diyor Jen. Hâlâ, aradan bu kadar zaman geçtikten sonra ne hissettiğini bilmeyi hak ediyor.

Will, olayların bu şekilde geliştiğine inanamıyor. Öfkeye ve itham lara, Jen'in hışımla otoparka gittiği ve kendisinin peşinden koştuğu, sonra dönüp barda bir içki söylemek zorunda kaldığı bir tartışmaya hazırlıklıydı. Ama bu olan... bu olan resmen nefesini kesiyor.

Özür dilerim, diyor çünkü söylenebilecek tek şey bu. Başka hayatların neşesi ve şamatasının ortasında, ellerinde boş kadehlerle loş avizenin altında baş başa oturuyorlar.

Neyse ki evlenmemişiz, diye bir espri yapıyor Jen ve kadehini ona kaldırıyor.

Ama o evlendi, diyor Will.

Jen cevap vermese de Will onun yüzündeki acıyı görebiliyor. Şu an bile, aralarındaki şey sona ererken, Rosie'yle ilgili olmayan hiçbir şey çıkamıyor ağzından. İçini burkan bir üzüntü duyuyor aniden. Uzanıp ona dokunmak, özür dilemek, değiştiremeyeceği şeyleri değiştirmek istiyor.

Bir yüzüğüm vardı, biliyor musun, diyor bir süre sonra.

Biliyorum, diyor Jen. Çorap çekmecende bulmuştum.

Sana neden teklif etmediğimi hiç merak etmedin mi?

Pek sayılmaz, diyor Jen kadehini iki eliyle tutarak. Pek gönlünün olmadığını biliyordum. Daha en başından kalbinin bir başkasında olduğunu biliyordum.

Birisi bir yerde gülüyor. Kapılar savruluyor, sıcak patates kokusu geliyor.

Tehlike işareti sayılır galiba, diyor Will.

Evet. Herhalde zorluk hoşuma gitti, diyor Jen. Fikrini değiştirebileceğimi düşündüm. Büyük konuşmuşum, düşününce. Ama becerebilmiş olsam *acayip* seksi olurdu.

Bir başkasına olan sonsuz aşkımı yok etmek mi?

Evet, aynen, diyor Jen ve onun artık ağlamak üzere olmayışı Will'i rahatlatıyor. Ama aynı zamanda... seni tüm o şeylerden kurtarmak da.

Verecek bir cevabı yok Will'in. Kalkıp ikisine birer içki daha söylemesi gerektiğini biliyor ama kucaklarında salladıkları, beş

yıl boyunca elden ele dolaştırdıkları bu kırılgan, can çekişen şeyi kırmaya da kıyamıyor.

Feci seksi olurmuş hakikaten, diyerek kabul ediyor Will. Vahşi bir kahkaha atıyor Jen ama başka bir şeyi, bir öksürüğü ya da belki bir hıçkırığı andırıyor kahkahası, sonra kadehini bırakıyor, kalkıyor ve bir anda paltosu, çizmeleri ve gürültüsüyle çekip gidiyor.

İşte bu kadar.

Bu kadar.

* * *

Çocukluk yatağında olmak Rosie'ye huzursuzluk veriyor. Çok dar geliyor; yanında Simon'm kütlesi, tanıdığı, aşina olduğu ağırlığı olmadan uyuyamıyor. Anlaştıkları üzere konuşmadılar. Bir bavul hazırlayıp ailesinin evine geldi ve aptal, kırık dökük hasreti kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Rosie neden geldiğini söylediğinde annesi onu hayal kırıklığına uğrattığını söylemişti.

Acı dolu bir elektrik şoku ya da daha sert, çivi gibi bir şey geçmişti içinden.

Üst kattaki odasında bavulunu açmadı. Daha kolay ve daha az kalıcıymış gibi geldi böylesi. Nasıl olsa yakında kendi evine çıkacak, en sevdiği renklerle döşeyecekti; her odada bir müzik aleti ve her yer kitapla, bir sürü kitapla dolu olacaktı.

Planlarıyla uykuya dalıyor ve sonra bir şey unutmuş gibi sarsılarak uyanıyor.

Kalkıyor; çantasını, pasaportunu, anahtarlarım kontrol ediyor ve tekrar yatağa giriyor. Gecenin aydınlanarak şafağa dönmesini, şekillerin mordan en açık, bulutsu maviye dönüşmesini seyrediyor. Tam uykuya dalacakken tekrar sarsılıyor ve bu sefer biri üstüne erimiş balmumu dökmüş gibi bir yanma hissi duyuyor.

O zaman telefonuna uzanıyor.

Seni hiç istemediğimi söyledin, diyor telefona cevap veren adama. Ben de şu an bile aklımın almadığı nedenlerden ötürü aptal ve korkak bir gençtim, Will. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama yine de seni istemediğimi *düşünmene* ihtiyacım vardı. Bu yüzden o gün ormanda hayır dedim sana.

Arka planda bir ses var; Will dışarıdaymış gibi boğuk bir rüzgâr.

Söylememem gerekirdi, diyor Rosie. Üzerinde bu kadar kalıcı bir etki bırakacağını düşünmedim. Cici kızlık yapmak kolaydı.

Ne demeye getiriyorsun, Rosie, diye soruyor Will. Halen kalabalığın ortasındaymış gibi geliyor sesi; caddede, limanda, erken saate rağmen hareketli olan bir yerde.

Rosie bir nefes alıyor, duvardaki gençlik posterlerine bakıyor; yolların kesişmesi ve halen inanmak üzerine şarkı söyleyen üç kişinin suratına.

Yalandı, diyorum. Bazen söylemeseydim ne olurdu diye düşünüyorum.

Kısa bir sessizlik. Will telefonu bir kulağından diğerine alıyor ya da konuşmak için daha korunaklı bir yer arıyormuş gibi bir ses duyuluyor.

Senin için yanlış insan olduğumu söylediğin zamanı mı kastediyorsun?

Evet, diyor Rosie. Nedenlerini hatırlasa da acımasızlığı yüzünden göğsünün sıkıştığını hissediyor. Kollarında Josh'ın ağlaması. Başka, daha sert bir nesne; kalbinde onu engelleyen bir kanca.

Daha fazla ses. Sert bir zemindeki ayakkabılarınkine benzeyen bir gıcırtı.

Yani yalandı, diye tekrarlıyor Will, ne dediğini doğruluyormuş gibi.

Evet.

Ama kardeşinin ölümü değildi, diyor Will.

Biliyorum. Ama...

Sonrasında yüzüme bile bakamıyordun. Neden olduğunu biliyorum, Roe. Anlıyorum da. İkimize şans verebiliriz, her şey yolunda gibi yapabiliriz, bana her baktığında onu görmüyormuşsun ve her şeyi geride bırakmak istiyormuşsun gibi davranabiliriz. Deneriz *denemesine* ama Rosie, yemin ederim ki işe yaramaz. Kardeşin öldü ve hangi tarafından bakarsan bak, benim yüzümdendi; benim davetim, benim doğum günümdü. O yüzden bu şeyin etrafında dans edip duruyoruz, bu yüzden seni hiç kovalamadım, sen de beni istemedin ve hâlâ, şimdi bile istediğinin bu olduğundan emin değilsin.

Rosie ahizeye doğru nefes alıyor. Will'in sesi gerilmiş, koptu kopacak. Bu kadar uzun bir süre kendini tuttuktan sonra kırılmak üzere.

Sana öyle geliyor, diyor Rosie. Ama...

Hayır, diye tekrar lafını kesiyor Will ve hoparlörden bir ses geliyor; Rosie onun bir havaalanında olduğunu anlıyor. Hayır, Roe. Dün gece Jen'le ilişkimi bitirdim. Depresyonumda ve anneannemin ölümünde yanımda olan kadınla ilişkimi sonlandırdım, üstelik ne için? Benimle *olmayı* bile istemeyen birini unutamadığımı bildiği için mi?

Rosie de lafını bölmeye çalışıyor ama Will devam ediyor.

Josh'ın o şekilde ölmesini asla ama asla kabullenmeyeceğim, Rosie, diyor. Sen de kabullenemeyeceksin. O yüzden aramızdakine bir son verelim artık.

Evet, sana baktığımda onu görüyorum, diye lafa giriyor Rosie. Adrenalinden, sonunda söyleme ihtiyacından nefesi kesilerek.

Peki.

Hayır, diyor Rosie ve Will'in onu göremediğini unutarak başını sertçe sallıyor. Sana baktığımda onu görüyorum, doğru ama sandığın nedenlerden değil.

Will nihayet merhamet edip cevap vermiyor.

Josh eşcinseldi, diyor Rosie ve telefonda neşeli, içten bir havai fişek patlatmış gibi hissediyor.

Ne?

Eşcinseldi, diyor tekrar. Bana yeni söylemişti. Ve o... şey, sana... âşık olmuştu. Tabii ki.

Yatakta, çıplak ayaklarını altına alıp oturuyor. Üşüse de kıpırdayamıyor; kendini gerçekleşmekte olan ânın içinde hareketsiz tutuyor.

Onun iyi olmasını istedim, diyor. Önce bu konuyu çözmesini istedim. İkimiz kalbini kırmadan önce, anlatabildim mi? Ama sonra öldü.

Bu şekilde söylüyor; gerçeğin kendisi kadar sert ve net bir şekilde.

Öldü, diyor tekrar ve ben... sonra ne yapacağımı...

Josh eşcinseldi, diye tekrarlıyor Will.

Evet.

Daha fazla sessizlik. Havaalanından gelen beyaz gürültü. Nereye gittiğini, ne kadar süreliğine gittiğini sormak geliyor Rosie'nin içinden.

Onu koruyordun, diyor Will aradan bir süre geçtikten sonra.

Sana daha önce söylemeliydim, diyor Rosie.

Evet, Roe. Söylemen gerekirdi.

Bir şeyleri değiştirir miydi, diye soruyor Rosie.

Ne gibi şeyleri?

Soruya karşı soru, diyor Rosie ve Will ona, şaka yapma, Rosie, şu an sırası değil, diyor. Telefonun diğer ucundaki sesi Rosie'ye mesafeli, hâlâ bir şeyleri düşünüyormuş gibi.

Çok özür dilerim, diyor. Sana söylemediğim için. Kendi sırrım değil gibi gelmişti. Anlatabiliyor muyum?

Will yanıt vermiyor ve Rosie çok uzun süre susarak bekliyor. Havaalanındaki hoparlörden bir başka akıcı kadın sesi duyuluyor ve Rosie'nin tam olarak çıkaramadığı bir anons yapılıyor.

Roe, diyor Will ve Rosie, evet, diyor.

Teşekkürler, diyor. Ama şimdi gitmem gerekiyor.

Ve telefonu kapatıyor.

on beş

Kapı zili çalıyor.

Rosie evde yalnız, yorganı kollarının altına sıkıştırmış, tavana bakıp düşünüyor. Annesiyle babası saatler önce işe gittiler ama o daha yataktan kalkamamıştı.

Kapı tekrar çalınca postacıya, paketlerine ve işini yapmaya olan inatçı, sinir bozucu arzuya küfrediyor.

Basamağa bırakıp defol git işte, diyor yüksek sesle ve der demez kimse onu duymamasına rağmen kabalığından utanıyor. Kapıya iniyor, kolu çevirip kapıyı hışımla açıyor ve paketi uzatan adama teşekkür etmeye hazırlanıyor.

Ama gelen postacı değil.

Deri ceketiyle, sert elmacıkkemikleriyle, bronz rengi saçları ve alev alev, dibi görünmeyen gözleriyle karşısında duruyor.

Tek bir kalp atışını paylaşıyorlar. Bu gidişle dünyayı asla dolaşamayacağım, diyor Will ve yaklaşıp yüzünü ellerinin, kaba tamirci ellerinin arasına alıyor ve uzun uzun bakıyor ona; ta ki Rosie onu kendine doğru çekene ve dudakları buluşana kadar. Ağzında bıraktığı tat geçmişte nasılsa şimdi de aynı.

* * *

Kendilerini evin merdivenlerinde buluyorlar. Hah sırtlarını yakıyor; dişler, iç çekişler ve tırnaklar var ama bir yumuşaklık, bir erime de var.

Giysilerinin içinde renkleri. Kimselerin görmediği tenleri; diğer kişinin dokunması ve sahip olması için yanıp tutuşmak; ergenlik yılları, gerçekten ayırt edilemez rüyalar... Arzuları o kadar hassas ve gerçek ki izin verilemez, asla izin verilemez. Birbirlerinin ismini söylüyorlar, sadece bir defa, sonra tekrar; ardından ses çıkarmadan hafifçe gülüyorlar, ses çıkarırlarsa

aralarındakini korkutup kaçıracaklarmış gibi geliyor ama gene de duyabiliyorlar birbirlerini; dürüst olurlarsa, öncesinde gelen tüm gürültüyü, her şeyi kesip atabilirlerse tek istedikleri de bu. hâlâ da istiyorlar. Rosie'nin salkım söğüt saçları aralarına dökülüyor. Güçlü kollar, bükük, yumuşak, bacaklar; tıraş edilmemişler, tasasızlar.

Rosie ağzını onun köprücükkemiğine bastırıyor ve Will usulca inliyor.

Ağaçların gölgeleri duvarda.

Birbirlerini kucaklıyorlar; hızla akan kanın ve çarparak atan kalplerinin arasında ikisinin de geçmişte bilmediği bir şey var. O ulaşılmaz, olasılıksız yer. Çıtırdayan şenlik ateşleri. Parlayan. Güneş kalıcı, doğrudan bakarsanız, cesursanız, istekliyseniz ve son derece şanslıysanız kör edici bir şekilde doğuyor.

Ardından sessizlik.

Kusursuz bir sessizlik.

Burada kalamayız, diye fısıldıyor Rosie sonrasında.

Onun kollarının arasında; kuşluk vaktinin ışığı alınlarına vuruyor, Will'in saçlarının bakır-altın rengini ortaya çıkarıyor.

Kalamayız, diyor Will. Onu tekrar öpüyor; dudaklarını ayırmadan öyle uzun öpüyor ki Rosie oracıkta orgazm olacakmış gibi geliyor. Sonra geri çekiliyor ve gidebilecekleri bir yer bildiğini söylüyor.

* * *

Sonraki birkaç gün Will'e uyanmak istemediği bir rüya gibi geliyor.

Kıpırdamadan yatıyor ve rüyasına tutunmaya çalışıyor ama sonra Rosie'nin nefes alışını duyuyor ve kalbi birdenbire sudan fırlamış bir balina gibi zarif ve kocaman, yükseliyor.

Will'in eski tek kişilik yatağında uyuyorlar. Anneannesinin odasına taşınmak ikisine de doğru gelmemişti; bir şeyleri

değiştirmeden olmazdı. Rosie en azından yeni bir yatak takımı almalarını söyledi, Will de kabul etti ama yine de henüz evden çıkmış değiller.

Günler sürüklenerek ve keşfederek geçiyor. Kahve yaparak ama sadece yarısını içerek. Tenlerinin haritasını çıkararak; birbirlerinin yumuşak, gizli yerlerini okşayarak, yatakta, duşta ve bir kez de mutfak masasında kollarını, ellerini ve saçlarını birbirine dolayarak.

Rosie bir keresinde soluk soluğa kulağına şöyle fısıldıyor: Bu...

Gerçek, diyor Will ve Rosie ona sarılarak titriyor. Will, hazdan ölebileceğini hissediyor; Rosie'nin bir sonraki dokunuşundan, dışarıdaki kuşların –evin berisindeki akarsularda bazen sesini duydukları ibibiklerin, serçelerin ve kazların– bir sonraki notasından ötesini düşünmeye cesaret edemiyor.

* * *

Bir gece yatakta birbirlerine bakarlarken, demek eşcinseldi, diyor Will. Her yerinde Rosie'nin izleri var. Gözleri yörüngede ilerleyen aylara benziyor; engin, beyaz ve dünya dışı bir halde kendi gözlerine dikilmişler.

Evet.

Hiç aklıma gelmemişti, diyor Will. Ama şimdi sen söyleyince aklıma yatıyor. Anlatabiliyor muyum?

Belki, diyor Rosie, en sevdiği kelimesi bu. Will'den kendini çekmiş gibi. Gerçek bir hareket ya da geri çekilme yoksa da bir şey eskisinden daha az geliyor. Onun suskunluğu karşısında Will konuyu açtığı için içten içe kendine sövüyor.

Biliyor muydun, diye soruyor. Sana söylemeden önce yani?

Aklımdan geçirmiştim, diyor Rosie.

Will başını sallıyor. Rosie'nin onun parçası olmadığı şeyleri hatırlıyor gibi olmasını, yüzünün düşmesini seyrediyor.

Aldıracağını sanmıyorum, diyor.

Neye aldırmazdı?

Buna, diyor Will. İkimize. Endişelendiğin buysa.

Endişelendiğimi nereden çıkardın?

Demiştin ya, diyor Will ve dirseğinin üzerinde doğruluyor. Rosie yatakta ondan uzaklaşıp uzun siyah saçlarını kulağının arkasına atıyor. Onun kalbini kırmak istememiştin hani.

Artık bu konuda endişeleniyor olamam, değil mi, diyor Rosie. O öldü.

Will onun bakışlarını kaçırmasını izliyor. Ay ışığı açık bırakılan perdelerden içeri girmiş; oda gümüş ve gölge arasında gidip geliyor.

Endişelenmiyor musun, diyor.

Seni tanıyorum, diyemiyor Will. Yıllardır içinde tanıdığın şeyin her şeye rağmen aniden hafiflemediğini biliyorum. İstediğini bildiğin ama sahip olamayacağını sandığın her şeyi elde etmene rağmen.

Belki biraz, diyor Rosie ve ağlamamak için kendini zorladığından sesi boğuk çıkıyor. Will saçlarını topluyor, omzunun üzerinden atıyor. Köprücükkemiğine, sığ bir havuz gibi olan ucuna öpücük kondurmak için eğiliyor.

Rosie hiç hatırlamadığı kadar katı o an.

Aldıracağını sanmıyorum, diye tekrarlıyor. Ama yine de bir tuhaf hissediyorum kendimi.

Rosie başını sallıyor ve tekrar yerine gömülüyor; yastıklar altında kırışıyor. Sabun, yorgan ve siyah çay gibi kokuyor.

Kötü hissediyorum kendimi galiba, diyor Will.

Ben de öyle, diyor Rosie.

İkisi de sürekli düşünüyor, sanki birbirlerinin üzerine katlanıyorlar.

* * *

Dört-beş gün sonra Rosie'nin zoruyla evden çıkıyorlar.

Hava almamız lazım, diyor. Erzak da lazım.

Bu yüzden birbirleri dışında hiçbir şey istemedikleri halde süt, yumurta ve diğer temel şeyleri almak için kasabaya yürüyorlar. Rosie ona ilk vurulduğu on yedi yaşındaki halindeki gibi başının döndüğünü hissediyor; o kadar aptalca, utanç verici ve her şeyi tüketen bir duygu ki umurunda bile değil.

Okul, akşam yemeği ve berbat televizyon programları hakkında laflıyorlar. Güneş kaldırımların üzerinde yağlı süt gibi kremsi sarı bir renk bırakıyor. Bahar sonu için fazla sıcak.

Süpermarket kuyruğunda Rosie alışverişini kasaya koyarken alyansını hâlâ taktığını fark ediyor. Bir an için olayların hızında bir değişim oluyor; sanki birinin kendisinden bir şey aldığını ve ona sahip çıkması gerektiğini hissediyor.

Her şeyi bez çantasına dolduruyor, ödemesini yapıyor ve fişini alıyor. Çıkışa doğru ilerlerken boşanma işlemlerini yakında tamamlasa iyi olacağını düşünüyor; evrak kısmıyla uğraşmamışlardı, ne de olsa aceleleri yoktu ve ayrılmak, o seçimi yapmak bile yeterince yorucuydu. Haberleşiriz, demişti Rosie ve Simon da, ararım, demişti.

Çıktığında Will'den fırından ekmek almasını istiyor ve o içerideyken parmağındaki yüzüğü çıkarıp çantasının bozuk para gözüne atıyor.

Gökyüzü gri bir mera.

Camda kendi yansıması.

Utanç ya da pişmanlık hissetmeyi bekliyor ama hiçbir şey yok; çınlayarak açılan kapıdan elinde bir somun ekmekle çıkıp kendisine, hazır mısın, diye soran altın gibi saçları, kurt gibi dişleri olan adam dışında hiçbir şeyle yüzleşmiyor ve ona, evet, evet, hazırım, diyor.

Bana bir şey anlatsana, diyor Rosie o akşam.

Ne gibi?

Herhangi bir şey. Konuşmadığımız sırada olan bir şey.

Çok şey oluyor, diyor Will ve okuduğu yemek kitabını kapatıp ayracını arasına koyuyor.

Kolay o zaman, değil mi?

Peki, diyor Will ve kitabını elinden bırakıp düşünürken ellerini başının arkasında birleştiriyor. Rosie, onun nasıl olup da on sekiz yaşındaki halinden daha çekici olduğunu merak ediyor. Kollarını kavuşturup onu izliyor. Birkaç gündür tıraş olmadığı için çenesinde bal sarısı tüyler çıkmış.

Şey, diyor. Bir keresinde beni bir porsuk kovaladı.

Porsuk, diyor Rosie.

Kızgın bir porsuk, diyor Will ve Rosie inanmayan, şaşkın bir ürpermeyle gülüyor.

Hadi oradan.

Ciddiyim. Dağ kurtarma çağrısına giderken.

Rosie şimdi açık açık gülüyor ve Will de gülmeye başlıyor; kanepede uzanmışlar, hikâyeyi ya da birbirlerini komik buluyorlar. Gülmeleri bittiğinde Rosie neden kızgın olduğunu soruyor.

Porsuklar hep kızgın olmaz mı?

Bilmem. Daha önce hiç karşılaşmadım, diyor Rosie ve yine başlıyor gülmeye. Kaburgaları ağrıyor. Kendini çürümüş, formdan düşmüş ve son derece rahatlamış hissediyor. Bacakları bacaklarına değiyor.

Sıra sende, diyor Will. Sen de bir şey anlat.

Herhangi bir orman hayvanı kovalamadı beni.

Yazık. Ama zorunlu değil.

Peki, diyor Rosie hâlâ gülümseyerek, çok fazla düşünmeden ekliyor: Bir noktada iştahımı kaybettim. Neden bilmiyorum. Biraz terapiye gittim. Hem yardımcı oldu hem de fena geldi.

Will gözlerini kenetliyor ona.

Ne anlamda?

Birçok anlamda, diyor Rosie. Josh yüzünden gittim tabii ki. Ama onun hakkında neredeyse hiç konuşmadık. Genelde hedeflerim, annem, ne yiyip ne yemediğim, obsesif kompulsif bozukluğum ve geri kalan her şeyi konuştuk. Herhalde onlar da önemliydi gerçi.

Will bacaklarının dayanması dışında ona dokunmuyor. Elleri hâlâ başının arkasında, dirsekleri dışarıda; lambanın ışığında güneşleniyor gibi.

Bir şeylerin kabuğunu soyuyor olmamız gerekiyordu galiba. Katmanları yani. Ama ben fazla sabırsızdım. Doğrudan Josh'a geçmek, iyileşmek ve spin dersime gitmek istiyordum.

Spin dersi mi?

Bir süreliğine ona da gittim. O da fenaydı. Bir keresinde eğitmenimin daha hızlı pedal çevirmem için bana bağırdığını, ışıkların yanıp söndüğünü ve kendi kendime, vay be, gerçekten nefret ediyorum bundan, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra da gitmeyi bıraktım zaten.

Tanrıya şükür, diyor Will; Rosie de, evet, diyor. Bir an sessiz duruyorlar.

Will hâlâ elleri başının arkasında, ona bakıyor.

Bu süre boyunca fena olmayan bir şey yapmadın mı yani?

Rosie bu lafa yarım ağızla gülümsüyor ama Will'in şaka yaptığını düşünmüyor.

Rüzgâr dışarıda deniz gibi kükrüyor. Gece yarısına doğru fırtına bekleniyor. Yatmaya gittiklerinde pencerelerin gürültüyle çarpmasını Rosie dört gözle bekliyor.

Hazin bir durum, biliyorum, diyor Will'e cevap veremedikten sonra. O an Will ona dokunuyor; öne eğiliyor, iki bileğini birden kavrıyor.

Sen birçok şeysin, Roe, diyor. Ama hazin mi? Hayır. Asla değilsin. Başına gelen her şeyden sonra hâlâ bir ışık gibisin, Roe. Resmen bir ışık huzmesi gibisin.

Will'in hararetli bakışları ve sözleri karşısında utandığını hissediyor. Her yeri alev alev. Yüzü, genzi; bacaklarının arası.

Kim böyle laflar eder ki, diyor, nefes verir gibi bir sesle.

Yine karşılıklı gülüyorlar. Ayraçlarının kumaşı yağmurdan da yumuşak.

* * *

Will yatarken pijama giymiyor. Sadece boxer şortu var. Rosie sormadan onun kıyafetlerinden giymeye başlıyor; çekmecesinden bir tişört alıyor, yatak çoraplarını dizlerine kadar çekiyor.

Will ona nasıl çorapla uyuyabildiğini soruyor.

Rosie ise nasıl çorapla uyuyamadığını.

Yeniden okula dönmüşler gibi, öyle bir çekim, kıpırtı ve sıcaklık, yalnız ikisi olduğunda başka bir zamandalar, hep oldukları gibi.

* * *

Yaz beraberinde turistleri getiriyor. Sahil aileler ve balıkçılarla kaynıyor; iki ay birliktelikten sonra hâlâ çoğu gün deniz fenerine gidiyorlar.

Şarkı söylemeye başladım yine, diyor Rosie, kıyı boyunca fenere doğru yürürlerken. Karaya sürüklenen odun parçaları güneşte ağarmış kemiklere benziyor. Köpük ve kıyıya vuran yabani otlar yüzünden havada hem taze hem çürümüş bir koku var.

Duydum, diyor Will.

Sadece duşta söylemiyorum, diyor ve gülüyor Rosie, rahatça gülüveriyor; kendini ne kadar farklı hissettiğini düşünüyor. Ağırlık altında ya da kapalı değil, yırtılıp açılmış gibi.

Sadece cenazelerde de söylemiyorum, diyor. İşim bu. Koronun başına geçmemi istediler.

Simon'la ayrılmalarından hemen önce danışmanlık işinden ayrılmış ve Norfolk'taki bir kız okulunda müzik öğretmeni olarak çalışmaya başlamıştı. Piyano ve gitar dersleri veriyor, okul konserlerinin tertiplenmesine yardımcı oluyor. Dünyayı değiştirecek bir iş olmadığının farkında ama hayat değiştirici geliyor. Kendi hayatı için.

Will'e tekrar müzisyenliğe döndüğünü ve bu sayede –az da olsa– para kazandığını söylediğinde, Will onu oracıkta yutmak istiyormuş gibi bakmıştı ona.

Ne güzel, diyor şimdi, kumda beraber ilerlerken.

Evet, diyor Rosie. Doğru olanı yaptığımı hissediyorum, anlatabiliyor muyum? Müziği başta bırakmak benim seçimimdi tabii. Her ne kadar seçim yapmışım gibi gelmese de. Farklı şekilde nefes almayı öğrenmem gerekiyormuş gibiydi; bilmem, tuhaf mı bu söylediğim?

Değil, diyor Will.

Ama şimdi içimdeki ses diyor ki... nasıl oldu da bunca zamandır bu hayatı yaşamadım?

Ayakkabılarının altında kum çıtırdıyor. Kenara itilen taneler geride onların ayak izini bırakıyor.

Will anladığını söylüyor ve Rosie birden utanıyor çünkü onun ne demek istediğini anlıyor. Yanakları kızarıyor ve Will görmesin diye eğilip bir deniz kabuğu alıyor.

Will'in ilerlemesini, dönüp onu beklemesini izliyor. Ne kadar uzun boylu, ne kadar güçlü ve yıpranmış. Acıyan kalbi ve derin, hüzünlü gözleriyle ilaç tedavisi gören William White. Kendisine ait. Dağılmış ve iyileşmiş her bir parçasıyla kendisine ait.

Rosie kabuğu saklıyor. Banyo rafına koyuyor.

Rüzgâr yemiş ve elleri üşümüş bir halde eve vardıklarında Will çay suyunu koyuyor, sonra bahçedeki çalıları budamak için onu evde yalnız bırakıyor.

Çalı budayanlardan olduğunu düşünmezdim, diyor Rosie ve Will omuz silkerek anneannesi için yaptığını söylüyor. Rosie başını sallıyor.

İkizi için hâlâ anlamsız şeyler yaptığı oluyor. En azından onu düşünerek. Çok fazla şey. Hâlâ onun en sevdiği mısır gevreğinden alıyor ve kendisini hiç açmayan ama kardeşinin bayılacağı türden filmlere gidiyor. Bazen Josh'ın bittiği ve kendisinin başladığı noktayı, bir konu hakkında ne düşündüğünü ve hissettiğini, kendisi yerine kardeşi adına bir şeyler yapıp

yapmadığını çözmek zorlaşıyor. Josh hayattayken de böyleydi, o öldüğünden beri her şey iyice birbirine geçti.

Küçücük şeyler.

Ama bir hayatı oluşturan şeyler bunlar. Bir insanı oluşturan.

Mutfaktan arka kapının kapanma sesini duyuyor. Will yokken, o yaz olduğu gibi anneannesinin ya da yukarıdan kardeşinin sesi duyulmazken evde yalnız kalmak tuhaf. Dinliyor. Cam kenarındaki koltuğa yerleşiyor ve açık perdelerden dışarı bakmak dışında hiçbir şey yapmıyor. Sessizliği sıcaklık gibi teninde hissediyor. Bebek arabasıyla bir anne geçiyor. Kaban giymiş, bıyıklı köpeğiyle bir adam. İçindeki her şey kanatlanmış gibi gelirken tam da kalbine uygun, berrak ve aydınlık bir gün.

Bu yüzden bir kalem alıp yazmaya başlıyor.

Şarkıları için böyle kolay ilham geldiği çok ender; bu yüzden kendini yeniden genç gibi, yaşamında tek bir hatası ya da üzüntüsü olmayan biri gibi hissediyor. İçinde apayrı bir yerden bir şey akıp gidiyor. Suda süzülmek, güneş ışığında ya da karda durmak gibi.

Karda.

Josh gene karşısına çıkıveriyor; bu ipliklere bağlı haldeyken onun tam olarak nereden geldiğini merak ediyor Rosie; zihnin, kalbin, midenin kesin birbirinden ayrı çalıştığını düşünüyor. Bellek mi, yoksa ruh mu, diye düşünüyor, ruhsa neye benzer, ona dokunabilir miyiz, onun ışığıyla ve karanlığıyla dans edebilir miyiz?

Saatler geçtikçe Rosie yazmaya devam ediyor. Will dışarıdan gelip yemek yapmaya başlıyor, yağ tencerede ışıldıyor ve cızırdıyor, çekmeceler açılıp kapanıyor, muslukta su akıyor, bıçak tahtaya vuruyor.

Ispanak seversin, değil mi, diye sesleniyor Will. Sorunun farkında olmadan evet diyor Rosie; onu yıllar önce kurtaran ve şimdi yine kurtarmakta olan bu evde, koltukta otururken bile aklı başka bir yerde.

Yemeğe oturmalarından önce yazmayı bitiriyor.

Will için çalabilmeyi diliyor, gerçekten onun uzaklarda ya da dünyalar arasında bir yerde izlediğine inanabilirse belki Josh için; ne de olsa Josh fiziği severdi ve yaşamla ölümden fazlasının olduğunu bilirdi; sadece düşünmezdi, bilirdi. Evet, onun için çalacak ya da onun bir parçası olan kendisi için; dolayısıyla belki, bir ihtimal, sonunda kendisi için çalmış olacak.

* * *

Bir şeyler değişti, başladı ya da sadece yeniden başladı. Rosie çalışmadığı ya da uyumadığı –ya da onunla yatmadığı– her an yazıyor.

Will onu ve notalarını, dolmakalemlerini, nota çizgilerini kendi çizebilmesi için karelisinden aldığı ucuz defterlerini yorum yapmadan izliyor. Önünde mahrem bir yere bakan bir pencerenin açıldığını, iyi niyetli bir ilgiyle bile olsa sorgulamaya kalkarsa sonunun kötüye varacağını hissediyor. O yazarken Rosie'nin yanında var olmaktan hoşnut. Yemek pişiriyor, temizlik yapıyor ve garajında uğraşmak için saatlerce ortadan kayboluyor. Bu da onun kişisel sanatı sayılır ama Rosie'ninki gibi meşgulken onu dünyadan uzaklaştırmıyor. Tamircilik onu belli bir yere ve zamana çakıyor. Ama Rosie'de ve şarkılarında yüce bir şeyler görüyor. Bir değişim.

Rosie hep dikkatliydi, özenliydi.

Şenlik ateşinde Will'in ilgisini çeken de buydu. Henüz tanımamasına rağmen derin derin bakıp dinlemesi. Bu dikkat şimdiye kadar da hiç dağılmamıştı. Çünkü Rosie yazarken her şey bir kenara atılıyor. Her şeye ve herkese ayırdığı odak yok oluyor ve Will bunun Rosie'nin daha önce görmediği bir yönü olduğunu düşünüyor. Tüm o enerji olması gereken yere gidiyormuş gibi.

Mırıldanıyor bazen, dudaklarını oynatıyor ya da.

Saçlarını arkada toplamış, bacaklarını yanına kıvırmış; parmakları bir şeylere dokunuyor, bir şeyleri sayıyor.

Will'in peşinden gidemeyeceği bir yere gidiyor. Will kendi haline bırakıyor onu; bu alanı ve zamanı ona tanımak, hiçbir talepte bulunmamak bir mutluluk, bir ayrıcalık. Yemek kitabında sayfayı çevirirken ya da yanı başına bir fincan bırakırken böylesini daha çok sevdiğini düşünüyor. Onun bu halini. Sonra ayılışını, sanki dünyaya dönmüş ve kendine tekrar dünyayı hatırlatıyormuş gibi gözlerini sersemce kırpıştırmasını. Bileklerinden çaprazladığı ayakları yukarıda. Romanı sehpanın üzerinde. Onlar. Onların eşyaları. Geceleyin panjurların ötesinde kadifemsi bir gökyüzü.

Will'in anneannesinin evine gitarını getirmişti Rosie, sesi de geri gelmişti ama yine de sanki bir şeyler eksik. Bazen piyanoyu kullanmak, şarkılarını çalınması gereken şekilde çalabilmek için geç saatlere kadar okulda kalmaya başlıyor.

Will akşam yemeği için suyu kaynattığı, tavaya yağ döktüğü sırada yola çıkması gerekirken telefon edip soruyor: Bir mahzuru var mı?

Rosie'nin sorması gerektiğini düşünmesi Will'i kaygılandırıyor.

Yine de içine kurt düşüyor. Aklına gelen fikirden kurtulamadığından, Rosie'nin eve dönmediği gecelerde internette dolaşıyor ve birkaç hafta sonra tam da aradığı şeye rastlıyor. Kısa bir yürüyüş mesafesinde, elinde nakitle gidiyor, bir sağ ol birader, aman dikkat et, tamamdır ve sonra onu tekerlekleri üzerinde kaldırımdan, yollardan götürüyor; eski bir piyanoyu sokakta yuvarlamak son derece normal bir şeymiş gibi.

Tadilat görmeye, biraz zamana ve bakıma ihtiyacı var. Doğramalar derin çizikler içinde ve uzun zaman önce dökülmüş eski mum birikintileri kapağın üzerinde sertleşmiş. Garaja götürüyor, sesi denemek için tuşlara basıyor; müzikten neredeyse

hiç anlamamasına rağmen piyanonun akordunun fena halde bozulduğu ortada; tuşları sert ve ağır, parmaklarındaki eklemler gibi tıklıyor. Satıcının da açıkladığı gibi, üst tonlar saf değil ama Will nedense bunu önemli bulmuyor.

Rosie'nin bayılacağını biliyor.

Ahşap paneller üzerindeki helezon tasarım ve incelikle biçimlendirilmiş ayaklar, Will'in aklına hayal meyal son sınıfta yaptığı şamdanları getiriyor. Ahşabın koyu kahverengisi, Rosie'nin annesinin evindeki piyanonun parlak siyahından oldukça farklı. Alet çantasını çıkarıyor; piyanoyu nasıl demonte edeceğini, ön panelleri nasıl sökeceğini, ses tablasına, yorgun tellere, çekiçlere, susturuculara ve pimlere nasıl erişeceğini anlamak için internette saatlerce videolar izliyor.

İçi başıboş görünüyor. Metal raylar matlaşmış ve kararmış, keçesi yer yer çürümüş. Uzun bir süreyi sadece bakarak ve bir şeyleri çözerek geçiriyor; dedesinin motorlarla uğraşmasını izlerken, hiçbir katkıda bulunamazken, hiçbir becerisi ya da deneyimi yokken, yalnızca içinde ifade edemediği bir arzu varken olduğu gibi.

Garajında, projesiyle baş başa.

Avuçlarında bir kaşıntı.

Anahtarın sesini duyduğunda, Rosie motorunu devireceğinden korktuğu için garaja nadiren gelmesine rağmen her ihtimale karşı piyanonun üzerine bir örtü atıyor. Işığı kapatıyor ve içeri giriyor, Rosie onu öpüyor, ayakkabılarını çıkarıyor, saçlarını çözüyor; sonra birlikte yemek yiyor ve birbirlerine günlerini anlatıyorlar; Will ise duvarın öbür tarafında onu bekleyen piyanosunu düşündükçe sessiz bir hazla için için yanıyor.

* * *

Günler ağustos sonlarına, ikisinin de her yıl korkuyla beklediği güne doğru ilerliyor. Will'in doğum günü; Josh'ın öldüğü,

hayatlarının öncesi ve sonrası –olması gereken ve yaşanan– şeklinde ikiye ayrıldığı o gün.

Bu konuda konuşmuyorlar. Will her zamankinden erken kalkıp koşmaya gidiyor, Rosie de tüm gece doğru düzgün uyumamasına, şafak vaktinden beri rüyalara dalıp çıkmasına rağmen uyuyor numarası yapıyor.

Will'in çıkmasının üzerinden epeyce bir zaman geçtikten sonra Rosie kalkıp kahvaltı hazırlıyor. Biraz özeniyor; reçeller, kruvasanlar, taze meyve suyu, Will'in en sevdiği bisküvilerden bir tabak. O günün sabahı hep yaptığı gibi anne babasını arıyor, telefonu babası açıyor. Zor bir gün, diyor, babası da, öyle gerçekten, diyor; sonra Josh'la ilgili bazı şeyleri, alışkanlıklarını, özledikleri ya da hâlâ hatırladıkları şeyleri paylaşıyorlar. Basket maçından sonra çoraplarının kokusu. Parmaklarını çıtlatması ya da küçükken kimse fark etmeyecekmiş gibi sebzelerini bıçağın altına saklaması.

Bu günde, Noel'de, Paskalya'da ve onun katılamadığı diğer günlerde ellerinden gelen tek şekilde, sessizce gülüyorlar; kalplerinde öyle çok sevgi ve acı var ki kendilerini boğulacakmış gibi hissediyorlar.

Kapattıktan kısa bir süre sonra Will eve geliyor; yüzü yorgunluktan ve sabahın ilk saatlerine rağmen şimdiden sıcak güneşten kızarmış. Mutfağa girdiğinde kahvaltı sofrasını görüyor ve ne yaptığını soruyor, Rosie aslında hiçbir şey yapmadığını, doğum günü için kahvaltı hazırladığını söylüyor. Will ise başını iki yana sallıyor, hayır, diyor.

Hayır mı, diye tekrarlıyor Rosie.

Ben doğum günümü kutlamıyorum.

Will.

Olmaz, Roe. O olaydan sonra asla kutlamadım ve sırf buradasın diye *özellikle* de senin bunu mesele haline getirmene gerek yok. Ciddiyim. Unutalım gitsin.

Rosie tekrar sesleniyor ama Will odadan çıkıyor, duş almak için yukarı çıkıyor.

Masada üç saniye kadar oturabildikten sonra Rosie sandalyesini geri itip peşinden gidiyor. Banyoya girdiğinde Will çoktan duşa girmiş; hâlâ soğuk suyla yıkandığı için içeride buhar yok.

Doğum gününü kutlamayışın Josh'ın hiç hoşuna gitmezdi.

Will eline şampuan sıkıyor, saçma sürüyor. Islakken saçları uzun görünüyor. Karadağ'ın çam iğneleriyle dolu kumları gibi koyu, kirli bir sarıya dönüyor.

Eminim öyledir, diyor, su her yerini ıslatırken. Sırtından, bir koşucunun güçlü kalçalarının arasından aşağıya. Rosie eşikten onu izliyor.

Hadi bir şeyler yapalım bugün, diyor.

Olmaz, diyor Will. Saçımı yıkıyorum.

Gıcıklık etme, diyor Rosie ve saçını durulamasını, köpürtmesini, tekrar durulamasını seyrediyor. Will suyu kapatıyor, gözlerini ovuşturuyor.

Havluyu uzatır mısın, diye soruyor, Rosie uzatıyor; beline sarmasını ve küvetten çıkmasını izliyor. Malum günde olmasına, kalbinin kırık bir kaburga gibi sızlamasına rağmen bir anlığına mutlu hissediyor kendini. Çünkü Will White'la burada, bu banyoda birlikte ve o hayatında gördüğü en güzel şey. Düşünüyor ve kahkaha atacak gibi oluyor.

Will küvetin kenarına oturuyor ve fikrini değiştiremeyeceğini söylüyor. Bu konuyu çok düşündüğünü ve böylesinin daha iyi olduğunu. Tabii Rosie'nin bir şekilde anması gerekmiyorsa. Doğum gününü değil, kardeşini.

Banyonun penceresi aralık ve bahçede bir kuşun gaklayışı duyuluyor. Saksağan, diye düşünüyor Rosie. Ne acımasız ve sevimsiz.

Ben onu her gün düşünüyorum, diyor Will'e. Bugün o yüzden farklı sayılmaz.

Anladım, diyor Will.

Normal bir gün olsun öyleyse, diyor Rosie. Will o kadar rahatlamış ve minnettar görünüyor ki Rosie'nin yüreği daha da

fena sızlıyor. Kenara çekilip Will'in yatak odasına geçmesine izin veriyor ve bir yandan eski şarkıların nasıl doğruyu söylediğini, aşkın çoğu zaman acı olduğunu, ikisinin de üç harfli ve aynı duygunun iki yüzü olduğunu düşünüyor.

* * *

Birlikte beş ay geçirdikten sonra kumsala doğru yürürlerken Rosie, Will'i kolundan tutup cadde üzerindeki bir mağazanın kapısına çekiyor; asılı levhalarla ve deniz kabuğu çerçevelerle dolu bir yere.

Rosie etrafına bakıp tırnaklarını onun koluna bastırırken Will, ne var, diye soruyor.

Rosie onu susturuyor ve kıpırdamadan duruyor. Mağazadan yaşlı bir kadın çıkınca kenara çekilmek zorunda kalıyorlar. Kendime hediye aldım, deyip onlara elindeki kese kâğıdını gösteriyor, sonra yoluna devam ediyor. Elinde bir baston var; Will onun aksak adımlarla uzaklaşmasını izledikten sonra Rosie mahcup bir ifadeyle geri çekiliyor.

Kimi gördün, anlat bakalım, diye soruyor Will.

Babamı, diyor Rosie. Muhtemelen annem de yakınlarda olmalı.

Ha.

Tanrım, diyor Rosie ve avuçlarını gözlerine bastırıyor. Özür dilerim. Aşırı tepki verdim.

Önemli değil.

Hayır, önemli. Ben korkağın tekiyim. Biz kötü bir şey yapmıyoruz ki. Simon'la birlikte olmadığımızdan haberleri var.

Ama benden haberleri yok.

Evet.

Bilen kimse var mı?

Rosie göğe doğru iç çekiyormuş gibi çenesini yukarı kaldırıyor. Biri daha girişe doğru hamle yapıp geçip geçemeyeceğini sorunca Will eliyle kaldırıma doğru işaret ediyor. Rosie eşikten

çıkıyor ve geldikleri yoldan geri yürüyorlar; Will'in tahminine göre, babasının aksi istikametinde.

Onlara söyleyeceğim, diyor Rosie. Söz.

Bilip bilmemeleri umurumda değil, diyor Will. Senin için bir şey değiştirmiyorsa yani.

Ne açıdan?

Onların hoşuna gitmezse gideceğin anlamına mı geliyor?

Rosie olduğu yerde kalıyor ve telaşlı görünüyor.

Elbette hayır, diyor. Ne alakası... Hayır. Tabii ki hayır.

Onu sorusunu düşünmeye bırakıyor çünkü tekrarlamaları bu konuyu ciddi ciddi düşünmediğini gösteriyor. Will yürümeye devam ediyor, Rosie peşinden geliyor. Temiz ve taze bir güneş var; tam çarşafları kurutmalık bir gün. Anneannesinin deyişiyle yatak değiştirme günü. Güneş gözalıcı, sürekli bir esinti.

Kasabadan uzaklaşıp onları eve götürecek arka sokaklara girerlerken Will de kendince akıl yürütüyor: Kimsenin de senden haberi yok. Ama ben kimseye kimseden bahsetmedim. Kimseyi ilgilendirmez, diye düşündüm.

Evet, diyor Rosie, hemfikir olmaya çalışıyormuş gibi.

Simon'ı sır olarak saklamamıştın gerçi.

Evet, saklamadım.

Sonra ne oldu peki?

Rosie bir şey demiyor; Will onu kendine getirmek ister gibi hafifçe çarpıyor ona.

Rosie, diyor. Sorun yok. Ben önemli değil, diyorum.

İnsanlara söylemem gerek. Anlatmak istiyorum. Ama aynı zamanda... bir şeyleri mahvetmek de istemiyorum.

Anlıyorum, diyor Will.

Ne diyeceklerini umursadığımdan değil, diyor Rosie. Ailem, arkadaşlarım, ne dersen de. Ama Simon'dan sonra uzun zaman geçtiği söylenemez. İkimizin arasındaki şeyin daha da uzun olduğunu hiçbiri anlamayacak.

Üzerlerinde kırmızı bir uçurtma alçaktan süzülüyor. Çatıların arasından geçip kayboluyor.

Öyle olmamasına rağmen bir kaçamak olduğunu sanacaklar, diye devam ediyor Rosie. Mutlu olmak hoşuma gidiyor, biraz daha tadını çıkarmak istiyorum. Elimden kaçmasından çok korkuyorum. Bu yüzden de aramızdaki... bu şeye ne kadar az insan müdahale eder ya da karışırsa o kadar iyi olur bence. Anlatabiliyor muyum?

Will anlıyor. Ona korkmamasını, korkması için bir neden olmadığını söylemesi gerektiğini düşünüyor ama onun ne hissettiğini gayet iyi biliyor.

Rosie sessizliğini yanlış yorumlayarak soruyor: Ne demek istediğimi anlıyor musun? O sırada bir kuş daha beliriyor. Çakmaktaşından bir duvarın tepesinde bir karatavuk süzülüyor, çimenlerin kenarında kanat çırpıyor.

Senin teselli erkeğin olmadığımı söylüyorsun, diyor Will.

Kesinlikle teselli erkeğim değilsin.

Anladım. O halde bu konuyu konuşsak iyi olur.

Niye?

Ben öylesine takıldığımızı sanıyordum da.

Rosie gülüyor, o ışıltılı kahkahasını atıyor, sonra kolunu onunkine doluyor. Başını omzuna yaslıyor.

Daha Marley'ye bile anlatmadım, diyor Rosie, sapaktan dönerlerken. Ama yeni bebeğiyle falan o kadar meşgul ki.

Anlatırsın, diyor Will. Zamanı geldiğinde.

Rosie'nin ihtiyacı olanın ferahlık ve açıklık olduğunu biliyor; dayatılmış çizelgeler ya da kurallar olmadan. Birbirlerini tekrar bulmalarından bu yana uzun bir yazı beraber geçirdiklerini hissediyor ve beklediği onca yıldan sonra daha fazla zaman tanımaya da razı.

Hem kendisi de Rosie'yi sır olarak sakladı; gerçi Amber'la konuşmadıkları ve kendisinin dünyayı gezmekle meşgul olması gerektiğinden saklaması kolay oldu. Şu anda Vietnam'da olmalıydı. Ama yine Norfolk'ta, yine aynı kızla birlikte; hiçbir şeyi aceleye getirmiyor, hayatı akışına bırakıyor. Rosie'nin boşanması konusunda da aynı telaşsız taktiği uyguluyor. Ona ne

zaman ya da nasıl olacağını sormadı; Rosie'ye zamanı geldiğinde bileceğine dair güvence vermekle yetindi. Bu kadar önemsediği bir kadınla bu kadar meşgul olmak, bu kadar arzuyla yanıp tutuşmak tedirgin edici. Onu korumak, kollamak, aynı zamanda bazı konularda kendi yolunu bulmasına da izin vermek istiyor.

Anneannesinin sokağına kol kola girerlerken Rosie'nin kendi kendine gülümsediğini fark ediyor. Ne oldu, diye soruyor, Rosie yok bir şey anlamında başını iki yana sallıyor. Will üsteleyince omuzlarını silkiyor; dudaklarında hâlâ utangaç bir gülümseme.

Keşke dünyadaki her şeyi seninle yapabilseydim, diyor.

Sokak sessiz. Araba yok, kapanan kapılar yok. Sadece ikisi ve çarşafları kurutan rüzgârda onun sesi.

Bana ait değil, diyor. Bu alıntı yani. Ama çok güzel, değil mi?

Will başını çok hafif sallıyor; böyle konuşmalara alışkın değil çünkü.

Tam böyle hissediyorum, diyor Rosie, o gülümsemesiyle. Tam da bunu hissettiğimi düşünüyordum.

* * *

Will eve erken dönmüştü, oturma odasının penceresinde bekliyordu. Rosie de kaldırımdan geliyor, elinde okul çantası, saçlarını atkının altına sıkıştırdığı için uzun, dağınık yelesi yerine küt saçları varmış gibi görünüyor.

Will bir nefes alıyor.

Ayakları karıncalanıyor. Evlenme teklif etmenin böyle bir his olup olmadığını merak ediyor ve biraz gülüyor.

Anneannesinin verdiği yüzük gözünün önüne geliyor ama sonra kapıdan Rosie'nin anahtarının sesi geliyor ve Will kalbinin kaburgalarından fırladığını hissediyor. Rosie salonun kapısında çantasını yere bırakıyor, atkısını gevşetiyor, ona dönüyor ve sonra kalakalıyor.

Bir anlığına hareketsiz kalıyor.

Nedir bu, diye soruyor.

Senin, diyor Will.

Rosie konuşurken kullandığından daha yüksek bir sesle hem şık hem sevinç içeren bir melodiyle onun adını söylüyor. Hakikulade bir ses. O daha küçük bir kızken Noel'deki ya da ilk defa müzik dükkânına girişindeki halini görür gibi oluyor Will.

Gel bak, diyor ve davetkâr bir şekilde piyanonun üstüne elini koyuyor. Rosie halen atkısı elinde, bir adım yaklaşıyor. Will elleri meşgul olmasın diye atkısını alıyor. Rosie bir şey söylemeden bakıyor, bakıyor ve Will'in heyecanı sönmeye başlıyor.

Rosie uzanıp panodaki desene dokunuyor. Victoria dönemine ait, sarmaşıklardan ve savrulan yapraklardan oluşan bir desen; Will yağ sürüp tekrar boyamıştı. Piyano taburesini de yeniden kaplamış, Rosie'nin beğeneceğini düşündüğü yeni bir kumaş almış, tüm çizikleri ve ezikleri kapatıp zımparayla pürüzsüz hale getirmişti.

Aklına geldiğinde kendiyle gurur duyuyor.

Ama Rosie bir şey söylemiyor.

Biraz eski moda olduğunun farkındayım, diyor Will. Ama 1900'lerin başı piyanolar için iyi bir dönemmiş, sonra biraz vasatlaşmışlar diye okudum... Satan adam da 1920'lerden olduğunu söyleyince muhtemelen düzgündür, diye düşündüm. Piyanolardan anladığım yok tabii. Acaba önden sana mı danışsaydım?

Hâlâ çıt yok. Elleri kapağın üzerinde geziniyor.

Çok iyi durumda değildi, diye itiraf ediyor Will, yine de elimden geldiğince yenilemeye çalıştım; iskeleti de sağlamdı zaten. Telleri değiştirmek gerekiyordu, keçeleri ve tuşları da yeniledim, dolayısıyla ses tablası yine olması gereken haline geldi. Görünüşe göre Büyük Buhran öncesi yapılan piyanolarda azıcık daha büyük oldukları için baslar daha iyi oluyormuş. Bu da 138 santim falan. Öyle işte.

Yutkunuyor Will. Rosie'nin montu hâlâ üzerinde, artık ahşaba dokunmuyor; ellerini iki yanına bırakmış.

Beğenmedin mi? diye soruyor. Rosie dönüyor, gözleri yaşla ve ışıkla dolu, sonra yine onun adını söylüyor, Will onu izliyor, onu görmek, bu şekilde hatırlamak istiyor.

Rosie'nin yanaklarına renk doluyor.

Ben, diyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Çal öyleyse, diyor Will. Rosie bu fikir karşısında beş saniye kadar afallıyor, sonra montunun düğmelerini açıyor, tabureye oturuyor ve kapağı kaldırıyor.

Will onun bir an tuşları özümsemesini seyrediyor. Olabiliyor mu diye kontrol edermiş gibi ellerini tuşların üzerine koymasını izliyor.

Bir duraklama.

Ardından çalmaya başlıyor.

* * *

Nereden bildin, diye soruyor Rosie sonrasında. Akşam yemeğini yemiş, duşlarını almışlardı, yorganı üzerlerine çekip yatakta uzanıyorlar.

Neyi, diyor Will, onun saçlarının içine doğru. Bedenini bedenine bastırmış, sırtı karnı boyunca kıvrılmış, dizleri onun baldırlarıyla sarmaş dolaş.

Neye ihtiyacım olduğunu, diyor Rosie.

Will sorunun gerçekliğinden emin olamıyor. Her şeyin kendisi için ne anlam ifade ettiğini söyleme biçimi olduğunu düşünüyor bunun. Sadece piyano değil, ayrı geçirdikleri onca zamanın, konuşmadıkları, birbirlerine alan tanıdıkları, kendilerine göre ayrı başarısız yollar bulup iyileşmeye çalıştıkları onca ayın anlamı da. Will onu hiç unutmadı. Yine yollarının birbirlerine çıkacağını bilmiyordu, böyle bir şeyi ummaya cesaret bile edemiyordu. Ama hayat devam etti, yine Rosie karşısına çıktı; o da Rosie'nin karşısına.

Will haklıydı, Rosie'nin yanıta ihtiyacı yoktu. O cevap verememeden uyuyakalmıştı çünkü. Onunla yatmak Will'e çadırdaki o son geceyi hatırlatıyor; Rosie'nin ağladığı, hayatın tekrar güzel olabileceğini ama nasıl olabileceğini anlamadığını söylediği o geceyi.

* * *

Altı ay böyle geçiyor.

Saatlerce konuşarak, yiyerek, piyano çalarak, alışveriş yaparak, uyuyarak ve uyumayarak. Anneannesinin odasına taşınmış; odayı yeniden dekore etmiş, yatak takımıyla perdeleri değiştirmiştiler.

Will, o işe gitmeden önce kahve yapıyor; onunki sütlü ve yarım kaşık şekerli, kendisininki sade ve acı. Panjurlar açık, güneş karşı duvara çarparken birlikte yatakta içiyorlar. Birkaç resim mi assak, diye öneriyor Rosie. Ben güneş ışığını tercih ederim, diyor Will ve Rosie bir şey demeden gülümsüyor. Fincanını dudaklarına götürüyor.

Her gün okula gitmeden önce kapıda Rosie'yi öpüyor. Rosie'nin nefesi kesiliyor, Will sertleşiyor; çoğu akşam o eve döner dönmez sevişiyorlar. Yatakta, kanepede, sonra gene merdivenlerde; bir keresinde Will'in cildi halıya sürtünmekten yara oluyor. Fazla yaşlandım böyle şeyler için, diyor akşam banyo aynasında kendine bakarken. Kaybettiğin zamanı telafi ediyorsun, diyor Rosie. Will ona gülümsüyor, hâlâ aklına gelen şeylerle kendisini nasıl şaşırtabildiğine hayret ediyor.

Her şey biraz fazla mükemmel tabii.

Yanlışlarla dolu bir hayat için biraz fazla doğru.

Taşındıktan altı ay sonra bir gün Rosie'ye telefon geliyor. Will yumurta pişirmekle meşgul. Ocakta ağır ağır karıştırırken kendi ekmeğine başlasa mı, diye düşünüyor. Evin içini tam tahıl ve huzur kokusuyla doldurmayı düşünürken onun merdivenlerden inişini duyuyor ve bir şeyleri daha ayaklarının yere basışından anlıyor.

Simon. Rosie içeri girdiğinde yalnızca bunu söylüyor.

Will ateşi söndürüyor ve kaşığı kenara koyuyor. Dönüp ona bakıyor.

Ne olmuş?

Hastaymış. Çok kötü hastaymış.

Will'in kulaklarında bir uğultu. Kötü bir insan; kendisinin her zaman sevdiği kadını bir zamanlar seven bu adamı umursamadığını, artık onlar dışında, mutfakları, yumurtaları ve kahve içtikleri sabahlar dışında hiçbir şeyin önemi olmadığını söylemek istiyor. Simon ölürse ölsün, evet, acımasızca ama o an gerçekten böyle hissediyor ve ona bunu söylemek, onun da kendisi gibi hissetmesini sağlamak istiyor.

Rosie'ye ne yapması gerektiğini soruyor.

Onun yanına... gitmem lazım, diyor; sesi özür diler gibi değil, kararlı. Hâlâ onun karısıyım.

Teknik olarak evet, diyor Will ve Rosie başını sallayıp tekrarlıyor. Teknik olarak.

Şimdi mi gitmen gerekiyor, diye soruyor Will. Olanlar ışığında anlamsız kaçtığını bilse de yumurtaları, sofraya koyduğu tabakları işaret ediyor.

Evet, diyor Rosie; ona bakmıyor, onunla göz göze bile gelmiyor. Will birdenbire öfkesinden ne diyeceğini bilemiyor. Rosie mutfaktan çıkıyor ve Will tezgâhın kenarına yapışarak bekliyor.

Evyenin kromunda parçalanan prizmalar.

Gözleri yanıyor.

Sonra Rosie çantası ayaklarının dibinde, geri geliyor. Will tezgâha yaslanıp onu seyrediyor. Fincanını kenardan alıyor. Rosie yaklaşıyor, ona sokuluyor ve Will nefesini tutuyor. Koklamıyor. Onun saçını, tenini, erken saatlerdeki uykulu halinin o iyice aramaya başladığı kokusunu içine çekmiyor.

Özür dilerim, diyor omzunun içine doğru, sonra gidiyor. Will sokak kapısının kapanmasını duyana kadar bekledikten

sonra fincanı yere fırlatıyor, onun yüz parçaya ayrılmasını, fayansların üzerinde patlamasını seyrediyor.

on altı

Rosie ona, kocasına gidiyor. Yedi aydır konuşmadığı adama.

Tek kişilik üniversite yatağında ve iki kişilik evlilik yataklarında her geceyi birlikte geçirdiği, kocaman kollarında onu avutup uyutan ve sonsuz nezaketi, bağlılığı ve nasıl yaşamaları gerektiğine dair sarsılmaz inancıyla onu usandıran adama.

Spor salonunda birlikte saatler geçirirlerdi; sağlık kazanarak, güçlenerek. Nehirde onun önünden koşar, devam etmesini, iyi iş çıkardığını söylerdi.

Onunlayken hep iyi iş çıkarıyordu.

Şimdi kendinden, onun uzağında –ve Will'in yanında– bulduğu keyiften iğreniyor. Üzüntüsünden hastayken, bitmek bilmeyen bir uyanıklık içindeyken Simon'ın Öğrenci Birliği kafesinde ona ısmarladığı ilk kahveden beri kurdukları yapının başlarına yıkılmasından. Rosie'nin elini ve montunu tutmuştu. Onu ayakta tutmuştu. Bu yüzden Rosie ona gidiyor; başka şeyler, başka insanlara dair tüm hislerinin kepenklerini indiriyor ve çok iyi tanıdığı o sımsıkı bedenin içine tekrar girerek eski sokak kapısını çalıyor.

Simon oturma odalarında Hodgkin lenfomasından bahsediyor. Masada bir çaydanlık duruyor, içinde idrar renginde bitkisel bir şey var. Canı süt, şeker ve Yorkshire çayı çekiyor. Tereyağlı bisküviler. Bisküvileri aklından çıkaramıyor; hepsinin ne kadar gerçeküstü geldiğini hissedince midesi bulanıyor. Rosie'nin kanepesi. Onların kanepesi.

Kanepede donuk, kanlanmış gözleriyle oturan, tanıması gereken bu adam.

Çaylarını içerlerken Simon lenf bezlerinin büyümesi, aşırı yorgunluk gibi şeyleri sıralıyor; başta –işte, malum sebeplerden– stres kaynaklı olduğunu düşündüğünü ama sonra gece

terlemeleri başlayınca kan tahlili ve taramalar yaptırdığını, böylece teşhisin koyulduğunu söylüyor; Rosie'ninse tereyağlı bisküvilerden sonra tek düşünebildiği şey, okulda öğrendiği Howard Hodgkin adlı ressam ve Mumbai düğünlerini, ahududulu tartları ve kırmızı sabahları resmettiği tabloları oluyor; Simon'a zeki, ilgili sorular sorması gerektiğini biliyor ama yalnızca rengârenk fırça izlerini ve anlamadığı sanat eserlerini gözünün önüne getirebiliyor. Beyni bir döngü içinde. Pervazlara dokunuyor, içindeki sandalyeleri hizaya getiriyor.

Simon gün boyunca sakin; aynı gerçekçi, nazik halinde. Ama hava karardığında, korktuğunu söylüyor, ağlıyor; Rosie onu kollarına alıyor ve yatak odasındalarken Josh'ın sırrını paylaştığı zamanı hatırlıyor; ne diyeceğini bilemese de başka kimseye hiçbir yerde görünmeyecek derecede onun yanında durma isteğini.

Will'in anneannesini düşünüyor.

Nasıl hastalığı yendiğini ama buna rağmen öldüğünü.

Gençsin, sağlıklısın ve atlatacaksın, diyor Rosie, onun için olduğu kadar kendisi için de. Simon'ın *fitness* saatindeki rakamlar gözünü alıyor. Saatler geçmiş; o da saatler geçmiş gibi hissediyor. Simon dönüp ona bakıyor.

Duyduğumda aklıma ilk gelen şu oldu, Rosie: Neden böyle olduk biz?

Rosie başını eğmek istiyor ama kendini ona bakmaya zorluyor.

Çalışma saatlerimi azaltırım, Rosie. Eldekini avuçtakini satar, kırda bir yere taşınırız. Bali bile olur. Sen nasıl istersen. İstersen çocuk yaparız ya da yapmayız. Sana daha fazla zaman ayırırım. Eskiden nasılsak öyle oluruz. Söz veriyorum.

Eskiden nasılsak hep öyleydik zaten, diye düşünüyor Rosie, karanlıkta.

Simon, diyor. Kendini uzaklaştırmaya, onun ağırlığından sıyrılmaya çalışıyor.

Seni seviyorum Rosie, diyor Simon ve sesi birbirlerini tanıdıkları onca yıldan bu yana ilk defa hiddetli. Hayatın buna

engel olmasına *asla* izin vermemem gerekirdi. Bu hastalığı atlatacağım ve her şeyi yoluna koyacağım.

Simon, diyor Rosie yine.

Efendim?

Uzun süre ayrı kaldık biz. Her şeyi bitirmiştik. Ve şey. Ben.

Yüzüğünü takmıyorsun, diye gözlemliyor Simon.

Kalbi buz kesiyor, omurgasından aşağı don gibi yayılıyor. Utancı yakıcı bir soğuk gibi.

İkimiz de bittiğini düşündük, diyor Simon. Evli insanların yapmaması gereken şeyler yaptık, ben de... sen de.

Parmaklarını parmaklarına kenetliyor. Avucunun içi, Rosie'nin dizlerinin arkası gibi ıslak.

O konuyu hiç açmayalım gitsin, diyor Simon. Seni seviyorum. Hayal edebileceğim en kötü şey başıma geldi ama tek düşünebildiğim şuydu: Rosemary neden yanımda değil?

Ama...

Hislerimiz aynı değilse anlarım. Benimle evli kalmak, bu durumun ve beraberinde getirdiği her şeyin içinde olmak istemiyorsan anlarım seni.

Simon. Mesele bu değil.

O zaman bir şans ver bana, Rosie. İkimize bir şans daha ver.

Simon hâlâ ona öyle yalvaran ve iyilik dolu bir ifadeyle bakıyor ki Rosie onu yıllarca sevdiğini, bir yemin ettiğini, onun ölüyor olabileceğini ve kendisi için burada doğru ya da yanlış diye bir şeyin söz konusu olmadığını düşünüyor. Ne yapmak istediğini biliyor. Çaresizce kim olmayı istediğini.

Hastalıkta ve sağlıkta, diyor.

Ölüm bizi ayırana dek, diyor Simon. Tanrım, sakın başlama, diyor Rosie.

Sonrasındaki günler yavaş ve kurşun gibi ağır geçiyor. Rosie dişini sıkıyor, kemoterapi tarihlerini günlüğüne kaydediyor, sonuçları ve istatistikleri araştırmak için bilgisayarına gömülüyor ama sonunda yapacağını yapıp onu arıyor.

Aramaması imkânsızdı.

Boğucu bir korku, pişmanlık ve dibe çökme duygusuna kapılarak, en iyi arkadaşını yanında istiyor; ne kadar bencilce ve berbat olsa da, bu hastalıklı duygudan tüyleri ürperse de.

Telefonu açmıyor Will. Rosie tekrar deniyor.

Sonunda sesli mesaj bırakıyor.

Will, diyor. Şu anda sesini duymak isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum. Gerekirse kapat suratıma, olur mu? Ama biriyle konuşmam gerekiyor. Seninle. Kansermiş. Kanser olmuş. Lenfoma. Aklım almıyor gerçekten. *İnanamıyorum*. Kardeşim öldü, anneannen öldü, sırada bu mu var şimdi? Bir insan hayatında daha ne kadar kötü şansa tanık olabilir?

Aptalca, tuhaf bir kahkaha atıyor ve titriyor, hem de zangır zangır. Elleri kendi elleri değil gibi.

O benim kocam, Will. Biliyorum yollarımızı ayırmıştık, biliyorum... biz de... ama artık olmaz. Kocam ölüyor olabilir. Onun yanında olmam lazım. Onun karısı olmam lazım, anlıyor musun?

Sanki Will onu dinliyormuş gibi, ona söylediklerini duyması için zaman tanıyormuş gibi duraklıyor.

Bunu yapmak zorundayım. Mecburum. Seni hayatımdan çıkarmak istemiyorum Will, hiç istemedim. Ama karar senin kararın. Tamam mı? Tamam.

Telefonu kapatıyor.

Marley çağrılır çağrılmaz biri arabasında, biri kanguruda iki çocuğu ve en önemlisi de elinde bir paket servis menüsüyle geliyor.

Ne istersen söylüyorsun, diyor Simon'a.

Çok iştahım yok, diyor Simon; Marley de ne istersen sipariş vermen için bulunmaz bir neden, Si, diyor.

Arkasından sorular soruyor, dinliyor; bir yandan dizinde bebeğini sallarken bir yandan ikisine moral veriyor, Simon'ın doktorunun söylediklerinin bire bir aynısını söylüyor, bekledikleri

rakamları, tavsiyeleri ve zaman çizelgelerini tekrarlıyor. Skye yerde bulduğu top halindeki çorapla oynuyor, sokak lambaları yanıyor ve oturup erişte, lapa ve hindistancevizi kremasına bulanmış tavuk yiyorlar.

İlla kansere yakalanacaksan yakalanacağın kanser bu olsun, diyor Marley.

Ben de öyle duydum, diyor Simon.

Çubuklarıyla oynuyor, yemeğe neredeyse hiç dokunmuyor. Rosie'yse kâse kâse yemek yiyor. Tam boşanma sayılamayacak ayrılıktan beri içinde bir mağara açılmış sanki. İçini tuzla, huzurla, yumuşak ve sıcak şeylerle doldurmak istiyor. Marley'nin sözlerini de besleniyormuş gibi dinliyor; olgular ve bilgiler onları güçlendirecekmiş, rakamların, organların, evrelerin ve hücrelerin yeterince tekrar edilmesiyle ve üzerinden geçilmesiyle üçü birlikte bağışıklık kazanabileceklermiş gibi dinliyor. Rosie sınavlarda iyi. Bilinmesi gerekeni bilmekte, en iyi sonucu almak için gereken emeği vermekte iyi. Akşam yemeğini bir çırpıda sessizce yerlerken her şeyin gerçekten iyi olacağına inanıyor. Tek istediği iyi olmak. İstemiş olması gereken tek şey.

Marley merdiven boşluğunda ceketini silkelerken, Skye'ı pusetine bağlayan Rosie'ye her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.

Deniyorum işte, diyor Rosie, Skye bir yandan tekmeler atarken. Oldu!

Kemeri takmayı becerince Skye'ın suratı asılıyor.

Hayır, diyor Marley, montunun benekli düğmelerini tek tek iliklerken ve bebeği askısında uyumaya devam ederken. Nasılsın yani? Tüm bu olanlardan sonra.

Rosie çömeldiği yerden arkadaşına bakıyor; Skye saçlarına yapışıyor.

Gerçekten bilmiyorum, diyor. Galiba... kendimi odaklanmış hissediyorum. İlk kemoterapiyi bitirirken yanında olmam gerekiyormuş, sonra gerisine bakarmışız gibi.

Güzel, diyor Marley. Böyle düşünmek güzel.

Güzel, diye tekrarlıyor Rosie.

Ama kanseri de kastetmemiştim aslında. Ayrılmanızı kastediyordum. Şimdi ayrı değilsiniz. Nedenini anlıyorum, kanser bir şeyleri değiştiriyor.

Gerçekten öyle, diyor Rosie, bir yandan saçlarını Skye'ın elinden kurtarmaya çalışırken.

İhtiyacın olursa yanında olduğumu bil. Doktor olarak fikrimi almanız için değil, gerçi o konuda da yanındayım tabii. Ama öncelikle hâlâ senin arkadaşınım, Rosie. Bir şeyler zor gelirse buradayım, tamam mı? Kanser dışındaki durumlarda.

Rosie içeriye, mutfağın görebildiği kısmına bakıyor. Simon ortalığı toplamakla meşgul; bulaşık makinesine tabakları diziyor, her zamanki gibi iri uzuvları ve ağır elleriyle sağa sola çarpıyor.

İnelim mi, diyor ve başıyla asansör kapısını işaret ediyor; Skye'ın pusetini birlikte asansöre koyup yedi kat aşağıya, lobiye iniyorlar. Bulutsuz, yıldızlarla dolu bir gökyüzü var bu gece. Nefesleri havada gümüşten bulutlar oluşturuyor.

Rosie cam kapının kapanmasını beklerken gerçeğin bir öksürük gibi içinde kabarıp onu zorladığını hissediyor; sonunda arkadaşına dönüp ayrı kaldıkları dönemde Will White'la yattığını söylüyor. Bir kez değil. Birçok kez. Birlikte olduklarını söyleyebileceğini düşünüyor. Hem de aylarca.

Marley'nin gözleri kocaman oluyor ve ağzı açık kalıyor. Rosie gözlerini avuçlarıyla örterek göz çukurlarına bastırıyor.

Ne yapacağım, Marl, diye soruyor.

Bir saniye, bir saniye, geri saralım, diyor Marley. Will White. Şu okuldaki çocuk. Görüşmeyi sürdürdüğün ama sonra düğününe gelmediği için konuşmayı kestiğin, sana hâlâ sırılsıklam âşık olan Will White'ı mı kastediyorsun?

Evet. Aşk kısmından emin değilim gerçi.

Boş ver orasını, diyor Marley ve fazla Tayland yemeği yüzünden başını saran sıcak, uykulu sisi dağıtmak ister gibi

kafasını iki yana sallıyor. Birlikteydiniz yani. *Aylarca* mı dedin? Kaç ay?

Bilmiyorum. Beş-altı ay kadar. Birlikte yaşıyorduk sayılır.

Birlikte yaşıyordunuz sayılır.

Evet.

Biriyle birlikte yaşamak nasıl *sayılıyor*?

Nasıl yani–

Banyosunda yedek diş fırçan var mıydı, diye soruyor Marley; yoksa nadiren de olsa kendi evine dönüyor muydun?

Kendi evim olduğu... söylenemez, diye itiraf ediyor Rosie.

Simon'ı terk ettikten sonra bir meslektaşında kaldığını sanıyordum.

Simon'ı terk etmedim. Birbirimizi terk ettik.

Marley önemi yokmuş gibi elini sallıyor, sonra da mızmızlanmaya başlayan bebeğini susturuyor.

Ama hayır, diye pes ediyor Rosie. Gerçeği... söylemedim. Annemin evinden doğruca Will'in anneannesinin evine gittim.

Mamma *Mia*, diyor Marley. Onca zamandan *sonra*?

Biliyorum.

Resmen film gibi, Rosie!

Kadın kahramanın kocasının kanser olduğu, bu yüzden erkek kahramanın kalbini çiğnediği ve onu terk ettiği filmlerden mi?

Marley'nin gülümsemesi yok oluyor.

Doğru, diyor. Haklısın.

Ben ne yapacağım, Marl, diye tekrar soruyor Rosie. Simon'a söylesem mi? Söyleyecek oldum ama o da başkalarıyla birlikte olduğunu, konuşmamız gerekmediğini söyledi.

Tamam o zaman. Sorun yok.

Ama Will'den bahsediyoruz işte. Herhangi bir adamdan değil.

Herhangi bir adam olmadığı kesin, diyor Marley. *Esas* adam.

Uzatma, Marl.

Sen ona erkek kahraman demedin mi?

Kahraman mahraman yok, tamam mı? Sadece ben, onlar ve doğru olan şey var. Ben Simon'la birlikteyim. Onunla evlendim. Ve onun... onun iyileşmesi gerekiyor.

Gece karanlığında sesi cam gibi çatlayıveriyor.

Tamam, diyor Marley. Anlıyorum. Gerçekten.

Rosie'nin kolları çıplak, üşüyor ama üşümekten memnun oluyor. Rahatsız olmanın, bir şeylere göğüs germenin o kadar da zor olmadığını hatırlamak istiyor. Üşüyen eller, uzun düşüşler ve yanıp tutuşturan arzularla dolu bu hayat.

Mazgalında küller.

Rosie, diyor Marley.

Efendim?

Senin... istediğin hayat bu mu?

Rosie arkadaşına bakmıyor; onun yerine yukarıya, çok uzaklardaki beyaz iğne deliklerine bakıyor. Işık yılları uzaklarında. Zamanda geriye, bin yıllar öncesine bakıyor. Josh fizik kısmını anlatmıştı bir keresinde.

Simon'ı ilk sıraya koymalıyım, diyor. Böyle istiyorum.

Ama onu seviyor musun, Rosie?

Rosie sertçe ve hiç duraksamadan yanıtlıyor: Evet.

İyi, diyor Marley. Sormam gerekiyordu. Ama sorun yok, Rosie. Yapma.

Çünkü anlaşılan Rosie ağlıyor. Yüzünü siliyor, su sızdıran aptal gözlerini ovuşturuyor.

İyi, diye yanıtlıyor Rosie ve öfkeyle tepinmek, Skye gibi saçını çekiştirmek istiyor; başını yukarı kaldırıp çevresindeki suskun apartmanlara, onun çıkaracağı seslerden korkarak pencerelerinden bakan insanlara haykırmak istiyor.

İyi, diyor yine.

Marley becerikli cerrah eliyle omzunu yakalıyor.

İyisin, diyor ve her ne kadar bu kelime anlamını yitirmiş olsa da Rosie bir can simidi gibi, konuşarak var edebilecekleri bir gerçek gibi ona sarılıyor.

* * *

Şarkıları bu defa kurumuyor.

Kocası uyur uyumaz içinden su gibi fışkırıyorlar. Simon hem gündüz hem de geceleri hem de ilk kemoterapisinden önceki hafta sonu boyunca uyuduğundan, Rosie'nin yazmaya bolca zamanı oluyor. Dairelerinin pencere kenarına oturup şehrin ışıklarının, aşağıda akan trafiğin bakışlarının altında sözlerini kan misali dökmeye bolca zamanı var.

Will'in de muhtemelen uyanık olduğunu biliyor.

Aynı saatlerde ayakta olurlardı.

Biri erkenci kuş, diğeri deneyimli bir uykusuzluk hastası; ikisi de kafasında kurduğu şeylere inanmaya meyilli.

Will'i uyanık tutabileceğini düşündüğü şeylerin listesini yapıyor.

Bir mesaj yazıyor, sonra siliyor.

Su ve kahve içerek tetikte ve işlevsel kalıyor, kaleminin ucunu defterine yapıştırıyor; boş olmayan sayfalarda, karalamalarda, bulduğu sözcüklerde ve içinden taşıveren ritimlerde lambanın ışığı. Okyanusları doldurabilecek kadar şey taşıyor içinden.

* * *

Will bir şişe votkayla kayalıklara gidip uyuşana kadar içmeyi düşündü. Ama hepsi bu kadardı: bir düşünce. Bunun yerine, soluğu içki dükkânında alma dürtüsüyle savaşarak evde geziniyor. Anneannesinin evinde içki yok; Amber anneanneleri ölür ölmez dolapları boşaltmıştı. Ondan nefret ediyor, bir yandan da ona minnettar. Kafese kapatılmış büyük bir kedi gibi oturma odasında dolaşıyor.

O gittiğinden beri uyumadı.

Acaba o uyuyabildi mi, diye düşünüyor.

Tam kendini dedesinin koltuğuna atmışken ve gözleri kapanmışken, tam bedeni bir tür kapanışa geçmişken telefonu

çalıyor ve eve hırsız girmiş gibi ayağa fırlıyor, kalbi kafesinde gümbürdüyor.

Bilinmeyen bir numara. Dolandırıcı ya da satış amaçlı diye düşünerek yeşil düğmeye basıyor ve bekliyor.

Alo? diyor bir kadın sesi. Alo? Will White'la mı görüşüyorum?

Benim, diyor Will.

Hah, süper, diyor kadın ve Will bir zamanlar okuldan tanıdığı kızın sesini bir anda hatırlıyor. Ben Marley, diye doğruluyor ses onu.

Marley, diye tekrarlıyor Will.

Rosie'nin arkadaşı.

Kim olduğunu biliyorum.

Evet, şey, kusura bakma biraz geç aradım. Arayıp konuşmak istedim de.

Peki.

İkinizden haberim var, diyor Marley. Bu akşam anlattı bana, bu arada... seni aradığım için acayip kızacak. Beni ilgilendirmez sonuçta.

Evet, diyor Will. İlgilendirmez.

Beni hiç sevmedin, değil mi, diye soruyor Marley ve sesi değişiyor, tiksintiye hafif bir merak karışıyor; Will'in havyar yemeyi denediği zamanki gibi.

Sen de beni sevmedin, diyor ona.

Pek sayılmaz. Ama Rosie sevdi. Seviyor.

Will bir şey demiyor. Dedesinin koltuğuna yeniden gömülüyor, bacaklarını önüne uzatıyor.

Ne faydası olduysa artık, diyor.

Onu benim kadar iyi tanıdığını biliyorum, diyor Marley. Hatta muhtemelen daha da iyi tanıyorsundur. O yüzden onun doğru olanı yapmaya çalıştığını zaten bildiğini biliyorum. Rosie çok doğrucudur. Resmen sinir bozucu derecede. Onun ne istediğinin... önemi yoktur. Çocukken de öyleydi. Yatıya kaldığımızda gece dişlerimizi fırçaladık diye atıştırmalık yemezdi.

O böyle biri, Will. Kuralları onu yönetiyor. Senin hakkında ne hissettiğini onlar belirlemez. Sadece ne yaptığını belirlerler.

Will neye baktığını anlamadan gözlerini büyüdüğü oturma odasında gezdiriyor. Ahşap zeminde, köpeğin haşat ettiği püsküllü eski halıda. Şömine tozlanmış. Kalın, yamuk örümcek ağları demiri ve maşayı gizliyor.

Onun ne yaptığı, işin en önemli kısmı bence.

Marley sessiz. Will arkadan bir bebek ağlaması duyuyor.

Ona fazla sert davranma, diyor Marley nihayet. Zaten kendine karşı yeterince sert davranıyor, anlatabiliyor muyum?

İsteyen olmadı ama tavsiyen için sağ ol, diyor Will.

Marley'nin iç çektiğini duyuyor. Bebek daha beter bağırıyor.

Seninle konuşmak güzeldi, Will, diyor Marley. Her zamanki gibi.

Will telefonu kapatmadan önce duymasını umarak öfkeyle burnunu çekiyor. Arkasından telefonunu odanın öbür ucuna fırlatıyor; telefon işe yaramaz bir şekilde karşıdaki koltukta sekiyor. Anneannesinin koltuğu; kenarında hâlâ ekose battaniyesi asılı.

* * *

Simon klozete kusarken Rosie sırtını sıvazlıyor; vantilatör çalışıyor, pencere açık. Dışarısı soğuk ama havaya ihtiyaçları var. Gökyüzünün, rüzgârın ve güzel şeylerin tadına.

Elinden gelen onu elleriyle yatıştırmak; pencereleri açıp her şeyin yolunda olduğunu tekrar tekrar söylemek gibi minik jestler yapmak. Simon'ın kürekkemikleri parmaklarına kuş kemiği gibi geliyor. Narin, insana ait değil sanki. Bir keresinde kasaba kumsalında Josh'la buldukları martı iskeleti gibi. Onu gömmüş, cenaze töreni yapmışlardı.

Simon bir kez daha öğürüyor, sonra inleyerek yüzünü yere eğiyor.

Hadi yatağa gidelim, diyor Rosie ama Simon, hayır, diyor, kalmak istediğini söylüyor.

O zaman yere birkaç havlu sereyim, diyor. Biraz daha rahat edersin.

Simon yine hayır derken gözleri kapandı kapanacak. İlk kemoterapi çok kolay, neredeyse neşeli geçmişti. Yanlarına dergi almış ama okumamışlardı; diğer hastalarla konuşmayı, isimlerini öğrenmeyi, hikâyelerini dinlemeyi tercih etmişlerdi. Garip bir şekilde iyimser bir ortamdı, Simon'ın keyfi yerindeydi.

İki gün sonraysa keyfi yerinde değildi.

Rosie fayansların üzerinde kıvrılmış kocasına bakıyor şimdi. Ardından sessizce ayağa kalkıyor ve vantilatörün gürültüsü, ekim gecesinin pencereden gelen sesleri eşliğinde onu dinlenmeye bırakıyor. Bir köpek havlıyor. Araba kornaları, sürüklenen yapraklar ve motorların uzaktan gelen alçak sesleri.

Bir fincan çay yapıyor ama içmiyor. Bir kitap seçiyor ama onu da okumuyor; boş boş mutfak masasına bakarken birden başka bir motor sesi duyuyor. Şimdi bile duyduğunda midesini bir hoş yapan derin, hırıltılı bir devir sesi. Bir şeyin olmak üzere olduğunu bildiği anlardan birini yaşıyor ve somut bir şeymişçesine zamanı seyrediyor; lamba ışığından ve hareketsiz, nefesini tutmuş mobilyalardan düşen gölgelerden sızmasını izliyor.

Telefonu çalıyor, açıyor, arayanın adını söylüyor.

Kaç numaradasın, diye soruyor ses.

Ne?

Kaç numaralı dairedesin, diyor. Kapıdayım, hangi zile basacağımı bilemedim.

Dışarıda mısın?

Evet.

Gelmek ister misin?

Ya da sen çıkabilirsin.

Tereddüt ediyor, istediği en son şey oyalanmak olsa da.

Sana dokunmayacağım, diye söz veriyor ses. Faydası olacaksa.

Otomatiğe basıyorum, diyor Rosie ve basar basmaz pişman oluyor, anahtarını alıp daireden çıkıyor ve merdivenleri iniyor.

Will yolu yarılamış bile. Deri ceketini giymiş, kaskı elinde; iyi, ayık ve sakin görünüyor. Ağır çizmelerine rağmen uzun ve emin adımlarla yürüyor. Rosie'nin tanıdığı ve nedense sevdiği çizmeler; Rosie onun yukarı çıkmasını izlerken insan bir başkasının ayakkabılarını nasıl sevebilir, diye düşünüyor.

Will yaklaştığında onu duyuyor ve bir kat aşağıda duruyor. Gözlerini ondan ayırmıyor ve sonra on sekiz yaşındaki hali gibi omuz silkiyor.

Kurt gibi dişler. Sabit bakışlar.

Özür dilerim, diyor Rosie'ye.

Neden?

Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için.

Josh hayattayken, kar yağarken ve birbirlerini çok az tanırlarken yaptıkları gibi yine mutfakta mısır gevreği yiyorlar. Bir zamanlar bunların doğru olması Rosie'ye akıl almaz geliyor. Çocuğu olmasını özellikle istemese de istemiş olsa onları nasıl hemen tanıyamayacağım merak ettiği oluyor. Will'de de durum aynı.

Bu akşam ışıkları kısıyorlar ve daha da kısık seslerle konuşuyorlar.

Simon uyuyor, diyor Rosie. Will başıyla onaylıyor.

Kemoterapisi başladı mı?

Bu hafta, diyor.

Hadi be.

Evet.

Tekrar gelebilirim, diyor Will. Başka bir gün.

Ama Rosie başını sallayıp ona bir kahve uzatıyor. Elleri yolculukta üşümüş duruyor; kızarmış ve biraz şişmiş görünüyorlar.

Eldiven takman lazım, diyor Rosie.

Senin de şarkıcı olman lazım, diyor Will.

Ne?

Bana nasıl yaşayacağımı söyleme, ben de sana söylemem.

Vay be, diyor Rosie. Amma huysuz olmuşsun.

Ben hep huysuzdum.

Hayır, değildin.

Öyleydim. Genç ve yakışıklıyken herkese çekici, baştan çıkarıcı geliyordu herhalde.

Öyle mi dersin?

Ama oldum olası huysuzumdur aslında.

Dokunana batan piçin tekisindir, diyor kaktüsü hatırlayarak: cesareti ve aklına gelen anı onu güldürüyor. Will de bu lafa şaşırıyor ve sırıtıyor, sonra onun kahkahasına kıs kıs gülüyor. Rosie'nin ağlayası geliyor.

Tuhaf olduğunu biliyorum, diyor Will. Kendine mısır gevreği alıyor; tahıl taneleri kâsesine patır patır yağıyor. Ama daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum. Senin gibi. Ya da Josh gibi.

Rosie kaşığıyla oynuyor. Bunun için çabaladığını çünkü iyi bir insan olmadığını; iyiliğin kendisine ikiz kardeşine olduğu kadar doğal gelmediğini söyleyesi geliyor. İstemesi gereken şeyleri istediğini, kötü kararlar verdiğini ve ne kadar uğraşsa da insanları incittiğini.

Sen zaten iyi bir insansın, diyor Rosie.

Beni geceleri ayakta tutan bir insan, diye düşünüyor içinden.

Hem de en iyi şekillerde.

Will mısır gevreğini ağzı kapalı yerken, masanın öbür ucundan ona bakıyor. Sonra tüm bu süreçte burada olacağını söylüyor. Onun ya da Simon'ın neye ihtiyacı olursa olsun. Ondan daha yakın arkadaşları olduğunu biliyor ama vardiyalı çalıştığı için saatleri esnek, araba kullanabiliyor, sevgilisi ya da ailesi olmadığı için onu bağlayan bir şey de yok. O yüzden arkadaş olabilir. Arkadaş olmayı istiyor.

Kapalı pencerelerin arasından trafiğin nefesi geliyor. Rosie kaşığını bırakıp onun elini tutuyor, hava etraflarında kararıyor, gökte kumral bulutlar alev alev. Will kıpırdayınca elini bırakıyor.

Mısır gevreği de çok kötüymüş, diyor Will.

Biliyorum, diyor Rosie. Şekersiz.

Birer lokma daha alıyorlar. Çiğneyip yutuyorlar.
Simon'ın gevreği, diyor Rosie.
Will başını sallıyor; sonra yemeye devam ediyorlar.

Rosie, Simon'a Will'in durumunu açıklamıyor; bir sonraki kemoterapi sırasında onları eve Will'in bırakacağını söylemekle yetiniyor.

Kablolara bağlı kocasına, hayat kurtaran zehir damarlarına akarken onunla tekrar irtibat kurduklarını söylüyor ve Simon sorgusuz sualsiz kabul ediyor. Sonrasında yorgun ama güleç bir ifadeyle Will'i selamlıyor, onu gördüğüne sevindiğini söylüyor. Will onları eve götürürken arkada sessizce oturup yolları seyrediyor.

Arabadan indiğinde teşekkür ediyor, Will de bir şey değil, diyor.

Rosie bir an Will'in başka bir şey söylemek istediğini hissediyor. Will'in dikiz aynasından onu süzdüğünü görüyor. Rosie'nin üçünün arkadaş olabileceğini, hayatın başka türlü olacağını zannederken tanıştırdığı genç, kaslı adama hiç benzemeyen bu yeni adamı.

Bir ihtiyaç olursa arayın, diyor Will, Rosie de arayacağını söylüyor. Bu kez onu içeri davet etmiyor. Kocasıyla asansöre biniyorlar –bu evde yaşadıkları onca yıl boyunca bavul taşımıyorlar ve havaalanından dönmüyorlarsa bir kez bile yapmadıkları bir şey– ve ona kafeinsiz çay yapıyor; sonra televizyon arka planda sesi kapalı oynarken oturmak ya da şekerleme yapmak gibi kolay şeylerle meşgul oluyorlar.

Fakat bir gün Simon öyle fena oluyor ki Rosie korkuyor.

Midesinde su bile durmuyor, beti benzi atmış; Rosie'nin ise o gün arka arkaya dersleri var ve yeterince işlerini aksatmıştı zaten, bu yüzden Simon ona gitmesini, iyi olduğunu söylüyor. Rosie annesini çağırmak istiyor ama Simon, olmaz, diyor. Bir aile dostu o zaman, sağdıcını çağıralım diyor ama onu da

reddediyor, kimsenin onu böyle görmesini istemediğini söylüyor. Herkesin işi gücü olduğunu, meşgul olduğunu. Kendisinin iyi olduğunu yineliyor.

Will'i de arayabilirim, diyor ona eşikten. Simon kabul eden ya da yine reddeden uykulu bir sesle yanıtlıyor; Rosie tam emin değil. Ama Will'le kaybedeceği bir şey yok. Birbirlerini tanımıyorlar; Simon'ın en büyük korkusu olduğunu bildiği duygusallık, acıyan gözler ya da emrivaki de olmayacak. Bu yüzden merdivenlerden inerken onu arıyor. Beyaz bir gün, her şey donuk ve çorak, merdiven boşluğu acımasızca soğuk.

Çok fazla şey istediğimi biliyorum, diyor telefona açılır açılmaz. Ama gelebilir misin? Benim işe gitmem lazım, Simon yatakta ama belki su ister ya da bir şey olur, o yüzden–

Geliyorum, diyor Will.

Rosie tamam diyor, Will de tamam diye yanıtlıyor. Sonra telefon kapanıyor ve Rosie kendini kaldırımda buluyor, ağzında fazladan diş var sanki.

* * *

Will kapıyı tıklatıyor, uyanıksa Simon'ın muhtemelen cevap vermeyi tercih edeceğini düşünüyor. Beş saniye. Altı. Hiçbir şey olmayınca Rosie'nin söylediği gibi paspasın altından anahtarı alıp içeri giriyor.

Daha önce dairenin içine iyice bakmış sayılmazdı. Geniş ve pahalı duruyor, anneannesinin evinin tümünden daha büyük. Zeminden çatıya uzanan pencereler alışık olduğundan daha fazla ışık alıyor; aşağıda Yare Nehri gümüş bir kurdele gibi ışıldıyor. Mobilyalar parlak ve sert. Bir kent sakininin cam masa ve sehpalar, krom kulplar ve mutfak masasından daha geniş bir televizyonla döşeli yuvası.

Bir süre kapının orada etrafı dinliyor ama anlaşılan Simon ayakta değil. İçeri giriyor, küfrediyor, geri adım atıp

ayakkabılarını çıkarıyor ve onları paspasın üzerinde bırakıyor. Geniş pencerelerden dışarıya bakıyor. DVD koleksiyonuna göz gezdiriyor, izlemek isteyebileceği tek bir şey bulamıyor.

Öyle bir niyeti olmasa da evi karıştırmaya başlıyor; dolapları, buzdolabını, mermer lavabonun altındaki banyo dolabını açıp bakıyor. Altın musluklar. İnci gibi bembeyaz el dezenfektanı. Otelde sanki; kendisini hem üzgün hem de garip bir şekilde memnun hissediyor.

Öğle yemeğinde ikisine sandviç yapıyor; her ne kadar girişiğinde bu kadar zor olacağını tahmin etmese de. Dondurucudan çıkan tahıllı ekmek, dolabın en arkasında bulduğu margarinden bile eski görünüyor. Margarin de o kadar sarı ve pürüzsüz ki yanına bıçak yaklaştırılmamış gibi. Bir kavanozun dibinde güneşte kurutulmuş domatesler ve sadece yemekte kullanıldığı belli olan, üzerinde ince rendeleme izleri duran bir kalıp peynir. Peyniri dilimliyor, ekmeği kızartıyor; tadı daha az kartona benzesin, altın gibi ve sulu sulu olsun diye üzerinde domates yağını gezdiriyor.

İki tabak.

Tereyağı bıçağını lavaboya bırakıyor.

Ağır adımlarla koridordan yatak odasına ilerliyor ve ayağıyla kapıyı tıklatıyor. İterek açtığında Simon'ı sırtını yastıklara verip doğrulmuş, duvarı seyrederken buluyor. Odada bir televizyon daha var. Mavi şeylerin tabloları; paspartuları ve ince çerçeveleriyle soyut lekeler ve kıvrımlı dalgalar.

Kalkmışsın, diyor Will.

Aa, diyor Simon. Selam.

Rosie geleceğimi söylemişti, değil mi?

Dolambaçlı bir şekilde galiba, diyor Simon. Bugünlerde bir şeyleri dinlemekte iyi değilim.

Yiyecek bir şeyler hazırladım, diyor Will ve tereddüt ediyor; derin bir isteksizlik onu bu adamın yatak odasından uzak tutuyor sanki. Yemeği yerden itekleyip onu kendi haline bırakmak

geliyor içinden. Ama adam hasta, hapiste değil, diye hatırlatıyor kendine; sonra içeri girip tabağı ona uzatıyor.

Sandviç, diyor Simon, düşünceli bir edayla.

Aynen.

Ben pek... diyor, sonra duruyor. Tabağı alıyor.

Şifoniyerin yanındaki sandalyeye geçip kendi tabağını dizlerinin üzerine koyduktan sonra, aç mısın, diye soruyor. Simon'ın ekmeği incelemesini, bir lokma almasını ve gözle görülür bir şekilde rahatlamasını izliyor.

Anlaşılan öyleymişim, diyor Simon ağzındaki lokmayla. Will kadeh kaldırır gibi kendi sandviçini gösteriyor ve kemire kemire, yoğun ve uyku kokulu odada ekmeklerini yiyorlar.

Will bir yandan çiğnerken, istemeden de olsa etrafına bakıyor. Her ne kadar ayıp olsa da bir araba kazasına ya da vahşi bir hayvan saldırısına bakmak zorunda olmak gibi karanlık bir merak devreye giriyor. Simon ile Rosie'nin yatak odası. Adaçayı renkli duvarları, çoğunlukla katılmadığı düğünden karelerin olduğu çerçeveli fotoğraflarıyla mahrem alanları. Kapıda sabahlığı asılı. Komodinde doğum kontrol hapları var.

Kalbi yavaş, fazla yavaş atıyor. Son lokmasını alırken Simon'ın herhangi bir şeyden haberi olup olmadığını bilmediğini fark ediyor.

Keyfin nasıl, diye soruyor, bitirdiklerinde.

Kanser olmuşum gibi, diye cevap veriyor Simon.

O kadar mı kötü?

Pek tavsiye etmem, derken yine de gülümsüyor. Will onun bir zamanlar köşeli olduğunu hatırladığı çenesini, senelerce nefret ettiği bu kibar adamın kibar yüzünü görüyor.

Birçok kez ölmesini dilemişti.

Gerektiği kadar rahatsızlık duymuyor bundan.

Rosie'yle tekrar irtibat kurmanız ne güzel olmuş, diyor Simon; Will kendini hazırlıyor. Ağzını elinin tersiyle siliyor; yağ, dökülmüş su gibi saydam.

Evet, diyor.

Uzun zaman olmuştu, değil mi?

Yıllar olmuştu, diye destek çıkıyor Will.

Seni özledi, diyor Simon. Hiç söylemediyse de anlıyordum. Artık mesele her neydiyse çözmüş olmanıza sevindim.

Ben de, diyor Will, upuzun, dehşet bir sessizlikten sonra.

Rosie gururlu biri değildir, diyor Simon, yastıklarına tekrar gömülürken. Ama prensiplidir. Bir şeyleri derinden hisseder ve affetmesi uzun zaman alır. Ben bu yönünü seviyorum aslında. Samimi biri, anlıyor musun? Samimiyet hoşuma gider.

Will, Simon'ın neden bunları ona anlattığını bilmese de, evet, diyor.

Belki mesafe koymuş olabilir, diyor Simon. Ama geri döndü. Zor durumdayken zeytin dalını uzatmış. Bence mesafeden daha anlamlı bunu yapması.

Doğru, diyor Will. Sonra tam Simon gözlerini kapatmak üzereyken ona, tüm bunların farkındayım, diyor. O yüzden buradayım.

Hayatında senin gibi biri olması ne güzel, diyor Simon, şimdiden bilincini yitiriyor gibi bir sesle. Kardeş kelimesine benzeyen bir şey mırıldandığını duyunca Will ayağa fırlıyor, tabakları alıp kapıda duruyor. Ona kardeşin kendisi olmadığını söylemek istiyor. Kardeşçe hiçbir şey yapmadığını. Vahşi, kaba tarafı ona Rosie'yle asla kardeşlik etmediğini, her şeyi yanlış okuduğunu, onu utanç verici ve zavallı bulduğunu söylemek istiyor; birden fazla kez onunla paylaştıkları, Rosie'nin tişörtlerini giydiği, saçlarını kestiği ve serada anneannesiyle gülüştüğü evde sevişmelerinden kalan halı yanıklarını, kalçalarındaki beyaz yara izlerini ona göstermek istiyor. Sabahleyin kaz sesleri. Duştan sonra saçlarının elma kokusu.

Ama vazgeçiyor. Onu uyumaya bırakıyor.

Karı kocanın devasa lavabosunda tabakları yıkamaya gidiyor.

*

Sonrasında kâğıt oynuyorlar. Simon yatak odasından çıkıp ona, aa hâlâ burada mısın deyince Will, Rosie'ye kalacağına söz verdiğini ve onun da birazdan döneceğini söylüyor.

Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun, diyor Simon.

Biliyorum, diyor Will. Yine de kıpırdamıyor, Simon da omuzlarını silkiyor. Sehpada bir deste iskambil kâğıdı duruyor, üzerindeki kibirli, kobalt mavisi papaz tasviri onlara bakıyor. Oynayalım mı, diye soruyor Will; Simon, olur, diyor.

Will desteyi karıştırıyor. Kart oyunlarının mantığı ve düzeni hoşuna gidiyor, ona bir anlamda matematiği ya da motor bakımını hatırlatıyor. Çok çeşitli sonuçlar olsa da çözümleri, kesin ilerleme şekilleri olan uğraşlar. Dedesiyle de oynardı. Anneannesi kemoterapideyken onunla da oynardı ki üzerinden o kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ o dönemin pası ve ekşiliği burnuna geliyor; kanın, bedenlerin ve yarılmış meyvelerin kokusunu alabiliyor.

Simon henüz öyle kokmuyor.

Gözleri morarmış, saçları yatakta geçirdiği saatler yüzünden dağılmış görünse de kendinde gibi duruyor. Will kartları dağıtırken aslında o kişinin kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark ediyor.

Bir el remi, diye soruyor.

Simon yine, olur, diyor, Will onun herhangi bir konuda fikri olup olmadığını düşünüyor. Bir süre sessizce oynuyorlar; karşılıklı kanepelerde otururlarken sadece kartların sesi duyuluyor. Batan güneş oturma odasının içini dolduruyor, oynarlarken bileklerini ısıtıyor.

Will bir şey söylemesi gerektiğini hissedince soruyor: O resimler ne alaka?

Ha?

Simon başını kaldırıyor ve Will onun tüm dikkatini kart oynayabilmeye harcadığını görüyor. Sessizliklerini tuhaf

ya da anlamlı olarak yorumlamamış. Sadece odaklanmakta zorlanıyor.

Odanı diyorum, diyor Will. Sular mular.

Ha o mu, diyor. Eskiden kürekçiydim. Yelken de yapıyordum.

Artık yapmıyor musun?

Oxford'dan sonra bıraktım.

Will bir şey demiyor. Tanıdık bir hikâye bu. Tiksindiği, kendisini de iki yüzlü yapan bir hikâye. Eski dairesinde hâlâ sayfaları katlanmış, daire içine aldığı ama hiç gitmediği yürüyüş yolları, şelaleler ve tarihî harikaları gösteren seyahat broşürleri duruyor.

Neden bıraktın, diye soruyor kendine engel olamayıp.

İşe girdim, diyor Simon. Ev kredisine girdim, evlendim. Bir gün Rosie'ye yelken yapmayı öğretmek istiyorum; hep öğretirim dedim ama denk gelmedi. Zaman yoktu. Şehir hayatı işte.

Sadece kıyı kasabasında ve Yorkshire tepelerinde yaşadığı, tamirhane dışında vaktini dağlarda, kayalıklarda, yağmurda ve parlayan güneşte yürüyüş ve kurtarma yaparak, koşarak geçirdiği için Will tam anlamıyor.

Rosie'nin müziği gibi, diyor Simon'a, uzun bir sessizlikten sonra. Masaya bir kart daha bırakıyor.

Müziği mi?

Evet. O da bırakmıştı, değil mi? Yıllarca. Zaman yoktu. Şehir hayatı işte. Falan filan.

Öyle oldu herhalde. Gerçi yine öğretmenliğe başladı galiba.

Galiba mı?

Kaba ve alaycı bir sesle söylüyor, toparlaması lazım ama beceremiyor. Ne söyleyeceğini, lafını nasıl geri alacağını bilemiyor. Simon hasta olabilir ama aptal değil. Kartlarını indirip ona bakıyor ve Will bekliyor.

Hâlâ sevmiyorsun beni, diyor Simon.

Ne?

İlk tanıştığımızda beni gözün tutmamıştı. O kadarı belliydi. Sonra Rosie'yle kopunca çok önemsemedim. Ama şimdi karşımdasın ve hâlâ aynısın. Nedenini sorabilir miyim?

Güneş yüksek pencerelerden erimiş pirinç gibi düşüyor.

Gerçekten merak ediyorum, diye üsteliyor Simon.

Will tek yanağındaki havayı boşaltıyor.

Peki, diyor. Bir liste dolusu var.

Hadi canım, diyor Simon. Alt tarafı bir kahveden sonra mı?

Rosie'yle çok sık konuşurduk, unuttun mu, diyor.

Simon anlaşılır bir şeymiş gibi uysal bir ifadeyle başını sallıyor.

Senin fazla ayrıcalıklı ve biraz da bayık bir tip olduğunu düşünüyordum... düşünüyorum, diyor Will.

Simon gözlerini ondan ayırmıyor, sonra yüz ifadesi aniden değişiyor. Will onun gücenmiş, hatta kızmış olacağını düşünerek kendini hazırlıyor ama o an adamın güldüğünü fark ediyor.

Bayık ha, diyor Simon.

Evet, diyor Will. Biraz ruhsuz yani. Kişisel bir şey değil. Paran ve terbiyen dışında.

Paralı ve terbiyeliyimdir, doğruya doğru, diyor Simon, hâlâ sırıtıyor. Başka?

Garip oldu böyle, diyor Will. Suratına hakaret mi edeyim istiyorsun?

Simon elindeki kartları bırakıyor ve çenesini, etrafını yosun gibi kaplamış kirli sakalı sıvazlıyor.

İnsanlar bana bir şeyleri olduğu gibi söylemiyor. Ailem, söylediğin gibi varlıklı ve ayrıcalıklıydı ama aynı zamanda istediğim her şeyi yapamayacağımı sanmama bir an bile izin vermediler. Tek yapmam gereken istemekti. Yaşamaktı. Sonra üniversiteye gittim, orada öğretmenlerimden de aynı şeyi duydum, Oxford sayesinde iş buldum ve hızlıca çok iyi paralar kazanmaya başladım, ne dersem onu yapan bir ekibin başına geçtim. Bunun norm olmadığını hiç düşünmem gerekmedi. Hiç. Hiçbir zaman hayatın rahat olmadığını düşünmem gerekmedi çünkü bugüne kadar öyle, nispeten zahmetsiz yaşadım.

Will, kendisinin farkında olmasına rağmen ondan biraz daha fazla nefret ediyor.

Bence iyi bir insanım ben, Will, diyor Simon. İnsanları ve olayları önemserim. Ama... *at gözlüğü taktığımı* yeni yeni fark ediyorum.

Çünkü kanser oldun, diyor Will.

Aynen öyle. Bir de karım beni terk ettiği için. Yani. Belki birbirimizi terk ettik gibi oldu, o kısmı tam hatırlayamıyorum. Ama o da rahat olmadı. Nedenini de bilmiyordum. Kimse beni hazırlamamıştı. Kimse aklında olanı suratıma söylemez çünkü.

Kusura bakma, anlayış gösteremeyeceğim, diyor Will. Simon yine sırıtıyor.

Başka ne var, diyor. Duymak istiyorum.

Will önce duraksıyor, sonra pes ediyor.

Burnu büyük olduğunu düşünüyordum. Büyüklük de taslıyordun ama kibar olduğun için çok hünerli bir büyüklük taslamaydı seninki. Hani kibir değil de neredeyse cehalet. Bir de insanlara bakıp onları görmediğini düşünüyordum. Rosie'ye bakınca kendine güzel, zeki, tam zevkine göre bir eş gördün bence.

Devam edecek gibi oluyor ama kendini durduruyor.

Gördüm, diyor Simon, yüzündeki gülümseme yok olmuş. Doğru. Ama daha fazlasını da görüyorum.

Öyle mi?

Elbette.

Ne görüyorsun mesela?

Kişisel konulara girmiyor musun, diyor Simon ama Will omuz silkiyor, gözlerini ondan ayırmıyor. Onu seviyorum, diyor Simon. Gerçekten seviyorum. Nedenini açıklamama gerek yok.

Ama onu kendisi olmadığı bir hayat yaşamaya terk ettin, diyor Will.

Nasıl yani?

Hiçbir şey *üretmiyor*, diyor Will. Şarkı söylemiyor, çalmıyor ya da yazmıyor.

Böyle şeylere ilgisi olduğunu hiç söylemedi ki.

Önemli değil, diyor Will. Onun ufalmasına, incelmesine, olduğundan da sessiz hale gelmesine izin verdin. Kesin anne babası bayılmıştır sana.

Simon arkasına yaslanıyor, yüzünde güler yüzlü bir ifade yok artık.

Bayılıyorlar gerçekten, diyor.

Nereden bu konuyu açtık, bilmiyorum, diyor Will.

Beni neden sevmediğini sormuştum, diyor Simon. Sen de nazikçe cevaplıyordun.

Yaptığımda nezaket göremiyorum.

Aslında haftalardır birinden gördüğüm en nazik davranıştı, Will. Herkes bana bomboş şeyler yapmakla meşgul. Eski dostlarım, meslektaşlarım, akrabalarım yüzüme bakmaya korkuyor, ne bok söyleyeceklerini bilemiyor.

Will, Simon'ın ilk defa bok dediği hissine kapılıyor.

Nedenini anlıyorum çünkü onlar da aynı balonun içindeler, diye açıklıyor Simon. Orada bir şeylerle yüzleşmeleri gerekmiyor. Orada işler ters gitmiyor.

Flaş haber, diyor Will. İşler her zaman ters gider.

Bir sessizlik daha oluyor. Pencerede, alacakaranlığın içinden neon bir çizgi bırakarak geçen bir uçak var.

Sağ ol, diyor Simon. Samimi söylüyorum.

Will onu çözmeye çalışır gibi izliyor, sonra kartları hâlâ elinde tuttuğunu fark ediyor. Masaya bırakıyor, kanepeye yaslanıyor.

Kanserle bir ilginçlik gelmiş sana, diyor.

Her işte bir hayır var derler, diyor Simon.

* * *

Rosie eve yürüyor. Araba kullanmayı öğrenemedi, otobüsü de bekleyesi yok; aradığında Will her şeyin yolunda olduğunu, acele etmemesini söylüyor.

Onun için yeni bir kavram bu. Her zaman bir şeylere acele ediyormuş gibi hissediyor kendisini.

Şehirde geziniyor, katedralden geçerken alaca doğanları görmek için alışkanlıktan kafasını kaldırıyor ama yoklar. Yürümeye devam ediyor. Bir ara durup ayağını kaldırıma üç kez vurmak zorunda kalıyor, sonra kendine sövüyor ve bölük pörçük sonbahar bulutlarının altında yürümeyi sürdürüyor.

Bir defasında terapisti sormuştu: Vurmasan ya da dokunmasan ne olur?

Hiç, demişti Rosie. Bir fark olmadığının farkındayım. Yine de elimde değil, yapmak zorundaymışım gibi geliyor.

Yoksa ne olur, diye sormuştu terapisti. Rosie o an susmuştu çünkü bir kez daha söylediği duyulmuyordu; sonucun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden terapiden ayrıldı, içindeki bir güç ona yapması gerektiğini söylediğinde bir şeylere dokunmaya, vurmaya ve basmaya devam etti. Yetişkinlikte daha az başına geldiğinin farkında. Ama Simon'a teşhis konulduğundan beri dürtüler birdenbire ortaya çıkıyor. Pervazlara dokunuyor, kapı kollarına vuruyor ve içinden heceleri sayıyor.

Telefonu çaldığında eve birkaç dakika uzaklıkta. Arayan annesi olunca, aklına olabilecek en kötü şey geliyor. Babasının ölümü ya da yine kanser; bu kez annesinin kemiklerinde, memesinde ya da kanında.

Anne, diyor.

Selam canım.

Ne oldu?

Bir şey yok. Bir sesini duymak istedim. Simon nasıl diye sormak istedim.

Gerçekten mi, diye soruyor Rosie ve aralarında şaşkın bir an oluyor. Annesi bu yanıtı beklemiyordu.

Gerçekten, diyor annesi biraz sonra. Kemoterapi nasıl gidiyor?

İyi. Ne kadar iyi gidebilirse o kadar işte. Bu sabah tam doktorun söylediği gibi fenalaştı biraz.

Yine de işe gittin mi?

Ustasından öğrendim, yalan mı, diyor Rosie.

Bir otobüs tangırtıyla geçiyor; beklemiş olsa binebileceği otobüs. O kadar gürültülü ki dumanı, tekerlekleri ve gürleyen motoru derken telefonun öbür ucundaki uzun sessizliği fark etmiyor bile.

O kadar kötü bir anne miydim ben, diye soruyor annesi. Rosie tam apartmanın kapısına vardığı sırada anahtarlarını ararken duraksıyor.

Yo, diyor, istemsiz olarak. Neden öyle söyledin?

Zor biri olduğumun farkındayım, diyor annesi. Farkındayım, Rosie. Biliyorum, seni zorladım, senin için en iyisini istedim. Ama iyi niyetimi anlamışsındır diye düşünmüştüm.

Anladım, diyor Rosie. Anlıyorum.

O zaman niçin böyleyiz, diye soruyor ve Rosie ilk defa annesinin sesinde yeni bir tını işitiyor. Üzüntü mü, çaresizlik mi? Sözcüklerin kenarlarına itilmiş bir panik mi?

Rosie tekrar caddeye dönüyor ve otobüsün tıngır mıngır gidişini izliyor. Arabalar geçiyor. Batan güneşin altında bakırlaşan kaldırımlar.

İçinden inkâr etmek, sözünü geri alıp annesini teskin etmek geliyor ama sonra biri telefonu, diğeri çantasını tutan ellerine bakıyor. İkinci el mağazanın bir köşesinde buldu bu el çantasını. O kadar hırpalanmış ki. Parça parça derisi aşınan yerleri onarılamaz halde.

Çünkü sana Simon konusunda gelmiştim, deyiveriyor. Teşhisinden önce. Ve sen beni geri çevirdin.

Bir sessizlik daha uzayıp gidiyor.

Sana tavsiye verdim, diyor annesi. Ben olsam ne yapardım, söyledim.

Kötü bir tavsiyeydi, diyor Rosie.

Peki, diyor annesi bocalayarak. Rosie birkaç dakika gibi gelen bir süre boyunca kendisiyle cebelleşiyor. Gırtlağına taşlar oturmuş, şişiyorlar sanki.

Babam nasıl, diye soruyor sonunda.

İyi, diyor annesi.

Simon da iyileşecek, diyor Rosie. Sonra içinde bir vahşilik uyandığı, ne olursa olsun diye düşündüğü için, Will'in tüm gün onunla kaldığını söylüyor.

Will White, diyor annesi ağır ağır.

Ta kendisi, diyor Rosie.

Haberleştiğinizi bilmiyordum.

Yeni bir gelişme, diyor Rosie. Bize arkadaşlık ediyor. Simon'a ve bana.

Çok güzel, diyor annesi, ağzı ufalmış da sözcükler dişlerinin arasından zar zor çıkıyormuş gibi bir sesle. Rosie daha iyi arkadaşları, Simon'ı yakından tanıyan ve yanında olmak isteyecek insanlar olduğunu söylemek için yanıp tutuştuğunu biliyor ama söylemiyor çünkü derdi bu zaten.

Yeni bir iş de buldum, diyor Rosie. Annesine tüm bunları yüksek sesle söylerken egzoz dumanı ve esmeyen rüzgâr yüzünden ılıklaşan hava etrafım sarıyor.

Öyle mi?

Müzik öğretmeni oldum, diyor. Klasik gitar ve piyano dersi veriyorum. Biraz da şan. O yüzden tüm gün dışarıdaydım.

Ah. Rosie. Ne kadar... ne kadar güzel.

Çok güzel, diyor Rosie. Gerçekten çok güzel. Maaşı berbat. Gerçekten rezalet. Ama umurumda değil. Yok, zerre umurumda değil.

Neden bunu yapıyorsun, Rosie, diye soruyor annesi, bu kez sessizlik olmuyor; sertleşiyor, bu oyunu oynamayı reddediyor.

Neden yapmıyormuşum, diye yanıtlıyor Rosie. Tepesinde gökyüzü kıpkırmızı. Annesi yanıt vermiyor.

* * *

Will, Simon'ı başka kimseyi tanımadığı bir şekilde tanımaya başlıyor. Ne tür ışıkta uyuşukluk hissettiğini ve perdeleri

kapatması gerektiğini öğreniyor. Muzları hangi renge dönünce yediğini. Günün farklı saatlerinde kaloriferin tam olarak hangi sıcaklığa ayarlanması gerektiğini öğreniyor; Simon sabahları aşırı sıcaklıyor, çoğu zaman öğle yemeğinden sonra üşüyor. Evde ihtiyar gibi terlikle geziyor ve teşhisten önce de giydiğinde ısrar ediyor. Ayağıma bir şeyler yapışmasını sevmiyorum, diye açıklıyor, Will onunla alay ettiğinde. Will ne demek istediğini sorduğunda ne bileyim işte, toz, saç, yere sıçrayan su gibi şeyler diyor ve Will ona, vay be, hakikaten sorunlu adammışsın, diyor. Simon kirli ayaklarım olacağına kanserim olsun diyor, sonra mutfakta karşılıklı gülüyorlar.

Başka şeyler de öğreniyor. Papatya çayını ballı sevdiğini ama balı çaya, tatlı öğleden sonralara özgü bir mükafatmış gibi, sadece öğleden sonraları koyduğunu. Tek çocuk olduğunu, yükseklikten korktuğunu ve siyaset-felsefe konularında çok kitap okuduğunu.

Bir gün kitap raflarına bakınırken Simon mutfakta suyu kaynatmakla meşgul olan Will'e neler okuduğunu soruyor.

Pek okumam, diyor Will.

Yapma, diyor Simon. Herkes okur.

Motosiklet el kitapları okuyorum, diyor Will. Yemek kitapları bir de.

Simon başıyla onaylıyor.

Bir de seyahat rehberleri okurum.

Seyahat etmeyi seviyor musun?

Will gülümsüyor bu söylediğine. Kaynayan suyu fincanlara koymak için arkasını dönüyor ve hiç yapmadığı, rafa kaldırdığı, belki de tamamen kaçırdığı bir şeyi sevmesinin mümkün olup olmadığını düşünüyor.

Ben pek sevmem, diyor Simon. Biliyorum, biraz sıkıcı.

Senden de bunu beklerdim, diyor Will ve Simon gülümsüyor, tam bir dallama olduğunu söylüyor ona. Bu laf ikisini de güldürüyor, okul günlerini anımsıyorlar; başta pis pis birbirlerine sırıttıktan sonra öyle fena gülüyorlar ki Simon, of, çok acıyor, diyor, bu sefer daha da çok gülüyorlar.

* * *

Bu şekilde devam ediyor işte. Hasta bir koca ve onunla gerektiğinde vakit geçirmeye gelen beklenmedik bir dostla geçirilen haftalar; Will ikisini de hastaneye götürüp getiriyor, bazen akşam yemeğinde onlara misafir oluyor ya da Rosie çalışırken Simon'la vakit geçiriyor.

Rosie o kadar minnettar ki kalbi yerinden çıkacakmış gibi geliyor. Organlarını ona adak gibi sunası geliyor.

Will daha iyi tereyağı almaları dışında hiçbir şey istemiyor. Rosie buzdolabını yeniden stokluyor, bazen balkonda sigara içerken onu seyrediyor; nasıl olup da hiç katran ya da tütün kokmadığını, hep çam ağacı ve toprak gibi, hafif benzin gibi koktuğunu merak ediyor.

Onun berraklığını hatırlıyor; tatlı su tadını.

Karadağ ağaçlarının gölgesinde tırmandıkları tepeleri, ağızlarında patlayan domatesleri, gerçek hayatın bir haftalığına, bir yazlığına askıya alınışını.

Yine sigaraya başlamışsın, diyor bir keresinde kapıdan.

Pek değil, diyor. Arada sırada içiyorum.

Simon onu sevdiğini söylüyor. Ortak noktanın tam tersinde, merak ve gönülsüz bir saygıda buluştuklarını söylüyor. Rosie aralarında gönülsüz bir şey olmasını istemediğini söyleyince Simon gülüyor, yüzüne dokunuyor ve onun tanıdığı en tatlı insan olduğunu söylüyor.

Kendisi için çok sık kullanılan bir sözcük bu. Rosie artık usanmış durumda.

* * *

Bir perşembe günü Simon'la kemoterapiye gitme işi Will'e düşüyor. Rosie'nin bir okul dinletisi var ve izin almaya çalışmasına rağmen Simon gitmesi için ısrar ediyor; Will de ilk kez onunla hemfikir.

Will ne yapılacağını biliyor; anneannesiyle kanser koğuşunda çok zaman geçirmişti. Oradayken kart oynamıyor, kitap okumuyor, hatta müzik bile dinlemiyorlar çünkü Simon çok yorgun. Dördüncü seansında, saçları seyrelmiş, kaşları döküle döküle soluk çizgilere dönmüş.

Sadece içeriyi ve hastaları, sert zemine düşen gün ışığı birikintilerini izliyorlar. Islak bir kış oldu. Epeyce yağmur ve rüzgâr.

Komik bir şey söyleyeyim mi, diye soruyor Simon.

Ne?

Oturup düşünüyorum da... herhalde en iyi dostum sensin.

Will zehir kendi damarlarına bağlanmış gibi içine bir şeyin saplandığını hissediyor.

Böyle şeyleri konuşmadığımızı biliyorum, diyor Simon. Ama kanser insanı duygusallaştırıyor, o yüzden böyle konuşmama izin ver.

Peki, diyor Will.

Tuhaf, değil mi, diye devam ediyor Simon. Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz, hem Rosie senin arkadaşın aslında. Beni hiç gözün tutmamıştı. Belki hâlâ tutmuyor. Yine de oturup düşünüyorum, aklıma Rosie dışında oturup konuşmak isteyeceğim kimse gelmiyor. Belki biraz hazin bir durumdur, bilemedim.

Will ona bakıyor. Ne diyeceğini bilemiyor.

Geçen hafta sonu bizimkiler geldi, diye anlatmayı sürdürüyor Simon. Severim ama resmen canımı sıktılar. Çocukmuşum ya da yaşlı ve acizmişim gibi, devirmemeleri gereken bir tüymüşüm gibi davrandılar. Asıl en iyi arkadaşım Jon da arada aradığında bir garip oluyor mesela; hatırımı sorması güzel ama konuşmak istediğim şeyleri artık hiç konuşmuyoruz. Kürek, rugby, hatta çocuklarını bile. Kanser bulaşıcıymış gibi.

Will hâlâ ona bakıyor. Bunları anlatırken yanaklarına renk geldi Simon'ın. Kemoterapi için saçına şekil vermiş, Will'in

anlayamadığı bir çaba göstermiş. Saçı bir tarafa yatsın diye jöle sürmüş; bir cankurtarana, başka bir hayatında suda görülebilecek yakışıklı bir çocuğa benzemiş.

Ama sen başkasın, diyor Simon. Her şeyi konuşabiliyoruz. Hiçbir şey konuşmasak da oluyor. Evde, burada yahut her nerede olursak olalım tuhaf olmuyor. Anlatabiliyor muyum?

Will başıyla onaylıyor. Çenesini yavaşça eğiyor.

Ama öyle ama böyle, diye devam ediyor Simon. Herhalde teşekkür ediyorum. Ne olursa olsun, bu yaşadıklarımızdan sonra, ne bileyim işte... Umarım görüşmeye devam edebiliriz.

Simon konuşurken bir yandan içeriyi gözlemliyor. Will'den sadece bir bardak su getirmesini ya da gözlerine güneş girmesin diye panjurları indirmesini istemiş gibi.

Olur tabii, diyor Will, nihayet kelimeleri bulabildiğinde.

Güzel, diyor Simon. Bir an Will'in her şeyi ona anlatası geliyor; sadece aynı evde yaşamalarını ve halıda sevişmelerini değil, her şeyi, her seneyi, şenlik ateşini ve dansı, Josh düştüğünde kendisinin de orada olduğunu, bu yüzden onca zamandır hem ayrı hem yan yana kaldıklarını anlatmak istiyor çünkü Simon dost olduklarını düşünmeden önce tüm bunları bilmeyi hak ediyor ama geç kalıyor; Will de korkağın teki, bu yüzden yerdeki ayakkabı izlerine bakıyor ve uzun zamandır ilk kez kendini tanımadığını, neyi önemsediğini bilmediğini düşünüyor, siniri bozuluyor, sadakatsizliği yüzünden kaçmak, koşmak istiyor. Koşmaya devam etmek.

İlaç alıyorum, diyor.

Simon gözlerini diğer hastalardan ayırıyor.

Öyle mi? Ne için?

Depresyon, falan filan, diyor Will. Beni belli bir çizgide tutuyorlar galiba.

Anladım, diyor Simon ve başını sallıyor.

Bence tedavi bitince küreğe başlamalısın, diyor Will. Yapabiliyorsan.

Başkalarının hayallerinin peşinden gitmesine amma meraklısın, değil mi, diyor Simon ve Will o an kendisine bakışından hoşlanmıyor.

Sıkıcı bir tipken daha çekilirdin, diyor Will.

Simon gülüyor ama zar zor. Daha çok havayı içine çekiyor gibi. Sonra konuşmayı bırakıp içeriyi seyrediyorlar. Will'e sıcak basıyor, midesi bulanıyor.

Will hastaneden dönerlerken okula uğrayıp Rosie'yi alıyor. Gözleri ışıl ışıl, yanakları pembeleşmiş. Mutlu görünüyor.

Nasıl gitti, diye soruyor Simon arka koltuktan.

Harikaydı, diyor Rosie nefes nefese. *O kadar* güzel söylediler ki. Sololar neredeyse mükemmeldi. Öyle... ne bileyim... Gururluyum.

Will, Rosie'nin hayat dolu göründüğünü düşünüyor ama sessizce arabasını kullanıyor. *Gerçekten* de gurur duymalısın, Rosie, diyor Simon. Will ikisini eve bırakıyor, yemek davetlerini reddediyor, yakında tekrar görüşeceklerini söylüyor.

Eve giderken biriyle konuşma isteği duyuyor.

Onu tanıyan ve önemseyebilecek birisiyle.

Telefonunda ilk onun numarası kayıtlı olduğu için hava kararırken Norwich trafiğinde eller serbest moduyla onu arıyor. Kıpkırmızı ve yeşil ışıklar. Neredeyse tekleyen motorların hırıltısı.

Alo, diye kararsız bir sesle açıyor kardeşi.

Selam Ambs.

Merhaba, diyor kardeşi. Ağabey sürüyor. Kardeş bekliyor. Will boğazını temizliyor.

Uzun zaman oldu, diyor nihayet.

Öyle oldu.

Kusura bakma.

Yok, diyor kardeşi, duymak istemiyormuş ya da önemi yokmuş gibi.

Doktora nasıl gidiyor?

İyi, diyor Amber. Ne oldu, konuşuyor muyuz şimdi?

Galiba.

Kardeşinin başını onaylarcasına salladığını, bir şeyleri ayarladığını gözünde canlandırıyor.

Sana bir sorum var, diyor Will.

Dinliyorum.

Herkesin kendine ait bir şeyi var mı sence? Yapmaları gereken bir şey gibi? Önemli bir meslekten falan bahsetmiyorum bu arada. Ama hepimizin, ne bileyim işte... bizi demirleyen bir çapaya ihtiyacı var mı?

Kısa mı kısa bir sessizlikten sonra Amber yanıtlıyor: E, herhalde.

Ha, diyor Will.

Ama arayış da bundan ibaret değil mi zaten, diyor kardeşi. İnsanlar ne olduğunu her zaman bilmezler. Bu yüzden koşarlar. Ya da içki içerler. Ya da kumar oynarlar. Eşlerini aldatırlar, meslek değiştirirler ya da anksiyete yaşarlar.

Ne kadar eğlenceli, diyor Will.

Soran sendin, diyor Amber. Bu saydıklarımın büyük çoğunluğunu da yaptın. Ama sen kendi şeyinin ne olduğunu biliyorsun, Will. Başından beri biliyordun.

Öyle mi?

Düşün.

Amber, bu aralar sürekli düşünüyorum zaten.

Daha çok düşün o zaman.

Will çift yönlü anayola giriyor. Bulutlar sis gibi havada asılı, yıldızları örtüyor.

Neyin sana bir yuva gibi geldiğini kendine sor, diyor Amber, Will, tamam, diyor ama sormuyor; araba kullanmaya devam ediyor. Arka planda kardeşinin bilgisayarda yazdığını duyabiliyor. Bir cümle, sonra sessizlik, sonra bir cümle daha. Kâğıt üzerinde kalemin sesi.

Will sürerken Amber çalışıyor. Yolda araçların farları, kırmızı fren lambaları ve boş emniyet şeritleri geçip gidiyor. Sonunda kardeşine annelerinin nasıl olduğunu soruyor ve Amber, ee, ne bileyim işte diyor ve birkaç ayda bir haberleştiklerini, annelerinin Hindistan'a mı, öyle bir yere gittiğini söylüyor.

Onun fil dövmesi yaptıran kadınlardan olduğunu söylüyor.

Anlaşıldı, diyor Will ve kıs kıs gülüyorlar. Gergin ve delinmiş bir sessizlik, iki kardeş arasında anlamlı tebessümler.

Anneleri bir babaları ayrı kardeşler.

Ne önemi varsa.

Otoyoldan çıkarken önce neden kardeşine artık kızgın olmadığını merak ediyor, sonra kurcalamamaya karar veriyor.

Hayatını kızgın geçirdi.

Bu his onu yiyip bitirdi.

Hem neden soruyorsun, diye soruyor Amber. Will ikisinin büyüdüğü kasabanın tabelasının, kaldırımda yanan sokak lambalarının yanından geçiyor.

Annemi mi?

Yok. Çapaları.

O mu, ne bileyim, diyor. Artık... hiçbir şey bilmiyorum. Ne istediğimi, bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç rahatsız olmamıştım bu kadar.

Amber artık yazmıyor.

Jen gitti mi, diye soruyor.

Çoktan.

Peki, Rosie?

Will cenazeyi, Roe'nun gitarla önlerinde duruşunu, kardeşinin kendisine bakmayışını hatırlıyor.

Kocasına döndü, diyor. Ölümcül hasta kocasıyla. Bu arada prensipte hâlâ uyuz olsam da oldukça sevdiğim biri oldu, inanmazsın.

Amber dilini şaklatıyor.

Alengirli işler, diyor.

İçinden çıkması zor, diye kabul ediyor ağabeyi. Anneannesinin evinin önüne park ediyor, anahtarı çevirip motoru durduruyor.

Şu sevimsiz kızla evlensen olmaz mıydı, diyor Amber. En azından ne bekleyeceğini biliyordun ondan.

Kimi diyorsun?

Adı neydi işte... Dolly mi, Vanessa mı?

Birbirinden farklı isimler, Ambs.

Burnunda hızma olan, dantelli tanga giyen.

Dantelli tangası olduğunu *sen* nereden biliyorsun?

Anneannem bir keresinde kot pantolonunun cebinde buldu. Hatırlıyorum çünkü sonra, kendisine saygısı olan bir kadın doğru düzgün bir don giyer, demişti.

Doğru demiş, diyor Will. Bekaret kemeri de tabii, unutmayalım.

Will, diyor kardeşi. Yirmi dört yaşındayım.

Ama hâlâ el değmemiş bir kızsın, değil mi, diyor Will ve kardeşi iç çekip, iyi, her neyse, diyor.

Her şey söylendi –ve hiçbir şey söylenmedi– ama Will yine de telefonu kapatmıyor. Kilometrelerce uzağındaki kardeşiyle oturuyor, o da ağabeyiyle bir süre daha oturuyor.

Will konuşmadan oturmaya devam edince, ben artık... diyor Amber.

Evet, diyor Will. Tamamdır.

Telefonu kapattıklarında Will karanlık yolda tek başına otururken bir yandan göğsündeki düğümü ovuşturuyor.

on yedi

Kanser yok.

Doktor kelimeleri böyle söyledi ve Rosie ona üç kez tekrarlattı. Simon elini eline alıyor; onkoloji muayenehanesinde evli, şaşkın ve duyduklarının ne anlama geldiğinin coşkusunu hissetmeye cesaret edemeden oturuyorlar.

Kemoterapi umduğumuz kadar başarılı oldu, diyor doktor gülümseyerek, sakin. Rosie alışık olduğu sonlarda ve kaybedilen, geri almamayan şeylerde olduğu gibi, neredeyse aynı şekilde, dünyanın yavaşlamasının ne kadar garip olduğunu düşünüyor.

Başından beri dediğimiz gibi, diye lafına devam ediyor doktor, beyaz dişleri ve küt saçlarıyla, sen güçlü ve sağlıklısın Simon, bu hastalığı da erken yakaladık. Yine de kemoterapiyi bitirmen gerekecek ama bence...

Ama tamamını yakalamışsınız, diyor Simon, oturduklarından beri ilk kez konuşuyor. Kanser gitmiş?

Gitmiş, diye onaylıyor doktor; sabırlı, açıklayıcı. Ama antibiyotik bitirmek gibi düşün; diğer seansları da tamamlayacaksın, sonra sekiz haftada bir kontrollerde seni göreceğiz. Ama haberler güzel, Simon. Bugün duymak istediğimiz haber buydu.

Yani... artık kanser değilim, diyor ve doktor öyle olduğunu söylüyor, sonra karı koca sarmaş dolaş olup ağlaşıyorlar; Rosie masasında oturan doktora karşı sevgiyle doluyor, onu o an Marley'den, annesinden ve Will'in anneannesinden de çok seviyor; kendini borçlu ve âşık hissediyor, Simon inkâr edilemez bir biçimde kollarında ve canlı.

Dışarıda bulutsuz ve aydınlık bir gökyüzü.

İnanılmaz derecede soğuk.

Kutlayalım, diyor Simon, caddede kol kola, yarı sersem bir halde yürürlerken. Jet-lag olmuş ya da birlikte gördükleri upuzun bir düşten uyanmış gibiler. Rosie böyle şeylerin olabildiğini

duymuştu. Evli insanlar geceleri yataklarında aynı sanrıları görebiliyorlarmış. REM uyku döngüleri bir şekilde, hayatlarının iç içe geçen kökleri gibi hizalanırsa her şey olabilirmiş.

Tabii, diyor Rosie. Ne yapalım?

Akşam yemeği, diyor Simon. Bir de şarap.

Anlaştık, diyor Rosie.

Will'i de çağıralım, diyor Simon. Sonra bu hafta sonu annemlere gidelim. Onlara sürpriz yapalım. Kemoterapi biter bitmez de baş başa bir yerlere gidelim. Sıcak bir yere. Mauritius'a dönebiliriz, nasıl olur? İkinci bir balayı yaparız...

Capcanlı bir edayla, sıradışı bir hızla konuşan kocasının sesine o enerjinin dönmesi Rosie'yi rahatlatıyor. Onun bu tarafını hep sevmişti. Neşesini ve rahatlığını; coşkusunu. Uzun zamandır özlediği şeylerdi bunlar.

Bahar güneşi yüksek ve sisli. Onlar yürürken güvercinler kaçışıyor, yerde gölgeleri kısa. Simon'ın sevincine karşılık vermesi, onunla sevinmesi gerekse de Rosie yalnız onun herkesten önce Will'i yanında istemesini, bunun ne anlama geldiğini ve tek istediği bu olmasına rağmen, her şeyin ne kadar zorlaştığını düşünebiliyor.

Yüksek tavanlı, masa örtüleri ketenden, çatal bıçakları pırıl pırıl, bakır avizeli bir lokantadalar. Küçük, enfes tabaklar menü boyunca uzanıyor ve Simon hepsinden istediğini söylüyor.

Ama sen kırmızı et yemezsin, diye hatırlatıyor Rosie, garson masalarından ayrılırken.

Ama sen yersin. Will de yiyordur muhtemelen.

O da geliyor mu yani?

Sağı solu belli değil onun, diyor Simon ve elini istiyor. Rosie elini avucuna koyuyor; Simon başparmağıyla okşuyor.

Birisiyle tanışsa güzel olurdu, diyor. Bu müphem yorum, Rosie'nin daha sonradan fark edeceği üzere, her şeyin sonunu getiren konuşmanın başlangıcı.

Ya da belki de her şey çok önceden bitmişti.

Niye, diye soruyor Rosie. Simon şaşkın görünüyor.

İyi olmaz mıydı onun için? Sürekli üçüncü tekerlek olmazdı. Hem daha çok görüşürdük. Yemeklere çıkardık. Gerçek arkadaş olurduk.

Gerçek arkadaşız zaten, diyor Rosie. Herkes bir yere saklanırken seni kemoterapiye o götürdü. Bizi randevulara bıraktı, mesailerini değiştirdi ve aslında epeyce bir şeye katlandı. Ona ne kadar teşekkür etsek az.

Orasını biliyorum, diyor Simon ve biraz kaşlarını çatıyor. Hâlâ elini bırakmıyor. Yine de onunla daha fazla görüşsek güzel olurdu diyorum.

Bunun için neden yanında biri olması gerekiyor?

Gerekmiyor herhalde, diyor Simon. Ne bileyim... sesli düşünüyordum.

Tam Rosie bir şey diyecekken garson ekmek sepetini getiriyor. Tahıllı ve baharatlı sıcacık ekmekler; ilk evlendiklerinde en sevdikleri lokanta burasıydı, özel günlerinde buraya gelirlerdi ve o günlerde Rosie kendine ekmek yeme izni verirdi. Isırık almadan önce güzelce koklardı.

Bu akşam ekmeği alıp ikiye yarıyor ve ortasındaki yumuşak hamurdan bir tutam koparıyor. İçindeki duyguları susturmak istiyor. Söylenmemiş şeyleri ağzını pamukla tıkar gibi bastırmak.

Will'le ikiniz, hiç şey oldunuz mu, diye soruyor Simon.

Ekmek yemesini seyrederken ellerine gelen telaşı gördüğünden emin.

Nasıl yani, diye soruyor Simon'a. Birdenbire lokantanın karanlığı üstüne geliyor ve ışıkların açık olmasını, bir kez olsun onun yüzüne bakıp, öfkesini dışa vurabilmeyi diliyor.

Bir şey yaşadınız mı yani? Yaşamışsınızdır gibi düşündüğüm oldu da.

Ne zamanlar düşündüğün oldu, diye soruyor Rosie gergin bir sesle. Simon sorusunun cevabını aldığı için arkasına yaslanıyor.

Seni bir şeyle suçlamıyorum, Rosie, diyor. Sakıncası yok.

Benim için var ama.

Aralarındaki cam kürenin içinde mum titriyor. Yorgun, gergin yüzlerini aydınlatıyor.

Rosie tam ağzını açmışken Will, selam, kusura bakmayın geciktim, trafik felaketti, diyor ve beyaz örtülü yuvarlak masada aralarındaki sandalyeyi çekip oturuyor.

Simon, Rosie'nin elini bırakıyor.

Sorun değil, diyor. Daha yeni söyledik.

Will başını sallıyor, aman salata olmasın, diyor; ta Norwich'ten roka yaprağı üzerinde bir-iki turp yemek için kalkıp gelmediğini söylüyor.

Rosie onun şakalaştığını biliyor. Arkadaş olarak görmeye başladığı adama nazikçe sataşıyor; Rosie'yi hem kaygılandıran hem de memnun eden bir şey bu.

Buranın yemekleri güzeldir, diye kestirip atıyor Simon. Will dönüp Rosie'ye bakıyor o an. Rosie onunla göz göze gelmeden şarabını dolduruyor. Yanlışlıkla masa örtüsüne döküyor.

Ee, bu güzel müessesede hiç hesapta yokken yemek yememizin bir sebebi var mı, diye soruyor Will, garson içki siparişini aldıktan sonra. Yine de ne Rosie ne de Simon bir şey söylüyor.

Evet, diyor Simon ve gülümsüyor ama dişlerini göstermeden. Rosie gene onun enerjisinin uçtuğunu, sofradaki zeytinlerin yağı gibi sızıp gittiğini hissedebiliyor.

Will suyundan yudum almak için bardağını kaldırıyor ama Simon devam etmeyince duraksıyor. Yanlarındaki masaya bir grup oturuyor. Sandalyeler gıcırdıyor. Payetler, yüksek topuklu ayakkabılar ve onların bir şey söylemeyişini bastıran kısık sesli gülüşler.

Ben, şey, diyor Simon, onlar oturmayı bitirince.

Sen?

Ben aptalmışım herhalde, diyor. Simon, lütfen, diyor Rosie.

Will bardağını masaya bırakıyor.

Ne oluy–

Söylesene Rosie, diyor Simon. Az önce merak ediyordum. Şimdi öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

İlginç bir konu değil, diyor. Başka bir zaman konuşsak olmaz mı? Hangi nedenle burada buluştuğumuzu konuşsak ya?

Çünkü ben geçen yıl boyunca çok şey kaybettim. Acaba sandığımdan fazlasını mı kaybettim, aklımı kurcalamaya başladı.

Rosie gözlerini Simon'a sabitlemiş olsa da Will'in ikisini seyrettiğini biliyor. Will'in kendini neyin ortasında bulduğunu merak ettiğini biliyor ve her şeyi çözmenin doğru, nazik ve sakin bir yolunu bulmayı düşünmek istiyor ama zihni suya dönmüş halde. Bardağındaki sıvı gibi berrak ve durgun.

Peki, diyor. Peki.

Peki ne, diyor Will, ikisi de ona bakmayınca da kalkıp gidebileceğini söylüyor.

Kalmak isteyebilirsin, diyor Simon.

O sırada ilk yemekler geliyor. Yaldızı mum ışığını yansıtan minik seramik tabaklar, şarap ister miydiniz sorusu, sallanan kafalar. Will'in misket limonlu sodası halen katlı duran peçetesinin yanma bırakılıyor.

Simon tekrar yalnız kaldıklarında söze giriyor: Ben de tam karıma aranızda arkadaşlığın ötesinde bir şey olup olmadığını soruyordum.

Rosie kendini tutamıyor; ayağa fırlıyor.

Vardı, diyor. Tamam mı? Birlikteydik. Ama artık değiliz çünkü seni seçtim. Sen de ihtiyacın olduğu için beni seçtin, Si ve bir şey diyeyim mi? Bu sorun değil. Çünkü benim de sana ihtiyacım var; ama bu şekilde değil. Will iyi bir arkadaşken, bizim için buraya kadar gelmişken, hepimizin dört gözle beklediği bir günü yaşarken lokantada olay çıkararak değil. O yüzden daha fazla kirletmeyelim, tamam mı?

Tamam mı deyip durman hiçbir şeyi yoluna koymuyor, diyor Simon.

Bak, diyor Will, Simon onu susturmak için elini kaldırıyor ve hepsi bu hareketin işe yaramasına bir an şaşırmadan edemiyor.

Beni rahatsız eden, diye devam ediyor Simon, olayın *gerçekliği* değil. İkinizin de bana söylememiş olması. Demek ki ortada söylememeniz için bir neden var.

Ben sadece, diyor Rosie, sonra omuz silkiyor; hâlâ ayakta, iki eli masanın üzerinde.

Zamanı geri almak istiyor.

Her şeyi ve hiçbir şeyi.

Evde görüşürüz, diyor. Burada konuşmayacağım artık.

Sonra hayatında yaptığı en cesur şeyi yapıp hatalı olmasına, Simon'a her şeyini ve yanındaki adama daha da fazlasını borçlu olmasına rağmen oradan uzaklaşıyor; vestiyerden paltosunu alıp merdivenlerden tek başına iniyor, şef garsonun kendisine iyi geceler dilemesine izin veriyor ve soğuk, yıldızlarla bezeli yolda nemli havada bembeyaz nefesleriyle eve yürümeye koyuluyor.

* * *

Will boş şarap kadehinin arkasından karısına sahip olduğu adama bakıyor.

Ya da kendisinin olması gereken kadınla evlenen adama.

Bir şeyler yiyelim, diyor Simon ve Will bu lafı hiç beklemiyor. Ama Simon bir kâse alıp kendi tabağına biraz sıyırdıktan ve yemeye başladıktan sonra Will onu izliyor. Yemekler ağır ve tereyağlı, lokanta bunaltıcı derecede karanlık. Ne yediğini göremediğinde çok canı sıkılıyor.

Tartışasım yok, diyor Simon. Çok yorgunum. Becerebildiğim bir şey de değildir. Sen becerebiliyorsun gibi geliyor.

Kendimi kaptırmışsam, diye kabul ediyor Will, tabağına macun benzeri bir şeyi ittirirken. Simon ağzına çatalla bir şeyler atıyor. Çiğniyor ve yutuyor.

Rosie'nin aklını okumak kolay, diyor Simon. Her zaman öyleydi. Yalan söylemeyi beceremiyor, duyguları gözlerinden belli oluyor. Hiç fark ettin mi?

Geyik gibi, diyor Will. Simon da evet diyor.

Küçük şeylerden biraz daha yiyorlar. Minik lokmalar alıp bir süre hiçbir şey söylemiyorlar.

Ekmek güzelmiş, diyor Simon. Aldın mı?

Will başını iki yana sallıyor, Simon garsonu çağırıp bir sepet daha isteyeceğini söylüyor.

Bu efendi adamlığın biraz canımı sıkmaya başladı, diyor Will.

Ben de öyle düşünmüştüm, diyor Simon. Çatalına biraz sostan alıyor.

Söylenmesi gereken ne varsa söyleyelim mi artık?

Söylenmesi gereken bir şey mi var?

Yapma, diyor Will.

Ne yapmayayım?

Sorulara soruyla cevap verme. Rosie de aynısını yapıyor.

Öyle mi?

Konu neyse... açık açık konuşalım mı?

Açık açık konuşmak istemiyorum, diyor Simon. Kanserden kurtulmamı kutlamak için oturduğum bu güzel yemeğin tadını çıkarmak istiyorum. Sonra da evime, yedi yıldır evli olduğum karımın yanına gidip ona hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemek istiyorum çünkü böylesi hepimiz için daha güzel. Ama şunu fark ettim, Will, bana ne kadar zamandır, Tanrım, resmen haftalardır yalan söylemene rağmen...

Gözlerini ovuşturuyor, bir an susuyor.

Bu kadar zamandır, diye devam ediyor Simon. Yalan söyledin, gerçeği gizledin, ben farkında olmadan beni aşağıladın. Ama söylediklerin arasında doğru olan bir şey de var.

Gergin bir sessizlikten sonra Will, nedir o, diye soruyor.

İşler ters gidermiş, diyor Simon.

Yemek yemiyorlar artık. Kahkahalar, sesler; etraflarında keyifli bir uğultu. Will işaretparmağını masanın kenarında gezdiriyor. Bir o yana, bir bu yana.

Dinle, diyor Will. Rosie'yle aramızda bir şeyler yıllar önce ters gitmişti. Birkaç defa. Bizim ilişkimiz... böyledir biraz. Becereemeyiz ama yine de kopmayız çünkü o... yani ben... biz arkadaşız. İyi arkadaşız. Bir süre arkadaş olmamaya çalıştım.

Simon bir şey demiyor. Yeniden dolmasını bekliyor gibi tabağına bakıyor.

Sen de onunla arkadaş olmayı deneyebilirsin, diyor Will. Bu yalanlar, sırlar ya da her neyse sana fazla geliyorsa. Ama pek şansın olacağını sanmam.

Simon akşam boyunca ilk kez gözlerine bakıyor. Beyaz şarabı kadehinde ışıldıyor.

Onu seviyorsun, diyor.

Will gözlerini kaçırmıyor.

Sevmemeye çalıştığını söylüyor.

Kimsenin önlerinden almadığı tabakları masada duruyor, Simon şarabını bir dikişte bitirip yeniden dolduruyor. Şişeyi uzatıyor ama Will reddediyor. Soda bardağından ter damlaları süzülüyor.

Ben kardeş gibi olduğunuzu sanıyordum, diyor Simon. Bana öyle gelmişti.

Çünkü dikkatli bakmıyorsun, diyor Will.

Götlük yapma, diyor Simon ve Will'in içi vahşi bir zafer duygusuyla doluyor; öfkeyi istiyor, hatta hoş karşılıyor, yangına körükle gitmesini biliyor çünkü. Her şey fazla sakin. Fazla tekinsiz.

Burada kardeşlik yapan biri varsa, diyor Will ve gerisini getirmiyor.

Ne demek istiyorsun?

Tam ona benziyorsun, diyor Will. Sayılır yani.

Kime?

Gözünü seveyim, Si, diyor Will. Sendeki asıl *mesele* bu, anlıyor musun? *Her* şeyin kökü Josh'a uzanıyor. Hani ölen şu ikiz kardeşi var ya? Uçurumdan düşen? Yıllar yıllar önce aşağıdaki sahilde kafatasını parçalayıp kan kaybından ölen hani?

Simon bir şey söylemiyor. Yüzü gevşemiş durumda.

Bu olay Rosie'yi mahvetti, diyor Will. Seninse haberin bile yok.

Ama o, diyor Simon, bir eliyle şarap kadehinin sapını tutuyor. Parmakları arasında döndürüyor. Ama o... kardeşi hakkında konuşmak istemedi hiç.

Tabii, diyor Will.

Tanrım, diyor Simon ve elleriyle ince, kanserle kırışmış yüzünü ovuşturuyor. Will onun bu halini izlerken öfkesi sönüyor. Uzun, akıp giden bir an boyunca her şey yavaşlıyor.

O seni seçti, diyor Will, bunu söylemek onu öldürse, masayı devirip minik tabakları filmli pencerelere fırlatmak istese de. Simon ellerini yüzünden çekmiyor.

Josh gibi birisiyle hiç tanışmadım, diye devam ediyor Will. Ama sen ona yakın sayılırsın, Si. Arkadaş canlısısın. Mütevazısın. Naziksin, adilsin ve ne bileyim, amansız bir enerjiye sahipsin. Acayip canımı sıkıyorsun.

Sence ona benzediğim için mi benimle evlendi?

Yardımı olacaksa, Rosie'nin pek farkında olduğunu sanmıyorum.

O sırada garson gelip tabaklarını alıyor ve yemeğin nasıl olduğunu soruyor. İkisi de iyi diyor ama Will hiçbir şey hatırlamıyor; ne yediğine dair hiçbir fikri yok ve hâlâ tanımadığı bir şeye açlık duyuyor.

Dediğim gibi, diyor Will tekrar yalnız kaldıklarında. Kimse tam onun gibi değil. Ama sen onda bir boşluğu dolduruyorsun bana kalırsa.

Söylenecek başka bir şey kalmadığı için ayağa kalkıyor ve tam gitmek üzereyken Simon soruyor: Ne zaman olduğunu söyle, Will. Yıllar önce miydi, yoksa yeni mi oldu?

Will ona neden önemli olduğunu sorunca Simon omuz silkiyor. Önemli mi, değil mi tam bilmediğini söylüyor.

Her ikisi de, diyor Will.

Özür dilemesi lazım. Bu adamdan, şarabı ısınmış ve akşamı mahvolmuş bir halde sofrada tek başına kalan bu iyi kalpli, beyefendi, zar zor hayatta kalabilmiş adamdan özür dilemesi lazım. Ama asla Rosie için özür dilemeyecek. Annesinin dediği gibi, pişmanlık yok; Will'in de hayatında uymaya çalıştığı –ve kuşkusuz başarısız olduğu– tek kural bu.

Ha, diyor Will, gitmeye hazırlanırken. Bu arada tebrikler. Kanser haberi konusunda.

Simon teşekkür eder gibi kadehini kaldırıyor.

Aralarında Will'in geri alamayacağı –istese bile geri alınamayacak– kırılıp dökülmüş şeyler.

Will dışarı adım atar atmaz koşmaya başlıyor.

Kar öncesinin çıtırdayan soğuğu var dışarıda; eve dönerken havanın nasıl olacağına bakmamıştı ama önemi yok çünkü şu an koşuyor ve bildiği tek şey varsa o da nereye gittiği.

Nehir kıyısına ulaşması on dakika sürüyor ve orada hızlanıyor, kalbi ayaklarıyla birlikte atarken gece havasından uzun, ağır nefesler alıyor. İçinde sıcak ve neşeli bir şeyin aktığını hissediyor ki bu tüm olanlardan sonra garip geliyor ama sonuçta konu Rosie ve kendisi. Yanı başında gürültüyle akan nehir gibi hızla hareket eden akıntılar.

Köprüde ona yetişiyor. Onu parmaklıklarda durmuş, manzarayı seyrederken buluyor.

Anlattım ona, diyor, ona ulaştığında.

Rosie paltosuna sarınmış, ellerini kollarının altına sokmuş. Nehir süratle, sürekli ve kapkara akıyor.

Anlattın, diye tekrarlıyor, ses uzaklardan geliyormuş gibi.

İkimizi, diyor Will.

Nehir gelgit gibi hızla akıyor.

Ona sendeki bir boşluğu doldurduğunu da söyledim, diyor Will çünkü yemi yutmasını, reddetmesini, nihayet ona söylemediklerini ağzından çıkarmasını istiyor.

Ama doldurmuyor ki, diyor Rosie. İşte nihayet, nihayet söyleyebildi. Yüzünü nehre doğru çeviriyor ve Will'in içinden onu sarsmak geliyor. Kolunu tutup onu kendisine bakmaya zorlamak, aralarındaki bu uzun, sancılı şeyi hızlandırmak.

Doldurmuyor mu?

Hayır. Öyle sanıyordum. Öyle olmasını istedim. Gerçekten çok, çok istedim.

Rosie ellerini alnına götürüyor, saçlarını kulaklarının arkasına atıyor. Hareketsiz ve dimdik duruyor; bir dansçı gibi, diye düşünüyor Will. Bir an onu annesine benzetiyor; aynı gücü, aynı sertliği görüyor.

Ben yarım kalmış bir insanım, Will.

Hayır, değilsin.

Öyleyim. Doktor öldüğünü söyler söylemez bir şeyin kopup gittiğini hissettim ben; yarım boş kaldı ve hiçbir şeyin faydası olmuyor. Yemek yemenin de aç kalmanın da, terapinin de evliliğin de müziğin ya da kanserin tedavi edilmesinin de... *hiçbirinin* faydası olmuyor. Kim olduğumu, ne istediğimi, neyin ne anlama geldiğini bilmiyorum artık.

Ne kadar teatralsin, diyor Will, Rosie de cevaben, siktir git o zaman, diyor ve sonra şaşkın bakıyor.

Özür dilerim, diyor hemen.

Boş ver, diyor Will, öfkeli ama bir yandan da gülüyor. Roe, gözünü seveyim. Sen hep nasıldıysan öylesin. İnan bana.

Arkalarındaki yoldan arabalar geçiyor. Kulaklarında beyaz gürültü.

Ne yaptığımı bilmiyorum, diyor Rosie. Öyle sessiz ki Will onu zar zor duyabiliyor.

Hiç biliyor muydun?

Evet, sayılır. Eskiden öyle geliyordu.

İyi notlar almak sayılmaz, diyor Will. Gerçek tereyağı yemeyen tatlı, bayık bir delikanlıyla evlenmek de sayılmaz.

Sakın, diyor Rosie ve Will'in içinde yine o zafer duygusu alev alev parlıyor. Bağırmasını istiyor, ona bağırmak istiyor. Temas ve yüksek sesler istiyor. Seramik üzerine tıngırdayan kaşıklardan, akşamları paylaşılan mısır gevreklerinden, cevapsız bırakılan mesajlardan ve yapmacık dostluklardan usandı artık.

Yeter be, Rosie, diyor. Ne bok yemeye onunla kaldın? Bu kadarını söyleyebilir misin? Onca şeyden sonra herhalde adamda bir şey var, diye düşündüm, istediğin buysa razı olabileceğimi düşündüm. Ama karşıma geçip onca yıldan sonra bir şey yok muydu diyorsun? O zaman niye, Roe, *niye*?

Bilmiyorum, diyor Rosie, tedirgin görünüyor. O – *iyi biri*.

İyi biri, diye tekrarlıyor Will.

Evet! İyi kalpli, nazik bir adam, onun gibi daha fazla insan olması lazım, diyor Rosie, hezeyanlı gibi artık; sözcükler hızlı ve kasıtlı çıkıyor ağzından. Onun bir *suçu* yok, Will. Yeterli olmaması onun suçu değil ki.

Yeterli değil yani, diye onun dediğini yankılıyor Will ve öfkesi ve sevinci içini tutuşturuyor ama Rosie'nin yüzü buruşuyor. Peki, niye yeterli değil, Will, diye soruyor, benim ne zorum var?

Will'in cevap vermemesi lazım ama fazla üşümüş, öfkeli.

Birçok şey var, Roe, diyor. Birincisi kararsızsın. Başkalarının bir şeyleri senin yerine seçmesine izin veriyorsun ve bu sadece üzücü değil, aynı zamanda rezalet derecede umursamaz ki sen aslında böyle biri değilsin. Neyin doğru, neyin de –ne bileyim işte– *usturuplu* olduğuna dair yanılgılara sahipsin bir de. Bir önemi varmış gibi. Yaşaman gerektiği gibi yaşamıyorsun. Kimseye sesini yükseltmiyorsun, özellikle de bana kalırsa ağzının payını almayı en çok hak eden annene. Şarkı söylediğin yok. Kendini her şeyden mahrum bırakıyorsun. Kendinden her şeyi esirgiyorsun, Roe. Her saatin her saniyesinde kendini bir tür

kutunun içine hapsettiğine şahit olmak çok acı verici, yine de yapacağını yapıyorsun çünkü başka türlü yaşamayı bilmiyorsun, kimse de sana aksini söylememiş.

Kar yağmaya başlıyor. Kar taneleri savruluyor, Rosie'nin saçlarına düşüyor. Ellerini kollarının altına sokmuş, içindekileri öfkeyle döken Will'i seyrediyor.

Ama tüm bu söylediklerime rağmen, diyor Will, sende yanlış olan tek bir şey yok, Roe. En ufak bir parçan bile yanlış değil.

Gözleri gözlerinde. Mavi ve okyanus gibi derin.

Kar etraflarında süzülürken Rosie, ben kilisede bir yemin ettim, diye fısıldıyor. Will bunu bildiğini söylüyor. Sonra Rosie onun kocası olduğunu ve onu sevdiğini söylüyor, Will de sevmesi gereken şekilde sevmediğini söylüyor.

Tüm içinden gelenleri söylemiyor. Rosie'nin daha fazlasına layık olduğunu. Onun için yanıp tutuşan, onun derisinin altında gezinen birine sahip olması gerektiğini.

Bana kalırsa, diyor Will, senin bazı şeyleri çözmen lazım, Roe.

Kız ona yavru ceylan ifadesiyle bakıyor; içi gidiyor ama yine de kendine engel olamıyor; bu şekilde devam da edemez.

İkimizden birini seçeceksin demiyorum, diyor. Hayattan istediğinin *ne* olduğuna karar vermelisin, Rosie. Kim değil, ne.

Un gibi elenmiş karanlıkta duruyorlar. Suyun üzerinde ışıklar parıldıyor.

Tüm öfkesine ve rahatlamasına rağmen Will yine de onu öpmek istediğini fark ediyor. Öyle hakiki ve derin bir açlık ki onu bir şekilde içine almak, kana kana içmek, onun koyu kırmızılığının derinliklerinde yüzmek istiyor.

Bu yaptığımız şeyi, diyor onun yerine. Artık yapmayalım, Roe.

Will–

Yok yok. Efendi biri olmaya çalıştım, sadece arkadaşın falan olmaya çalıştım ama olmuyor. Beklemekten, umut etmekten,

sürekli seni düşünüp durmaktan resmen bıktım artık. Birkaç ay falan da değil. Ta o şenlik ateşinden beri.

Rosie'nin gözleri ağzı gibi kocaman açık. İçinden onu tüketmek, onu kucağına almak ya da her ikisini birden yapmak geldiği için Will geri çekiliyor.

Ciddiyim, Rosie. Git, evli ol ya da olma. Git, beste yap ya da yapma. Şarkı söyle, söyleme, canın istiyorsa geceleri mısır gevreği servis eden bir kafe aç, umurumda değil. Yeter ki ne istediğine karar ver. Ben de gidip aynı şeyi yapacağım.

Ama–

Yeter, diyor Will, amaçladığından daha yüksek bir sesle. Yeter artık. Sonra içindeki her şeyi, her bir iyilik zerresini, soluğunu ya da duygusunu toplayarak sırtını dönüyor ve uzaklaşıyor ondan, onlardan, her şeyden... Bir yerde, derinlerde bir yerde, nihayet son kez bunu yaptığını biliyor.

on sekiz

Nehirden sonraki gece uzun.

Uzun birkaç gece.

Rosie gerçek anlamda geri dönemeyeceğini bilse de Simon'a geri dönüyor. Günlerce konuşuyorlar, Rosie ona her şeyi anlatıyor. Simon onun doğruca Will'in yanma taşınmasını bekliyor ama olmaz, tüm söylediklerinden sonra yapamaz; onun tüm söylediklerinin doğru olduğunu biliyor artık. Rosie hep ne istediğini bildiğini sanıyordu ama aslında annesinin, Marley'nin, eski filmlerin ona dayattığı kurallara, kalıplara ve fikirlere uyduğunu anladı; doğru ve yanlış duygusunu o kadar uzun zaman önce oluşturmuştu ki yaptığını hatırlamıyor bile.

Böyle devam edemeyeceğini biliyor.

Kendi hayatının bu olmasına izin veremez.

Will'i, o kurt dişleri, kaba elleri ve kötü doğum günü olan çocuğu her zaman yaptığı gibi güvenli bir liman olarak kullanmaya devam edemez.

Nehir kıyısında ona Simon'ın yeterli olmadığını söylemişti ve Will onu kollarına almak yerine, artık pes ettiğini söylemişti; garip ama söyleyebileceği en özgürleştirici şeydi bu. Bir şey ya da diğeri arasında seçim yapması gerekmiyordu.

Ne doğru ne de yanlış.

Cam çerçeve inmiş, onu bekliyordu ve Rosie artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

Simon'la konuşmaları bittiğinde kocasıyla kurduğu yuvadan ikinci ve son kez taşınıyor.

Bitmek bilmez geceler ve gözyaşları. Boşaltılmış çekmeceler, ıslanmış tişörtler ve çantalara doldurulan eşyalar. Rafta güneşte durmaktan solmuş, köşeleri yıpranmış kitaplar bir

çantanın içine sıkıştırılıyor ve bırakıp gidemeyeceği çocukları gibi yanında geliyor.

Yapıyorum, diyor annesine, kısacık bir süreliğine eve taşındığında.

Sikerler, yapıyorum işte.

Daha önce hiç annesinin önünde küfretmemişti.

Daha önce birçok şey yapmamıştı.

Bu sefer işlerini tamamlarken iki gece anne babasıyla kalıyor. Gideceğini okula haber veriyor; gayet kibar davranıyor ve destekliyorlar ama istifa etmesi gerekiyor çünkü onu idare etmeleri, işini süresiz olarak tutmaları mümkün değil.

Sorun olmadığını söylüyor ki öyle.

Gitmeden önce Josh'ın fotoğrafına dokunuyor. Keşke kendisiyle gelebilseydi. Keşke bir saniyeliğine de olsa onun sesini duyabilseydi. Sırf bunun için bile halen çok şeyden vazgeçmeye razı ve tam da bu yüzden doğru şeyi yaptığını biliyor.

* * *

Will geceleri rüyasında dedesini görmeye başlıyor. Ölümünden sonraki ilk zamanlarda çok sık görürdü. Gerçek hayatta hiç yapmadıkları şeyleri yapıyorlar. Bir sandalın kenarında oturup balık tutmak gibi. Birlikte çekiç ve çiviyle tahtadan bir şeyler inşa etmek gibi.

Bu rüyalarda konuşmuyorlar.

Dedesinin sesini unuttuğunu düşünüyor. Karar kendisine ait olsa Rosie'nin sesini de unutabilmeyi isterdi.

Rüyalar görüyor, uyanıyor; zor günler geçirdiğinde, çareyi şişede ya da daha kötü bir şeyde aramaya niyet ettiğinde bir gruba katılıyor. Çoğunlukla geçmişinde gömülü olan şeyler için. Yine de bir çizginin, uykusunda kancaları taktığı misina gibi ince, esnek bir çizginin olduğunu biliyor ve onca yıl sıkmasına rağmen çözülmesini istemiyor.

Televizyon dizilerindeki gibi bir ortam yok.

Ben Will ya da ben bilmem ne gibi şeyler yok. İçten hikâyeler ya da farkındalık anları yok. Çoğunlukla dinliyor, bir şeylere izin veriyor. İstemediği insanlarla bazen göz teması kuruyor.

Molalarda bisküvi var. Okuldaki gibi bolca sulandırılmış toz portakal suyu gibi şeyleri görünce hayatın bu döngüsüne gülesi geliyor. Her şey onu gerisingeri ekşi süte, ucuz bisküvilere, çaya, kahveye geri getiriyor. Kimse istemese de yine de herkesin içtiği meyve suyuna, ne de olsa hayat bu değil mi? Hayat bu işte.

* * *

Rosie uyuyamadığı dönemlerde bile sabahları hep sevmişti. Özellikle o dönemlerde belki de. Öyle akışkan ve uysal bir aydınlık olur ki neredeyse ona tamam, artık kalkabilirsin, der gibidir.

Ama şimdi bir şeyler farklı ve Viyana'da geç saatlere, kendini şaşırtarak yakınlık duymaya başladı. Gündüzün geceye karıştığı ve sokak lambalarında kaldırım taşları parlamaya başladığında neredeyse romantizme benzer bir duygu.

O saatlerde gözlerine kalem çekiyor, bir elbise giyiyor ve giydiğinde kendisini ne istediğini bilen bir kadın gibi hissettiği topuklu ayakkabılarla demir merdivenlerden iniyor. Bu barda. Bu yerde. Kaybettiği zamanı telafi ediyor.

Başlamadan önce her zaman gözlerini yumuyor; bu saplantı değil, zaruri bir alışkanlık. Ardından çalmaya başlıyor ve konuklar onu ya dinliyor ya da dinlemiyorlar; aldırmıyor, hatta fark bile etmiyor artık. Kuyruklu piyanosuyla baş başalar.

Ölmüş ikizi yok. Eski kocası yok.

Elleri kendini yeniden buluyor.

Çalışmadığı zamanlarda yürüyor ve düşünüyor. Burada, müziğin şehrinde var oluyor; soluk almanın iyileştirici ve ahenkli bir yanı varmış gibi, gün ışığı kendinden önce burada yaşamış, bu yolları geçmiş, aynı güneşe yüzünü dönmüş tüm bestecilere değdiği gibi tenine işleyecekmiş gibi. Asırlarca müzik, sıcaklık

gibi havada asılı duruyor. Rosie yurtdışında yaşamayı hiç aklından geçirmemişti ama her şey kayıp gittiğinde bu şehrin çekiminde kendisine doğru gelen bir şey vardı.

Çoğu akşam en sevdiği restorana dönüyor; meydanın köşesinde güneşe tutunan bir yer burası. At toynakları, Bavyera yemekleri ve herkese şarap ikramı; orada okuyor, içiyor, yazıyor ya da yemek yiyor. Bazı günler dördünü birden yapıyor.

Bardaki mesaisinden sonra çoğu zaman geç uyanıyor, sabahın geç saatlerini kitapları ve notalarıyla kafelerde geçiriyor. Her gün *strudel* yiyor. Müze mahallesinde ayakkabılarını çıkarıp çimlerde geziniyor ve hiçbir sergiye gitmiyor. O kadar çok konsere gidiyor ki artık sayısını hatırlamıyor.

Nadiren anne babasını, sık sık Marley'yi arıyor. Bazen Simon'ı bile aradığı oluyor ve gayet rahat bir şekilde Simon'ın kontrollerini, boşanma evraklarını, onun annesini ve kendi annesini konuşuyorlar ve konuşmak hoşuna gitse de telefonu kapatmak daha da çok hoşuna gidiyor.

Hakiki, deri ciltli defterlere yazıyor artık.

Bileklerine, kullanılmış sayfalara ya da kaybedip durduğu peçetelere değil. Şiirler dökülen yapraklar gibi savruluyor içinden, her bir yöne dağıldıkları için onları kovalaması, neredeyse kalemiyle yakalaması gerekiyor.

Bir zamanlar kendini unutmaya zorladığı bir çeşit sihir gibi.

Unutulmuş ve bulunmuş ne çok şey var.

Kendini doldurabileceği pek çok şey.

Bir adam bile var. Kendisinden birkaç yaş küçük, güzeller güzeli, zeytin yiyen, kara gözlü bu adam garsonluk yapıyor, keman çalıyor ve gün ışığında onunla öpüşmüyor. Kahve içiyorlar, konserlere gidiyorlar, sonra ya onun ya Rosie'nin dairesine dönüyorlar ve çarşafların arasında onun saçları, teni ve çarpık arka dişlerinde tuhaf, tatmin dolu bir seks ve sigara dumanı keşmekeşinde birbirlerine karışıyorlar.

Adam sonrasında sigara uzattığında reddediyor.

Yatakta yanında sigara içiyor; iştahları olsa da yemek yemeye zahmet edemezlermiş gibi bir süre öpüştükleri oluyor. Arkasından adam giyiniyor ve onu bırakıyor; aradan birkaç gün ya da bir hafta geçtikten sonra tekrar aynı şeyi yapıyorlar.

Adam gittiğinde güzel bir uyku çekiyor. Ya da yaşadıklarını yazıyor. Duman kokusunu. Sivri çenesini. Kendisinin gerilen ve tutulan tüm yerlerini.

* * *

Will, Rob'a Honda'yı içeri almasını, arkada yer olduğunu ama dikkatli olmasını söylüyor.

Rob başıyla onaylıyor ve Will onun genç, tıraşsız suratındaki ifadeden zaten her zaman dikkatli olduğunu, uyarması gerekmediğini kendisine söylemek istediğini görüyor. Will gene de söylüyor. Elinde değil. Artık kendi ismi mevzubahis; ilk günler müşteri tavsiyesine ve itibara dayandığından tek bir çizik, tek bir sıyrık bile güzel gidişatın sonunu getirebilir.

Belli ki önemsediği bir şeymiş bu.

Müşterilerin bilgilerini deftere yazdıktan sonra tam çırağının peşinden atölyeye gidecekken kapı tekrar açılıyor ve uzun boylu, sıska ve çorapsız bir kız içeri giriyor. Amber. Tamirhanesinde çalışıyor gibi görünüyor. Deri çizmeler ve yamalı bir tulum giymiş, ağabeyi yorum yapınca ona *işçi tulumu* diyor. Gözlüğünün camları o kadar kalın ki görebiliyor olması mucize.

Amber, diyor. Selam.

Böldüm mü, diyor kardeşi.

Şu anda müşteri yok, diyor Will ve kardeşi, işler iyi değil yani, diyor.

Sabah bir sürü kişi geldi, diyor ağabeyi. Defterleri göstereyim mi? Son on iki ayın girdisi çıktısına bakmak ister misin?

Gerek yok, diyor Amber, etrafa bakınıyor, dükkândaki sınırlı stoğu inceliyor şimdi; motor yağı ve bujileri, ampulleri, fren kablolarını, iç lastikleri.

Bunların hiçbirinin ne olduğunu bilmiyorum, diyor ve Will, bilmesine gerek olmadığını söylüyor. İçerisi bir tuhaf koktuğunu söylüyor Amber.

Egzoz dumanındandır, diyor Will.

Benzini bırakıp tosta geçmeye ne dersin, diye soruyor Amber. Will saatine bakıp olur, iki dakika ver bana diyor. Kapıdan çıkıp ellerindeki yağı yıkıyor, Rob'a bir saat dükkâna göz kulak olmasını söylüyor. Beriki ödü kopmuş gibi ustasına bakıyor ama bir şey dememeye de kararlı; Will'in kanı ona biraz daha ısınıyor.

Dışarıda hafif bir rüzgâr var. Bulutlar bazalt gibi katmanlı.

Ee, kendi işinin sahibi olmak nasıl bir his, diye soruyor Amber, çakıllı yol üzerinden kasabaya doğru ilerlerken. Ayakkabıları taşların üzerinde çıtırdıyor.

İyi, diyor Will. Hareketli.

Dedemin adını vermişsin diyor Amber, sakin, gelişigüzel bir edayla. Will omuz silkip evet diyor, başka bir şey söylemeleri de gerekmiyor.

Anneannelerinin evini sattıktan sonra ağabeyinin Norfolk'ta kalmasını da hiç sorgulamamıştı. Sormuş olsa bile Will niye içine böylesinin sindiğini söyleyemezdi. Anneannesiyle dedesinin gömülü olduğu yere yakın olmakla alakalı bir şeydi belki. Köksüz olduğunu düşünürken köklerinin olduğunu fark ettiği bu yere.

Köşedeki kafede bir masa buluyorlar ve birer fincan çayla sandviç alıyorlar. Mahallenin gençleri Will'e ismiyle hitap ediyor, garson kız ona göz kırpıyor, fazladan beykın ikram ediyor.

Şişmanlayacaksın, diyor Amber. On sekiz yaşında değilsin artık.

Ekmeğini ye, uzatma, diyen ağabeyinin sözünü dinliyor. Sonra stajından ve yeni sevgilisinden bahsediyor ama fazla yüksek sesle konuşan ve çok su içen bir çocuk olduğu için pek de emin değil.

Ağabeyi, evet, su ihtiyacını gidermek çok sevimsiz bir şey, deyince kardeşi, ama öyle, diyor. Will buna gülüyor ama Amber

gülmüyor. Ekmeğin kabuğuyla salata sosunu sıyırmakla meşgul. O bunu yaparken Will içinde şefkate ya da gurura benzer bir duygu hissediyor. Göğsünün ortasında bir şeyin yükseldiğini.

Yemeklerini bitirdikten sonra kardeşine nerede kaldığını soruyor.

Sende kalıyorum.

Doğru ya. Önceden haber verseydin iyi olurdu.

İznim vardı, spontane davranayım diye düşündüm, diyor Amber. Ne oldu, bir sorun mu var? Evde kalan bir kadın madın mı var?

Kadın yok, diyor Will. Madın da yok.

Güzel.

Öyle gerçekten.

Biraz daha çay söylüyorlar, yan masadaki iki adamın sohbetini dinliyorlar. Atlar, rakamlar ve şans hakkında bir tartışma. Birbirlerinden çok dışarıyı seyrediyor ikisi de. Camın ardında deniz arduaz gibi. Martılar alaycı ve açıkgöz bir edayla limanın duvarında bekliyor.

Anneannemin evine dönemiyor olmak garip geliyor, diyor Amber. Konuşurken iki parmağının arasında bir küp şeker tutuyor.

Fazla mı garip? diye soruyor Will.

Yok. Elimize para geçmesi fena olmadı tabii.

Kendi paranla ne yapacağına karar verdin mi?

Amber bilmiyorum der gibi dudaklarını büzüyor. Stajın onu nereye götüreceğine göre bir daire alacağını düşündüğünü söylüyor. Belki de iyi faizi olan bir mevduat hesabına yatıracağını.

Aman bir çılgınlık yapma, diyor Will ama kardeşi şakasını anlamıyor, sonra elindeki şekeri çaya atıyor ve neden attığını anlamadığını, tatlı çayı hiç sevmediğini söylüyor ve bu yüzden ağabeyi fincanını onunkiyle değiş tokuş ediyor, kendi çayından henüz içmediğine söz veriyor.

*

Amber hafta sonu kalıyor ama Will çalışmaktan onu doğru düzgün göremiyor. Tamirhanesi nihayet düzlüğe çıkmak üzere ve hiç çalışmadığı kadar çalışıyor. Çalışmanın aynı alkol, koşmak ya da motorunu sert virajlarda devrilecek kadar hızlı sürmek gibi dikkat dağıtan bir şey olduğunu gayet iyi biliyor. Ama bu kez yaptığı tehlikeli değil, sürdürülebilir bir şey. Anlaşılan kendisi için tek istediği de bu; sabit olan bir şey.

Eve yemek söyleyip geç saatlere kadar oturuyor ve konuşuyorlar, bugünlerde görüştüklerinde yaptıkları bu çünkü; iki geceden sonra misafirlik bitiyor, kardeşi kendi akademik işlerine dönüyor ve sonra haftalarca neredeyse hiç konuşmuyorlar; ta ki Amber son gelişmeleri, dikkatli gözleri ve sinir bozucu derecede kritik sorularıyla tekrar belirene kadar. Will onda anneannesini görüyor, bunu hem hoş hem de tuhaf buluyor. Fil dövmesi yaptıracak bir kadın değil. Çekip gidecek bir kadın değil.

Gitmeden önce ağabeyine, aradığın şeyi buldun işte, diyor. Will omuzlarını silkip, belki, diyor. Arabada oturuyorlar, yağmur ön cama tükürüyor sanki.

Seni iyi gördüm, diyor Amber. Daha iyisin.

Hâlâ antidepresandayım.

Biliyorum. Yine de söylediklerim geçerli.

Will başıyla onaylıyor, iyi olduğunu söylüyor. Tren istasyonunda inen kardeşinin gitmesini seyrederken hayatın en iyi halinin bu olup olmadığını ve öyleyse de hiç fena olmadığını düşünüyor. Birçok şeyden daha iyi olduğunu.

Kadınlar hakkında gerçeği söylemişti.

Hayatında hiç kadın yok.

Hah yanıkları ve sahanda yumurtalardan sonra onları aynı şekilde istemediğini fark etmişti. Efendi adam rolünden, kemoterapilerden, sandviç yapmalardan ve muhabbetlerden sonra. Bardaki adamlar iyice yufka yürekli olduğu ya da *yumuşaklaştığı*, bir ev dolusu kediyle yalnız başına öleceği konusunda onunla dalga geçiyor.

Kedileri sevmem, diye kestirip attıktan sonra akşamki tek birasından ya da içine bir dilim ucuz, bayat misket limonu atılmış sodasından yudum alıyor. Fazla ekşi ve gazlı; ancak yuttuğunda tadına alışıyor.

Bir de yumuşak demeyin, diyor. Aşağılayıcı bir kelime.

Alaycı nidalara ses çıkarmıyor.

Bugünlerde kışa ya da insanlığın sonuna hazırlık yapar gibi yemek pişiriyor. Bol zeytinyağlı, kararana kadar pişirilmiş sebzeler koyduğu düşük maliyetli, yahni tipi yemekler. Esmer pirinç. Tutam tutam otlar. Eliyle öğüttüğü sert kahvesini sabahları ve geceleri içiyor, bu yüzden uykusu pek iyi değil ama şikâyet edecek kadar kötü de sayılmaz.

Bir de yüzüyor. Her gün denizde yüzüyor. İşten önce ya da sonra sığ sularda birkaç tur atmak gergin kaslarına iyi geliyor. Hem cebinden para çıkmamış oluyor hem de kendini güçlü, vahşi ve hiç terk etmediği sahil kasabasından daha büyük bir şeyin parçası gibi hissediyor.

Hep istedi gitmeyi.

Yol üstünde bir şeyler oldu ya da olmadı.

Bu yüzden yüzüyor, çalışıyor ve yaşam ilerleyip gidiyor.

Bazen onu düşündüğü oluyor.

Rosie Winters'ı. Birkaç defa, birkaç iyi nedenden kaybettiği kızı.

Görünürde onunla bir alakası olmayan anlarda aklına geliveriyor. Süpermarket reyonlarında arabasıyla gezinirken karşısına olgun, kıpkırmızı elmalardan oluşan bir kule çıktığında. Tencereye süt döktüğünde ya da radyoda bir anlığına bir şarkının tek bir notasını duyduğunda.

Bir keresinde limandaki otoparktan Rosie'nin annesini görüyor.

Kasap kuyruğundaki kadın onu görmüyor; Will direksiyon başında oturuyor ve gitmesini bekliyor. Kadın telefonla konuşuyor, el çantasını kolunun altına sıkıştırmış. Daha yaşlı

olmasının dışında tamamen aynı. Will, kaşlarının çatılmaktan daha kırışık olduğunu hayal ediyor.

Arabadan inecek olsa kendisini tanır mıydı, diye düşünüyor. Gözlerindeki nefret azıcık olsun dinmiş olur muydu?

Arabasında oturup kadının katı yüzüyle beklemesini seyrediyor. Sivri uçları ve kenarlarıyla dirseğe benzetiyor onu. Böyle bir kadının nasıl olup da Rosie ve Josh gibi iki çocuk yetiştirdiğini ilk kez merak ediyor olmasa da aklına sonra anneannesi ve annesi, belki de henüz tanımıyor olduğu doğmamış yeğenleri, oğulları ve kızları geliyor; kadının binaya girmesini, uzun tırnaklarıyla bir şeyi işaret etmesini, kasabın başıyla onaylamasını, sonra tezgâhtan bir şey alıp eldivenli elleriyle nazikçe ona bir şey sarmasını seyrederken midesinde sıkışmış duran bir şeyi serbest bırakıyor.

* * *

Bir akşam restoran neredeyse boşaldıktan sonra, garsonlar tabakları kucaklarına istifleyip bardakları mutfağa götürürken Rosie de çalmayı bitiriyor. Kışın sonu olmasına rağmen içerisi Noel gibi ışıl ışıl. Küçük altın ışıklar ve bitirilmemiş şaraplar; kristal şampanya kadehleri ve aynalar. Bir an bu manzaranın tadını çıkarıyor. Sonra piyanoyu kapatıyor ve tam notalarını toplarken yanma birinin yaklaştığını, görmekten çok, hissediyor.

Ne güzel çalıyorsunuz, diyor yanma gelen genç kadın. Uzun siyah saçları ve köşeli omuzları var. Geniş ağzında samimi ve ciddi bir ifade.

Rosie gülümsüyor ve teşekkür ediyor. Başka ne yapacağını bilemiyor; burada çaldığı onca ay boyunca kimse yanına gelmemişti. Şaraplar doldurulur, yemekler yenir ve sohbetin uğultusu yükselip alçalırken serenat yapmak, salondakileri eğlendirmek onun görevi. Ama şimdi mesaisi sona erdi. Siyahlar giymiş bu ağırbaşlı kadının yüzüne bakıyor. Makyajsız. Yanağında minik bir ben var.

Rosie bunları hatırlayacak.

Tezimi çaldığınız son parça üzerine yazıyorum, diyor kadın. Konuşması biraz resmî; Rosie anadilinin İngilizce ya da Almanca olmadığından şüpheleniyor. Burada öğrenci herhalde, diye düşünüyor. Öyle bir hali var. Meraklı, umutlu ve halen erişebileceği şeylere karşı istekli; Rosie de uzun zaman önce bu duyguyu biliyordu.

Tam bunları düşündüğü sırada kadın ona çaldığı aranjmanın ne olduğunu ve kime ait olduğunu soruyor; Rosie yanaklarının kızardığını hissediyor. Şey, diyor. Kimseye ait değil. Benim versiyonum.

Kadın gözlerini kırpıştırıyor.

Siz de mi öğrencisiniz, diye soruyor ama Rosie başını iki yana sallıyor.

Sadece çalışıyorum, diyor kadına.

Daha önce okudunuz mu?

Evet ama müzik okumadım.

Kadın başıyla onaylıyor.

Bence düşünmelisiniz, diyor. Rosie yine gülümsüyor ve aranjman hakkında biraz laflıyorlar; merak edince ona notaları gösteriyor ve istiyorsa saklayabileceğini, elinde bir sürü kopya olduğunu söylüyor.

Kadın teşekkür eder gibi omzuna dokunuyor, Rosie'nin notalarıyla bardan çıkıyor. Aynı gece ilerleyen saatlerinde Rosie'nin gözüne uyku girmiyor. Pencereleri açıp kucağında telefonuyla yatakta otururken kaç kez o yerin önünden geçtiğini düşünüyor. Toprak sarısı tuğlaları ve kemerli kapılarıyla dünyanın en büyük müzik üniversitesi, hayallerini süsleyen Schlosstheater.

Mozart orada konser vermişti.

Bu sokaklarda dolaşmış, şarkılar söylemiş, piyano çalmış ve dersler vermişti.

Rosie de böylesi bir geleneğin ve tarihin yakınında olmanın, içinde gezinmenin yeterli geleceğini düşünmüştü. Konsere

katılmanın, kendine ait kısa kısa şarkılar yazmanın, gecenin geç saatlerine kadar klasik müzik çalmanın yeteceğini düşünerek buraya gelmişti.

Ama öğrencileri tahmin edememişti. Açık ve ileri fikirleriyle dünyanın dört bir yanından gelerek bu müzik akademisindeki yerlerini alan öğrencileri. Onların geçmişten akranı olduğunu biliyor. Hiç tanışmadığı, belki de onlar gibi olma şansını kaçırdığı insanlar.

Onları ne zaman görse hissettiği duyguyu hüzün sanıyordu ama şimdi yanıldığını anlıyor. Bunun melankoli değil, özlem olduğunu. Daha çocukken babası onu piyanonun başına oturttuğunda ve kendi elleriyle sesler çıkarabileceğini gösterdiğinde hissettiği o derin, sessiz çekimin başka bir yerde, denizin girdabında, ormandaki yapraklarda, kardeşinin ayak seslerinde, merdivendeki ışıkta işittiği müzikle eşleşen bir büyü olduğunu.

Bu yüzden o akşam, benli ve siyah saçlı kadınla konuştuktan sonra Rosie hayatı boyunca istediği şeye dair öğrenebileceği her şeyi öğreniyor. Penceresinden görebildiği kurum hakkında bir şeyler okuyor. Özellikle iki programın açıklamasını ezberliyor, profesörlerin isimlerini yazıyor, giriş sınavları hakkında notlar alıyor ve içinde bir sıcaklık duyuyor; gün ağarırken halen bedeninde bir şeylerin genişlediğini, tüm moleküllerinin zıpladığını, sıçradığını ve çarpıştığını düşünüyor.

Üzerinde hâlâ geceden kalma elbisesi var.

Ceketini giyiyor, defterini ve kalemlerini alıyor ve dairesinin kapısını kilitleyerek şehirdeki en sevdiği yere doğru yola çıkıyor.

Elli dakika yürüyüş mesafesindeki *Leuchtturm*'a vardığında bu yerin pek de güzel olmadığını hatırlıyor. Dışı demir merdivenlerle sarılı bu yerin önünde dikilen turistler telefonlarıyla, minik el kameralarıyla kuleye zum yapıyorlar. Parlayıp sönen beyaz ışıklar, yabancı dilde konuşmalar. Daire şeklindeki çimenlik yer yer aşınmış, yakınlarda boş bir bank var ama Rosie

sırtını duvara yaslayıp yere oturuyor. Bu şekilde nehri daha iyi görebiliyor.

Oturuyor, izliyor ve bekliyor.

Kendisine geleceğinden emin.

Yeterince sessiz ve sabırlı olursa.

Hazırlanıyor. Kanıtlaması gereken bir şey ya da belki olması gereken başka bir yer varmış gibi yeni ve yenilenmiş bir ilgiyle barda geceler boyunca piyano çalıyor.

Ellerinde ve ayaklarında ergenlik sancıları var gibi.

Tam bu hisleri nasıl kelimelere dökebileceğini düşündüğü sırada bir akşam piyano bardaki mesaisine bir saat kala Simon telefon ediyor. O konuşurken gözüne kalem çekmeye devam edebilmek için hoparlörü açıyor ve bir yandan hep kaçındığı bir şey yapıp aynada kendine uzun uzun bakıyor.

Selamlaşıyorlar, ardından Simon konuya giriyor. Rosie'nin bazı takılarının bir çekmeceden çıktığını söylüyor, geri isteyip istemediğini soruyor.

Rosie tarif etmesini istiyor, sonra ona ait olmadığını anlıyorlar.

Biraz tuhaf oldu, diyor Simon telefonda. Herhalde... başkasına aitmiş.

Biz ayrıyken birlikte olduğun kadınlardan birine demek istiyorsun, diyor Rosie.

Evet.

Benim için sakıncası yok, Si.

Tabii ki olmaz. Kendi yediğin nanelerden sonra neden sakıncası olsun?

Rosie bir nefes alıyor, onun nefes vermesini dinliyor. Simon özür diliyor, Rosie kalemini bırakıp sorun olmadığını söylüyor. Artık her konuşmaları böyle; tatlı tatlı sohbet etmeye, yarım yamalak bir arkadaşlık kurmaya çalışıp her seferinde sert laflar ya da iğneli yorumlarla birbirlerini üzüyor ve tutturamadıkları bir çizgiyi yürütmeye çalışıyorlar.

Sence artık biz... diyor Rosie. Cümleyi tamamlamasına gerek yok; resmen boşandıklarına göre konuşmayı bırakmaları fikrini dile getirmesi gerekmiyor. Vazgeçiyorlarmış, bir şekilde yine birbirlerini aldatıyorlarmış gibi gelse de böylesi daha iyi. Daha akıllıca.

Evet, diyerek pes ediyor Simon. Bence de.

Aralarında hüzünlü, gecikmiş bir sessizlik oluyor.

Ben zaten Viyana'da kalmayı düşünüyordum, diyor Rosie. Böyle olması ikisinin de hayatını kolaylaştıracakmış gibi.

Öyle mi? Neden?

Müzik okumak istiyorum, diyor Rosie. En iyi okul da burada.

Hı-hı, diyor Simon. Mantıklı.

Rosie önce yanıt vermiyor ama Simon öyle uzun süre sessiz kalıyor ki sonunda sormadan edemiyor: Nedir mantıklı olan?

Senin en iyisini istemen, diyor Simon.

Rosie içinde tuttuğunu fark etmediği nefesini bırakıyor.

İltifat ettim, Rosie, diyor Simon. Ama son defa vedalaşmalarından sonra Rosie iltifat ettiğinden tam da emin olamıyor.

* * *

Will bir gün Norfolk maratonunda koşuyor. Hiç hesapta yokken.

Aslında tam öyle sayılmayacağını kendisi de biliyor; ne de olsa hayatı boyunca farkında olmadan buna hazırlanmıştı, yıllarca doğa yürüyüşleri ve koşulara çıktıktan, her gün yapmaya alıştığı günlük yüzmelerinden sonra zinde ve güçlüydü.

Su derisini kesiyordu.

Her gün aksatmadan oradaydı.

Sonra bir gün barda otururken biri bir yerini sakatladığını, yarıştan çekildiğini söylüyor ve Will ne olduğunu anlamadan onun yerine koşmayı kabul ediyor. Ertesi sabah kendini eski koşu ayakkabıları ve şortuyla başlangıç çizgisinde bulduğunda

bir önceki akşam düzgün beslenmediği, diğer koşucuların sözünü ettiği karbonhidrat yüklemesini yapmadığı ya da yağsız et yemediği için kendine sövüyor ama sonra boş ver diyor, canı ne istiyorsa onu yemediği bir gün oldu mu hiç? Ardından düdük çalıyor, yarış başlıyor ve naylondan, baldırlardan oluşan bir dalga halinde hareket ediyorlar.

Koşarken hiçbir şeyin önemi yok.

Bunca zaman sonra halen böyle.

Düzgün beslenmediği, diğer insanlarla birlikte koşmaktan nefret ettiği aklından çıkıyor ve sahil boyunca rotayı takip ederek Sea Palling'den Sheringham'a kadar koşuyor, her zamanki gibi müziksiz, aralıksız, saatine bakmadan yalnız kendi nefes alışını dinleyerek açık yollardan geçiyor. Bacakları toprakla buluşuyor.

Çoğu hafta sonu otuz iki kilometre koşmaya alışkın ama son on kilometre hep canına okuyor. Kendi meşhur duvarına çarptığı an da tam olarak bunu düşünüyor. O an bu an olabilir. Kendi ağırlığı altında boğulabileceğini hissediyor ve bir sonraki adımı atmak imkânsız geliyor ama yine de bir şekilde önce bir adımını, sonra öbürünü atıyor çünkü pes etmeyi sevmiyor, önündekileri ve arkasındakileri görebiliyor. Onu hiç tanımasalar da tezahürat yapan insanları.

Bu yüzden devam ediyor.

Terden sırılsıklam olmuş bir halde yarışı bitirdiğinde, her bir zerresi sancırken ve kendisini muhteşem hissederken diğer koşucularla birlikte çığlıklar atıyor, onları alkışlıyor ve birdenbire bu mavi bulutsuz gökyüzünün altındaki ve üzerindeki tüm insanlar içinde anneannesinin burada olmasını dilediğini düşünüyor.

Saçma çizgili bir kurdeleye takılı saçma bir madalya veriyorlar.

Eve geldiğinde mutfak tezgâhına bırakıp duşunu aldıktan sonra akşam yemeğinin başına geçiyor, kendine koca bir kâse taze pappardelle makarna yaparken radyo ona eşlik ediyor. Yemeğini bitirdikten sonra bulaşık makinesini dolduruyor ve duş

alınış olmasına rağmen musluğu açıp küveti dolmaya bırakıyor. Bacaklarında ve karnında neredeyse hoş bir ağrı var. Tek istediği, gözlerini kapatıp kaslarını sıcak suya uzatmak.

Kutu kolasını bardağa doldurduktan sonra tam banyoya yönelmişken gözüne madalyası çarpıyor.

Göğsünde minik bir sızlama.

Bu madalyayı ne yapsa sorusu.

Anneannesi her şeyi saklardı tabii. Will'in çocukluğunda çizdiği araba ve motosikletleri, Amber'ın yüzme sertifikalarını, ikisinin karnelerini, dedesinin puro kutusunu, kendi kemoterapisinden kalan hastane bilekliklerini. Okuduğu kitapları. Fotoğrafları ve mektupları. Yalnızca kendisine ait olmayan bir hayatın parçalarıydı, onun tüm dünyasını oluşturan nesnelerdi bunlar. Duygusal ve aptalcaydılar. Bunu ilk söyleyecek kişi anneannesi olurdu.

Will madalyayı bıraktığı yerden alıp elinde tartıyor. Banyoda suyun yükselmesinin sesini duyabiliyor. Televizyonun yanındaki rafa, evindeki tek çerçeveli fotoğrafa doğru ilerliyor.

Fotoğraf hakkında hiçbir şey bilmiyor aslında; nerede çekildiğini, kimin çektiğini. Hatta nasıl kendisine geldiğini bile bilmiyor. Fotoğrafta anneannesiyle dedesi var; gençler, daha çocuk sahibi değiller. Beyaz parmaklıkları olan bir teknedeler ve arkalarında bir su kütlesi görülebiliyor. Gülümseyen anneannesi önünde duran kocasının güneş şapkasını düzeltiyor, adamın gözleri minnetle yarı kapalı.

Will ikisine baktıktan sonra madalyasını çerçeveye yaslıyor.

Duygusal ve aptalca, biliyor.

Aylar her zamanki gibi geçip gidiyor. Will her sabah kalkıp denize koşuyor, yüzüyor ve sonra eve geri koşuyor, duşunu alıyor, kendine bir termos dolusu kahve yapıp tamirhanesine giderken içiyor. Motorları tamir ediyor, yeni parçalar sipariş ediyor. Rob'la ve iş yükünü hafifletsin diye işe aldığı yeni tamircisi Ryan'la şakalaşıyor.

Bazen dükkânı kilitleyip kepenkleri indirirken hayat bundan ibaretse benim için hava hoş, diye düşünüyor.

Köpek sahiplenmeyi düşünüyor.

Belki sahilde onunla koşabilecek emekli bir tazı falan.

Arada sırada uçaklara bakıyor ve istediğini düşündüğü her şeyi nihayet yapıp yapamayacağını aklından geçiriyor. Sonra iş sahibi olduğunu ve bırakmanın zor olacağını, hem hayatı boyunca hiç ona ihtiyaç duymamasına rağmen belki Amber'ın onu çağırabileceğini düşünüyor; böyle böyle kendisini yaşlı ve sorumlu hissettiren uzun bir mazeret listesi çıkarıyor.

Dürüst olmak gerekirse hoşuna da gitmiyor değil.

Rutin, sakinlik; bunlar kalbindeki acıyı uzun zamandır hissetmediği anlamına geliyor. Neyin hafiflettiğini tam olarak bilmiyor. Yıllardır devam eden ilaç tedavisi belki. Spor yapması ya da bir kadın olmadan tek başına yaşaması da olabilir yahut tüm yaptıklarıyla, gidenlerle, ne olursa olsun güneşin doğmaya devam edişiyle barışmış olması.

Bazı şeyleri özlüyor.

Bazı insanları.

Yine de hayatın böyle olduğunu biliyor ve dengeyi, istirahati, heyecansız ve sıradan olanı tercih ediyor. Görünüşe göre ihtiyacı olan tek şey de bu.

İyi tereyağı da var tabii. Bir de iyisinden kahve. Ne de olsa onu önceliklere sahip bir kadın yetiştirdi.

* * *

Günler başka artık. Ayrı kıyı şeritleri, aynı gökyüzünün ayrılmış kısımları, yine de sabah kahveleri ve akşam yemekleri, bayatladığında kızartılan ekmekler. Bıçak dolusu tereyağı, parlak reçel. Ellere sürülen nemlendiriciler. Birininkiler her sabah ve her gece, diğerininkilerse tamirhaneden, aletlerden ve makine yağından yaşlanıp sertleştikleri ve hayvan postuna döndükleri için kremleniyor.

Anlamı olan şeyler var, dostlar, kahkahalar ve beslenmek gibi; bir de acıklı olaylar olmadan, rutine uygun bir şekilde, daha kasıtlı yaşamakla gelen öylesine şeyler. Duşlar, alınan koltuk altları. Piyanolar ve motorlar. Yenilediği piyano, ne yapacağını bilemediği için bodrumunda duruyor. Bazen akıllarına geldiği oluyor. Hatta bir keresinde aynı anda, ikisinin de izlediği filmin jeneriğinde sevdikleri bir şarkı çalıyor ve ikisinde de sıcacık, yarı hüzünlü, düşündürücü bir duygu bırakıyor.

Yine de kendileri gibiler. Doldurulması gerekmeyen boşluklarla, artık yaşamadıkları evlerin döşeklerinde ve halılarında bıraktıkları izlerle, istedikleri şekilde hayatlarını sürdürerek yaşayıp gidiyorlar.

Will bir gece tamirhaneyi kapatırken kendi kendine bunları düşünüyor ve Rosie'nin bir zamanlar sözünü ettiği, zamanın var olmadığı, akşam yemeğinden hemen önce ve okuldan ya da işten döndükten sonra insanın gerçek hiçbir şey yapmadığı saatlerde aynı şeyleri düşündüğünü, hissettiğini umuyor.

Kim böyle laflar eder, diye düşünüyor markete yürürken. Eve dönerken süt alıyor.

* * *

Yazın sonunda o gün bir kez daha gelip çatıyor; herkes fark etmese de Will uyandığında bir savaş yarası gibi derinden hissediyor.

Artık kırkına on sekizinden daha yakın olan Will, her yıl yaptığı gibi gene geriye doğru sayıyor. Kazandığı mumları değil, Josh'ın kaybettiği seneleri.

Evyenin önünde kahvesini öğütürken, ne olurdu diye düşünüyor.

Onun içinde olduğu bir yaşamın neye benzeyeceğini.

Tuhaf bir şekilde onu da otuzlu yaşlarının ortasında biri gibi gözünde canlandırdığını fark ediyor; hayaleti de kendisiyle

birlikte yaşlanmış sanki. Uzuvları uzun, saçları kırlaşmış. Eskisi kadar zıp zıp değil, daha bir farkında olarak ağır ağır hareket ediyor. Kenarları kırışmış gözleri, yetiştikleri kasabanın çakmaktaşı duvarlarında gezinen elleri.

Ama o Norfolk'ta olmayacaktı.

Bristol'da, Berlin'de. Belki de Los Angeles'ta. Renklerin, sohbetlerin ve canlı müziğin olduğu bir yerde; kaydırakların, top havuzlarının ve uyku kapsüllerinin olduğu teknoloji merkezlerinde.

Çalışırken defterine hâlâ yıldızlar çizecekti. Hâlâ her şeye meraklı olacaktı.

Will kahvesini içiyor, yüzmeye gitmiyor ve sonra her zamanki gibi bütün gün çalışıyor. Ne kart var ne de pasta; kardeşi dışında kimse mesaj da atmıyor ve ona bile yanıt vermiyor. Motosikletleri tamir ediyor, müşterilerle ilgileniyor ve Rob'a lastik basıncına nasıl bakacağını öğretiyor; arkasından dükkânı kapatıyor, bir tabak patates yiyip bir sigara içmek için kendini deniz kıyısına atıyor. Doğum gününde kendine izin verdiği tek şey bu.

Ölümü düşünüyor bir süre. Alçaktan uçan bir martı gibi soyut ve sıradan bir düşünce; nasıl hissedeceğini, nereye gideceğini merak ediyor.

Bugünlerde kendini genelde iyi hissetse bile ilaçlar, günlük yüzmeler ya da kutlanmayan doğum günleriyle tam üstünden atamadığı bir his var içinde. İnsanların söylediği doğruymuş, zaman her şeyin ilacıymış ama aynı zamanda kas hafızası da silinemiyormuş. Bu korkunun ağırlığı, göğsünün derinliklerindeki felaket duygusu. Sigarasını içiyor, bol sirkeli kızarmış akşam yemeğini sindiriyor ve tam onun keyfi ve iğrentisiyle dört köşe bir haldeyken telefonu çalıyor.

Açtığında da tek yapabileceği bu olduğu için patateslerinden yemeye devam ediyor.

Benim, diyor karşısındaki ses, sonunda.

Sensin, diyor Will.

Kıyı şeridine bakıyor, dalgaların vurup geri çekilmesine. Kâğıdın içindeki patatesler sıcak; Will yağ ve tuzun tadını alabiliyor, gazete kâğıdındaki kirli makine yağının da.

Seni... aramamam gerektiğinin farkındayım, diyor ses.

Will bir şey demiyor. Ağzının içinde patatesin sıcak buharı.

Ama Viyana'da bir deniz feneri var, diyor Rosie. Düşünmek ya da yazmak istediğim zaman oraya gidiyorum. Deniz fenerlerine düşkünlüğüm var herhalde.

Yazıyor musun?

Evet. Sayılır.

Yazmanın sayılırı mı olur?

İyi mi, değil mi bilmiyorum işte.

Yine de yazıyorsun demek.

Herhalde.

Ne yazıyorsun?

Çoğunlukla şarkılar. Sana. Şey. Söylememi ister misin?

Suya bakarken soruyu anlıyor, sonra kalan patatesleri buruşturup çöpe atıyor ve merdivenlerden kıyıya iniyor.

Dinliyorum, diyor.

Arkasından Rosie bir süre sessiz. Will rüzgârsız akşam havasında kumların arasında ilerliyor; kalbi beklerken neredeyse göğsüne sığmayacak kadar kocaman. Ayaklarının altında deniz kabuğu parçaları. Çakıl taşları, kıyıya sürüklenmiş tahta parçaları, ipler.

Tuhafmış, diyor Rosie.

Daha önce yapmayı reddetmiştin.

O eskidendi, diyor Rosie ve duraklıyor. Ne de olsa bugün senin doğum günün.

Sonrasında Will deniz fenerine doğru yürüyor, bir yandan konuşuyorlar.

Gün ışığı azalıyor. Bulutun ardında ışık huzmeleri, ufka doğru uçan martılar. Will geç saat için fazla yol teptiğini

düşünürken Rosie ona piyanosundan, her gün tarihî bir kafenin köşesinde purosu ve kahvesiyle oturan, kürk manto giyen ve kimseye tek kelime etmeyen adamın tekinden bahsediyor. Nasıl adını tahmin etmeye çalıştığından.

Bavyera Almancasının yuvarlak seslerinden, kaldırımlardan, sokak lambalarından, etlerden söz ediyor. Sorunca Will de tamirhaneden bahsediyor ama kısa kesiyor, onun anlatmaya devam etmesini istiyor.

Ama biraz tatlı dille ikna edilince onunla bir şeyler paylaşmak istediğini fark ediyor. Toplantılarını, yüzmeye gidişlerini, her şeyin yeterli olduğunu ama bir yandan da olmadığını.

Orta yerinden çatlamak, telefonunu dalgalara fırlatmak ve canını acıtıncaya kadar kafatasına bastırmak istiyor. Neşe ve öfke arasındaki o çizgi onun için hâlâ nefes ve kemik kadar gerçek.

Yürümeye devam ediyor. Rosie Mozart'tan ve at arabalarından bahsediyor şimdi. Kahvesini kremayla içtiğinden.

Sarı ve soluk bir gökyüzü, buluttan bir duvarla buluşan bir günbatımı şeridi var; Will'e anneannesinin buzdolabına astığı Rothko kartpostalını hatırlatıyor. İlerleyen saatlerde fırtına kopacak gibi. Rosie konuşurken deniz fenerine yaklaşıyor. Fener alacakaranlıkta her zamanki gibi uzun ve beyaz duruyor. Toprak ve tuz gibi, ıslak kum gibi garip bir şekilde tatlı bir koku var. Ama havada bazı gecelere özgü hissedilir bir farklılık var: şenlik ateşinin gecesi, Josh'ın düştüğü, annesinin onu terk ettiği, anneannesinin öldüğü ya da tüm votkasını lavaboya boşalttığı geceler gibi.

Nedenini daha onu görmeden anlıyor.

Ortada hiçbir neden yokken kalbi pır pır ediyor. Merdivenlere, denizle korkulukların arasına oturmuş bir halde görüyor onu.

Rosie o. Uzakta olmasına rağmen bacaklarını bükmesinden o olduğunu anlıyor. Yüz hatlarından, saçlarının arasından seçilen sivri kulaklarından. Yürümeyi bırakıyor ve sessizliğinin

Rosie'yi kaygılandırmasını seyrediyor. Bir an, bir an daha. Sonra Rosie onu hissediyor, başını kaldırıyor ve telefonları halen kulaklarında, bir süre birbirlerini seyrediyorlar.

Işıldayan gözler. Titreyen kalpler.

Geldin, diyor Rosie telefona.

Burada yaşayan benim, diyor Will. Senin yurt dışında olduğunu sanıyordum?

Öyleydim.

Will telefonu kapatıyor ve yaklaşıyor ama fazla yaklaşırsa kendini hazırlayamayacağı sonuçları olabilirmiş gibi ağır ağır. Kurduğu sükûnet benzeri şeyi yıkabilirmiş gibi. Onu patlatıp açabilirmiş gibi. Rosie'ye ve sahip olmadığı her şeye olan susuzluğunu gene azdırabilirmiş gibi.

Rosie gözüne zayıflamış, yüzü olgunlaşmış ve incelmiş görünüyor yine. Avrupa güneşinde daha bir çillenmiş; geç saatlere kadar çalışsa da gözleri keskinliğini, maviliğini yitirmemiş. Rosie'nin kahve içmesini, kendi deniz fenerinin yanı başında şarkılar yazmasını hayal ediyor ve yine aynı gururu, yine içini sızlatan o güzel duyguyu hissediyor.

Rosie telefonunu indiriyor.

Merhaba, diyor, sohbete yeniden başlar gibi.

Selam.

Ben, şey... artık Viyana'da değilim.

Görebiliyorum, diyor Will. Aileni ziyarete mi geldin?

Hayır, diyor. Geldiğimden haberleri yok.

Will başını sallıyor, ellerini cebine sokup bekliyor. Rosie'de bir gerginlik var. Saçı derli toplu durmasına rağmen sürekli kulağının arkasına atmaya çalışıyor.

Mesele şu, diyor. Müzik okumak istediğime karar verdim. Herhangi bir yerde de değil, *en iyi* müzik okulunda.

Peki, diyor Will. Orası neresiymiş?

MDW.

Viyana'daki mi?

Duymuş muydun?

Kitaplığında broşürünü görmüştüm, diyor Will. Sen yokken ve Simon uyurken eşyalarını karıştırıyordum, hiç atmadığın notaların arasına sıkıştırmış olman gözümden kaçmamıştı, diyemiyor. Broşürü açıp bakmış, Rosie'nin şan eğitimi, piyano ve besteyle ilgili sayfaları katladığını görmüştü. Şeytana uyup broşürü sehpada bırakmayı uzun uzun düşünmüştü.

Rosie onun bu kadar kişisel –bu kadar saklanmış– bir şeyi fark etmiş olması gayet normalmiş gibi başıyla onaylıyor.

Oraya başvurdum işte, diyor. Kabul edilmeyi beklemiyordum.

Ama edildin, diyor Will.

Evet. E-posta bu sabah geldi.

Will içinde bir kayma hissediyor; belli belirsiz, hafif bir rüzgârın sanki yön değiştirdiğini.

Harika haber, Roe, diyor. Gerçekten şahane haber.

Sağ ol, diyor Rosie. Öyle.

Birbirlerine bakıyorlar.

Teklifi geri çevirdim.

Bunu söylerken gözlerini Will'in yüzünden ayırmıyor. Birinin elleri kucağında, diğerinin elleri ceplerinde. Alev alev bulutun önünde mavi siyah suretler.

Upuzun bir sessizlikten sonra Will soruyor: Neden?

Viyana'da birkaç yıl daha kalmam gerekecekti çünkü, diyor Rosie.

Sevmiyor muydun?

Sevmek ne kelime, bayıldım, diyor. Binaların her bir duvarının öyle bir havası, büyüsü ve tarihi var ki... Sokak lambaları bile güzel. Sen çok severdin bence.

Kesin severdim.

Ama ben... orada yaşamak istemiyorum artık.

Aralarında sessiz bir an. Denizin çekilmesi.

Will o an ellerini ceplerinden çıkarıp yanına oturuyor. Adını bilmediği sokaklarda, demir merdivenlerde yürürken, köprülerden geçerken eskimiş ayakkabılarına bakıyor.

Şampuanının kokusunu alıyor.

Elmaları.

Onu duştan yeni çıkmışken uzun ve ıslak saçlarıyla ilk kez gördüğü ânı hatırlıyor. Kuru saçları şimdi omuzlarından aşağı dökülüyor.

Mesele şu, diyor Rosie ve Will bekliyor.

Her şey güzeldi, derken sözcükler sanki söylemekten korkuyormuş gibi ağzından yavaşça çıkıyor. Müzik, özgürlük, tek başıma geçirdiğim zaman... Hepsi. Ama sen orada yoksun.

Will ona bakmaya cesaret edemiyor. Gözlerini ileri, güneşe dikiyor.

Gitmemem gerekirdi, diyor Rosie. Simon'la ilişkim kesin olarak bittiğinde kalmalı ve senin için savaşmalıydım. Ama söylediklerine gerçekten inanmıştım.

Ne demiştim, diye soruyor Will.

İstediğimin ne olduğunu çözmem gerektiğini. Ama bugün kabul mektubunu aldığımda, ne olduğunu... zaten bildiğimi anladım.

Will'in kalbi havalanıyor, nabzı çamlara vuran rüzgâr gibi çırpınıyor. Rosie kendisine sarılıyor, çenesini dizlerine dayıyor. Otuzlarının başında olmasına rağmen hâlâ ne kadar genç görünüyor... Onun gözünde kendisinin nasıl göründüğünü merak ediyor Will. Kendini çok daha yaşlı hissediyor. Ölmeyi bu kadar sık düşünüp de yaşlanmayı hiç düşünmemiş olması tuhaf.

Hiçbir beklentim yok, diyor. Yaptıklarımdan, söylediklerimden ya da yapmadıklarımdan sonra. Ama beni istiyorsan buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Dünyanın en iyi müzik okuluna gitmeye ihtiyacım yok. Artık beni tüketen şeyleri kovalamayı istemiyorum, beni besleyen şeyler istiyorum; ne oldukları da umurumda değil, yeter ki sen orada ol ve ben de yanında olayım. Sana kahvaltı hazırlamak istiyorum, Will. Her gün seninle evde buluşmak, araba anahtarlarını, diş macununu paylaşmak ve doğum günlerinde seni mumlarla şaşırtmak.

Ardından yüzünü ona doğru çeviriyor; yumuşak ve içten bir ifadesi var. Will bu yüzü tanıyor. Onu daha önce de görmüştü. Birlikte makarna yerlerken, aynı havasız çadırı paylaşırlarken. Alınan biletler, çıkılan merdivenler ve yağmurda açılan kapılar.

Diş macunu, diye tekrarlıyor.

Sen hangisinden istersen, diyor Rosie.

Alay ediyor, aralarındaki ânın tuhaflığını yumuşatmaya çalışıyor ama gülmek Will'in aklına bile gelmiyor.

Ama müzik okuman lazım, diyor.

Okuyacağım, diyor Rosie. Viyana'da değil ama.

Will bir defa başını sallıyor ve ona dokunma arzusuna karşı koyuyor. Eline, yüzüne; ince, çilli bileklerine.

Bir daha asla, diye kendine söz vermişti. Bir daha asla ona dokunmayacak, ona yaklaşmayacaktı. Yoksa kalbi dayanamayabilirdi.

Ama Rosie şu an burada, onun yanında ve asla çoktan unutuldu gitti.

Sürekli seni düşünüyorum, Will, diye konuşmayı sürdürüyor Rosie. Bunu hak etmediğimin farkındayım. İkimizin şansı oldu ve ben her şeyi mahvettim. Hem de birden fazla defa. Ama keşke bir an durup şunu düşünseymişim: Herkes için doğru olanı yapmaya çalışmak sonunda her şeyi yanlışa sürüklüyordu, anlatabiliyor muyum?

Will anlıyor. Ama bu sözleri sanki uyuyakalmış, tekrar uyandırılıyormuş gibi işitiyor. Gelgitin mürekkep karanlığı sürüklüyor onu.

Seni hiçbir zaman seçmedim gibi oldu, biliyorum, diyor Rosie, oysa *tek* istediğim seni seçmekti. Bunu sana hiç söylemediğim için özür dilerim. Sadece arkadaş kalacak olsak bile sorun değil, diye düşünüyorum, yine de sana söyleyebilmiş olmak istedim. Şu anda tek düşünebildiğim bu; senin benim için her şeyden daha önemli olduğun. Bunu sana hiç söylemedim bile.

Bir sessizlik daha; kıyıya vuran bir dalga daha.

Şansımızı kaçırdım, diyor Rosie, yine.

Deniz fenerinde yan yana oturmaya devam ediyorlar; Roe ve Will. O sese sahip olan, dinleyen, hiç uğraşmadan ona doğru yol alan kız.

Betona yasladığı elleri üşüyor.

Ben şansa inanmam, Roe, diyor Will. Bu tarafımı bildiğini sanıyordum.

Rosie o an kollarını çözüp ona dönüyor. Masmavi gözlerinin ne kadar güzel olduğunu Will ona hiç söylemiş miydi, anımsamıyor. Söylemesi gereken şeyleri hiç söylemedi, bilmesi gereken şeyleri hiç sormadı ona.

Sadece yaşananlar var, diyor Rosie'ye. Var olanlar ve olmayanlar.

Bunları söylerken, Rosie'nin yüzü kendisinin aramaya cesaret etmediği her şeyle doluveriyor: Kesin bir inanış, ayrıca başka bir şey daha, Will'in hissettiği, istediği ve barındırdığı üç harfli o şey; Rosie uzanıp piyano çalan ince elleriyle montunun yakasından onu yakalıyor.

Peki şimdi ne olacak, diye soruyor Rosie.

Sence ne olacak, diye soruyor Will. Halbuki deniz önlerinde uzanıp giderken ve ağaçlarda kazlar öterken artık cevabın ne olduğunu biliyor. Kazlar yuvaya dönüyor ya da yakındaki tarlalardan havalanıyor belki; Will bir an durup düşünse anlayacak aslında: İkisi de aynı kapıya çıkıyor.

Teşekkür

Öncelikle bana ve bu romana şans veren olağanüstü edebiyat ajanım Ariella Feiner'a teşekkür etmek istiyorum. Bana inandığın, harika tavsiyelerde bulunduğun ama en çok daha bu kitabı yazmam konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim, Ariella. United Agents'taki diğer herkese de teşekkürler: İlk taslağa dair ince yorumlarından ötürü Molly Jamieson'a; sevgili Amy, Amber, Yas, Eleanor, Lucy, Jane, Alex ve Anna'ya.

Maharetli editörlerime de teşekkürler: Michael Joseph'te bulduğum ruh arkadaşım Clio Cornish'e her şeyi değiştiren mektubu için, anlatmak istediğim hikâyeyi hemen anladığı için teşekkür ederim. Dikkatli gözleri ve azimli, ihtiyaç duyulan bilgeliği için Pam Dorman'a ve içtenliği, merakı ve düzenli notları için Jeramie Nortan'a da.

Penguin Random House'un hem Birleşik Krallık hem ABD'deki inanılmaz çalışanlarına, özellikle de Ellie Hughes, Steph Biddle, Kallie Townsend, Courtney Barclay, Emma Plater, Christine Choi, Sara Leonard, Yuleza Negron, Chantal Canales ve Marie Michels'a teşekkür ederim. Başından itibaren bu kitabın arkasında olan Louise Moore, Brian Tart ve Andrea Schulz'a; diğer tüm emekleri için Riana Dixon, Emma Henderson, Stella Newing, Claire Vaccaro, Tricia Conley, Tess Espinoza, Randee Marullo, Kate Stark, Mary Stone ve Lindsay Prevette'e teşekkürler. Sabrı ve özeni için Shân Morley Jones'a. Will ile Rosie'yi dünyayla paylaşmak isteyen uluslararası editörlerime de teşekkür ediyorum; sonsuza dek duygulanacak, şaşıracak ve sevineceğim.

Bu romanın şekillenmesini sağlayan önceki projeye dair tüm yorumları için Richard Skinner'a ve pandemi öncesi yazı grubuma teşekkür ederim. Nezaketleri, dostlukları ve Faber

sınıfının ötesinde destekleri için Gaurav ve Kathryn'e, tüm bunlar ve daha fazlası için Tamar'a özellikle teşekkürler.

Yazmaya devam etmemi söyleyen ilk okurlarıma: Justin Coombes, Kirsten Norrie, Jason Gaiger, Georgia Stephenson, Savannah McGowan, Georgia Taylor, Flic Box, Rebecca Hilsdon, Emily Griffin ve diğerleri. Bana büyük hayaller kurmayı ve cesurca yazmayı öğütleyen merhum Brian Catling'e ve çok okuyan, çok ağlayan ve tam başarılı olamayan romanlara dair düşünceli yorumlar yapan Liesel Thomas'a gönülden teşekkür ederim.

Sorularımı yanıtlayan herkese teşekkür ederim: Hodgkin lenfomanın gerçeklerini araştıran Kelly Degaute'a; dağ kurtarma deneyimlerini paylaşan Ollie Henson'a; müzik, ahşap işçiliği ve piyano tadilatı konusunda yorumları için Bella Chipperfield ile babasına.

Tüm sevgisi, coşkusu ve mutlu gözyaşları için Emma (Lane) Green'e; himayesi ve sarsılmaz cesaretlendirmesi için Jessica Lockyer-Palmer'a ne kadar teşekkür etsem az. Bana her zaman inanan erkek kardeşime de minnetim sonsuz.

Anne babama da teşekkür ederim. Motosikletler hakkında ayrıntılı bilgileri ve saatlerce anlattığı masallar (özellikle mavi balonlar) için babama. Gece yarısı kitapçı ziyaretlerimiz ve tüm kütüphane gezilerimiz için anneme. Danny'yi dinleyerek geçirdiğimiz araba yolculukları için de ikinize birden teşekkürler.

Büyük Sihir'deki her bir neşeli sözcüğü için Elizabeth Gilbert'a teşekkürler.

Kate'e. Çok şey için.

Son olarak da kocama teşekkür etmek istiyorum. Sabahın erken saatlerinde, hafta sonlarında, tatillerde ve uzun, ülkeyi baştan başa dolaştığımız yolculuklarda bana yazmam için zaman ve alan tanıdığı için. Hiçbirini sorgulamadığın için teşekkürler, Clive. Yulaf lapası ve çay dışında bir şeylerle beslenmemi sağladığın için. Başka şeylere harcadığım enerjiyi bir kez

olsun küçümsemediğin, çok fazla ya da çok az şey istemediğin için. Sen olmasan bu kitap yazılamazdı.